

Khom Lưng

Contents

Khom Lưng	2
1. Chương 1: Man Man	2
2. Chương 2: Giác Mộng Kiếp Trước	4
3. Chương 3: Bí Trệ	9
4. Chương 4: Tiều Phu Hát	14
5. Chương 5: Cuối Hồ	19
6. Chương 6: Xuất Giá	27
7. Chương 7: Quân Hầu Về	33
8. Chương 8: Hôn Lễ	40
9. Chương 9: Sát Khí	43
10. Chương 10: Ánh Mắt Không Tốt Của Quân Chủ	49
11. Chương 11: Mỹ Nhân	56
12. Chương 12: Lưu Lang	59
13. Chương 13: Thạch Ấp	64
14. Chương 14: Chặt Cây	71
15. Chương 15: Ngụy Hầu Nổi Giận	76
16. Chương 16: Cơn Giận Của Ngụy Hầu (trung)	82
17. Chương 17: Cơn Giận Của Ngụy Hầu (hạ)	86
18. Chương 18: Nước Mắt Mỹ Nhân	93
19. Chương 19: Về Phương Bắc	98
20. Chương 20: Ở Chung	103
21. Chương 21: Đêm Trăng	112
22. Chương 22: Không Có Tiêu Đề	119
23. Chương 23: Từ Phu Nhân	125
24. Chương 24: Thay Đổi	131
25. Chương 25: Buổi Sáng Bình Yên	138
26. Chương 26: Thọ Đường	144
27. Chương 27: Trò Chuyện Trong Đêm	149
28. Chương 28: Câu Chuyện Thay Đổi	156
29. Chương 29	162
30. Chương 30: Chuẩn Bị Đồ Ăn	167
31. Chương 31: Tiên Dược Vương Mẫu	174
32. Chương 32	179
33. Chương 33: Trùng Trĩ	185
34. Chương 34: Thay Thế	193
35. Chương 35: Canh Hai	200
36. Chương 36	207
37. Chương 37	212
38. Chương 38	217
39. Chương 39	223
40. Chương 40	230

Khom Lưng

Giới thiệu

Độ dài: 171 chương Thể loại: trọng sinh, xuyên không Chuyển ngữ: Tặc Gia, Tiểu Sên, Ying, Trang T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khom-lung>

1. Chương 1: Man Man

Mưa gió kéo đến nơi đất Thục, cửa sổ bị gió lớn đẩy tung, đánh thẳng vào chấn song vang lên từng tiếng “ầm ầm” inh tai nhức óc. Nghiền mực chặn giấy trên bàn dài đều bị văng xuống đất. Gió rít cuốn theo mấy trang giấy bay tứ tung bốn phía, rơi bừa bộn dưới bàn, có mấy quyển tấu chương còn rách thành hai nửa.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc. Vũng máu trên nền đất, bốn năm cô gái trẻ mặc trang phục cung đình ngổn ngang nằm dưới đó, có một người trong đó còn chưa chết, đôi mắt tuyệt đẹp nửa khép hờ, bờ môi mím chặt, một dòng máu ứa ra từ khóe miệng như con cá sắp chết giụa giữa một dòng máu loãng.

Các nàng đều là phi tử của Hậu đế Lưu Diễm, Lưu Phi trẻ nhất chỉ mới được mười ba, phụ thân là Thái Thú Thiên Thủy, sau khi hậu đế lui về Trần Thương mới vội vã nạp vào, còn chưa được nửa năm, Trần Thương thất thủ, các nàng theo Hậu đế trốn chạy đến nơi này, Bao Thành[1] trong đất Thục.

[1] Bao Thành: là tên huyện thời cổ đại, ngày nay thuộc thành phố Thiểm Tây.

Nhưng mà giờ đây, những nữ nhân đương lúc thanh xuân tươi đẹp đều đã chết.

Chỉ một chốc trước thôi, Lưu Diễm còn gọi những nữ nhân này tới đây, nhìn thái giám tùy tùng Lưu Phiến giết chết từng người một.

Trên mặt Lưu phi còn dính mấy giọt máu, nước mắt như một chuỗi ngọc trai lăn dọc không ngừng trên khuôn mặt còn chưa hết ngây thơ đang kinh hồn bạt vía. Trước ngực của bộ cung trang màu vàng nhạt, dòng máu thấm ướt từ bên sườn cổ đỏ hồng mà nhức mắt.

Vừa nãy khi Lưu Phiến chém một đao vào cổ nàng, có lẽ lưỡi đao đó đã giết quá nhiều người, có thể là do nàng đã tránh được đường kiếm, vết thương trên cổ chưa phải là trí mạng. Nàng nằm trên mặt đất, nghiêng đầu, một bên cổ máu vẫn ào ào chảy, một bên nàng dùng hết cả tay và chân để bò lên phía trước, hi vọng chạy thoát khỏi tòa nhà đầy máu tanh và hơi lạnh tử vong.

Phía sau nàng là vết máu ngoằn ngoèo sau khi mình bò qua.

Khuôn mặt tuần tú của Hậu đế Lưu Diễm dờ dẫm như tượng bùn cây gộc không còn sự sống. Đôi mắt hẩn không hề nhìn thấy Lưu phi đang khổ sở cầu xin mình tha thứ, hẩn lướt qua đỉnh đầu Lưu phi, mờ mịt

trông về hướng xa xa chẳng thấy được cửa thành.

Bao Thành không còn giữ được nữa, bị phá rồi.

Bên tai hần loáng thoáng nghe thấy tiếng binh sĩ nước Yên phá thành, sau đó là tiếng hét to hoan hô rung trời lở đất. Không tốn khoảng thời gian quá dài, họ sẽ ào tới đây.

Chỉ mới nửa năm trước, quân Yên U[2] mấy đời sống ở phương Bắc dưới triều nhà Hán, Ngụy Thiệu chiếm Lạc Dương tự mình xưng đế, từ khi Lạc Dương rơi vào tay hần, thiên hạ Cửu Châu[3] tám chín phần mười cũng quy về dưới trướng, thế cục đã định, Ngụy Nghị xưng đế ở U Châu, lấy quốc hiệu là Yên, đuổi bắt ép Hậu đế Lưu Diễm chỉ còn một đường lui phía Tây.

[2] Yên U: Tiền Yên U đế Mộ Dung Vĩ (350-384) là quân vương cuối cùng của thời đại Tiền Yên năm hồ* mười sáu nước (hồ: chỉ các dân tộc phía Bắc và Tây Trung Quốc thời xưa)

[3] Cửu Châu: chỉ chín khu vực hành chính thời xưa

Suốt khoảng thời gian này, quan văn cạnh hần tan tác chạy mất tăm, võ tướng người chết kẻ thì hàng, đợi đến khi tới được Bao Thành cũng chỉ còn mười lão thần trung với triều Hán liều mình bảo vệ hần.

Giờ đây, hai ngàn binh sĩ cuối cùng cũng mất.

Hần không còn đường nào để lui nữa.

Vết máu văng tung tóe trên khuôn mặt Lưu Phiến, nhìn như ác quỷ. Hần cắn răng nghiêng lợi ép Lưu Phi đang khổ sở cầu xin tới trước bực cửa, chém thẳng một đao từ phía sau.

Tiếng “phịch” nặng nề, thậm chí ngay cả một tiếng kêu cô gái đó cũng không kêu lên được, cần cổ rũ xuống tạo thành một tư thế đầy quái dị, cơ thể mềm oặt như sợi bún ngã nhào xuống đất không tiếng động.

Dòng máu ấm nóng phun trào từ sau cổ, tung tóe trên nửa mặt bức tường. Tứ chi Lưu Phi lúc đầu còn co quắp, dần dần cũng ngừng lại không nhúc nhích gì thêm, chỉ có đôi mắt lộ ra sau mái tóc rối mù vẫn nhìn chăm chăm nơi đối diện, sức sống trong đáy mắt nhanh chóng lụi tàn đi, tử khí màu xanh đen âm u lan tràn đến.

“Bệ hạ, hoàng hậu...”

Lưu Phiến kéo lưỡi đao đến gần, trên mặt đao vẫn còn dòng máu chảy, hần nhìn về phía Tiểu Kiều đang run rẩy trên giường nhỏ.

Lưu Diễm từ từ quay người sang, ánh mắt mờ mịt rơi xuống người Tiểu Kiều, nhìn nàng chăm chú, rốt cuộc ánh mắt đó cũng không còn dờ dẩn, từ từ lặng lại nét bi thương, bất lực và khổ sở.

Hần bước tới bên cạnh Tiểu Kiều từng bước một, cuối cùng cũng đứng trước mặt nàng, ngón tay lạnh lẽo lưu luyến nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt đó, bỗng nhiên hần ôm nàng thật chặt, cực kì mạnh mẽ, như thể chỉ hận không thể vò nát từng tấc vào máu thịt bản thân.

“Man Man! Man Man! Người nhà nàng bị Ngụy Nghị làm hại, tỷ tỷ của nàng cũng bị Ngụy Nghị phế truất mà chết đi, trẫm biết nàng hận Ngụy Nghị đến tận xương. Vốn trẫm còn muốn báo thù cho nàng, dấy binh thảo Nghị[4], nhưng mà vận số của Đại Hán đã hết, trẫm không thể cứu vãn được! Trẫm không thể để nàng rơi vào tay trộm rồi chịu nhục. Man Man, trẫm sẽ giết nàng trước rồi cũng sẽ theo nàng, kiếp sau chúng ta lại làm phu thê!”

[4] thảo phạt, đánh dẹp Ngụy Nghị

“Bệ hạ, mười lăm tuổi thiếp gả cho quân vương, đến nay đã vừa qua mười sáu! Bệ hạ đối với thiếp tình thâm nghĩa trọng, nếu bệ hạ đi, thiếp há có thể sống một mình? Thiếp nguyện theo ngài, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không xa rời!”

Nữ tử có nữ danh là Man Man này da trắng mặt xinh, như thể một khối ngọc tuyết mịn không tì vết, giờ phút này đây, mặc dù khuôn mặt đó đã trắng trợt không chút máu, nước mắt giàn giụa, nhưng ánh mắt nàng nhìn Hậu đế vẫn ngập tràn dứt khoát và quyết tuyệt.

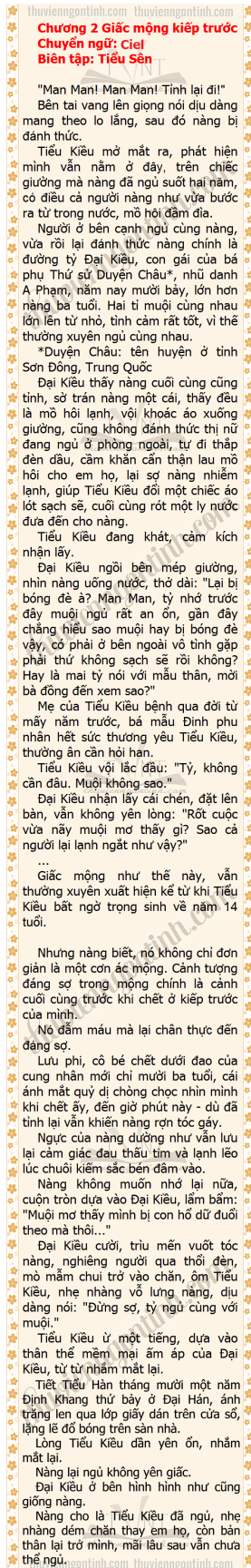
Nàng đẩy Lưu Diễm ra tự mình đứng lên, từ từ nhắm hai mắt lại hơi ngẩng cằm. Bộ áo mây xanh lam tung bay như nhảy nhót, cả người như bông bênh sắp bay.

“A...”

Theo tiếng hét to tan nát thê lương của Lưu Diễm, lưỡi dao lạnh sắc như băng cắm sâu vào buồng tim ấm áp mà mềm mại của nàng.

2. Chương 2: Giác Mộng Kiếp Trước

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Tiểu Kiều nghe tiếng hít thở của Đại Kiều, biết nàng có tâm sự.

...

Hai nàng Kiều ở Duyên Châu nổi danh xinh đẹp, tiếng vang khắp Hà Nam, người đương thời có câu: "Lạc thủy thập phần thần, song Kiều chiếm bất phần". Lúc Đại Kiều mười tuổi đã định hôn ước với con trai của Thái thú Thôi gia - một thế lực rất lớn ở Đông Bình lúc bấy giờ. Không ngờ hai năm trước, lúc Đại Kiều mười lăm tuổi chuẩn bị xuất giá thì Đông Bình bị Nhâm thành tấn công, cha con Thôi Thái thú đều tử trận, hôn sự đành chấm dứt.

Thoảng một cái hai năm đã trôi qua, Đại Kiều mười bảy tuổi, người khắp chốn đến cầu hôn đập nát cả ngưỡng cửa, bá mầu hy vọng có thể sớm tìm ra một mối hôn sự tốt cho con gái, nhưng bá phụ dường như chẳng sốt ruột. Cho đến nửa tháng trước, Đại Kiều mới biết một chuyện, phụ thân đã quyết định gả nàng cho Ngụy Thiệu, người vừa chiếm được Hà Bắc hồi đầu năm, lấy hôn nhân cùng với địa thế của Duyên Châu làm lợi thế, thỉnh cầu Ngụy Thiệu cơ hội thảo phạt Nhân thành.

Lúc này sứ giả đã bị phái đến chỗ Ngụy Thiệu ở Kỳ Châu, bá phụ đang lo lắng bất an chờ đối phương trả lời.

...

"Tỷ làm muội thúc giục à?"

Đại Kiều thấy Tiểu Kiều cũng không ngủ, áy náy hỏi:

"Không phải." Tiểu Kiều nhẹ giọng nói.

Một lát sau, trong đêm tối mờ mịt, Tiểu Kiều nghe nàng thở dài, tựa như hỏi nàng, lại tựa như đang nói với chính mình: "Ngụy hầu và nhà ta có thù oán, hẳn sẽ không chấp nhận cuộc hôn nhân này, đúng không..."

Tiểu Kiều trầm mặc.

Mấy tháng trước, sau khi ý thức được mình đã trở lại thời thiếu nữ, nàng vẫn âm thầm hy vọng những chuyện trong ký ức liên quan đến kiếp trước, hoặc nói, là chuyện tương lai, chỉ là giấc mộng mà thôi.

Nhưng thời gian trôi qua, nàng hoảng sợ phát hiện, tất cả đều là thật.

Mọi chuyện đang từng bước từng bước phát triển dựa theo những điều nàng biết ở kiếp trước.

Nếu như không có gì thay đổi, thì Ngụy Thiệu sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân này. Nhưng sau khi Đại Kiều gả qua, như số phận đã định trước, kết cục thậm chí bị thảm hơn mình.

Từ ngày đầu tiên nàng gả đến Ngụy gia, phu quân Ngụy Thiệu chẳng chạm vào nàng dù chỉ một ngón tay. Sáu năm sau Ngụy Thiệu xưng đế, khi đó cả nhà họ Kiều đều chết hoặc ly tán, Đại Kiều nuốt vàng tự sát, Ngụy Thiệu lập một nữ nhân khác làm hoàng hậu.

Lúc đó Đại Kiều chỉ mới hai mươi bốn tuổi mà thôi, đã kết thúc cuộc sống của mình.

Tiểu Kiều mò mẫm nắm tay đường tỷ.

Ngón tay nàng chạm đến cũng lạnh như băng, không chút hơi ấm.

...

Ngày thứ hai, đệ đệ sinh đôi của nàng Kiều Tử, từ Yên thành vội vã chạy về Đông quân, lúc về đến nhà đã là buổi tối.

Hai ti đệ Tiểu Kiều và Kiều Tử tình cảm rất tốt. Mặc dù Kiều Tử mới mười bốn tuổi nhưng lại cao hơn Tiểu Kiều nửa cái đầu, đứng lên là một thiếu niên oai hùng dũng mãnh. Hai tháng trước, cậu được cha là Kiều Bình phái đi Yên thành rèn luyện. Nghe có người nói công tử trở về, Tiểu Kiều bèn tìm tới. Đến cửa thư phòng của phụ thân, xa xa đã nghe giọng nói kích động của đệ đệ.

"Phụ thân! Nhâm thành tuy binh cường mã tráng, nhưng Duyên Châu cũng có hai mươi vạn quân dân, lần trước bại trận ở Bạch Mã không tính, thắng bại là chuyện thường tình của nhà

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

binh! Nếu đông tâm hiệp lực, liệu chết đánh một trận cũng không phải không có phần thắng! Con nguyện đánh trận đầu! Nghe nói bá phụ sợ hãi, lại định thỉnh cầu Ngụy Thiệu? Ngụy Thiệu lòng lang dạ sói, sau khi thâu tóm Ký Châu thế lực đã vươn đến Hà Bắc, nếu nhờ cậy hắn, Duyệt Châu coi như có thể yên bình một thời gian, nhưng lâu dài thì tính sao? Huống chi hai nhà lại có thù cũ, không nói đến chuyện sau khi đại tỷ gả qua sẽ thế nào, hẳn có thể thật lòng giúp đỡ chúng ta vượt qua sao?"

Tiểu Kiều ngừng lại, đi tới cửa, vào trong nhìn thấy phụ thân đang chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, còn để để Kiều Tử thích kích động đi tới đi lui trong phòng.

...

Nói tới thù cũ của hai nhà Kiều Ngụy, phải kể đến mười năm trước. Phụ thân của Ngụy Thiệu là Ngụy Kinh, làm quan đến tam phẩm Hộ Nha tướng quân, lúc đó là Thứ sử U Châu, phụng mệnh triều đình, cùng Thứ sử Duyệt Châu lúc đó - cũng chính là ông nội của Tiểu Kiều đi chinh phạt quân nổi loạn Trần quận Lý Túc. Thanh thế của Lý Túc rất lớn, thế lực mạnh mẽ. Ngụy Kinh và Kiều Khuê kết liên minh, ước định hai bên cùng nhau xuất binh tấn công Trần quận. Không ngờ lúc lâm trận Kiều Khuê biết được Lý Túc có viện binh đang tới, xem xét tình hình rút lui trở về, án binh bất động. Ngụy Kinh và con trưởng, Ngụy Bảo không biết chuyện, ít không thể chống lại nhiều, cuối cùng bị bao vây tử trận, lúc ấy Ngụy Thiệu chỉ mới mười hai tuổi cũng theo cha anh ra trận, được gia thân liều mình ra sức bảo vệ, cuối cùng mới thoát khỏi vòng vây, lui về U Châu.

Kiều gia tự biết mình đuối lý, sau này dùng mọi cách giải thích, nói là lúc ấy đã phải người đưa tin, nhưng sứ giả trên đường gặp mai phục bị giết. Lúc đám tang còn đưa hậu lễ đến Ngụy gia.

Bốn năm trước, được xưng tụng là "tiểu bá vương" Ngụy Thiệu mười tám tuổi tự mình lãnh binh, một đường truy kích, cuối cùng cũng tiêu diệt hết cả nhà Lý Túc ở bờ Đông Hải.

Nghe nói Lý Túc đầu tiên là bị lẳng tri, Ngụy Thiệu tự mình cầm đao, sau ngàn đao mới chết, khi chết bị băm thành thịt vụn cho cá ăn.

Lại nghe nói, không lâu sau, lúc ông nội của Tiểu Kiều chết, Ngụy Thiệu đang tấn công Hoàng Hà nghe được tin tức, lạnh lùng nói một câu: "Lão tặc đầu bạc, chết là xứng đáng." Có thể thấy rõ thù hận của Ngụy Thiệu sâu đến mức nào.

...

"Phụ thân! Ngay cả người cũng nhất gan đến vậy sao, một tiếng cũng không dám nói? Người không nói, con đi nói với bá phụ!"

Kiều Tử thấy phụ thân chậm chạp không lên tiếng lên tiếng, nắm chặt tay, xoay người định ra ngoài.

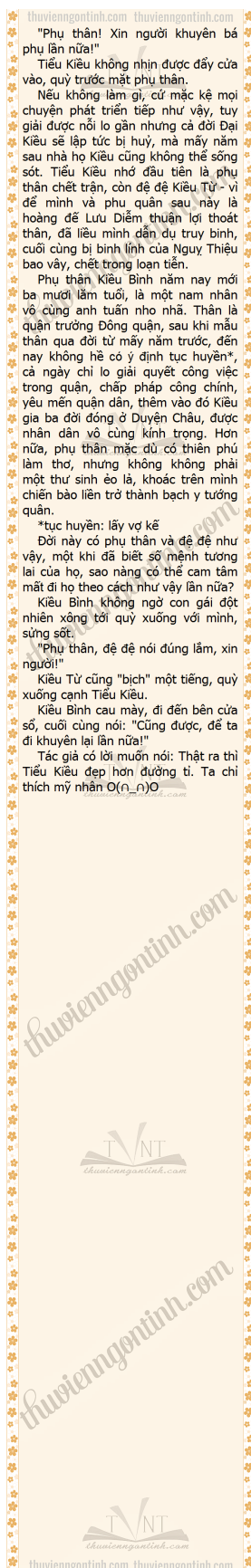
"Hồ đồ! Con đứng lại cho ta!"

Kiều Bình chợt xoay người, quát con trai, "Nhằm thành binh mạnh ngựa tốt, trước là chiếm đoạt Đông Bình, cơ nghiệp Thôi gia huỷ trong chốc lát, thắng trước mới thắng trận ở Bạch Mã, sĩ khí đang cao, nay thế binh như tên đã lấp vào cung, nếu quay lại thảo phạt, cộng thêm Ngụy Thiệu ở Hà Bắc như hổ rình mồi, hai mươi vạn quân dân Duyệt Châu sao có thể chống lại?"

"Chẳng lẽ không có cách nào, chỉ có thể dựa vào Ngụy Thiệu? Con không đành lòng để đại tỷ gả đi như vậy!"

Kiều Bình trầm ngâm chốc lát, thở dài một tiếng: "Vi phụ cũng biết xin Ngụy Thiệu giúp là không thoả đáng. Con nghĩ phụ thân chưa từng cố gắng ư? Vi phụ từng đề nghị liên kết với Trương Phục đốc toàn lực đánh một trận, chưa chắc không có phần thắng. Vi phụ đã từng kết giao với Trương Phục từ nhỏ nên nguyên ý đi trước thuyết phục. Nhưng bá phụ con và những gia thân kia không muốn đánh..."

thuvienngontinh.com

3. Chương 3: Bể Trệ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 3. Bí Trê Chuyện ngừ: Ciel

Phụ thân đi rồi, Tiểu Kiều và Kiều Tử thấp thòm chờ đợi. Khoảng nửa giờ, thấy phụ thân trở về, Kiều Tử vội vàng nghênh đón hỏi: "Phụ thân, có thể lấy chuyện đại bá không?"

Tiểu Kiều thấy chân mây phụ thân nhàu lại, lòng lạnh xuống. Quả nhiên, Kiều Bình lắc đầu: "Đại bá của con một lòng cầu hoà, chỉ nói là không thay đổi!"

Kiều Tử đi ra ngoài, bị Kiều Bình quát: "Đứng lại! Chuyện này đến đây là chấm dứt, nói nhiều cũng vô ích thôi!"

Kiều Tử ngầy người, vẻ mặt uất ức.

Kiều Bình đứng lại, chậm rãi nói:

"Chưa chắc Ngụy gia bên kia sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân này. Đợi thêm một chút đi. Nếu may mắn, lúc đó vì phụ liên lạc lại với Trần Lưu, chắc bá phụ của các con sẽ không phản đối."

Tuy nói như vậy, nhưng Tiểu Kiều nhận ra, đối với việc này, thật ra phụ thân không hề ôm hy vọng gì lớn.

Kiều Tử tin là thật, mặt lộ rõ vẻ trông đợi.

Kiều Bình nhìn về phía Tiểu Kiều,

chần chờ một chút, dịu dàng nói:

"Man Man, con quan tâm đến tỷ tỷ

con nhiều một chút, khuyên nó yên

tâm. Hôn sự chưa chắc đã thành. Lui

vạn bước mà nói, cho dù nó có thành

đi nữa, Ngụy Thiệu còn trẻ mà nổi

danh anh hùng, là bá chủ một

phương, dung mạo cũng đẹp, có thể

xem như một môi lương duyên tốt

đẹp."

Đêm đó, Tiểu Kiều và Đại Kiều lại

ngủ cùng nhau. Tiểu Kiều nhìn ra Đại

Kiều tâm sự trùng trùng, ở trước mặt

mình thì vẫn cố gắng tươi cười như

trước, càng không để cập nửa câu

đến chuyện hôn nhân, nhưng trong

lòng lại khổ sở.

Phụ thân bảo nàng khuyên nhủ Đại

Kiều. Nàng lại sâu sắc nhận ra rằng

tất cả những câu nói trấn an đều là

bất lực, vô bổ.

Hai tí muội mặt đối mặt mà ngủ,

trong đêm tối lơ mơ, chợt Tiểu Kiều

nghe giọng dường tí truyền đến:

"Man Man, muội đã gặp mặt Lưu thế

tử chưa?"

...

"Lưu thế tử" trong miệng Đại Kiều,

chính là vị hôn phu hiện tại của Tiểu

Kiều, kiếp trước là con trai của Hậu

để Lưu Diễm, tự Mậu Khanh. Có điều

bây giờ Lưu Mậu Khanh vẫn chỉ là

một người con trai trưởng không

được coi trọng ở Lang Gia quốc - đất

phong của hoàng thất nhà Hán mà

thôi. Lúc hân mười ba tuổi, vì muốn

đưa con mình thượng vị mà kế mẫu

của hân gièm pha với phụ thân hân,

nói hân treu ghẹo mình. Lang gia

vương vốn sủng ái ấu tử, tin vào lời

gièm pha, phế hân làm thứ nhân,

đuổi khỏi Lang Gia. Bởi vì mơ hân là

cô của Tiểu Kiều, vì thế đến Duyệt

Châu nhớ cây, cầu chỗ dung thân.

Lúc đó hoàng thất nhà Hán suy

thoái, trong hoàng đô Lạc Dương,

hoàng đế 14 tuổi - người bảy năm

trước được thừa tướng Hạnh Tồn phò

tá lên ngôi chỉ giống như bù nhìn,

thực ra triều chính là do một tay Thừa

tướng Hạnh Tồn nắm giữ. Hoàng đế

mà còn như vậy, huống chi là người

nhà họ Lưu ở đất phong hầu, cầm

binh tự trọng [ý chỉ có quân đội,

ngang ngược chuyên quyền, không

phục tùng triều đình quân chế] binh sĩ

chống triều đình ở rất nhiều địa

phương, lại không có uy tín cho nên

Kiều gia cũng không sợ Lang Gia

vương, chứa chấp Lưu Diễm. Dung

mạo của hân xuất chúng, cũng có tài

học, Kiều Bình rất yêu thích, chiếu cố

nhiều mặt. Cuối cùng, ba năm trước,

lúc hân mười tám tuổi, Lang Gia

vương nghe hạ thần khuyên giải, biết

mình đã trách oan con trai trưởng,

hồi hân về hành động năm đó, nhận

hân về. Sau đó không lâu, Lang Gia

vương sai người đến Duyệt Châu,

muốn giúp Lưu Diễm cầu thân với

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

Tiểu Kiều.

Kiều Bình đã sớm nhận ra Tiểu Kiều và Lưu Diễm tâm đầu ý hợp, hỏi qua ý của Tiểu Kiều, thấy nàng xấu hổ thẹn thùng không nói thì biết nàng cũng nguyên ý, đáp ứng hôn sự, hai người lập hôn ước, định vào năm sau, khi Tiểu Kiều mười tám tuổi thì đón dâu.

Nửa năm trước, Lưu Diễm từng mượn việc chúc thọ Kiều Việt tới Đông quận một lần. Hắn nhớ nhưng Tiểu Kiều đã lâu, vốn có thể mượn cơ hội này gặp mặt Tiểu Kiều bày tỏ nỗi tương tư, nhưng không hiểu sao Tiểu Kiều từ đầu đến cuối trốn tránh mình không chịu gặp mặt, cuối cùng đành âm ức rời đi.

...

Ác mộng kiếp trước đã để lại bóng ma sâu sắc trong lòng Tiểu Kiều, mãi mãi không thể xóa nhòa, huống chi nàng hôm nay đã không phải là Tiểu Kiều - người đã cùng Lưu Diễm lớn lên ngày xưa nữa, đối với vị hôn phu này cũng chưa có tình cảm gì, cho nên lúc đó tránh gặp mặt. Bây giờ nghe Đại Kiều nhắc tới hắn, hơi ngăn ra.

Mấy ngày qua, ban ngày hay ban đêm, nhắm mắt mở mắt nàng đều nghĩ đến chuyện hôn sự của Đại Kiều, dường như đã quên mình cũng có hôn ước, hơn nữa ngày gà cũng sắp tới gần, sắp qua năm mới rồi.

"Man Man, nếu tỷ xuất gia rồi, đặt bái xa xôi, đến sang năm mới lập gia đình, chỉ sợ tỷ không về được. Từ nay về sau thì muội ta sợ rằng khó mà gặp nhau. Thật may mắn muội và thể tử đều yêu thương nhau, sau khi cưới chắc hẳn phu thê hoà hợp, tỷ cũng không còn phải bận lòng."

Tiểu Kiều nghe giọng nói dịu dàng của nàng. Trong lòng đau xót, hốc mắt dần nóng lên.

Đại Kiều không thấy sự khác thường của nàng, tiếp tục cười nói: "Tài thừa thừa của muội trước giờ chẳng ra làm sao, hai năm nay lại càng không tốt. Tỷ cũng không có gì cho muội, lúc trước nghĩ muội sang năm xuất giá, Lưu gia là hoàng tộc, đến lúc đó quà biếu thừa thừa dành cho người Lưu gia cũng không thể qua loa, nên lúc đầu năm, thừa dịp rảnh rỗi tỷ và Xuân nương đã giúp muội làm một ít đồ, đều để ở chỗ của bà ấy. Bây giờ gần như đã hoàn tất, còn lại một đôi giày đỏ dành cho công công* của muội, bởi vì tốn nhiều thời gian nên cho vào cuối cùng. Tỷ đã xem qua rồi, màu sắc phối hợp chưa đẹp lắm, muội có muốn xem một chút không, làm sao mới đẹp, chúng ta thảo luận một chút..."

* công công: cha chồng

Đại Kiều giắt giắt người, định bỏ dây tử trong chân, lại bị Tiểu Kiều dè lại, dùng hết sức giữ vững giọng của mình nói: "Cảm ơn tỷ, không cần xem đâu. Tỷ cũng mệt rồi, ngủ đi."

Đại Kiều nói: "Tí chị nóng lòng, sợ không kịp làm xong đã phải..." Nàng ngừng lại, trầm mặc một chút rồi cười nói: "Ngày mai cũng được. Ngủ trước đi."

...

Trong phòng yên tĩnh lại.

Dường như Đại Kiều ngủ rất an ổn, không nhúc nhích, tiếng hít thở cũng hết sức ổn định.

Tiểu Kiều ban đầu không ngủ được, cho đến hơn nửa đêm cơn buồn ngủ cũng ập tới, trong lúc mơ màng bỗng cảm thấy Đại Kiều ở phía ngoài giật giật người, sau đó rón rén xuống giường, cũng không đốt đèn, mượn ánh trăng chiếu qua cửa sổ để mặc y phục, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài, từ từ mở cửa, ngang qua phòng ngoài thì nữ đang ngủ như chết, ra khỏi phòng ngủ.

Lúc đầu Tiểu Kiều cho rằng nàng đi tiểu đêm nên cũng không lên tiếng, nhưng lại cảm thấy không đúng, chờ Đại Kiều đi ra ngoài, bỗng dừng nghĩ đến kiếp trước từng xảy ra một chuyện, rằng mình một cái, lập tức bỏ dây thắt nhanh, mặc quần áo qua loa, nín thở nhẹ nhàng đi ra ngoài.

thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Tối nay trăng sáng vành vành,
chiếu vào đỉnh viên một mảnh lung
linh. Lúc nàng bước ra ngưỡng cửa,
thấy bóng Đại Kiều thấp thoáng thật
nhẹ nhàng bên cửa sổ, dường như là đi về
phía hoa viên.

...

Phía sau hoa viên của Kiều gia hoa
và cây cối rậm rạp, một nam nhân trẻ
tuổi lúc này đã chờ ở đó.

Mặt mũi hân hoan, thân thể
như bảo sơn mỗi rắn chắc mà bền
nhẹ, mỗi một khối bắp thịt cũng ẩn
chứa sức lực khổng lồ chuẩn bị bùng
nổ.

Bức tường phía sau hoa viên nhà
họ Kiều cao gấp hai người, nhưng
chuyện này chẳng khó khăn gì với
hắn.

Hắn trấn định đứng ở một góc mờ
tối ánh trăng không chiếu tới, bóng
lưng bị bóng đêm nuốt mất, nhập vào
bóng tối vô biên vô tận.

Hắn chờ ở đây đã lâu, chiếc áo gai
đơn bạc đây chỗ và to tướng đã thấm
khí lạnh đêm đông.

Nhưng g hắn không thấy lạnh chút
nào.

Hắn cũng không biết người yêu
của hắn, nàng đang bị ép buộc trong
tòa quân phủ cao quý cao cao tại
thượng kia có chịu đến chỗ này gặp
hắn hay không. Nhưng hắn vẫn chờ ở
đây từ sớm.

Trong lòng hắn lúc này như có
ngọn lửa đang cháy, ngọn lửa này
mặc dù yếu ớt nhỏ bé, lúc nào cũng
có thể tắt, nhưng cũng đủ để sưởi ấm
hắn trong đêm rét lạnh lẽo.

Lúc hắn sinh ra có một con mắt
màu xanh, ban đêm sáng ánh lên,
cha mẹ cho là yêu di, hết sức sợ hãi,
nhét hắn vào chuồng heo bên cạnh
sân ngựa Kiều gia, bằng tuyết ngập
trời, hắn không bị chết rét, bị heo nái
kéo vào chuồng heo, uống sữa heo
nái, còn sống. Sau khi người chăn
ngựa phát hiện ra, cho là kì di, bầm
bảo gia chủ, hắn được ở lại, được
nuôi lớn ở sân ngựa làm nô dịch.

Hắn không có họ, không có tên.
Bởi vì lúc ra đời bị bỏ vào chuồng
heo, cho nên Bì Trệ* là tên của hắn
*Bì Trệ: so với heo, như heo

...

Tiểu Kiều cùng đến hậu hoa viên,
xa xa thấy đường từ đầu tiên bị người
dẫn ông trẻ tuổi đi ra từ bóng tối ảm
lầy, sau đó nàng dùng sức vùng ra,
tựa như đang nói gì với hắn.

Trong lòng nàng lập tức biết rõ.

...

Kiếp trước, sau khi Đại Kiều xuất
giả không bao lâu, cái tên mã nô Bì
Trệ này cũng biến mất. Nó bọc Kiều
gia có mấy trăm, thiếu một người như
vậy cũng không đáng để gia chủ chú
ý, lưng bắt một phen không có kết
quả, cũng bỏ qua. Mấy năm sau,
Giang Nam hạn hán nghiêm trọng
nên đại loạn, lưu dân chạy trốn khắp
nơi, dần trở thành nhiều ổ đạo tặc,
trong đó có một tên cướp mắt xanh
nổi dậy đầu tót thể lực khắp nơi,
dần có thanh thế, cuối cùng chiếm
Hoài Âm, tự phong là chủ soái. Lúc ấy
Hành Tôn ở Lạc Dương phái binh mã
diệt trừ, nhưng bị đánh bại cộng thêm
chiến sự căng thẳng với Ngụy Thiệu,
không giải quyết được gì, đành để
mặc cho bọn họ vấy đất làm chủ. Về
sau, lúc Ngụy Thiệu diệt Hành Tôn
cướp Lạc Dương, lúc xưng bá Trung
Nguyên, tên đạo soái mắt xanh luôn
độc lai độc vãng lại tự nguyện hợp với
đại thần trung thành với hoàng thất
nhà Hán lập hoàng đế Lưu Diễm. Lưu
Diễm lúc bấy giờ đang cần binh thiếu
tướng, mừng rỡ phong hắn là Hoài
Âm vương, hắn và Ngụy Thiệu công
khai đối địch.

Có thể nói nếu không phải bởi Hoài
Âm vương từ trên trời rơi xuống cản trở
và phản kích thì thời gian Ngụy Thiệu
cướp lấy thiên hạ đã sớm hai năm.

Kết cục cuối cùng của Hoài Âm vương
cũng khá truyền kỳ.

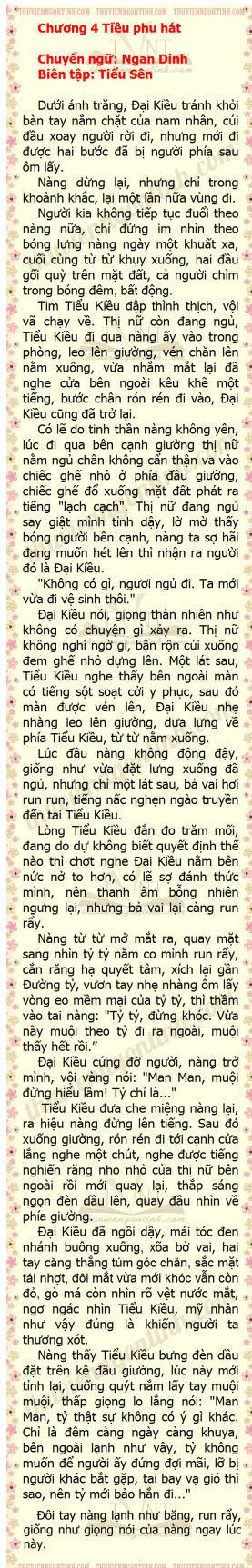
Sau trận đánh quyết chiến cuối cùng
định ra thắng bại đoạt thiên hạ, Hoài

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

4. Chương 4: Tiền Phụ Hát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM

Tiểu Kiều nắm lại tay của Đại Kiều, nhìn nàng nói: "Tỷ, muội thấy người đó rồi. Nhưng tỷ đừng sợ, muội sẽ không nói cho người khác biết. Tỷ thích hẳn phải không?"

Khuôn mặt Đại Kiều vốn đang tái nhợt, nghe muội hỏi vậy gò má thoáng ửng hồng. Chần chờ chốc lát, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Kiều, gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Địa vị hẳn thấp hèn, nhưng hẳn rất tốt, thật sự rất tốt..."

....

Nam nhân đó trưởng thành từ sân nuôi ngựa nhà họ Kiều. Hắn trầm mặc ít nói, tựa như một người câm, nhưng thân thể tráng kiện, sức lực lớn vô cùng, chạy nhanh như gió, hơn nữa hẳn am hiểu về ngựa, con ngựa hung hãn ở trước mắt hắn lại trở nên ngoan ngoãn hiền lành. Thế nên quân sư để hắn làm mã nô cho chủ nhân, cứ thế, hắn bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt của Đại Kiều.

Nhưng suốt thời gian dài ấy, trong khoảng chừng mấy năm - ấn tượng của Đại Kiều về gã nô lệ trẻ tuổi, anh tuấn cường tráng, với đôi mắt 2 màu kia chỉ là mỗi lần hắn quỳ xuống để làm bậc cho nàng lên xuống xe ngựa, giẫm lên người hắn vững chắc hơn giẫm lên mã nô khác nhiều.

Tầm lưng của hắn tựa như tảng đá, kiên cố vững chắc.

Đại Kiều nhớ kỹ tên đầy tớ này, còn bắt nguồn từ ba năm trước, khi đó vị hôn phu của nàng chết đi. Mặc dù hai người chưa từng gặp mặt, nhưng chuyện này vẫn khiến nàng đau khổ. Thế nên đạo đó nàng hay theo mẫu thân ra ngoài thành tới Trường Sinh Tự thắp hương. Có một ngày, đang trên đường trở về thì ngựa bị giật mình, hất phu xe ngã xuống, lối buông xe chạy như điên, nàng cùng mẫu thân vẫn bị mắc kẹt trong thùng xe không biết sẽ lật úp bất cứ khi nào. Trong cơn kinh hoàng, phía sau có một tiếng huýt gió truyền tới, tiếp theo có một người nhanh chóng chạy theo, con ngựa từ từ giảm tốc độ, cuối cùng đứng bên lề đường.

Lúc đó nàng vẫn chưa hoàn hồn, mặt trắng bệch nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy người vừa chạy tới đang đứng bên đầu ngựa, ôm lấy con ngựa còn đang thở phì phì, một bên vuốt ve bờm ngựa, một bên ghé vào tai ngựa thì thầm gì đó mà nàng không hiểu, có vẻ như đang an ủi nó.

Con ngựa rốt cuộc hoàn toàn yên tĩnh lại.

Sau đó tùy tùng chạy tới. Quân sư tức giận vùng roi muốn quất ngựa, chiếc roi da vùng lên thật cao, lại bị tên mã nô kia dùng tay quần lấy. Roi ngựa màu đen, quần thật chặt ở bắp thịt trên cánh tay của hắn, mạch máu màu xanh dưới da nổi lên, lóe ngang ngón út của nàng.

Quân sư càng phẫn nộ, đang giằng co thì mã nô kia quay đầu lại, nhìn về phía Đại Kiều, ánh mắt cầu cứu.

Đến nay nàng vẫn nhớ, hôm đó bầu trời thật trong xanh, gió mát ập ập dễ chịu. Dưới ánh mặt trời, con người màu xanh biếc như thủy tinh.

Bắt đầu từ ngày đó, nàng nhớ rõ tên hắn: Bì Trê.

....

Đại Kiều hẳn bản thân ăn nói vụng về, không biết nên nói thế nào mới có thể thuyết phục muội muội, để cho nàng tin tưởng rằng Bì Trê rất tốt, thật sự rất tốt, ít nhất trong mắt nàng là như vậy.

Nàng đỏ mặt lên, mở to hai mắt, bất an nhìn Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Tỷ, không cần tỷ nói, muội cũng biết hẳn rất tốt. Vừa nãy hẳn hen tỷ đi ra ngoài, là muốn dẫn tỷ bỏ trốn, đúng không?"

Đại Kiều giật mình, đầu tiên lắc đầu, một lát sau từ từ cúi đầu xuống, chờ lẫn nửa ngẩng đầu lên, về mặt nàng đã trở nên bình tĩnh rất nhiều, chậm rãi nói: "Mạn Mạn, tỷ sẽ không đi theo hắn, lúc

TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM

THUYENNGOITINH.COM THUYENNGOITINH.COM THUYENNGOITINH.COM

này tỳ đã nói rõ ràng với hân rồi. Muội yên tâm, sau này tỳ sẽ không gặp lại hân nữa."

"Tỳ, để cho hân dẫn tỳ đi đi, đừng ở lại." Tiểu Kiều nói.

...

Đại Kiều cho dù gả đi cũng chỉ đổi được an nhàn tạm bợ, ngày sau nhà họ Kiều cũng phải li tán. Chỉ bằng theo ý phụ thân chiến đấu tới cùng, biết đâu lại tìm được lối thoát. Nếu Đại Kiều trốn đi, bá phụ chẳng còn cách nào nữa, chắc hẳn sẽ nghe theo ý kiến của phụ thân.

...

Đại Kiều sống sờ, yên lặng nhìn Tiểu Kiều, lát sau nàng mỉm cười, nụ cười chưa sớt, nói: "Đồ ngốc, muội sợ ta không còn trong sạch, sợ ta gả đi sẽ bị phát hiện sao? Yên tâm ta cùng hân chưa xảy ra chuyện gì cả."

"Không phải vì chuyện này."

Tiểu Kiều ghé vào tai nàng.

"Tỳ, tỳ nhất định phải đi. Ngụy gia nhất định sẽ đồng ý hôn sự này. Nếu tỳ không đi thì phải gả cho người ta đây. Mà nếu gả đi như thế, đời này tỳ coi như xong rồi. Huống hồ, tỳ không phải còn có nam nhân mình thích hay sao?"

Đại Kiều bàng hoàng trong chớp lát, cuối cùng khe khẽ lắc đầu: "Như vậy ta càng không thể đi được. Nếu Ngụy gia đồng ý hôn sự, ta đi rồi, đến lúc đó trong nhà biết làm sao bây giờ? Tốt cũng được, không tốt cũng được, ai bảo ta là con gái Kiều gia, những điều đó ta đều tình nguyện."

Tiểu Kiều dừng lại, âm thầm thở hắt ra một hơi, gương mặt nói: "Tỳ, nếu như muội nói cho tỳ, muội muốn thay tỳ gả cho Ngụy Thiệu, tỳ có đồng ý tác thành cho muội không?"

Lần thứ hai Đại Kiều kinh ngạc đến ngây người, trợn mắt lên nhìn tiểu Kiều, một lát mới hoang mang nói: "Man Man Sao đột nhiên muội lại nói vậy? Chẳng phải muội và Lưu thể tứ tâm đầu ý hợp sao, năm sau tổ chức hôn sự rồi? Với lại tên Ngụy hầu kia, tỳ nghe nói hân...hân..."

Nàng chần chờ, những lời đồn đãi như "Bản tính tàn nhẫn, bạo ngược vô tình..." không dám nói ra miệng.

"Vâng, đúng là Ngụy Thiệu không phải là người tốt." Tiểu Kiều nói ra thay cho nàng, "Nhưng tỳ à, hầu hết nữ tử lập gia đình chỉ có hai loại. Loại thứ nhất giống tỳ, cùng người thương ầu yếm đến già, dù cơm canh đạm bạc cũng đủ. Nhưng muội với tỳ khác nhau. Thứ muội muốn, không phải là một người phu quân đứng trước gương vẽ đuôi mày thay muội, mà là người có thể mang cho muội địa vị quyền thế. Lúc trước muội thích Lưu thể tứ, nhưng giờ muội nhận ra hân cũng không phải là người muội muốn. Tình tình hân nhu nhược, nếu như muội gả cho hân, cho dù ngày sau hân có thể thuận lợi kế thừa vương vị Lang gia, nhưng theo tính thể bấy giờ, một vương phi của Lang gia quốc có là gì đâu? Nhưng Ngụy Thiệu thì khác. Muội thấy hân sau này sẽ làm nên nghiệp lớn. Nếu như hai nhà thành thông gia, sao muội bỏ qua cơ hội này được chứ?"

...

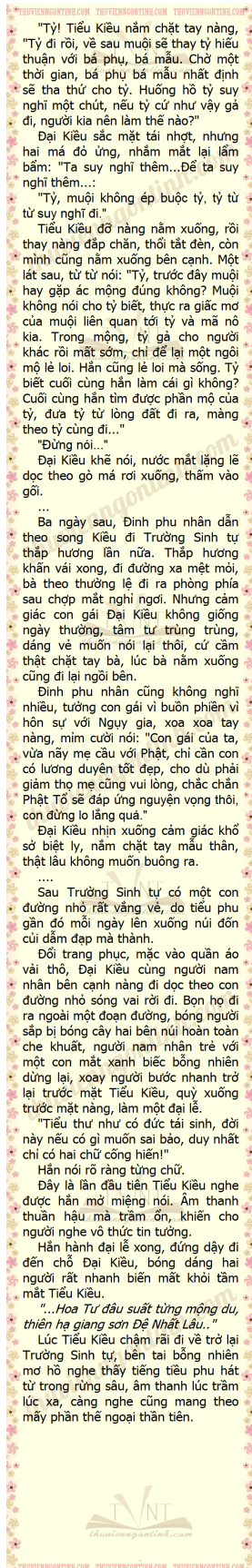
Đại Kiều nghi hoặc nhìn muội muội bỗng đứng như biến thành người khác, sững sờ một lát, mới nói: "Man Man, muội thật sự nghĩ như vậy ư? Thật không phải bởi vì tác thành cho ta?"

"Tỳ, ngược lại muội muốn tỳ giúp muội, cầu tỳ tác thành cho muội."

Giọng Tiểu Kiều rất chắc chắn.

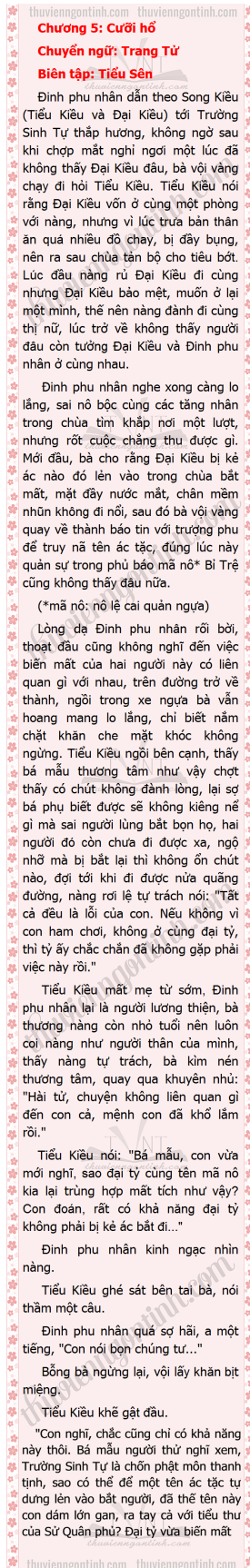
Đại Kiều sống sờ một lát, trong đôi mắt cuối cùng ánh lên tia hi vọng, nhưng vẫn không dám tin, chần chờ nhìn Tiểu Kiều, khẽ nói: "Thật sự tỳ có thể làm như vậy sao? Tỳ thật sự có thể bỏ hết tất cả mà đi? Phụ thân có trách ta không? Mẫu thân có đau lòng không..."

THUYENNGOITINH.COM THUYENNGOITINH.COM THUYENNGOITINH.COM

5. Chương 5: Cưới Hổ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

không lâu, tên mã nô kia cũng mất tích theo, không phải hai người họ đi cùng nhau thì còn có thể là gì nữa? Nói đến đây, con bỗng nhớ tới một việc..."

Mặt Tiểu Kiều lộ vẻ chần chờ.

"Chuyện gì, con mau nói đi!" Đính phu nhân sốt ruột thúc giục.

"Vài ngày trước con đi ra ngoài cùng đại tỷ, tên mã nô kia cũng có đi theo, con vô tình trông thấy đại tỷ cùng hắn lén lút nói chuyện, thấy con đến mới vội vàng tách ra, đại tỷ có vẻ lúng túng. Khi ấy con không nghĩ ngờ gì, hôm nay nghĩ lại..." Nàng ngừng lại.

Chuyện này đương nhiên là nàng nói dối. Đính phu nhân lại chẳng thể nghĩ nàng nói dối mình, bà nghe xong mặt lúc đó lúc trắng, một câu cũng nói không nên lời.

"Bà mẫu, nếu sớm biết chuyện hôm nay xảy ra, thì lúc đó con đã nói với người... Chỉ trách lúc ấy con quá mức chủ quan..."

Thanh âm Tiểu Kiều thấp dần, cúi đầu ra vẻ khóc lóc thương tâm.

Đính phu nhân cẩn thận nhớ lại mã nô kia, ngoại trừ con mắt màu xanh lục quái dị, quả thực tên này có thể khiến người khác để ý tới.

Hai năm trước, khi Tiểu Kiều vừa mới định hôn ước với Lưu Diễm, muội muội của mẹ kế Lưu Diễm - Dương Đồ phu nhân của Lang Gia quốc từng đến Đông quận, tên mã nô này của Kiều gia ngay lập tức lọt vào mắt bà ta, sau đó bà ta liền mở miệng đòi người. Dương Đồ phu nhân vốn xinh đẹp, bản tính phóng đãng, có sở thích nuôi nam sủng, việc này Đính phu nhân đã từng nghe qua. Dù sao cũng chỉ là một mã nô, nếu bà ta đã mở miệng, vậy thì cho thôi. Không ngờ vài ngày sau, tên mã nô này bị đánh một trận, cả người đầy thương tích, yếu ớt sắp chết bị người ta vút ra ngoài thành. Nghe nói là do hắn không nghe lời khiến Dương Đồ phu nhân tức giận, nên mới gặp phải tai vạ như vậy. Cũng xem như mã nô này mạng lớn, bị đánh như vậy mà vẫn còn sống, vài ngày sau tự mình quay trở về Kiều gia. Lúc đó Dương Đồ phu nhân đã đi rồi, Kiều gia thấy vậy cũng không đuổi hắn, tiếp tục giữ lại.

Đính phu nhân nhớ tới chuyện trước kia, trong lòng càng thấp thỏm không yên, cũng muốn vờ hỏi hân. Bỗng bà sợ hãi, nắm chặt lấy tay Tiểu Kiều, phân phó: "Hài tử, việc này có liên quan đến thanh danh của đại tỷ con, hứa với ta không bao giờ được tiết lộ cho người thứ hai biết, được không?"

Tiểu Kiều chỉ đợi có lời này của bà, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Bà mẫu yên tâm, con nhất định không nói cho ai hết."

Ban đầu khi Đính phu nhân cho rằng con gái mất tích là do ác tặc bắt đi, tâm hoảng ý loạn, đầu óc cũng rối như tơ vò, nhưng sau khi nghe xong phân tích của Tiểu Kiều, bà càng nghĩ càng thấy đúng. Tính m ang con gái có lẽ không còn gì đáng lo, cuối cùng lòng bà cũng dần bình tĩnh trở lại. Trên đường trở về, bà vừa than thở vừa khóc, lúc về đến nhà bà lập tức đi tìm trưởng phu bản bạc. Kiều Việt nghe phu nhân mình gạt lệ nói xong, giận dữ đưa tay lật tung bàn, rút kiếm nhắc chân định ra ngoài, liền bị Đính phu nhân níu lại, khóc nói:

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

"Phu quân! Tuyệt đối không được! Nếu ngài cho người đi lòng bắt chúng nó khắp nơi ở Trường Dương, thanh danh con gái chúng ta sẽ bị hủy hoại mất!"

Kiều Việt lúc này mới tỉnh táo lại, trong lòng hiểu phu nhân nói có lý, hướng chỉ hiện giờ còn muốn kết thân với Ngụy gia, nếu để cho ai đó biết được Đại Kiều bỏ trốn cùng một tên mã nô, đến lúc đó chính ông sẽ buộc phải khai ra việc này, vậy thì Ngụy gia chắc chắn sẽ từ chối hôn sự. Sau khi suy nghĩ một lát, ông lập tức kêu tâm phúc Trương Phổ tới.

Kể sách liên hôn này vốn là do Trương Phổ đề xuất, sau khi biết tin, Trương Phổ kinh hãi, không dám sơ suất, vội vàng phân phó xuống dưới, mặt khác lệnh cho tùy tùng bên ngoài không được phép tiết lộ việc Đại Kiều biến mất, đồng thời phải thủ vệ đi tìm kiếm. Hiên nhiên hẳn không dám truy lùng quá rộng, chỉ âm thầm phái người tìm theo phương hướng hai người có khả năng chạy trốn.

Đêm đó ở trong phòng, Tiểu Kiều phát hiện một phong thư thú tội mà Đại Kiều để lại trước khi đi, nhờ nàng chuyển lại cho cha mẹ, nàng không dám chậm trễ, ngay lập tức cầm bức thư ra ngoài. Hai vợ chồng Kiều Việt xem xong thư, quả quyết xác nhận con gái đúng là cùng mã nô mất xanh kia bỏ trốn, một người thì tức giận giơ chân chửi bới không ngừng, còn một người chỉ biết khóc nức nở không dứt, ông quyết định tăng thêm người ra ngoài tìm kiếm nhưng mãi lâu vẫn không có hồi âm, người bên ngoài còn chưa phát hiện ra, trái lại bên trong Sử Quân phủ kì thực đã loạn đến gà bay chó sủa, vô cùng nhốn nháo.

Đại phòng bên kia còn đang rối như tơ vò, trong khi đó bên Kiều Bình lại khác. Tiểu Kiều về mặt buồn thương, cả ngày ở cùng Đình phụ nhân cũng giúp bà bớt đi phần nào phiền muộn. Kiều Từ biết việc Đường tỷ bỏ trốn, không tức giận ngược lại còn vui mừng, lập tức thúc giục phụ thân đi khuyên đại bá. Kiều Bình đã chờ hai ngày, mắt thấy có khả năng Đại Kiều sẽ một đi không trở lại, một chút tin tức cũng không nhận được, trong lòng biết không thể tiếp tục trì hoãn nữa, ông quyết định ra ngoài, tìm thấy huynh trưởng đang bàn nghị sự trong thư phòng, Kiều Bình vừa bước tới cửa đã nghe thấy bên trong có tiếng thở dài, ông đi vào, thấy huynh trưởng cùng phụ tá Trương Phổ đang ngồi đối diện nhau, cả hai đều buồn rầu lo lắng.

Kiều Việt nói: "Ta vừa nhận được tin, sứ giả phải đi chưa gặp được Ngụy Thiệu, nhưng đã gặp tổ mẫu của Ngụy Thiệu - Từ phu nhân, Từ phu nhân đã đồng ý mỗi hôn nhân này rồi, còn nói sẽ chọn ngày lành, đến lúc đó sẽ đích thân đến Duyên Châu đón người. Hiện giờ sứ giả nghị thân đang trên đường tới đây, ít ngày nữa là sẽ tới nơi. Nhưng bây giờ Đại Kiều trốn đi rồi, ta phải làm thế nào cho phải đây?"

Lòng hẳn lúc này đang nóng như lửa đốt, nói xong liên tục đi đi lại lại.

Kiều Bình ngờ ra, nhìn Trương Phổ, thấy hẳn cũng đang nhăn mày, ông ngấm ngầm ngồi xuống, bảo Trương Phổ đi xuống trước.

...

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Duyệt Châu nằm trong Trung Nguyên, gần sát Hà Nam*, các con sông từ khắp nơi đều đổ về Văn Thủy*, nơi đây là vùng đất thiêng sinh ra nhiều hiền tài cho đất nước, không chỉ có của cải phong phú, mà người dân cũng rất giàu có, hơn nữa muốn xuôi nam đi thông tới Tử Châu, Dự Châu thì đây chính là con đường ngắn nhất. Cũng chính vì vậy, từ xưa đến nay, nơi này được xem là nơi trọng địa bị nhiều nước tranh đoạt, tổ tiên Kiều gia giúp vua Hán tranh đoạt đất đai, nhiều thế hệ đã canh giữ nơi đây. Tổ phụ Kiều Khuê lúc còn sống vẫn nắm giữ nhiều binh hùng tướng mạnh, người ngoài không ai dám có ý định gì với Duyệt Châu, cho đến khi truyền đến tay Kiều Việt, thanh thế Kiều gia đã không còn hưng thịnh được như năm đó, do bản tính Kiều Việt yếu đuối, gặp chuyện liền nghĩ đến bản thân trước, Duyệt Châu cũng vì vậy mà dân đi xuống, thế nên hiện giờ mới có nhiều lũ hổ lang vây khốn như vậy.

(*Hà Nam: một tỉnh thuộc Trung Quốc)

(*Văn Thủy: tên sông ở tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc)

Tổ mẫu của Ngụy Thiệu, Từ Phu nhân mà Kiều Việt vừa mới nhắc tới, vốn là con gái của Cao Dương công chúa trong hoàng thất Trung Sơn quốc, Phong Ông Chủ, năm đó do tổ phụ của Ngụy Thiệu trong trận chiến chống Hung Nô lập được công lớn, nên bà mới được gả đến Ngụy gia, là một người rất khôn khéo, tài giỏi. Mười năm trước lúc chinh phạt Lý Túc, cháu trai của bà đột nhiên chết, lúc ấy Ngụy Thiệu chỉ mới mười hai tuổi, cường địch lại rình rập khắp nơi, cơ nghiệp của Yên U gặp đầy mối nguy, may nhờ có Từ phu nhân đứng lên làm chủ mới có thể vượt qua nguy hiểm, nghe nói Ngụy Thiệu vô cùng kính trọng tổ mẫu của mình, nên dù Ngụy Thiệu còn chưa mở miệng đáp ứng hôn sự này, nhưng nếu Từ phu nhân đã đồng ý thì việc này nhất định sẽ thành, chẳng trách huynh trưởng lại lo lắng đến vậy.

Kiều Bình nói: "Huynh trưởng, đệ đã nói rồi, dù chất nữ có được gả đi, e là cũng không phải kẻ lâu dài. Nay thế lực Ngụy gia ở phương Bắc lớn, chẳng qua họ chỉ muốn dùng ta làm cầu nối để tiến tới Duyệt Châu thôi, vừa không hao phí nhân lực của họ, lại có thể xuôi nam xâm nhập vào trong Trung Nguyên. Đến lúc Ngụy gia trụ vững rồi, quay sang trở mặt với Kiều gia chúng ta, tới lúc đó chúng ta làm sao ứng phó nổi? Còn chất nữ phải biết làm sao? Ngụy gia nhất định còn canh cánh trong lòng đối với vụ việc năm đó. Giờ lại thêm quan hệ thông gia, chẳng khác gì lấy thân nuôi hổ, không phải chúng ta sẽ lại bước vào vết xe đổ giống như Lý Túc trước kia sao!"

Kiều Việt cau mày nói: "Nhị đệ, đệ suy nghĩ quá nhiều rồi. Nếu thành thông gia với nhau, sao Ngụy gia có thể nói trở mặt liền trở mặt như vậy được? Hơn nữa hiện giờ tình thế nguy cấp, trước hết phải vượt qua cửa ải khó khăn nhất này đã! Còn về A Phạm, nó thân là trưởng nữ Kiều gia, Duyệt Châu hiện giờ lại giống như chồng trứng sắp đổ, nếu nó có thể tháo gỡ được tình thế khó khăn này cho Kiều gia, đó cũng là bốn phần của nó. Việc vốn đã có thể giải quyết dễ dàng, không ngờ nó lại dám bắt hiều đến vậy! Đúng là nuôi không một đứa con gái!!" thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Kiều Bình đau khổ khuyên nhủ:

"Huynh trưởng, nếu đã không tìm thấy chất nữ, vậy thì hãy buông tha đừng đuổi theo tiếp nữa. Vì kế hoạch sắp tới, đệ sẽ lập tức đi thuyết phục Trần Lưu Du, buông tay đánh cuộc một lần, lúc đó chưa chắc đã không có đường ra."

Kiều Việt thở dài: "Đệ nói thì có vẻ nhẹ nhàng! Chưa nói đến việc liên hợp có thể khắc chế được hay không, nhưng trước mắt mối hôn sự bên Ngụy gia đã đến gần rồi, A Phạm lại biến mất, giờ ta biết giao người thế nào đây?"

"Vậy huynh chỉ cần nói rằng A Phạm đột nhiên nhiễm bệnh hiểm nghèo, không thể hoàn thành mối hôn sự này nữa, sau đó phái người đến Ngụy gia đưa nhiều lễ vật một chút để bồi tội, như vậy Ngụy gia cũng sẽ chẳng thể làm được gì nữa."

Kiều Bình nói ra cách ứng đối đã nghĩ ra trước.

Lông mày Kiêu Việt nhăn lại, trầm tư một lát, thở dài nói: "Để ta nghĩ kỹ lại."

Kiều Bình biết rõ không thể nhanh chóng thúc giục huynh trưởng mình, bèn bắt đầu đi cáo lui. Lúc trở về, ông nói qua sự tình với Kiêu Tử đang mong tin từ lâu, sau đó Kiêu Tử chuyển lại lời tới Tiểu Kiêu. Lập tức nặng cảm thấy đã có hi vọng, bèn dặn dò đệ đệ, nếu có tin tức gì mới nhất định phải đến nói ngay với mình. Kiêu Tử gật đầu đáp ứng.

Hai ngày sau đó vẫn không có chút tin tức gì của Đại Kiêu, Kiêu Bình lo lắng chờ đợi câu trả lời thuyết phục từ huynh trưởng, nhưng không biết sao trong nội thành Bộc Dương tại Đông quận lại truyền ra tin tức, nghe đồn Kiêu Ngụy hai nhà kết thân, vì vậy cho rằng lẽ lui binh, Duyên Châu đang gặp khốn đốn, còn nghe nói sứ giả nghị thân của Ngụy hầu có thể vài ngày nữa sẽ đến. Dân chúng Bộc Dương nghe nói lui binh, ai ai cũng đều vô cùng vui sướng, từ sáng sớm đến tối muộn, nam nữ già trẻ không ngừng diu nhau đến trước cửa phủ đệ của Sứ Quân phủ quý lấy kính tạ. Kiêu Bình biết chuyện không ổn, vội vàng đi tìm huynh trưởng, gặp lúc ông đang ngồi đối diện với Trương Phổ nói chuyện trước thư án, Trương Phổ thấy Kiêu Bình đến, lập tức ngừng nói, đứng dậy cúi người hành lễ với Kiêu Bình, sau đó cáo lui ra ngoài.

"Huynh trưởng! Xung quanh đã lui binh, khắp nơi trong thành đều đang bàn tán hôn sự với Ngụy gia, chuyện này sao lại bị truyền đi như vậy?"

Ngược lại với sự hoanh mang của Kiêu Bình, thứ sứ Duyên Châu, Kiêu Việt lại không hề bối rối chút nào, còn rất trấn định nói: "Đây không phải chuyện tốt sao? Có thể giúp quần dân Duyên Châu ta bớt đi mối họa binh đao."

"Lui binh tất nhiên là chuyện tốt. Nhưng còn chất nữ, huynh đã có tin tức gì của nó chưa?"

Kiều Việt lắc đầu, mặt sa sầm nói: "Làm gì có tin tức nào! Sau này đệ đừng nhắc lại cái đứa nha đầu vô liêm sỉ kia nữa! Kiêu gia ta không có đứa con gái như nó!"

Mặc dù Kiêu Việt cũng có mấy phòng cơ thiếp, ngoại trừ Đại Kiêu trước đây còn có một trai một gái khác, nhưng vì cả hai đều chết non,

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

nên Đại Kiều trở thành con gái duy nhất của ông.

Không có tin tức gì của Đại Kiều, trong thành còn truyền đi tin tức hỗn sự như vậy nhưng lại thấy Kiều Việt lại chẳng lo lắng chút nào, Kiều Bình thấy mình hồ đồ mất rồi, nhìn qua huynh trưởng, bắt gặp ánh mắt ông sáng ngời nhìn mình, chợt nhớ tới lúc này khi Trương Phổ đi ra, ánh mắt hẳn nhìn mình giống như có hàm ý thoáng qua, vừa sáng tỏ, sắc mặt Kiều Bình lập tức thay đổi.

"Chẳng lẽ, huynh muốn Tiểu Kiều gả thay?" Ông chần chờ hỏi.

Kiều Việt nói: "Chính là ý này. Vậy nên ta mới muốn gọi Nhị đệ đến bàn bạc một chút, nếu đệ đã tự tới rồi vậy nghĩ xem cách đó thế nào đi?"

Kiều Bình lập bắp kinh hãi, không hề nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu nói: "Việc này tuyệt đối không ổn! Huynh quên rồi sao, Man Man cùng Lang Gia thế tử đã có hôn ước, sang năm sẽ tổ chức hôn lễ! Làm sao nó có thể tái giá với Ngụy Nhiễm được?"

Kiều Việt nói: "Phía bên Lang Gia thế tử ta đã xem rồi, cũng không đáng lo ngại, ta sẽ phái sứ giả qua bên đó đề nghị hủy bỏ hôn sự, rồi đưa thêm một chút hậu lễ, chắc Lang Gia bên kia sẽ không trách móc quá nhiều." Ngử khí ông chậm rãi, xoay người lại nói với Kiều Bình.

Kiều Bình không chịu nổi khoát tay: "Huynh, việc này vạn lần không được! Man Man cùng Thế tử đã có hôn ước từ trước, hai đứa nó lại tình đầu ý hợp, sao có thể hủy được? Thứ cho đệ ngu dốt không thể đáp ứng..."

"Lộ An!!!"

Kiều Việt kêu to tên tự của đệ đệ mình, dồn sức đứng dậy khỏi sạp phía trước thư án.

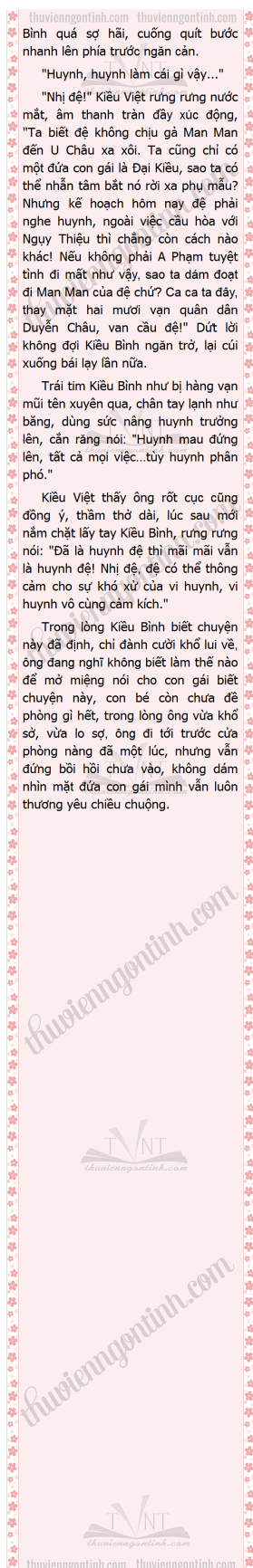
"Người dân trong Quận đều biết đến việc lui binh, ai cũng vui mừng khôn xiết, Nhị đệ, đệ cũng thấy còn gì! Kiều gia ta đã mấy đời nay chuyên giúp đỡ những người dân dưới chân thiên tử, Nhị đệ, đệ thật sự nhẫn tâm để hai mươi vạn quân dân Duyên Châu rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng hay sao? Hôm nay mới chỉ truyền ra tin tức liên hôn với Ngụy gia thôi đã có thể khiến binh lính rút hết rồi! Chết nữ cùng hai mươi vạn quân dân Duyên Châu, bên nào nặng bên nào nhẹ, không cần vì huynh phải nói thêm, tự đệ hiểu rồi đó?"

Kiều Bình nhất thời ngơ ngẩn. Ông cuối cùng cũng hiểu rõ. Huynh trưởng một lòng cầu hoà, vừa nghe được kế sách của Trương Phổ, thì nghĩ ngay đến việc đưa nữ nhi của ông đi gả thay, lại sợ ông không đồng ý nên mới cố tình lan truyền tin tức ra khắp nơi trước, rồi tạo thành kết quả như hôm nay, bắt ông đâm lao phải theo lao.

Đối với hai nhi nữ của mình, nhất là tiểu Kiều, ông đều yêu quý như trân bảo, lúc nào cũng chỉ sợ khiến nàng tủi thân. Vì vậy việc đưa nàng gả cho Ngụy gia trong lòng ông thật sự không muốn chút nào, chỉ là giờ phút này chữ "Không" kia lại có vẻ nặng tựa nghìn cân.

Mặc dù đã sang tháng 11 nhưng trấn Kiều Bình vẫn tuần đầy mỡ hôi, sau nửa ngày nhẵn nhụi, cuối cùng ông khó xử nói, "Huynh à, không phải đệ không biết nặng nhẹ, nhưng việc này thật sự rất..."

Bỗng Kiều Việt đi đến trước mặt ông, không nói lời nào quý xuống, còn cúi lạy, cụng trán liên tiếp xuống đất, Kiều

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
Bình quá sợ hãi, cuống quýt bước
nhanh lên phía trước ngăn cản.

"Huynh, huynh làm cái gì vậy..."

"Nhị đệ!" Kiều Việt rùng rùng nước
mắt, âm thanh tràn đầy xúc động,
"Ta biết đệ không chịu gả Man Man
đến U Châu xa xôi. Ta cũng chỉ có
một đứa con gái là Đại Kiều, sao ta có
thể nhẫn tâm bắt nó rời xa phụ mẫu?
Nhưng kế hoạch hôm nay đệ phải
nghe huynh, ngoài việc cầu hòa với
Ngụy Thiệu thì chẳng còn cách nào
khác! Nếu không phải A Phạm tuyệt
tình đi mất như vậy, sao ta dám đoạt
đi Man Man của đệ chứ? Ca ca ta đây,
thay mặt hai mươi vạn quân dân
Duyên Châu, van cầu đệ!" Dứt lời
không đợi Kiều Bình ngăn trở, lại cúi
xuống bái lạy lần nữa.

Trái tim Kiều Bình như bị hàng vạn
mũi tên xuyên qua, chân tay lạnh như
băng, dùng sức nâng huynh trưởng
lên, cắn răng nói: "Huynh mau đứng
lên, tất cả mọi việc...tùy huynh phân
phó."

Kiều Việt thấy ông rốt cục cũng
đồng ý, thở dài, lúc sau mới
nắm chặt lấy tay Kiều Bình, rùng rùng
nói: "Đã là huynh đệ thì mãi mãi vẫn
là huynh đệ! Nhị đệ, đệ có thể thông
cảm cho sự khó xử của vi huynh, vi
huynh vô cùng cảm kích."

Trong lòng Kiều Bình biết chuyện
này đã định, chỉ đành cười khổ lui về,
ông đang nghĩ không biết làm thế nào
để mở miệng nói cho con gái biết
chuyện này, con bé còn chưa đề
phòng gì hết, trong lòng ông vừa khổ
sợ, vừa lo sợ, ông đi tới trước cửa
phòng nàng đã một lúc, nhưng vẫn
đứng bồi hồi chưa vào, không dám
nhìn mặt đứa con gái mình vẫn luôn
thương yêu chiều chuộng.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

6. Chương 6: Xuất Giá

Chuyển ngữ: Ciel

Biên tập: Tặc Gia

Mấy ngày nay Đình phu nhân chẳng buồn cơm nước, mặt mày ủ rũ, từ sáng đến tối Tiểu Kiều luôn túc trực ở bên bà trấn an, đến tận giờ này nàng mới bước ra khỏi chỗ Đình phu nhân, đi cùng với nhũ mẫu của mình là Xuân Nương, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Gia chủ Kiều gia khoan dung nhân hậu với dân nên rất được lòng người. Hai ngày nay dân chúng trong thành không ngừng tới bái tạ chúc mừng, người nào người nấy đều vui mừng phấn khởi. Mặc dù Tiểu Kiều không bước ra khỏi cửa nhưng chuyện này nàng biết, Xuân Nương nghe nói bách tính khắp thành đều biết chuyện liên hôn của hai nhà Kiều Ngụy, tiêu trừ tai họa chiến tranh, trăm họ cảm kích, cho nên bây giờ mới ríu rít đến tỏ lòng biết ơn, nàng còn đang lăm lăm trong lòng thì bỗng nhìn thấy phụ thân nhà mình đi tới đi lui ở khoảng sân trước cửa, vẻ mặt nặng nề, nàng bèn bước nhanh về phía trước, gọi một tiếng, Tiểu Kiều thấy phụ thân muốn nói lại thôi như thế thì đoán chắc có lẽ ông có lời muốn nói với mình, vừa vào phòng, nàng không nhịn được thử hỏi về chuyện mình mới nghe.

Kiều Bình cau mày chăm chú nhìn Tiểu Kiều, chậm rãi nói: “Man Man, đúng là có chuyện như vậy. Phụ thân thật lòng xin lỗi con...”

Rõ ràng con gái yêu đã có mối nhân duyên như ý, không ngờ lại xảy ra bất trắc, bây giờ thì sắp phải gả cho Ngụy Thiệu. Nghĩ đến nữ nhi yêu kiều xinh đẹp từ nay về sau phải vùi thân nơi miệng cọp, tứ cố vô thân, trong lòng ông lại chua xót không thể nói nên lời.

Tiểu Kiều cảm thấy không ổn lắm, phụ thân nói nửa câu như vậy, nàng quan sát sắc mặt của ông, trong lòng lại hoảng hốt giật mình.

Không có tin tức của Đại Kiều nhưng tin về hôn sự đã lan rộng khắp thành, hơn nữa chỉ còn hai ngày là xuất giá. Phụ thân nói thế này chẳng lẽ ông muốn nàng thay Đại Kiều gả vào Ngụy gia sao?

Nhưng mình đã có hôn ước rồi...

“Phụ thân, vậy là con phải thay thế a tỷ sao?”

Nàng chần chờ một thoáng rồi cũng hỏi.

Mặc dù phụ thân chậm chạp không đáp nhưng trong lòng Tiểu Kiều đã hiểu rõ cả rồi.

Bởi vì quá bất ngờ, nàng cũng ngây người, nhịp tim thành thịch, cả người không kịp phản ứng.

Lúc trước nàng động viên Đại Kiều bỏ trốn là vì không đành lòng trơ mắt nhìn Đại Kiều rơi vào miệng sói, cũng mong phụ thân có thể thuyết phục đại bá buông tay, đánh thắng một trận, mình là người đã có hôn ước, mặc dù hôn ước đó nàng cũng đang nghĩ đến chuyện chờ chuyện này qua đi thì tìm cách xoá bỏ, cho nên dù thế nào Tiểu Kiều cũng không nghĩ đến chuyện hai nhà Kiều Ngụy vẫn sẽ còn liên hôn, hơn nữa còn muốn mình gả thay cho Đại Kiều!

“Man Man, bên phía Ngụy gia đã đồng ý hôn sự, ít hôm nữa sứ giả sẽ đến đây, bây giờ lại không tìm được đường tử của con, đại bá con quỳ xuống khẩn cầu phụ thân, ta thật sự là...”

Kiều Bình giải thích đôi câu rồi ngừng lại lần nữa.

Tiểu Kiều dần dần bình tâm lại, nhưng tâm trạng vẫn rối như tơ vò, nàng đứng sững ở đó, không biết nên nói gì cho phải.

“Hôn sự với Lưu thế tử bên kia ta chỉ có thể từ chối thay con, Man Man, phụ thân xin lỗi con...”

Viên mắt của Kiều Bình rưng rưng.

Tiểu Kiều trầm mặc chốc lát.

“Phụ thân, con biết. Trong lòng con rất loạn, người để cho con ở một mình được không?”

Cuối cùng nàng ngược mắt lên nhìn Kiều Bình, khoé miệng miễn cưỡng cong lên nở nụ cười, đáp lại.

Kiều Bình thấy rõ sắc mặt nữ nhi mình không tốt, con bé không khóc mà ngược lại còn cười, trong lòng ông áy náy không thôi, thở dài một tiếng.

...

Phụ thân đi ra ngoài, cách một lớp cửa, Tiểu Kiều nghe được tiếng phụ thân và nữ mẫu Xuân Nương của mình thì thầm to nhỏ, hẳn là đang dặn bà phải chăm sóc nàng chu đáo, một lát sau, tiếng bước chân xa dần, xung quanh lại trở về yên tĩnh.

Đêm đó, Kiều Từ biết được tin này.

Sau đó, Tiểu Kiều nghe Xuân Nương nói, lúc ấy hẳn kêu la như sấm, vọt thẳng đến trước mặt đại bá lớn tiếng phản đối.

Đại bá không có con trai nên luôn coi cháu như con ruột của mình, bình thường ông vô cùng coi trọng. Nhưng lúc đó, Kiều Từ cũng bị đại bá đánh đuổi ra ngoài, còn bị cấm cửa.

Một đêm này Tiểu Kiều cũng không chợp mắt.

Từ trước đến giờ phụ thân vẫn luôn yêu thương mình, trong lòng nàng cũng biết, nếu không phải trong tình thế khó xử, phụ thân tuyệt đối sẽ không đồng ý việc gả nàng như thế. Bây giờ tin tức hai nhà liên hôn đã lan rộng ra ngoài. Trong lòng mọi người đã xác định hết thảy, bách tính khắp thành đều phấn khởi vui mừng, thân là quận trưởng như leo trên lưng cọp, mang theo sự mong đợi của hai trăm ngàn quân dân Duyện Châu, ngoài việc đồng ý ra, quả thật phụ thân không còn cách nào khác.

Lúc trước nàng từng nói với Đại Kiều là mình muốn gả cho Ngụy Thiệu, mong tử ấy thành toàn cho mình. Lúc ấy nói vậy chẳng qua là để khuyên nhủ Đại Kiều, nếu mình không nói thế, tử ấy tuyệt đối sẽ không chịu buông bỏ trách nhiệm của trưởng nữ Kiều gia, bỏ trốn cùng Bĩ Trệ.

Khi nàng hao tâm tổn huyết muốn giúp Đại Kiều thay đổi quỹ đạo của cuộc đời kiếp trước, chính bản thân nàng cũng âm thầm tự hạ quyết tâm rằng, nàng tuyệt đối sẽ không đi theo con đường đó.

Lý tưởng thì tốt đẹp, nhưng thực tế lại đập mạnh một viên gạch vào nàng thế kia, đập đến mức thất điên bát đảo không tìm ra phương hướng.

Tiểu Kiều chỉ có thể cười khổ.

Đúng là đường đã đổi đi rồi đấy, nhưng lại đổi thành đường cùng khác mà thôi.

Nàng không thể bỏ đi như Đại Kiều. Huống chi cho dù nàng muốn chạy cũng không sao chạy được. Hình như bá phụ đã rút ra kinh nghiệm. Khó trách hai ngày nay cho dù mình đi đến chỗ nào bên cạnh cũng có ba bốn phụ nhân khỏe mạnh đi theo.

Trần trọc trần trở suốt một đêm, lúc trời sáng, rốt cuộc nàng cũng thuyết phục mình chỉ có thể chấp nhận một kết quả trời xui đất khiến như thế đấy.

...

Ngày kế tiếp, Ngụy gia phái sứ giả đến, tên là Thái Tồn, là dương nghị tào sử [1]. Kiều Việt dẫn Kiều Bình và gia thần chỉnh trang chào đón, long trọng đãi khách ở tiền đường, rượu qua ba tuần mới bắt đầu nói chuyện. Trưởng nữ định gả đã bất hạnh lâm bệnh hiểm nghèo, chắc chắn không xứng để kết hôn, may là đệ đệ cũng có một nữ nhi, tài mạo càng hơn trưởng nữ kia một bậc, hy vọng có thể đổi thành nghị hôn với thứ nữ, kết mối lương duyên.

[1] Thuộc hạ của quận trưởng

Tuy Trương Phổ luôn bảo đảm trước mặt ông rằng nhất định Ngụy gia sẽ chấp nhận, nhưng trong lòng Kiều Việt vẫn có phần lo lắng, ông sợ đối phương nghĩ rằng mình bất kính. Không ngờ Thái Tồn lại chẳng có vẻ gì không vui, ông ta vẫn trò chuyện vui vẻ, nhanh chóng sai người báo tin cho chúa công, chờ chúa

công trả lời. Lúc này Kiều Việt mới thoáng yên tâm. Sau khi tàn tiệc rượu, ông đưa Thái Tồn vào dịch đình [2], lệnh cho các dịch thừa [3] phải chiêu đãi mấy khách quý đang hoàng, chờ đợi chừng mười ngày, bên kia đã có hồi âm tới.

[2] Dịch đình: đình viện của trạm dịch, là nơi ăn ở trên đường của các quan viên truyền tin tình báo quân sự vào cung, nơi thay ngựa.

[3] Dịch thừa: quan thừa ở dịch đình, quan giúp việc thời xưa.

Quả nhiên như Trương Phổ nói, Ngụy gia đồng ý.

Kiều Việt mừng rỡ.

...

Phong tục cưới hỏi của người xưa gồm sáu lễ. Hôn lễ của thế gia giàu có như Kiều Ngụy, từ lễ nạp thái đến lúc thành hôn, bình thường ít nhất cũng cần hết nửa năm. Nhưng lần này hai nhà không hẹn mà cùng có mục đích, đó chính là mau sớm để thành hôn. Không đến hai ngày, sinh lễ của Ngụy gia đã được đưa đến. Tiền cưới dày đến hàng vạn, mười hai con ngựa tốt, chỉ thua thiên tử một cấp mà thôi. Ngày đó sinh lễ được đưa vào từ cửa bắc thành Bộc Dương, một đường tấu nhạc cho dân chúng vây xem, chắc chắn rồi ca ngợi, vô cùng náo nhiệt.

Tiếp đó họ quyết định đầu tháng tám Ngụy gia sẽ rước dâu. Ngày đại cát đại lợi thích hợp để lập gia đình và xuất hành.

Hôm nay đã là tháng mười một, không còn bao lâu nữa. Toàn bộ Kiều gia từ trên xuống dưới đều bận rộn chuyện cưới gả.

Chuyện cưới gả lấy xa hoa làm vinh quang. Đồ cưới của Đại Kiều và Tiểu Kiều đã được chuẩn bị trước từ lâu, vốn cực kì phong phú, nay Đại Kiều đi rồi, vì muốn thể hiện sự hiển hách của mình, Kiều gia tăng thêm hai phần đồ cưới nữa, hôm đó lúc ra thành, uốn lượn trùng điệp quanh mấy dặm, cảnh tượng quá đổi nguy nga. Tiền của Tiểu Kiều rất nhiều. Kiều Bình mang lòng áy náy với nữ nhi, nghĩ đến chuyện từ nay về sau nàng phải ở Ngụy gia, nếu có tiền trong tay thì làm việc sẽ thuận lợi hơn nhiều, thế là ông càng dốc túi tặng thêm, nhà bá phụ cũng cho thêm không ít. Nói về tiền bạc thì Tiểu Kiều đúng là tiểu phú bà.

Chớp mắt ngày lành đã đến. Ngụy Thiệu không tự mình đến đây. Thay hẳn rước dâu là Hồ Bôn trung lang Ngụy Lương, cũng là người trong dòng họ Ngụy gia, thân cao chín thước, râu quai nón, cơ bắp lực lưỡng, người đeo trường đao nặng đến ba mươi sáu cân, là một trong mười người dưới trướng của Ngụy Thiệu, dũng mãnh và thiện chiến. Ngụy Lương này không hề hòa nhã thân thiện như Thái Tồn đã gặp lúc nghị hôn, hẳn có vẻ không dễ ai vào mắt, với người Kiều gia thì lại càng xa cách khó gần hơn, trong lòng Kiều Việt thấy không vui, chẳng qua hôm nay là do mình chủ động giao hảo với đối phương, ông cũng không dám tức giận gì, mặt mày nịnh nọt chu đáo.

Ngày kế tiếp chính là ngày Tiểu Kiều xuất giá đi khỏi nhà. Kiều gia mở cửa ra, trong ngoài kết lụa màu, mọi người cũng rối rít thay đồ mới, tập trung lại đưa tiễn nữ nhi của Kiều gia.

Sáng sớm Tiểu Kiều tắm rửa xong thì trần truồng đứng đó, một cô nương mới mười bốn tuổi, mặc dù không thành thực như phong thái quen thuộc của phụ nhân, nhưng khuôn ngực tròn trịa, eo thon một nắm, lông lướt mượt mà, cộng thêm nước da mịn màng hoàn mỹ trắng như tuyết làm người ta không sao nhìn thẳng được.

Nàng bị mấy bà vú, thị nữ vây quanh, theo thứ tự bên trong là thâm y [4] đỏ nhạt, bên ngoài là y phục màu đen, thắt lưng bản lớn, tề tất [5], bội ngọc giác [6], áo khoác tơ tằm dệt thưa và giày kiêu đầu mộc, cuối cùng vấn tóc oản kế lên đầu, lấy trâm cài cổ định, trên búi tóc cài châu hoa, đung đưa theo bước. Y phục trang điểm xong, mặt mày thướt tha, ngọc ngà duyên dáng, xinh đẹp mà không mất vẻ ung dung, đoan trang khôn tả, các bà vú vây xem không khỏi tấm tắc khen ngợi.

[4]Thâm y: là một loại Hán phục truyền thống.

[5]Tề tất: trang phục cổ đại Trung Nguyên, thuộc y phục nửa người dưới, che từ bắp đùi tới đầu gối.

[6] Bội ngọc giác: ngọc ghép thành đôi, hai miếng ngọc ghép lại.

Định phu nhân nhẹ nhàng cầm lấy tay Tiểu Kiều, tỉ mỉ dặn dò nàng rất nhiều chuyện, cuối cùng ngăn người nhìn Tiểu Kiều chốc lát, viền mắt từ từ đỏ ửng, bà nói: “Man Man, trong lòng bá mẫu cũng biết, A Phạm nhỡ tâm rồi bỏ gia nương, với nàng chưa chắc là chuyện xấu, chẳng qua là làm khổ con thôi, thay nàng gả vào Ngụy gia, bá mẫu thay a tỷ cảm ơn con. Các con là tử muội thân thiết, sau này nếu biết tung tích của nó thì báo với bá mẫu một tiếng, cốt là để bá mẫu an tâm, chắc chắn bá mẫu sẽ không để cho bá phụ con biết.”

Trên mặt Tiểu Kiều lộ nét cười, nàng đồng ý. Đến giờ lành, người hầu tổng giá vây quanh đưa đến trước.

Bá phụ Kiều Việt, phụ thân Kiều Bình đều đứng chờ ở đó. Đệ đệ Kiều Từ bất mãn với hôn sự cho nên đến giờ cũng không buồn xuất hiện. Kiều Bình không nói nên lời, ngay cả bá phụ hình như cũng có phần xúc động, ông bước đến nói với nàng mấy câu, không ngoài việc dặn dò nàng từ nay về sau phải cẩn thận nhu hoà hầu hạ mẹ chồng vân vân. Tiểu Kiều nhanh chóng nói lời từ biệt với phụ thân, cố gắng kìm nén dòng nước mắt sắp rơi, quỳ lạy phụ thân mình.

Lúc nàng được Kiều Bình đỡ dậy, bên ngoài cũng vang lên tiếng nhạc thúc giục tân nương ra cửa, Kiều Bình vẫn không bỏ nữ nhi, lần lữa mãi không buông tay nàng ra, mưu sĩ Trương Phổ một mực đứng sau đi tới, cười khuyên nhủ: “Ngụy hầu hào kiệt anh tuấn, người trong thiên hạ đều biết, với nữ nhi sứ quân là ông trời tác hợp, Công [7] có gì không tốt?”

[7] Công: tước đầu trong năm tước phong kiến, cũng là để chỉ tôn xưng người đàn ông lớn tuổi.

Dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, Kiều Bình nắm thật chặt tay nữ nhi lần cuối rồi từ từ buông ra.

Tiểu Kiều nhìn Trương Phổ. Nàng biết vì muốn thúc đẩy hôn sự này thành công mà bá phụ đã thưởng cho hần hai trăm lạng vàng và thêm hai nô tỳ, mọi người nể trọng hần, cho nên những ngày qua hần cực kì đắc ý.

Tuy nói hần cũng là người bị hại, hơn nữa phía thông gia cũng làm khó Duyên Châu mấy ngày nay, không trách được hần nảy ra chủ ý này, nhưng cơn giận vì bị gài bẫy vẫn không sao nuốt được. Lúc xoay người Tiểu Kiều làm như vô tình dựa gần sang người hần, lợi dụng sự che đậy của nhiều lớp vạt quần, nàng dùng guốc gỗ giẫm thật mạnh lên chân hần.

Đế guốc gỗ cứng như đá, Tiểu Kiều lại dùng hết toàn lực, một cước giẫm xuống quả là không nhẹ. Trương Phổ bỗng cảm thấy đầu ngón chân đau nhức, hần không chút phòng bị kêu đau thành tiếng, ngẩng đầu lên thấy Tiểu Kiều cười tủm tỉm nhìn mình thì đột nhiên hiểu rõ. Thấy mọi người ríu rít nhìn sang như thể trách cứ mình thất lễ, khuôn mặt hần lộ ra vẻ cười khổ, chịu đựng ngón chân đau đớn, dạ dạ hai tiếng như không có chuyện gì rồi khom người lui về phía sau.

Đường như cuối cùng Tiểu Kiều cũng thư thái được đôi chút, cuối cùng nàng nhìn phụ thân, nhớ tới cảnh sáng nay lúc từ biệt đệ đệ, trong lòng lặng lẽ thở dài một hơi, xoay người bước ra ngoài.

Ngoài cửa Kiều phủ, hai bên đường dân chúng đã đứng đầy từ sớm, cuối cùng cũng được thấy Tiểu Kiều xuất hiện, xinh đẹp thiên tiên, họ quỳ xuống đồng loạt hô to, tiếng hô như rung trời.

Vốn dĩ theo lễ chế cưới hỏi, rước dâu thì tân lang phải tự mình đi tới mới có vẻ tôn trọng, không ngờ Ngụy Thiệu lại không hề xuất hiện, chỉ phái Ngụy Lương thay mặt tới đón dâu, dân chúng Đông quận không khỏi thất vọng. Chuyện ở Kiều gia vốn rất được dân chúng mong chờ, họ cảm kích Tiểu Kiều xuất giá đã hủy đi một hồi chiến sự, họ không muốn để cho Ngụy gia coi thường nữ nhi của Sứ quân, đến hôm nay, tất cả đều tỏ ra mạnh mẽ, sau khi Tiểu Kiều bước lên xe, trên đường đi dân chúng lũ lượt ném trái cây lên xe, vì thế mặc dù chưa ra khỏi cửa thành trên xe đã đầy ắp trái cây, đến lúc ra khỏi thành mười dặm vẫn còn dân chúng phía sau lay quỳ đưa tiễn, cao giọng ca vang chúc phúc từ đằng xa, ngay cả Ngụy Lương một mực tỏ vẻ kiêu căng cũng phải ghé mắt nhìn sau đó.

Người không phải cỗ cây, trước tình cảnh này, vốn Tiểu Kiều không muốn xuất giá cũng có phần xúc động, bỗng nhiên nàng cũng mơ hồ cảm nhận được tâm tình không muốn rời đi của Đại Kiều trước đó. Sau khi ra khỏi thành, trong tay nàng vẫn cầm quả táo mà một đứa trẻ ba tuổi đưa tới, lặng lẽ rơi vào trầm tư.

...

“Dừng lại...”

Xe chở Tiểu Kiều đi hơn ba mươi lý, hai bên dần dần chỉ còn là hoang vu, bỗng nhiên sau lưng có một người cưỡi khoái mã đuổi theo, cao giọng hét to.

Ngụy Lương lệnh cho tùy tùng rút đao phòng bị, Tiểu Kiều nhận ra đó là giọng của đệ đệ Kiều Từ, vội vàng giải thích, Ngụy Lương nhìn một cái, nhận ra đúng là công tử Kiều gia mới ra lệnh thu đao dừng xe lại.

Tiểu Kiều đi xuống, Kiều Từ nhảy xuống từ lưng ngựa, chạy tới bên cạnh, nắm lấy tay nàng nói: “A tỷ! Đệ còn một lời quên nói với tỷ. Đệ hận mình vô dụng, hôm nay chỉ có thể trơ mắt nhìn tỷ xuất giá như vậy. Nhưng tỷ yên tâm, hôm nay đệ thề với trời, nhất định ngày sau đệ phải tự cường, làm chỗ dựa cho tỷ, nếu Ngụy Thiệu kia không đối tốt với tỷ, đệ sẽ đón tỷ về, tuyệt đối sẽ không để tỷ bị người ngoài ức hiếp!”

Thiếu niên mười bốn tuổi kiên cường, còn ở tuổi vỡ giọng, bên mép cũng mới vừa có lớp râu mờ mềm mại, nhưng giờ phút này đây, cậu lại nói ra những lời khí phách đến nhường đó.

Giọng nói của cậu vang vang, từng câu từng chữ theo gió đưa vào tai Ngụy Lương, Ngụy Lương không nói gì, chỉ cười nhàn nhạt.

Tiểu Kiều không nghĩ đệ đệ đuổi theo xa như vậy là để nói với mình một câu, nàng nhớ tới kiếp trước, vì để mình và Lưu Diễm chạy thoát mà đệ ấy đã bỏ mình, nước mắt nhịn từ sáng sớm tới giờ không kìm nén được nữa, cuối cùng cũng rơi xuống.

“A đệ, a tỷ biết. A tỷ sẽ sống thật tốt, từ nay về sau nhớ thay tỷ hiếu thuận với phụ thân!”

Kiều Từ gật đầu.

Thấy tỷ đệ hai người vẫn như thế, rốt cuộc Ngụy Lương cũng hết kiên nhẫn, lên tiếng thúc giục.

Tiểu Kiều buông tay Kiều Từ, thúc giục cậu trở về, mình quay lên xe lần nữa lên đường.

Kiều Từ đứng ở bên đường dần biến thành một chấm đen, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Lúc Tiểu Kiều quay đầu lại nhìn phía trước xa xa, cuối chân trời mùa đông mờ tối, một con nhạn cô độc bay về phương nam.

7. Chương 7: Quân Hầu Về

Chuyển ngữ: Tặc Gia.

Sau khi Tiểu Kiều ra khỏi cửa, phủ sứ quân vừa mới trống nhạc linh đình dần rơi vào tĩnh lặng, khách khứa tản đi, Kiều Việt thấy Kiều Bình vẫn sững sờ nhìn ra cửa lớn rồi bất động hồi lâu, ông đành tới bên khuyên nhị đệ đi vào: “Nhị đệ à, cháu gái đi xa rồi. Mới vừa rồi trong thành náo nhiệt đến thế nào đệ cũng tận mắt nhìn thấy đấy, vi huynh thật sự rất vui mừng”.

Kiều Bình từ từ quay người lại đáp: “Huynh trưởng, có lời này vốn đệ không nên hỏi, nhưng mà phân vân

đã bao ngày, giờ nhân cơ hội này đệ cả gan hỏi huynh. Mười năm trước phụ thân phát binh chinh phạt Lý Túc [1], lúc lâm trận vẫn án binh bất động, đến nỗi phụ tử Ngụy Kinh phải chết, từ đó mới kết thù kết oán với Ngụy gia. Rốt cuộc vào thời ấy phụ thân có từng phái người đưa tin cho Ngụy Kinh không? Năm đó huynh theo quân cùng người chắc cũng biết rõ ràng”.

[1]Lý Túc: Nhân vật cuối thời kì Đông Hán, từng tham gia tru diệt Đổng Trác, sau đó thì bị Lữ Bố tru diệt.

Kiều Việt sững sờ, ngay lập tức ông tỏ vẻ không vui, phát tay rồi nói: “Chuyện đã qua cả rồi, bây giờ đột nhiên đệ nhắc tới làm gì? Năm đó đại nhân xử lí thế nào đều có lý của người, người làm con như chúng ta há có thể xen vào được?”

Kiều Việt trả lời chắc chắn như thế, trong lòng Kiêu Bình càng khẳng định suy đoán của bản thân.

Sau sự kiện Trần quận mười năm trước, Ngụy gia lo việc tang ma, Kiêu Bình bị phụ thân Kiêu Khuê phái đi Ngự Dương phúng viếng. Trước linh đường, gia tướng Ngụy gia tức giận rút đao với Kiêu Bình, mắng Kiêu Khuê là cáo già không giữ lời giả tạo, lúc đó ông không hề phái tin, cứ chờ ngư ông đắc lợi mà thôi. Kiêu Bình vô cùng sợ hãi, cứ tưởng mình không thể ra lọt cửa Ngụy gia nữa rồi. Không ngờ Từ phu nhân lại lớn giọng quát gia tướng ngay trước mặt của hắn, còn nhẹ nhàng động viên Kiêu Bình. Kiêu Bình sống sót sau tai nạn trở lại Duyện Châu, kể lại tình hình khi đó cho phụ thân Kiêu Khuê.

Đến bây giờ ông vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy phụ thân cau mày hồi lâu, cuối cùng mới thở dài một tiếng: “Ngụy gia có bà lão như vậy, chỉ sợ sau này là tai họa của Kiêu gia ta”.

Trong mười năm này, trong lòng Kiêu Việt vẫn nghi ngờ có khi đúng là năm đó phụ thân chưa từng báo tin sang. Phụ thân là người đa mưu túc trí, cũng từng có lúc tâm chí bưng bưng. Mặc dù lúc đó thế lực của Ngụy gia vẫn còn là một vùng ở phương Bắc Yên U, nước sống không phạm nước giếng với Duyện Châu, nhưng mà Ngụy Kinh trị quân nghiêm minh, được phong hầu tước lại có danh tài đức, danh sĩ khắp thiên hạ dồn dập tới cậy nhờ, ẩn hiện bóng hình của vị vua kiệt xuất.

Có lẽ phụ thân đã cân nhắc tới ngày sau khi Ngụy gia quét khởi, khuếch trương thanh thế bắt lợi với Duyện Châu, nhân lúc này muốn mượn tay Lý Túc để loại trừ mầm họa đó.

“Nhị đệ à, hai nhà thông gia vừa hóa giải bất hòa, vừa giải quyết được khó khăn của Duyện Châu ta bây giờ, tại sao lại còn không thích hợp? Đệ đừng nghĩ nhiều nữa”.

Kiều Bình cười khổ: “Huynh trưởng, nếu Man Man đã xuất giá như huynh mong muốn, khó khăn của Duyện Châu cũng tạm thời hóa giải. Từ nay về sau huynh trưởng cứ chăm lo việc nước, chấn chỉnh lại thanh thế Kiêu gia ta, đó cũng là tạo phúc cho dân quận, Man Man đến Ngụy gia cũng xem như có chỗ dựa”.

Mặt Kiêu Việt có vẻ như ngượng nghịu, ha ha đáp lại: “Đương nhiên, đương nhiên, nhị đệ yên tâm”.

...

Ngụy Lương dẫn một đội thân binh Ngụy gia hộ tổng Tiểu Kiều lên phía Bắc, ngày đi đêm nghỉ, ngẩng đầu lên là một đường liền mạch, rất nhanh sau đó đã tới được địa giới Ký Châu, có một hôm khi trời sắp tối, nhóm xe ngựa chưa chạy tới dịch đình nghỉ chân, lại vừa lúc đi ngang qua con đường ngoằn ngoèo vắng vẻ, hần cảm thấy hình như phía sau đoàn có kẻ bám theo đuôi, lập tức ra lệnh cho quân quay lại xem xét tình hình, lính trở về báo lại không có gì khác lạ.

Ngụy Lương trông có vẻ là một kẻ thô lỗ nhưng lại cực kì cẩn thận, hần không chút biến sắc, đêm đó sau khi tới được dịch đình, hần tự mình cầm đao bảo vệ bên ngoài phòng Tiểu Kiều, ngày kế tiếp, để tăng cường đề phòng, lúc đi đường cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng vào trước ngày cuối năm, Tiểu Kiều được thuận lợi đưa tới Ký Châu.

...

Tiền thứ sử Cao Đường Ký Châu để Hạng Tôn nắm giữ triều chính, tàn hại trung lương, nhà Hán chỉ còn trên danh nghĩa, phản nghịch triều đình, giết sạch người bên cạnh rồi tự mình lập đế. Triều đình mấy lần phái nhiều tuyến binh mã bao vây càn quét, thế nhưng Cao Đường kinh nghiệm đã nhiều năm, binh cường ngựa mạnh, lại nhờ có địa hình Ký Châu đầy lợi thế, đánh lâu thì không xong, bắt buộc phải tấn công. Mùa thu năm ngoái, Ngụy Thiệu tự mình dẫn binh vào Ký Châu.

Trước kia đã có mấy tuyến binh mã khác tấn công, mỗi nhóm tới đây bách tính Quý Châu lại mất đi một lớp da lớp thịt, thậm chí còn xảy ra chuyện quan quân vây quanh làng xã, tàn sát thôn dân, sau khi chặt đầu thì treo lên giả mạo đầu của phản quân quay về lĩnh thưởng, dân chúng đã khổ không thể tả, nghe phong phanh U Châu Ngụy Thiệu lại đến đây, họ không khỏi sợ hãi, vội vàng bỏ hết ruộng lúa mạch chờ thu hái lẫn tránh quanh bốn phía, thậm chí có nơi cả một thôn đều trống trải không người. Sau khi đại quân của Ngụy Thiệu tới đây, không những họ chẳng buồn để tâm tới cây kim sợi chỉ, nhìn thấy ruộng lúa mạch ngã rạp trên đất không người thu hái, nhóm binh sĩ còn cưỡi giáp xuống đồng, sau khi thu gặt xong thì chất lại trước cửa thôn, họ còn lùng bắt dọc đường đi những lưu binh tán dưng đã vào rừng làm cướp. Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu sau, những dân chúng tị nạn trốn nhà đều dồn dập trở về, có những thanh niên trai tráng còn tự nguyện đi lính, thái độ của bách tính ven đường càng khác lạ, họ khua chiêng gõ trống hoan nghênh đại quân của Ngụy Thiệu vào Ký.

Ngụy Thiệu được lòng người thì như hổ thêm cánh, mấy lần chiến sự Cao Đường phải mất mấy thành trì, cuối cùng thì như rùa rút cổ đóng cửa Tín Đô chẳng chịu ra. Ngụy Thiệu cũng không tấn công ngay, hần đóng quân nghỉ lại, đến đầu năm, sau mấy tháng vây thành thì thừa thế xông lên đánh hạ Tín Đô, Cao Đường cùng đường bí lối phải tự sát mà chết. Bách tính Ký Châu nghe tin thì báo lại cho nhau, nhờ một cụ già lớn tuổi được mọi người trọng vọng mang theo ý vạn dân, thay mặt đứng ra khẩn cầu Ngụy Thiệu cho ở lại. Ngụy Thiệu dâng tấu chương, hần nói ở ngoài Tín Đô vẫn còn một số lượng lớn tàn quân Cao Đường làm trái với ý dân, giờ thuận theo dân tình, hần sẽ tiếp tục đóng quân càn quét các thế lực phản nghịch còn sót lại. Triều đình kiêng kị hần mở rộng thế lực, lúc ban đầu thì không chịu đồng ý, yêu cầu rút quân khỏi Ký, Ngụy Thiệu tuân mệnh lui quân. Không ngờ mấy vị quan mục được phái tới Ký Châu đều bị bách tính chặn lại ngoài cửa thành, chuyện ồn ào qua mấy lần mấy bận, dần dà không có quan mục nào dám đi tới Ký Châu, ngoài tâm với của triều đình, họ không thể làm gì khác đành thuận theo ý dân, để Ngụy Thiệu tạm thời giữ lấy. Lần thứ hai Ngụy Thiệu vào Ký Châu, lúc đó bách tính xếp hai hàng hoan nghênh chào đón, bây giờ đã xấp xỉ một năm.

Thời gian gần đây Ngụy Thiệu vẫn ở lại Tín Đô, So với Ngự Dương, khoảng cách đến Tín Đô còn gần hơn nữa, cho nên lễ thành hôn cũng tổ chức tại đây.

...

Cổ thành Tín Đô không phải là quá lớn, nhưng ở Ký [2] không một ai không biết.

[2] Ký: tên khác của Hà Bắc, Trung Quốc

Chiến quốc Triệu Ngụy giao tranh, ba năm nước Triệu mất Hàm Đan, đành phải lấy Tín Đô để bồi thường, trong thành có xây dựng Tín cung, bên trong cũng có một lầu gác lấy tên là Đàn Đài, được dựng nên bằng gỗ đàn trăm năm, cao hơn mười trượng, lên lầu đài có thể nhìn thấy cả toàn thành, trải qua mấy trăm năm sau, đến bây giờ nó vẫn còn tồn tại, qua nhiều lần sửa chữa, chữ “Tín cung” trong cung điện cũng được đổi lại thành biệt phủ của sứ quân bây giờ.

Những lúc Ngụy Thiệu ở lại Tín Đô đều đặt chân đến Tín Cung trước hết.

Xe hoa của Tiểu Kiều từ từ lăn bánh vào cửa thành.

Xuyên qua màn xe ngựa, nàng nhìn thấy con sông hộ thành không gợn sóng, đường trong thành chủ yếu được lát bằng những tảng đá lớn màu xanh to lớn và vuông vức, đủ cho mười con ngựa bước song song, nhà dân ở hai bên san sát, cảnh đường phố thành trì gần giống với Đông quân nàng nhìn đã thành quen, những phong tục xưa thời Yên Triệu đập vào ngay trước mặt, nam nữ già trẻ hai bên đường thấy nàng trên xe ngựa thì vội vàng dừng bước ngăm nhìn không rời mắt, trên mặt hiện rõ vẻ tò mò, như thể không ngờ Ngụy Thiệu sẽ cưới vợ như thế.

Sau khi đi qua một đường đầy ánh nhìn tò mò chăm chú, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại trước cửa cung Tín Đô, hàng vệ binh áo giáp uy nghiêm đáng sợ canh ở đó nhận ra Ngụy Lương thì mở cửa cho đi.

Tiểu Kiều được đỡ xuống, rốt cuộc cũng thoát khỏi chiếc xe ngựa nhiều ngày xóc nảy, cùng Xuân Nương và mấy hầu gái hồi môn vào Tín cung.

Ở trên đường đi buồn chán và tẻ nhạt, để giết thời gian, Xuân Nương không tránh khỏi tự mình phán đoán không ít cảnh xảy ra sau lúc thành hôn.

Bây giờ chính mắt nhìn thấy được, mặc dù Tín cung rộng lớn đấy, điện xá trang nghiêm nhưng bên trong vắng ngắt, đừng nói tới cảnh thành hôn tưng bừng như trong tưởng tượng của Xuân Nương, lúc này đây còn chẳng được mấy người, một lát sau có một phụ nhân trên dưới bốn mươi tuổi đi tới đây, trang phục đoan chính, khuôn mặt đoan trang lại có phần nghiêm khắc. Sau lưng phụ nhân đó là mấy vú già đi theo, bà tự xưng là họ Chung, phụng mệnh tới đây nghênh tiếp cô dâu Kiều gia. Mặc dù giọng điệu không mất phần cung kính nhưng ánh mắt nhìn Tiểu Kiều cũng khiến người ta cảm giác được mấy phần lạnh nhạt.

Tiểu Kiều phỏng đoán, tuy phụ nhân này là hạ nhân nhưng có lẽ địa vị ở Ngụy gia cũng khá cao, cho nên theo thông lệ, nàng gọi bà là “Chung Nương”.

“Không dám, tỳ chỉ là hạ nhân phụng mệnh tới đây nghe sai bảo, nữ quân gọi tỳ là Chung bà bà là được”.

Chung bà bà dẫn Tiểu Kiều tới nơi nghỉ, tên là “Vũ Dương”, một toà nhà ở hướng Tây Nam cực kì sạch sẽ.

Chung bà bà để hai vú già lại cho Tiểu Kiều sai bảo, nói có việc thì cứ tới tìm mình, nói xong bà cung kính khom người với Tiểu Kiều rồi xoay người đi luôn.

Chung bà bà vừa đi, Xuân Nương không khỏi hơi thất vọng, bà lại thương xót Tiểu Kiều hơn, đẩy hai vú già mà Chung bà bà để lại, bà và hầu gái đi theo cùng trải giường dọn dẹp, vừa thấp giọng oán giận: “Rốt cuộc bây giờ Ngự hầu có trong thành không vậy? Hôn kỳ là khi nào thế?”

Xuân Nương không rõ, Tiểu Kiều cũng mờ mịt không biết, bởi vì va chạm khi ngồi trên xe ngựa quá lâu nên bàn chân ê ẩm, nàng đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đẩy cửa phóng tầm mắt ra ngoài.

Đình viện xa lạ. Ở bên cạnh Vũ Dương mà nàng ở, tòa lầu xưa cổ cao ngút ngàn, một chùm tia sáng mặt trời vừa lúc xuyên qua khe hở giữa mái nhà cong góc, tạo thành một vòng sáng rực ánh mặt trời, chói cả mắt người ta.

...

Mỗi ngày, cứ đúng giờ sẽ có người đưa đồ ăn nước ấm tới đây, chăm sóc đúng là chu đáo, hầu như Tiểu Kiều không ra khỏi cửa Tím Đỏ, hơn nữa dường như nàng cũng bị người ta quên lãng.

Sau ngày hôm đó Chung bà bà cũng không lộ diện, còn trượng phu —— tạm gọi là trượng phu, nam nhân tên là Ngự Thiệu đó đến cái bóng cũng không hề xuất hiện.

Chớp mắt đã sắp đến cuối năm. Xuân Nương bắt đầu lo lắng, bà núu hai vú già nghe ngóng vô số lần, nhưng mà mấy vú già này chỉ nghe theo Chung bà bà, dù có hỏi gì vẫn một mực lắc đầu, nếu ép hỏi họ sẽ quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, làm Xuân Nương bức bối không chịu được, muốn đi tìm Chung bà bà hỏi rõ thì lại bị Tiểu Kiều ngăn lại.

Bình đến tượng chặn. Nhưng mà chỉ vừa mới bắt đầu, hán không vội nàng cũng không buồn gấp.

Tết xuân Định Khang năm thứ bảy đến thật nhanh. Những lúc trời trong, Tiểu Kiều chỉ cần leo lên Đài Đàn là có thể nhìn thấy dân cư vạn dặm vùng phụ cận đang vội vàng quét tước phòng ốc của mình, giặt giũ mang ra ngoài phơi nắng, làm mọi thứ chuẩn bị dịp tết xuân.

Sau khi tới nơi này Tiểu Kiều mới biết, Tết xuân là dịp mà hậu thế xem như ngày lễ đoàn viên cát tường nhất trong năm, trong nhận thức mộc mạc từ thời thượng cổ cho đến tận bây giờ nó không hề biểu hiện cho may mắn. Giống như lông trúc, gốc trúc phẳng phiu, chỉ có “lễ lạc” phiền phức người đời mới gọi là lễ tiết. Cái gọi là tết xuân cũng là những tháng ngày không may mắn nhất trong mùa xuân này vậy. Vì trừ tà cầu phúc, mọi người mới dùng cách đoàn viên gột rửa bụi bặm để bắt đầu tết xuân, nhưng mà quy mô

náo nhiệt vẫn kém xa hậu thế.

Tiểu Kiều không thể đi ra ngoài. Đương nhiên bản thân nàng cũng không muốn ra ngoài, nhưng không ai có thể ngăn cản nàng leo lên Đàn Đài này ngắm cảnh.

Đàn Đài rất cao, thậm chí cao hơn cả tường thành. Đứng trên tầng cao nhất, nàng có thể nhìn thấy đồng hoang man mác ngoài thành bao.

...

Lúc chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày cuối năm, trời đổ tuyết.

Buổi trưa tuyết ngừng, mặt trời ló rạng đương nhiên là vô cùng lóng lánh.

Tiểu Kiều ngủ một giấc suốt buổi chiều, đến chạng vạng mới leo lên Đàn Đài.

Mấy ngày gần đây nàng thường leo lên Đàn Đài chờ đợi ánh tà dương vào những lúc thế này.

Ngoài tường thành là một vùng quê mênh mông vô tận. Ánh chiều tà gom hết những vệt hào quang cuối cùng nơi đồng nội, rồi rớt cuộc cũng bị nuốt xuống rớt rảo dưới chân trời, nếu nàng là một thi nhân, nói không chừng cũng có thể viết ra một khúc ca lên lầu ngắm cảnh chiều để lưu truyền hậu thế.

Buổi hoàng hôn này không khác gì nhiều của những ngày trước kia, chỉ có nóc nhà được phủ thêm một lớp bông tuyết đọng, đường phố trắng đen xen lẫn chỉ chít như sao sáng trên trời, loang loang lổ lổ. Màu trắng là tuyết đọng, màu đen là màu sắc vốn dĩ của con đường lộ ra khi bị người qua đường giẫm đạp lên nền tuyết. Như thường ngày, mọi người nhân lúc trời rạng cuối cùng này để vội vàng bận rộn. Gồng gánh, xe đẩy rảo bước nhanh nhanh... Mấy đứa trẻ vui sướng gom tuyết đọng nơi ngõ nhỏ, tiếng cười như thể vang vọng đến trên tận lầu cao.

“Trời sắp tối rồi. Lạnh quá đi. Gió thổi như dao cắt vậy. Trong phòng có chậu than mà, nữ quân đi xuống thôi”.

Xuân Nương mập mập bò mấy chục bậc thang thì có phần thở dốc, bà khuyên bảo Tiểu Kiều, khoác thêm cho nàng một chiếc áo choàng lông cáo.

Nửa đời người Xuân Nương chưa từng rời khỏi khí hậu ôn hòa ở Đông quận, lúc mới đến đây bà khó mà quen được với hoàn cảnh nơi này, chỉ hận không thể ngồi mãi trong phòng từ sáng sớm đến khi trời tối mịt.

Trên đỉnh Đàn Đài gió cực lớn. Tiểu Kiều khum hai bàn tay lại đặt bên môi hà hơi sưởi ấm, chút hơi ấm tàn dư còn vương vẫn trên lòng bàn tay được nàng vỗ vỗ lên hai gò má đông cứng lạnh như băng, lúc xoay người đang định đi xuống cùng Xuân Nương, bỗng nhiên vang lên tiếng âm âm âm ỷ nơi phương xa trời lặn.

Lúc mới đầu tiếng động đó còn lảng máng mơ hồ, hơn nữa còn trầm trầm dè dặt, Tiểu Kiều cứ ngỡ mình đã nghe nhầm rồi. Nhưng rất nhanh sau đó, âm thanh trở nên rõ ràng hơn, đột ngột đến mức khiến người ta không kịp chuẩn bị gì, như tiếng sấm rền trên bình địa.

Tiểu Kiều bất giác dừng bước lại, lần thứ hai quay đầu nhìn phương xa.

Ngoài tường thành, cả một vùng đồng không mông quạnh trắng xóa mịt mờ yên ắng như còn đang say giấc, đột nhiên lại bỗng như tỉnh lại. Ánh mắt nàng lướt qua điểm tận cùng, hình như bông tuyết bị gió mạnh cuốn lên, mênh mông che khuất rồi ngăn hết nửa vòng tà dương phía chân trời, có một lá cờ ẩn hiện nơi chính giữa.

“Đó là cái gì vậy?”

Xuân Nương nhìn theo tầm mắt nàng, mở to hai mắt, giọng nói như có vẻ kinh hoàng.

Tiểu Kiều vẫn tiếp tục nhìn sang.

Tiếng sấm rền càng ngày càng rõ.

Rốt cuộc nàng cũng nhìn được rõ, đó là một đại đội kỵ binh đang thần tốc hướng về phía thành trì, số lượng đến hàng ngàn, càng gần lại càng như sấm sét.

“Quân hầu về”.

“Quân hầu về”.

Trong tiếng vó ngựa rền vang từ mặt đất, chỉ một chốc lát sau, dưới chân tường thành bỗng vang lên tiếng hô hào kinh thiên động địa, tiếng reo hò đó được gió thổi phồng lên, tiếng này lại cao hơn tiếng khác, vang lên tận khoảng không ở phía trên cổ thành, cũng lan vào màng nhĩ của Tiểu Kiều.

Người trên phố nghe thấy thì vội vàng dừng bước. Sau phút giây sững sờ ngẩn ngui, họ không hẹn mà cùng nhau lao chạy như bay về hướng cửa thành.

“Quân hầu về, Quân hầu về”.

Cả cổ thành rối loạn, rất đông người chạy từ nhà mình ra, nháo nhào báo cho nhau biết.

...

Từ lúc Tiểu Kiều đến Tín Đô, sau khi ở trong Tín cung chừng nửa tháng, vào một buổi hoàng hôn tuyết đọng, cuối cùng Yên hầu Ngụy Thiệu cũng trở về từ Bắc Lăng cách xa trăm dặm.

8. Chương 8: Hôn Lễ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sên

Ban ngày mùa đông trôi qua rất nhanh. Lúc các tướng sĩ về doanh, Ngụy Thiệu vào thành thì trời đã sẩm tối.

Trước cổng đại môn Tín Đô, những ngọn đuốc bập bùng lay động. Hắn mặc trên người chiếc áo giáp đã phủ một lớp tuyết dày, bàn chân đạp trên tuyết vang lên từng tiếng “xoẹt xoẹt”. Lúc hắn đang bước nhanh trên bậc tam cấp, Ngụy Lương – người vừa rồi ở cửa thành nghênh đón hắn về bất chợt nghĩ tới điều gì đó, đuổi nhanh theo hắn, tiến sát bên cạnh nói nhỏ: “Chúa công, nữ tử Kiều gia đã đến! Nàng ta ở Vũ Dương xá đã được hơn nửa tháng rồi.”

“Theo lời Chung bà bà thì nàng ta rất an tĩnh, ban ngày thường đóng cửa không ra ngoài, tới hoàng hôn đôi khi mới lên đàn đài đứng một lúc, ta cảm thấy nàng ta không có gì bất thường nên cũng không ngăn cản.” Hắn vừa nói xong câu trước liền bổ sung thêm một câu.

Ngụy Thiệu nghe vậy chỉ lạnh nhạt “À” một tiếng, bước chân không hề ngừng lại, tiếp tục bước qua bậc cửa, đi thẳng đến Xạ Dương xá mà hắn vẫn thường ở.

Ngụy Lương đưa mắt nhìn bóng lưng hắn, thấy hắn đi được vài bước, bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn phía sau Vũ Dương xá.

Cách tầng tầng cửa lớn, đứng ở đây chẳng thể nhìn rõ bên kia, chỉ thấy bóng đen đồ sộ bên cạnh đàn đài. Trong bóng đêm, phẳng phất như mãnh thú đang trốn trên mặt đất, lúc nào cũng có thể xông lên.

“Bảo Chung bà bà chuẩn bị, hôn lễ sẽ tổ chức vào ngày mai.” Hắn thu hồi ánh mắt, đột nhiên nói.

“Ngày mai?” Ngụy Lương khẽ giật mình.

“Chỉ sợ không kịp...”

“Làm đơn giản thôi.”

Ngụy Thiệu quay người tiếp tục đi về phía trước, không dừng lại lần nào nữa.

Ngụy Lương nhìn theo bóng lưng hắn, chần chờ một lúc rồi vội vàng tìm Chung bà bà bàn việc.

...

Qua nửa tháng ở chung, hai bà vú già đã thân thiết với Xuân Nương, vì vậy Xuân Nương có thể điều tra một chút tin tức.

Theo lời vú già, Chung bà bà là người bên cạnh tổ mẫu của Ngụy Thiệu – Từ phu nhân, bà ta mới vào Tín Đô không lâu, mục đích để chuẩn bị cho hôn lễ của Ngụy Thiệu và Tiểu Kiều. Còn có, một thời gian trước Ngụy Thiệu không ở trong thành là vì Bắc Lăng bên kia lại có chiến sự, còn bây giờ hắn đã chiến thắng trở về.

Đầu năm nay loạn thế nảy sinh, phản quân từng nhóm từng nhóm một ngày càng lớn mạnh, ngoại trừ một số ít giống như Mục Cao Đường ở Ký Châu*, chưa đủ mạnh đã nhảy ra làm bia ngắm thì tất cả chur hầu,

ví dụ như Ngụy Thiệu, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ là thần tử nhà Hán, luôn nghe lệnh thiên tử. Còn về việc đấu đá bên trong, thì kẻ nào mạnh hơn kẻ đó thắng, từ lâu triều đình đã không còn khả năng quản thúc.

(*Ký Châu: một trong chín Châu thời xưa)

Kỳ thật Tiểu Kiều chẳng hứng thú quan tâm Ngụy thiệu đi làm cái gì. Tới nơi này hơn nửa tháng, rốt cục cũng thấy hắn xuất hiện, điều nàng quan tâm nhất hiện nay đó là chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo.

Theo ước định giữa hai nhà, thì bây giờ cũng đã đến lúc thực hiện bước cuối cùng, cũng là bước quan trọng nhất: Hôn lễ.

“Nữ quân yên tâm. Ngụy hầu đã trở lại, mọi chuyện cũng dễ dàng hơn. Mai nô tì sẽ đi gặp Chung bà bà, hỏi bà ta xem rốt cuộc hôn kỳ sẽ định vào ngày nào.” Xuân Nương thấy Tiểu Kiều ngẩn ra, tưởng nàng đang lo lắng, bà liền tiến tới nhẹ nhàng an ủi.

“Nữ quân mời mở cửa!” Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng vú già của Ngụy gia.

Xuân Nương nắm chặt tay tiểu Kiều lần nữa mới đi ra mở cửa, lại bất ngờ nhìn thấy Chung bà bà đã lâu không gặp.

Sau khi Chung bà bà tiến vào, bà ta hành lễ với Tiểu Kiều, rồi lập tức đứng thẳng lại nói: “Quân hầu đã trở lại, hôn lễ sẽ cử hành vào ngày mai, nô tỳ đến đây để báo cho nữ quân biết trước.” Bà ta nói xong cúi người lần nữa rồi quay đầu đi ra.

...

Ngụy Thiệu vừa mới trở về liền có thông báo truyền xuống, hôn lễ cử hành vào ngày mai! Sao lại nhanh như vậy chứ!

Tiểu Kiều nhất thời không phản ứng kịp, đương kinh ngạc thì Xuân Nương cùng thị nữ bên cạnh đã lập tức vui sướng hơn hớn, lần lượt quỳ xuống chúc mừng nàng.

Tiểu Kiều hiểu suy nghĩ của các nàng. Mọi người đến đây chỉ đợi hôn lễ này. Chỉ có qua nghi lễ chính thức, nàng mới thực sự trở thành con dâu Ngụy gia, thê tử của Ngụy Thiệu. Thiếu đi một bước này, thì dù có trải qua nhiều lễ nghi rườm rà phức tạp hơn nữa, trước sau gì nàng cũng chỉ được mang một nửa thân phận, cũng chỉ đành xấu hổ như vậy thôi. Cho nên khi các nàng ấy nghe được tin này đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Kiều đành tỏ vẻ tươi cười, tiếp nhận từng lời chúc phúc của các nàng, nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối.

Hôn lễ sắp tới cũng không hẳn là chuyện xấu. Một khi hai người họ chính thức kết làm phu thê, cũng có nghĩa từ nay về sau, vận mệnh của nàng cùng với nam nhân tên Ngụy thiệu này sẽ mãi mãi gắn chặt.

Nhưng liệu hắn có giống như kiếp trước mà nàng biết, đối xử với mình giống như cách mà hắn đối xử với Đại Kiều? Nếu vậy, nàng nên làm thế nào đây?

Vấn đề này, nàng đã bắt đầu suy nghĩ trăm trở ngay từ ngày đầu tiên ra khỏi Duyên Châu. Nhưng cho tới tận bây giờ, nàng vẫn như trước không thể đưa ra nổi đáp án.

...

Về vui sướng của Xuân Nương cũng không kéo dài được lâu, bởi vì bà biết, hôn lễ này hoàn toàn không có sự long trọng mà nữ nhi của Sở quân nên có. Nghĩ lại cũng đúng, chỉ trong một đêm có thể chuẩn bị được cái gì chứ?

Xuân Nương kìm lại nỗi chua xót trong lòng, không dám lộ ra trước mặt Tiểu Kiều, sợ khiến nàng thương tâm. Bà vừa hầu hạ nàng tắm rửa, vừa bày ra vẻ mặt tươi cười nói, hôn lễ sẽ được cử hành tại chính đường Thiệu Dương, sẽ có rất nhiều khách quý tới dự, quan trọng nhất là Ngụy hầu vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, dũng mãnh quyết đoán, các cô nương thích hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên đêm không xuể, nhưng bà thăm dò được, bên cạnh hắn hình như không có bất kỳ cơ thiếp nào.

“Nữ quân đẹp như vậy, Ngự hầu sao có thể không yêu được chứ?” Xuân Nương dùng hương cao thơm phức thoa trên da thịt mềm mại của Tiểu Kiều, ánh mắt dừng lại trên dáng vẻ tuyệt mỹ của nàng, giọng nói chứa đầy khen ngợi khích lệ.

Dưới sự hầu hạ của Xuân Nương và thị nữ, Tiểu Kiều như nhớ lại cái ngày nàng rời đi.

Tắm rửa, thay y phục, chải đầu, trang điểm. Nàng đứng trước gương, nhìn tân nương tươi đẹp như hoa trong gương, chợt thấy xa lạ.

...

Chu lễ, ‘Hôn’ chính là ‘Hôn’.

(*Chu lễ: một trong 3 nghi lễ văn hóa cổ xưa của người Trung Hoa, hai nghi lễ còn lại là “Nghi lễ” và “Lễ Ký”

Từ ‘Hôn’ thứ nhất là ‘ ’ trong ‘Hôn lễ’

Từ ‘Hôn’ thứ hai là ‘ ’ nghĩa là ‘Hoàng hôn/ Trời tối’. Ngày xưa cưới xin cứ đến tối mới đón dâu nên gọi là hôn lễ)

Hoàng hôn nghiêng bóng về tây, Tín cung trước giờ luôn yên tĩnh lần lượt sáng đèn, dưới màn đêm hư ảo trông như tòa bảo tháp lấp lánh, càng tô thêm vẻ nguy nga lộng lẫy.

Dân chúng trong thành nhìn lên, truyền tai nhau tin tức: quân hầu đại hôn, ngay trong tối nay.

Trên hành lang chính đường Thiệu Dương cũng treo một chiếc đèn lồng đỏ, bên trong đại đường đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, chính giữa phòng đặt một chiếc bàn dài màu đen, bên trên bày những món đồ dành cho hôn lễ, tân khách đến dự áo mũ chỉnh tề, dựa theo địa vị ngồi trên tháp phía sau mấy chiếc bàn dài. Bọn họ vừa trò chuyện vừa đợi giờ lành đến.

Trong số họ, phần lớn là tùy tùng của Ngự Thiệu, cũng có một số là quan lại Tín Đô. Bọn họ cũng mới biết chuyện hôn lễ sáng nay thôi. Mặc dù có vài người trong bọn họ đã biết quan hệ thông gia giữa Ngự Thiệu cùng với Kiều nữ Duyên Châu từ trước, nhưng hôn lễ đến nhanh như vậy vẫn khiến họ ngạc nhiên. Bởi dù sao, giờ này tối qua Ngự Thiệu mới trở về từ chiến trường Bắc Lăng.

Chuyện cũ của Kiều gia và Ngự gia, phần lớn mọi người ngồi đây đều đã từng nghe nói. Cũng chính vì thế, mười năm sau Ngự Thiệu cùng nữ nhi nhà họ Kiều lập quan hệ thông gia càng khiến cho người ta khó hiểu, lại càng thêm tò mò đối với cô nương Kiều gia này, chỉ chờ nàng xuất hiện.

Giờ lành đã đến, Tiểu Kiều bước vào lễ đường.

Khi hai tay nàng kéo nhẹ tà váy dài xuất hiện trước mặt tân khách, lễ đường đang ồn ào bỗng nhiên tĩnh lại, rất nhiều cặp mắt phóng tới, chăm chú nhìn nàng, có dò xét, có giật mình, cũng có nhiều ánh mắt sầm soi khó hiểu.

Mặc dù vậy, Tiểu Kiều không hề có cảm giác khấn trương. Nàng hơi rũ mắt, lặng lẽ nhìn chân mình đang bước về phía trước, nàng chậm rãi đi, theo tiếng lễ quan trầm bổng du dương xướng lên bên tai cùng những ánh nhìn soi mói từ bốn phía, bên cạnh còn có hai người dẫn đường, cuối cùng khi vào tới trong nội đường, nàng dừng lại cách bàn dài mấy bước.

Đối diện nàng, có một người đang đứng.

Nàng có thể cảm nhận rõ ánh mắt đối phương — ánh mắt này không giống với những ánh mắt xung quanh có thể khiến nàng xem nhẹ, người này nhìn thẳng vào nàng, không hề tránh né, cùng với đó là cảm giác áp bức khó có thể hình dung được.

Làn da dưới tầng tầng lớp lớp xiêm y cũng cảm nhận được loại áp bức này, lỗ chân lông co lại, tóc gáy dường như cũng dựng đứng lên hết.

Nàng chậm chậm nâng mắt lên, đối diện ánh mắt của nam nhân kia.

...

Ngược với địa vị và danh tiếng của hắn, Ngụy Thiệu còn khá trẻ; nhưng so với mình thì hắn đã là nam tử trưởng thành, bả vai rộng lớn, lưng eo thẳng tắp, hai người cứ như vậy đứng đối diện với nhau, gần hắn trông nàng càng thêm nhỏ bé, đến nỗi phải ngửa đầu mới có thể nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đúng như Xuân Nương tả, hắn là một nam nhân vô cùng tuấn tú, đội mũ miện thêu 9 con rồng, huyền y huân thường, trầm ổn uy nghiêm.

Huyền y huân thường – Kiểu y phục màu đỏ đen như trong hình:

Trong tiếng lễ quan xướng lễ, hắn vẫn nhìn thẳng Tiểu Kiều như thế, hai mắt không chớp một lần, ánh mắt u ám, tối tăm như màn đêm ngoài kia.

Mi mắt Tiểu Kiều hơi run lên, lần nữa rỏ mắt xuống.

Lễ quan xướng xong, có người đưa dải hoa đỏ tới, một đầu đặt vào tay Tiểu Kiều, đầu còn lại để vào tay Ngụy Thiệu, hai người cùng nắm dải hoa đi tới chiếc bàn lớn. Dải hoa bị lấy đi, hai người ngồi đối diện nhau, theo lời chỉ dẫn của lễ quan, lần lượt cử hành Quán lễ*, Lao lễ, rồi tới Lễ hợp cẩn*.

(*Quán lễ: nghi lễ rửa tay, thể hiện người sinh ra có giáo dưỡng)

(*Lễ hợp cẩn: cô dâu chú rể uống rượu giao bôi)

Một loạt những lễ nghi rườm rà cuối cùng cũng xong, nghi thức cuối cùng chính là kết tóc, biểu thị hai người kết làm vợ chồng.

Hạ nhân bên cạnh cắt một ít tóc của hai người, sau đó kết lại với nhau. Tới đây, quan khách ai nấy đều vui vẻ, tiếng chúc mừng không ngớt. Nam nhân đối diện bóng lưng vẫn thẳng tắp, không động đậy, nhưng Tiểu Kiều lại thấy được khoe môi hắn khe khẽ nhếch, tựa như chỉ thoáng qua trong chốc lát.

Nếu nàng không nhìn lầm, đó rõ ràng là vẻ không kiên nhẫn, cùng với nụ cười mỉm mang mấy phần thờ ơ.

9. Chương 9: Sát Khí

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sơn

Hôm qua chiến thắng Bác Lăng trở về, dẹp quân phản loạn Trần Tường ở Tịnh Châu, tối nay lại là đại hôn của quân hầu, trong doanh trại giết dê mổ heo, được phá lệ uống rượu khen thưởng, cũng là rượu mừng quân hầu ban xuống.

Ngụy Thiệu từ năm 17 tuổi đã bắt đầu tự mình điều quân. Mỗi khi hành quân đều ăn chung nồi, ngủ chung lều với tướng sĩ, khi phá thành đoạt đất thì luôn xung phong dẫn đầu làm gương cho binh sĩ, nhưng lúc trị quân lại cực kỳ nghiêm khắc, kỷ luật nghiêm minh. Binh sĩ vừa kính trọng vừa sợ hãi hắn, ngày thường rất ít cơ hội có thể thoải mái ăn uống một phen, vì thế tối nay họ đều vui mừng gấp bội, ngoài thành hay trong trại cũng đốt lửa tưng bừng, khắp nơi đều nghe được tiếng hát vang dội.

Rượu được nửa tuần thì phía trước chợt có tiếng hoan hô âm ỉ, binh sĩ nháo nhào chạy qua xem, bất ngờ thấy Ngụy Thiệu ra khỏi thành đến quân doanh, mời rượu cảm ơn các tướng sĩ đã anh dũng chiến đấu để giành lại Bác Lăng.

Quân hầu trong đêm tân hôn vẫn không quên ra khỏi thành thăm hỏi tướng sĩ. Toàn bộ quân doanh lập tức sôi nổi hẳn lên, toàn bộ binh sĩ vây quanh hắn, tranh nhau mời rượu chúc mừng tân hôn, Ngụy Thiệu vẻ mặt tươi cười, hào khí ngất trời, ai đến cũng không cự tuyệt. Ngụy Lương đi cùng sợ hắn say quên mất không động phòng, đành phải liên tục thay hắn cản lại, cuối cùng mới có thể giúp Ngụy Thiệu thoát thân về thành, chỉ là lúc này, đêm cũng đã quá khuya rồi.

...

Làm lễ xong, tân nương được dẫn về phòng tân hôn ở Xạ Dương xá, nơi Ngụy Thiệu vẫn thường xuyên ngủ lại. Tiểu Kiều cởi lễ phục xong, nàng bảo Xuân Nương và các thị nữ đi nghỉ trước. Thị nữ nối đuôi nhau ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại Xuân Nương vẫn đứng đó, lưỡng lự không chịu đi.

Trượng phu của Xuân Nương vốn là gia binh của nhà họ Kiều, lúc bà hai mươi tuổi sinh một đứa con gái, nhưng còn chưa đầy tháng thì trượng phu đã chết trong một lần ra trận. Sau đó cha mẹ chồng không chịu chấp bà nữa, định gả bà đi để đổi lấy tiền, về sau bọn họ hay tin Sử Quân phủ vừa có một tiểu thư mới sinh, đang tìm một nữ mẫu thích hợp. Bọn họ nghĩ nếu bà được chọn trúng, thì tiền thưởng chắc chắn sẽ nhiều hơn việc bán bà đi làm con dâu cho người ta, thế là tìm cách đưa bà vào.

Xuân Nương có dung mạo đoan chính, thân thể khỏe mạnh, mẫu thân Tiểu Kiều cho người đi dò hỏi, biết bà ngày thường an phận hiền hậu, trượng phu mất, còn cha mẹ chồng chỉ muốn bán bà đi, cũng thấy tội nghiệp. Hơn nữa trượng phu của bà cũng là vì chiến đấu cho Kiều gia mà chết, vì vậy mẫu thân Tiểu Kiều cũng kiên trì, mời bà cốt đến làm lễ rồi để bà làm nữ mẫu cho Tiểu Kiều. Xuân Nương đợi ơn báo đáp, dụng tâm dưỡng dục Tiểu Kiều, từ đó đến nay. Bây giờ Tiểu Kiều phải gả nơi xa, bà tất nhiên không muốn rời bỏ nàng, vì vậy cũng đi theo.

Thời khắc động phòng hoa chúc, vốn là ngày lành cảnh đẹp, nhưng dường như thiếu đi một phần viên mãn. Xuân Nương nhớ lại dáng vẻ của Ngụy Thiệu, thân trường thể tráng, khổng vũ hữu lực, vừa nhìn liền biết là dạng người quen liếm máu trên lưỡi đao, mà nữ tử Sử Quân thể chất mềm mại yếu ớt, bắp đùi cũng không to bằng cánh tay hắn, lại vừa đến tuổi cập kê, nhớ Ngụy Thiệu tính tình hung bạo, cư xử thô lỗ, chỉ sợ làm nàng phải chịu khổ, trong lòng bà lo lắng không thôi.

Tuy Xuân Nương chỉ là tỳ nữ, nhưng cũng xem như là một nửa mẫu thân nàng. Tiểu Kiều thấy bà cứ nhìn mình muốn nói lại thôi, vẻ mặt lo lắng, nàng đành an ủi bà.

Xuân Nương gắng gượng bày ra vẻ mặt tươi cười, còn kề bên tai Tiểu Kiều liên tục dặn dò, nói đợi lúc Ngụy hầu vào phòng phải cùng nhau làm lễ Chu Công*, nên tỏ ra mảnh mai yếu ớt, phải kích thích hần yêu thương, nam tử một khi đã thương yêu thì tự nhiên cũng sẽ cư xử dịu dàng hơn.

(*Lễ Chu Công: vợ chồng ở cùng một phòng, quan hệ với nhau)

“Tuyệt đối không được cậy mạnh. Người phải nhớ lấy, nhớ lấy!”

Tiểu Kiều nghe bà cứ dặn dò mình mãi, lúc này mới hiểu sao vừa rồi bà cứ chậm chạp không muốn đi. Mặc dù đã sống hai đời người, nhưng ở phương diện này nàng vẫn chưa đủ kinh nghiệm, nghe xong mặt không nhin được hơi đỏ lên, chỉ gật đầu lung tung đồng ý.

Xuân Nương lúc này mới buông tay nàng, cúi đầu bước ra khỏi tân phòng.

Trong phòng cuối cùng chỉ còn lại mình Tiểu Kiều, chờ đợi tân lang Ngụy Thiệu đến.

Đây là một gian phòng ngủ ngăn nắp mà rộng lớn, cửa ra vào bài trí một chiếc bình phong màu đen cao hơn đầu người, vẽ hình sáu con rồng đạp mây, ngăn cách phòng ngủ thành hai gian trong ngoài. Trên giường lớn bên cạnh bình phong trải một bộ chăn đệm mới tinh màu đỏ, chăn gối chỉnh tề, màn trướng đính ngọc bích treo rủ xuống hai bên, vừa là trang sức, cũng vừa trừ tà cho phòng tân hôn. Trên mặt đất phía đối diện có đặt một chiếc sập thấp hình chữ nhật để ngồi, bên trên có phủ đệm, chính giữa phòng có một chiếc bàn con, ngoài ra còn có một tủ thấp, một chiếc hòm vuông để dựa vào tường, trên kệ đèn, một đôi nến đỏ thô ráp nhỏ như cánh tay trẻ con đang cháy, ngoài những thứ đó ra trong phòng cũng không còn bất cứ đồ trang trí nào nữa.

Tiểu Kiều đánh giá xong căn phòng, một mình đứng ở chính giữa, nhìn nến đỏ đến ngây ngốc.

Có lẽ do lúc này bị ảnh hưởng từ những lời của Xuân Nương về chuyện phòng the, cứ thế ngơ ngẩn suy nghĩ, lúc đầu Tiểu Kiều cũng không cảm thấy có gì to tát, vậy mà lúc này nàng lại dần thấy khẩn trương.

Ở kiếp trước, nhiều năm sau đó Tiểu Kiều từng âm thầm đến gặp mặt đường tử Đại Kiều lần cuối, khi ấy Ngụy Thiệu đã xưng đế, bên người hần còn có một nữ nhân nghe nói rất được sủng ái, vậy mà Đại Kiều trên danh nghĩa là nương tử của hần thì hần lại chẳng thêm quan tâm, kệ nàng tự sinh tự diệt.

Cũng vì lần gặp đó mà Tiểu Kiều mới biết được, hóa ra kể từ ngày đầu Đại Kiều gả cho hần, hần đã chẳng chạm qua nàng ấy dù chỉ một đầu ngón tay.

Mặc dù Đại Kiều không quốc sắc thiên hương bằng Tiểu Kiều, nhưng cũng là một người có mỹ mạo xinh đẹp. Vậy mà hần không hề chạm qua nàng ấy dù chỉ một lần, có thể thấy được hần căm hận Kiều gia đến

mức nào. Đã cảm thù đến thế, vậy mà hắn còn đồng ý lấy con gái Kiều gia, chứng tỏ hắn ta là người rất có tâm cơ, lại biết ẩn nhẫn, người bình thường chắc không làm được.

Kiếp trước ấn tượng về hắn là như vậy, nên Tiểu Kiều cảm thấy đêm nay, Ngụy Thiệu chắc cũng sẽ không chạm vào mình. Chỉ cần không có gì với hắn, thì mọi chuyện sau này cũng dễ dàng hơn.

Nhưng lỡ có thì sao?

Nếu hắn viên phòng (*làm chuyện vợ chồng*) với nàng, thì với thân hình và trọng lượng của hắn, chỉ cần hơi ngồi mạnh xuống thôi cũng có thể ép nàng thổ huyết, nếu tâm tình hắn không thoải mái — khả năng rất lớn, đến khi thú tính bộc phát, thì với thân thể đã xuất giá — nhưng thực ra còn hai ngày nữa mới đủ mười lăm tuổi của nàng, e rằng nàng không chịu nổi.

Nàng thật sự không có nào hình dung dáng vẻ của mình giống như Xuân Nương nói, lúc làm chuyện kia, ở dưới thân hắn cái gì mà phải lấy nhu thắng cương. Tiểu Kiều kiếp trước từng gả cho Lưu Diễm, mặc dù không phải là người ngây thơ không biết gì, nhưng ở phương diện này nàng còn chưa kịp tích lũy kinh nghiệm thực chiến thì đã biến thành Tiểu Kiều bây giờ.

Tiểu Kiều càng nghĩ càng không chắc chắn, cuối cùng nàng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục ngồi xuống giường lớn nhìn màn trường đối diện đến gần người.

...

Khi vừa tới đây, nàng rất không quen tư thế ngồi của người nơi này. Hiện tại ghế dựa chân cao chỉ xuất hiện trong bộ lạc người Hồ ở phương Bắc, còn ở đây ngồi trên ghế cao bị coi là hành động lỗ mãng. Trước mặt người khác, lúc ngồi xuống, nàng chỉ có thể chọn một trong hai tư thế. Hoặc là mông đè lên gót chân ngồi xổm, tư thế ngồi này hằng ngày tương đối thoải mái, hoặc là, mông nhấc lên, thân trên thẳng tắp, gọi là quỳ thẳng, có tên khác là ngồi quỳ, là loại tư thế ngồi khi chuẩn bị đứng dậy hoặc đón khách, biểu thị thái độ tôn kính.

Dù là loại tư thế ngồi nào, Tiểu Kiều đều không thể giữ được lâu, càng không thể giống như Xuân Nương ngồi im suốt một canh giờ để thêu thùa may vá. Ngày trước ở nhà, chỉ cần không có người ngoài, thì cho dù bị Xuân Nương trách là khiếm nhã nàng vẫn cứ ngồi duỗi thẳng hai chân để thả lỏng, nên đến giờ nàng vẫn không học được cách ngồi quỳ lâu.

Tiểu Kiều ngồi nghiêm chỉnh một lúc lâu trên sạp vẫn không thấy Ngụy Thiệu trở về. Bên ngoài hết sức im ắng, không nghe thấy tiếng gì cả, thấy vậy nàng bèn duỗi thẳng chân, kéo cái hòm bên cạnh dựa xuống, buông lỏng tứ chi, nửa nằm nửa tựa trên giường.

Bên ngoài trời đông giá rét, còn trong phòng lại đặt một chậu than nóng rực, ấm áp, trong không khí tản ra mùi huân hương nhàn nhạt. Đêm qua nàng ngủ không ngon giấc, hôm nay lại mệt mỏi làm lễ cả ngày, dần dần, Tiểu Kiều mệt mỏi rã rời, đang lúc mông lưng sắp ngủ thì bỗng bên nghe thấy tiếng động.

Có người đến.

Sau đó, nàng nghe thấy tiếng thị nữ bên ngoài kêu: “Nam quân đã về.”

Nam quân là từ xưng hô mà nô bộc và thê thiếp phải gọi với nam chủ trong nhà, đối lập với đó là nữ quân.

Cơn buồn ngủ của Tiểu Kiều ngay lập tức bay mất, dụi dụi mắt, nhanh chóng trở mình bò lên sạp, quay về tư thế ngồi quỳ, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng cánh cửa bị đẩy ra, ngẩng đầu lên, thấy sau tấm bình phong có một dáng người cao lớn, có vẻ đứng không vững, lảo đảo như sắp ngã.

Tiểu Kiều giật mình vội vàng ngồi dậy, chuẩn bị bước xuống giường thì bóng người kia đứng thẳng lại, đi qua bình phong, xuất hiện trước mặt nàng.

Có phải Ngụy Thiệu không?

Hắn có vẻ uống không ít rượu, khuôn mặt sắc nét lạnh lùng giờ hơi ửng đỏ, sau khi hắn bước vào liền đi thẳng vào trong, tự mình cởi bỏ mũ áo, “Xoạt... Phịch” một tiếng ném lên bàn trang điểm, cũng không thèm liếc nhìn Tiểu Kiều còn đang quỳ gối nửa người trên sạp phía đối diện, quay người đi đến giường lớn, một tay vén màn lên, những viên ngọc bích va chạm lẫn nhau, vang lên âm thanh réo rắt.

Tiếp đó, tiếng giày “Bịch”, “Bịch” rơi xuống đất, sau đó căn phòng trở nên tĩnh lặng.

...

Tiểu Kiều thấy hắn trèo thẳng lên giường, cảm giác như vừa chớp mắt đã ngủ, sống lưng căng thẳng cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Nàng thậm chí thở ra một hơi, hai mắt nhìn chăm chăm Ngụy Thiệu trên giường, từ từ khôi phục tư thế quỳ.

Có lẽ hắn thật sự ngủ rồi. Hoặc là say rượu mất rồi.

Một lúc lâu sau, Tiểu Kiều từ từ chậm rãi duỗi thẳng hai chân, tay nắm thành quyền, nhẹ nhàng đấm bóp hai chân đang sưng đau, trở lại dáng ngồi nửa dựa nửa nằm lúc này.

Cứ thế, một kẻ nằm trên giường, một người ngồi dưới sạp, cả hai đều bình an vô sự.

Không khí trong phòng, ngoại trừ huân hương được đốt từ lúc đầu, còn thoang thoảng xen lẫn mùi rượu từ trên người Ngụy Thiệu. Ngủ lâu cũng không còn khó chịu, có điều đầu óc hơi mê man.

Đêm đã khuya. Tiểu Kiều cứ thế ngồi tựa trên sạp, thỉnh thoảng lại ngủ gà ngủ gật, đôi lúc bỗng nhiên giật mình, mở mắt nhìn thấy Ngụy Thiệu vẫn nằm trên giường cao mới lần nữa thả lỏng, tiếp tục ngủ gật. Cứ vậy hết lần này đến lần khác, cho đến lần cuối nàng tỉnh lại vì bị lạnh.

Ngoài cửa sổ vẫn tối đen. Nhìn độ dài còn lại của nền hỉ thì có lẽ bây giờ khoảng canh tư. Than trong chậu cũng gần tắt, chỉ còn tỏa ra một chút độ ấm, trong phòng lạnh ngắt, cái lạnh bên ngoài liền thấm vào.

Cả người Tiểu Kiều rét run, hai tay ôm chặt vào nhau, xoa nhẹ hai bên cánh tay đã nổi đầy da gà vì lạnh, nàng đoán chắc chỉ một lúc nữa thôi trời sẽ sáng, sau đó lại nhìn chằm chằm Ngụy Thiệu trên giường, thấy hắn không hề nhúc nhích, chần chờ một lúc, cuối cùng nàng xuống sạp, rón rén đi đến gần giường.

Trong phòng ngủ, theo tập tục của tầng lớp quý tộc thời này, mặc kệ phụ thê có cùng chăn gối hay không, trên giường lúc nào cũng phải để hai chiếc chăn.

Ngụy Thiệu lúc này nằm ở mép giường hơi nghiêng ra ngoài, còn không thèm đắp chăn, hai chiếc chăn lúc này đều đặt hết phía trong giường, vẫn được gấp chỉnh tề.

Tiểu Kiều nhẹ nhàng không một tiếng động, đi đến cuối giường, đứng cạnh chân Ngụy Thiệu.

Nàng lặng lẽ nhìn hắn một cái.

Hắn nằm ngửa, bởi vì người cao chân dài nên cả người đã chiếm hơn nửa chiếc giường, mặt đỏ hồng vì rượu giờ đã giảm bớt. Có thể do ánh đèn hơi mờ chiếu không tới góc giường, nên trông sắc mặt hắn còn lộ ra vẻ an bình đến lạ, một đôi mày kiếm đen rậm càng nhìn càng thuận mắt, hai mắt nhắm lại, ngủ say.

Tiểu Kiều ngừng thở, cố gắng nghiêng thân về phía trước, thân nàng khẽ lướt qua chân hắn, đưa một tay với sang, định nhắc chiếc chăn ngày càng gần mình ở trên giường ra thì bỗng Ngụy Thiệu đột nhiên tỉnh lại, bất ngờ mở to mắt, sau đó, bên tai vang lên tiếng “Xoẹt” của kiếm rút khỏi vỏ, nàng còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì Ngụy Thiệu đã rút một thanh trường kiếm từ dưới gối, nhảy xuống giường. Bên tai mát lạnh, mũi kiếm liền kề sát cổ nàng.

Tất cả hành động chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Tiểu Kiều cứng đờ người.

Nàng rõ ràng có thể cảm nhận được mũi kiếm lạnh lẽo đang kề lên cổ, lông tơ dưới da dựng đứng hết lên. Cái lạnh lẽo này khác hẳn hơi lạnh từ không khí trong phòng.

Nàng thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi rỉ sắt thoang thoang từ lưỡi kiếm.

Nàng biết đây là mùi máu.

Tiểu Kiều từ từ quay đầu lại, chống lại ánh mắt của hắn.

Trong mắt hắn lúc này chứa đầy tơ máu đỏ, lộ ra sát khí nhàn nhạt.

“Thiếp hơi lạnh, vừa rồi chỉ muốn lấy chần thôi. Không ngờ lại làm kinh động đến chàng.” Nàng cố dùng giọng thật bình tĩnh.

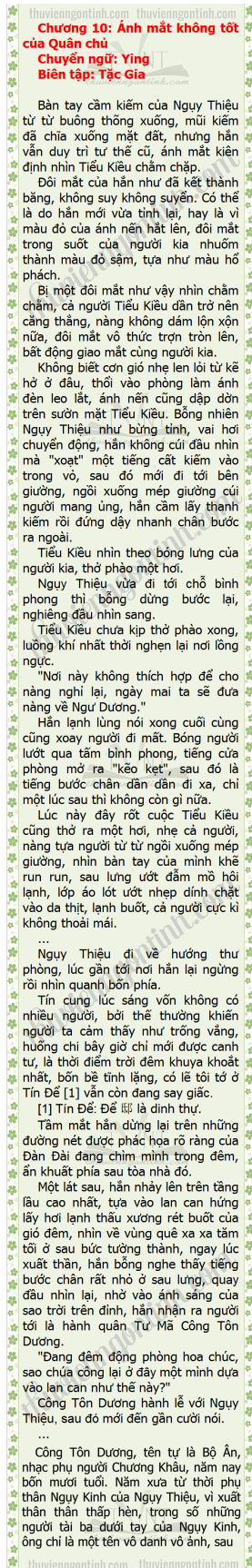
Nhưng trong lòng nàng tin chắc, mình quả thật không hề đụng vào hắn dù chỉ một chút.

Ngụy Thiệu nhìn nàng vài giây, quay đầu nhìn quanh căn phòng được trang trí đồ rực, phẳng phất như nhớ ra điều gì, nhắm hai mắt lại, giơ tay bóp trán, sát khí quanh thân cuối cùng cũng biến mất.

Hắn từ từ buông kiếm xuống.

10. Chương 10: Ánh Mắt Không Tốt Của Quân Chủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

**Chương 10: Ánh mắt không tốt
của Quân chủ**
Chuyển ngữ: Yng
Biên tập: Tặc Gia

Bàn tay cầm kiếm của Ngụy Thiệu từ từ buông thõng xuống, mũi kiếm đã chia xuống mặt đất, nhưng hắn vẫn duy trì tư thế cũ, ánh mắt kiên định nhìn Tiểu Kiều chăm chăm.

Đôi mắt của hắn như đã kết thành băng, không suy không suyển. Có thể là do hắn mới vừa tỉnh lại, hay là vì màu đỏ của ánh nến hắt lên, đôi mắt trong suốt của người kia nhuộm thành màu đỏ sẫm, tựa như màu hổ phách.

Bi một đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm, cả người Tiểu Kiều dần trở nên căng thẳng, nàng không dám lộn xộn nữa, đôi mắt vô thức tròn tròn lên, bất động giao mắt cùng người kia.

Không biết cơn gió nhẹ len lỏi từ kẽ hở ở đâu, thổi vào phòng làm ánh đèn leo lắt, ánh nến cũng dập dờn trên sườn mặt Tiểu Kiều. Bỗng nhiên Ngụy Thiệu như búng tỉnh, vai hơi chuyển động, hắn không cúi đầu nhìn mà "xoạt" một tiếng cắt kiếm vào trong vỏ, sau đó mới đi tới bên giường, ngồi xuống mép giường cúi người mang ủng, hắn cầm lấy thanh kiếm rồi đứng dậy nhanh chân bước ra ngoài.

Tiểu Kiều nhìn theo bóng lưng của người kia, thở phào một hơi.

Ngụy Thiệu vừa đi tới chỗ bình phong thì bỗng dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn sang.

Tiểu Kiều chưa kịp thở phào xong, luồng khí nhất thời nhen lại nơi lồng ngực.

"Nơi này không thích hợp để cho nàng nghỉ lại, ngày mai ta sẽ đưa nàng về Ngự Dương."

Hắn lạnh lùng nói xong cuối cùng cũng xoay người đi mất. Bóng người lướt qua tấm bình phong, tiếng cửa phòng mở ra "kéo kẹt", sau đó là tiếng bước chân dần dần đi xa, chỉ một lúc sau thì không còn gì nữa.

Lúc này đây rồi cuộc Tiểu Kiều cũng thở ra một hơi, nhẹ cả người, nàng tựa người từ từ ngồi xuống mép giường, nhìn bàn tay của mình khẽ run run, sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, lớp áo lót ướt nhep dính chặt vào da thịt, lạnh buốt, cả người cực kì không thoải mái.

...

Ngụy Thiệu đi về hướng thư phòng, lúc gần tới nơi hắn lại ngừng rồi nhìn quanh bốn phía.

Tin cùng lúc sáng vốn không có nhiều người, bởi thế thường khiến người ta cảm thấy như trống vắng, hướng chỉ bây giờ chỉ mới được canh tư, là thời điểm trời đêm khuya khoát nhất, bốn bề tĩnh lặng, có lẽ tôi tớ ở Tín Đế [1] vẫn còn đang say giấc.

[1] Tín Đế: Đế 信 là dinh thự.

Tầm mắt hắn dừng lại trên những đường nét được phác họa rõ ràng của Đàn Đài đang chìm mình trong đêm, ẩn khuất phía sau tòa nhà đó.

Một lát sau, hắn nhảy lên trên tầng lầu cao nhất, tựa vào lan can hứng lấy hơi lạnh thấu xương rét buốt của gió đêm, nhìn về vùng quê xa xa tầm tới ở sau bức tường thành, ngay lúc xuất thần, hắn bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ ở sau lưng, quay đầu nhìn lại, nhờ vào ánh sáng của sao trời trên đỉnh, hắn nhận ra người tới là hành quân Tư Mã Công Tôn Dương.

"Đang đêm động phòng hoa chúc, sao chúa công lại ở đây một mình dựa vào lan can như thế này?"

Công Tôn Dương hành lễ với Ngụy Thiệu, sau đó mới đến gần cuối nói.

...

Công Tôn Dương, tên tự là Bộ Ân, nhạc phụ người Chương Khâu, năm nay bốn mươi tuổi. Năm xưa từ thời phụ thân Ngụy Kinh của Ngụy Thiệu, vì xuất thân thấp hèn, trong số những người tài ba dưới tay của Ngụy Kinh, ông chỉ là một tên vô danh vô ảnh, sau

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

khi Ngụy Kinh qua đời, U Châu rơi vào tình cảnh khốn đốn bị địch vây bốn phía, khi đó nhờ có tài nói hơn người, ông trình lên thượng cấp kế sách cứu vãn hợp tủng liên hoàng, mấy lần đưa U Châu chuyển nguy thành an, dần dần được Tử phu nhân trọng dụng, về sau khi Ngụy Thiệu điều quân, ông bắt đầu đi theo Ngụy Thiệu đánh Nam dẹp Bắc, chức quan là hành quân Tư Mã, đây cũng là mưu sĩ tâm phúc của Ngụy Thiệu, được hân vồ cùng trọng dụng. Lần này Kiều gia ở Duyệt Châu chủ động lấy hôn nhân cầu hòa, khi có sứ giả tới đề cập hôn sự, vừa lúc Ngụy Thiệu không có mặt ở đây, khi trở về thì nghe tin tổ mẫu Tử phu nhân đã thay mình đồng ý, vốn dĩ hân không muốn đồng tình, bởi vì sứ giả mới vừa đi chưa lâu, định phái người đuổi theo không cho về thông báo. Cho tới khi Công Tôn Dương tận tình khuyên bảo hân hồi lâu, đến cuối cùng Ngụy Thiệu cũng chấp nhận lời khuyên nhủ, đồng ý cuộc hôn nhân này.

...

"Tiên sinh không ốm chán ngủ đi, sao ra đây hóng gió như thế này?"

Ngụy Thiệu hỏi ngược lại một câu.

"Đêm qua thần uống say, giờ tỉnh dậy thì không buồn ngủ nữa, thấy sao trời sáng quá nên quyết định lên đây ngắm tinh hà [2], không ngờ lại gặp chúa công cũng ở đây."

[2] Tinh hà: tinh tử, vì sao, ngân hà.

Công Tôn Dương nói xong thì khẽ cười một tiếng, đi tới bên Ngụy Thiệu rồi nói tiếp: "Thần từng nghe Duyệt Châu có ngạn ngữ thế này, 'Lạc Thủy thập phần thần, Song Kiều chiếm bát phần' [3], vốn thần còn không tin, cứ nghĩ là người ta khuếch đại. Tối nay nhìn thấy Kiều Nữ [4] ở hôn lễ của chúa công, quả thật rất đáng để tán dương. Thần thấy cứ chỉ thần thái của nàng không hề sợ hãi dưới ánh mắt bao người, vô cùng tự nhiên lại hết phần thủy mi. Chúa công có được một mỹ nhân như vậy, thật đáng để chúc mừng!"

[3] Ý là Lạc Thủy thần kì mười phần thì Song Kiều chiếm tám phần, Lạc Thủy: sông Lạc Hà, bắt nguồn từ Thiểm Tây, TQ, đổ về Hà Nam.

[4] Kiều Nữ: cách gọi xưa, ý chỉ nữ nhân họ Kiều no, trong chương này dùng để chỉ Tiểu Kiều.

Trước mặt Ngụy Thiệu hiện ra vẻ mặt của nàng lúc vừa rồi, rõ ràng là cực kì sợ hãi, đôi mắt mở to tròn tròn nhìn hân, thậm chí hân có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mi nàng run run, nhưng thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn cố gắng giữ cho mình trấn định, hân im lặng trong chốc lát, rồi thần nhiên nói: "Chẳng qua ta nghe tiên sinh khuyên, tạm thời dựa theo thời thế mà tiến hành mà thôi, tại sao còn nói thật đáng mừng? Ngày mai ta sẽ cho người đưa nàng về Ngụy Dương."

Công Tôn Dương thoáng ngần người, liếc mắt sang nhìn hân, thấy vẻ mặt người kia như chẳng để tâm gì, ông cười nói: "Vây cũng tốt, Hà Nam nghỉ tử đồ chi [5], không thể nóng vội được. Hôm nay đã là quan hệ thông gia với nhau, nữ quân đi sang Ngụy Dương hầu hạ trưởng bối thay mặt chúa công cũng là chuyện để làm tròn đạo hiếu, chúa công cũng có thể an tâm mưu đồ nghiệp lớn, có thể xem là chuyện tốt một công đôi việc."

[5] chiếm được Hà Nam, từ từ mưu tính.

Ngụy Thiệu không tiếp lời, chỉ khẽ cười một tiếng.

"Nhìn sao trời đêm nay, trong tử vi Đế tinh biến mất, khôi trắng phủ vậy, chỉ sợ không lâu nữa thiên hạ sẽ đại loạn, vạn dân lâm vào cảnh khốn khổ lâm than".

Công Tôn Dương ngược mắt lên nhìn sao trên trời, bỗng nhiên than thở.

thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nguy Thiệu ngược lên nhìn theo hướng ông chỉ, thấy sao trời lơ lửng, long lanh lấp lánh, không nhìn ra được sự thay đổi chút nào, hần nói luôn: "Tiên sinh dự đoán như thần, ta luôn luôn bội phục."

Công Tôn Dương lắc đầu: "Chúa công quả khen, thần chỉ là một người có tài ăn nói mà thôi. Nếu bàn về tính thông, trên đời này vẫn còn một vị nữa, có thể xem người đó là một nửa ăn sư của thần đây. Họ Vương tên Cận, tự nhận mình là Bạch Thạch lão nhân, là đệ tử thứ hai mươi của nhà họ Mặc, chẳng những thuật pháp tinh thông mà còn biết thông thiên, lại rất giỏi y thuật Kỳ Hoàng[6], học văn tinh thông, nếu so sánh cùng nhau chẳng khác nào lưu huỳnh và sao sáng, không đáng để nhắc tới".

[6] Kỳ Hoàng: tương truyền rằng có hoàng đế lệnh cho Kỳ Bá nghiên cứu y dược rồi viết ra thành sách, trong Hoàng đế nội kinh có không ít nội dung là Hoàng đế hỏi Kỳ Bá trả lời rồi viết lại, cho nên mọi người thường dùng từ Kỳ Hoàng như một danh từ y học, mà tác giả của nó, Hoàng đế, Kỳ Bá cũng được tôn làm ông tổ của nghề y, đến nỗi người nào y thuật cao siêu đều được gọi là tinh thông Kỳ Hoàng.

Nguy Thiệu nhướng mày: "Có người như vậy sao, bây giờ tìm người đó ở đâu?"

Công Tôn Dương đáp: "Lúc thần còn trẻ đã từng đi khắp miền tìm kiếm, muốn xin vào Mặc môn, về sau ông trời không phụ lòng người, rốt cuộc thần cũng gặp được ông lão đó, tiếc rằng tổ chất thần không giỏi, không được thu nhận vào, nhưng cũng xem là có phần may mắn, được lão nhân chỉ dạy cho ba tháng đã là hưởng thụ cả đời này. Mười năm trước, thần may mắn vô tình gặp lại lão nhân ở bên đường lần nữa, khi đó thần mới biết lão nhân đã muốn buông bỏ hết sự đời, một lần nữa ngao du khắp chốn, sử dụng Kỳ Hoàng để tế thế cứu nhân. Cho tới hôm nay đã mười năm trôi qua, cũng không biết giờ này lão nhân ở nơi nào rồi. Nếu như ngài ấy vẫn còn sống, có lẽ cũng đã ngoài bảy mươi."

Một cơn gió lạnh thổi qua, Công Tôn Dương bỗng ho khan lụ khụ.

Năm xưa khi ông theo quân từng vô tình bị thương, sau khi khỏi bệnh vẫn để lại di chứng chưa chữa khỏi hoàn toàn, cho nên thường thường hay ho khan như thế, sức khỏe cũng vì thế mà ngày càng xấu đi.

"Trời đông gió lạnh, tiên sinh không khỏe, ta đưa tiên sinh trở về phòng."

Nguy Thiệu lập tức nói.

Công Tôn Dương lập tức nói không dám, bảo một mình tự trở về được rồi. Nguy Thiệu cũng không hề miễn cưỡng, hần cởi áo khoác của mình xuống, khoác lên trên vai Công Tôn Dương, đưa mắt nhìn bóng lưng ông đi xuống.

Sau khi Công Tôn Dương vừa đi, Nguy Thiệu vẫn một mình dựa vào lan can, theo bản năng nhìn lại chòm sao Công Tôn Dương chỉ cho hần vừa rồi.

Nước Tân không còn, thiên hạ hướng tới sự thay đổi mới.

Nguy Thiệu là một người rất có dã tâm, trong đầu hần từ từ phác họa lên những viễn cảnh càng lúc càng rõ nét.

Sống Hoàng Hà dọc hai miền Nam Bắc, phía nam sông Hà Lạc nằm giữa nội địa của Trung Nguyên, phía bắc của Cổ Yên Triều Ngụy. Mười năm, từ thời phụ thân hần còn sống, nhóm quân phiệt phương Bắc cả lớn cả nhỏ không ít hơn mười người, cho đến nay, đã nhiều lần từng bước bị đánh bại, còn dư lại cũng không đáng để lo, chủ yếu là phụ thuộc vào cường giả mà sống, hôm nay trên Bắc địa rộng lớn này, cũng chỉ còn dư lại Tịnh Châu Trần Tường còn có thể cùng mình phân cao thấp.

Mục tiêu hiện tại của hần là, chiếm lấy Tịnh Châu đoạt được nơi này thì sẽ

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

có được vùng Lũng Tây là kho lương thực lớn, sau đó thống nhất phương Bắc, rồi tới đất Hà Nam, cuối cùng chính là vùng phía Tây, đến khi đó mới hoàn thành nghiệp lớn.

Mà đất Duyên Châu là con đường tắt để sau này hần đi xuống phía nam. Hai nhà đã kết thông gia với nhau, hôm nay với gia thế Ngụy gia, Kiều gia ở Duyên Châu sẽ có thêm địa vị, thật ra cũng là để Kiều gia thay hần bảo vệ con đường xuống phía nam sau này. Tổ mẫu Tử phu nhân của hần luôn nhìn xa trông rộng, có lẽ bà cũng tính toán được điều này nên mới thay hần làm chủ chấp nhận chuyện Kiều gia lấy lòng. Dĩ nhiên, mặc dù chính bản thân hần vẫn cực kì không muốn, nhưng cuối cùng hần vẫn quyết định nghe theo lời khuyên nhủ của Công Tôn Dương, đây cũng là nguyên nhân duy nhất giúp hần có thể chấp nhận mối hôn sự này.

Từ khi mười tuổi, hần đã bắt đầu ngồi trên lưng ngựa đi theo phụ thân mình là Thứ sử U Châu cùng nhau đánh đuổi bọn hung nô xâm phạm ranh giới, xa nhất là vượt qua Văn Nam và Sóc Phương. Phụ thân trong mắt hần giống như một vị thần. Mười năm trước vì Kiều gia xảo trá, khiến hần phải chịu cảnh mất cha mất anh. Hần cũng không bao giờ tin cái gọi là "Người đưa tin bị chặn đánh giữa đường" mà Kiều gia giả thích. Loại người không bằng heo chó đó chẳng khác nào Trần quận Lý Túc, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, hần sẽ tiêu diệt sạch. Bây giờ hần đã cưới con gái của Kiều gia, thực ra chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi. Ngoài chuyện cuộc hôn nhân này khiến lòng mình căm ghét, hần cũng không thấy có chuyện gì không ổn.

Về phần cô con gái của Kiều gia kia....

Hần chuyển tầm mắt, nhìn về hướng căn phòng tân hôn Xạ Dương mà hần vừa bước ra, nhìn trong chốc lát.

Từ phía xa nhìn lại, dưới cửa sổ vẫn hiện ra một vùng đỏ mông lung ánh nến, giữa màn đêm đen kịt xung quanh càng nổi bật dễ nhìn.

Chỉ có thể trách số nàng không tốt, Ngụy Thiệu nghĩ như vậy đấy, trong đầu hần không khỏi nhớ lại hình ảnh đầu tiên trong hôn lễ khi nhìn thấy nàng ấy được người khác đưa vào trong lễ đường, từng bước từng bước đi về hướng mình.

Về ngoài thì cũng tạm nhìn được, thịt trên người nàng trên dưới cộng lại chắc được cỡ hai lượng.

Theo bản năng hần nhếch miệng một cái.

...

Sau khi Ngụy Thiệu đi, Tiểu Kiều cũng không muốn ngủ nữa, nàng ngồi thu mình trong phòng chờ cho đến hùng dũng.

Hần vẫn không xuất hiện, lúc Xuân Nương và các thị nữ tới hầu hạ nàng rửa mặt, tin tức trong phòng lập tức truyền ra ngoài, nói cô dâu không được quần hầu yêu thích, sau đêm động phòng chưa gì đã bị đưa đi rồi khỏi đến Ngự Dương.

Ngự Dương là cơ nghiệp của Ngụy gia, nơi tổ mẫu Tử phu nhân của Ngụy Thiệu, quả phụ Chu Thị đều đang sống ở đó.

Vốn làm con dâu phải đi tới quê quán thay phụ quân hầu hạ trưởng bối làm tròn đạo hiếu, ầu đó cũng là đạo lý làm người. Nhưng mà, mới ngày tân hôn thứ hai đã vội vã đưa đi thì....

Chuyện này đúng là quá mất mặt!

Lúc đầu Xuân Nương còn cố gắng làm ra vẻ như không có chuyện gì ở trước mặt Tiểu Kiều, sau đó quá thật bà không nhìn được nữa, đuổi hết thị nữ ra ngoài, cầm tay Tiểu Kiều rơi nước mắt:

"Nữ quân, sáng sớm tí nghe nói, lúc canh tư có người đi tiểu đêm, xa xa nhìn thấy Ngụy hầu. Sao ngài ấy rời khỏi phòng nhanh vậy? Chẳng lẽ người quen lúc trước tí có nhắc nhở người, có phải người chọc giận ngài ấy rồi hay không,

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com
cho nên hôm nay chưa gì ngài đã đưa người đi tới Ngự Dương?"

Ý của Xuân Nương nói thẳng ra là, bây giờ hạ nhân trong nhà đang bàn tán chuyện này, đêm đông phòng Ngụy Thiệu không hài lòng tân nương ở trong chuyện phòng the, cho nên hôm nay lập tức đưa nàng trở về quê.

Trong lòng Tiểu Kiều cũng có phần uất ức không vui, nhưng cuối cùng không cách nào nói được.

Nàng đâu thể nói cho Xuân nương nghe, tân lang Ngụy Thiệu sau khi uống say trở lại, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn lấy nàng một cái, hẳn cứ thế đi ngủ, đến quá nửa đêm nàng chỉ vì lạnh quá mà tỉnh giấc, không ngờ chỉ vì muốn lấy cái chăn quần cho mình đỡ lạnh, thiếu chút nữa đã bị hắn coi là thích khách mà giết chết rồi đây?

Vì này, không hiểu ngày thường đã làm bao nhiêu việc trái với lương tâm, mới có thể trông gà hóa cuốc cảnh giấc trong khi ngủ thế này?

"Ta có đặc tội với hân dẫu, đêm qua hẳn cũng không hề đụng vào ta. Chẳng qua là vì hẳn không thích ta thôi. Bá phụ và Ngụy gia kết thông gia vốn đã có mưu đồ. Ta chấp nhận xuất giá thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ trước đó cả rồi. Đi tới Ngự Dương cũng chẳng sao, đằng nào cũng phải đi, sớm hay muộn mà thôi đâu phải bản khoản gì? Còn người ngoài họ có nói cái gì, ai nói cũng được ta không để trong lòng, bà cũng đừng buồn quá."

Những chuyện như thế này có lẽ sẽ không phải lần cuối. Sau này nhất định sẽ còn nhiều chuyện tương tự thế xảy ra. Nàng không muốn để cho Xuân Nương hy vọng một cách vô ích thế. Cho nên nàng dứt khoát mượn cơ hội này nói rõ với bà sẽ tốt hơn.

"Xuân Nương, mặc dù bà chỉ là tỷ nữ, nhưng ta vẫn luôn coi bà như một nửa mẫu thân của mình. Bây giờ ta được gả tới Ngụy gia, bên người chỉ có một mình bà là ta có thể hoàn toàn tin tưởng. Ta mong bà cũng sẽ trung thành tuyệt đối với ta, từ nay về sau nếu gặp chuyện bà có thể giúp đỡ ta một tay."

Xuân Nương ngẩn người, yên lặng nhìn Tiểu Kiều.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng qua song cửa phía đông, chiếu tới tận bàn trang điểm, màu vàng óng phủ lên da thịt non nớt của nàng một lớp màu ấm áp, ngay cả từng chiếc lông li ti trên rái tai cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nàng nhìn mình đang mỉm cười trong gương, đôi mắt trở nên trong suốt như có viên ngọc đang chuyển động.

Một nữ quân như vậy, bà vừa thấy quen thuộc lại vừa như xa lạ. Nhưng không biết tại sao, nó lại khiến Xuân Nương cảm thấy phấn khích từ tận đáy lòng mình, cả người như có thêm sức mạnh, một thứ cảm giác muốn phấn đấu quên mình để bảo vệ người đó cứ tự nhiên sinh ra.

"Nữ quân dạy rất phải! Tỷ sẽ ghi nhớ! Tỷ thay người chải tóc."

Xuân Nương nhanh chóng lau nước mắt, đứng dậy đi ra phía sau lưng Tiểu Kiều, bắt đầu thay nàng búi tóc.

Bà có một đôi tay vô cùng khéo léo nên có thể búi tóc cho người ta rất đẹp, vốn đã có thiên phú lại hay tìm tòi thêm. Lúc mẫu thân Tiểu Kiều vẫn còn sống, bà vẫn thường khen Xuân Nương có đôi bàn tay vô cùng kì diệu, nói bà có thể khiến những nữ tử năm phần nhan sắc hóa nên tám phần.

Đêm qua vốn bà còn lo lắng Ngụy hầu không biết nặng nhẹ sẽ khiến cho nữ quân chịu khổ. Nào đâu ngờ được, hẳn lại không hề đụng tới nữ quân một chút nào.

Trong lòng bà vô cùng khó chịu, cũng khó có thể nói nên lời. Giống như bình thường mình vẫn giấu quý báu vào trong một cái tráp, cắt kí không muốn cho ai biết, bây giờ đưa ra đến trước mặt người ta họ lại không ưng ý.

Vốn bà còn mang lòng tổn kinh sưng bãi với Ngụy Thiệu, nhưng chỉ sau một buổi sáng đã sinh lòng bất mãn.

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Không biết đôi mắt của Ngụy hầu
không tốt tới mức nào, ngài ấy mới có
thể bỏ qua một bảo bối như Tiểu Kiều
kia chứ? Thậm chí ngay sau ngày tân
hôn đã đưa nàng đi nơi khác khiến
cho nàng mất mặt?

Trang phục màu đỏ thích hợp với
tân hôn đêm qua, dĩ nhiên là vô cùng
hoa mỹ, và cũng vì thế mới cũng che
mắt đi vẻ rung động lòng người của
Tiểu Kiều. Hôm nay bà nhất định phải
trang điểm búi tóc cho nữ quân thật
đẹp.

Coi như có phải đi cũng phải ra đi
xinh đẹp nhất, tuyệt đối không thể để
lại trò cười cho đám người ngoài kia.

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

11. Chương 11: Mỹ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Ying

Từ Tín Đô ngược lên hướng Bắc đến Ngự Dương, cả đường đi mất khoảng hơn nửa tháng. Lúc trước Chung bà bà được Từ phu nhân phái tới mời này chuẩn bị hôn lễ cho Ngụy Thiệu, giờ hôn lễ đã xong, lần này nữ quân lên phía Bắc, đương nhiên bà cũng đi theo về.

Người hộ tống nữ quân về phía Bắc lần này cũng vẫn là Ngụy Lương.

Ngụy Lương ghét cay ghét đắng nhà họ Kiều. Năm đó phụ thân Tiểu Kiều là Kiều Bình tới Ngụy gia phúng viếng, ngay trên linh đường, chính hắn là người đầu tiên tức tối rút dao ra. Vì thế hắn cũng không hề có chút cảm tình nào với Tiểu Kiều cho được, lần đầu tiên Ngụy Lương nhìn thấy nàng, chúa công sẽ kết hôn với một nữ nhân như vậy, thế là trong lòng hắn tự áp dụng định nghĩa “Họa thủy” dành cho nàng. Bây giờ ngài ấy tiếp tục phái hắn đưa người về Ngự Dương, mặc dù hắn thật lòng không muốn, nhưng đây lại là nhiệm vụ Công Tôn quân sư giao cho mình, muốn từ chối cũng không từ chối được, đồng thời trong lòng hắn cũng rõ, cho dù sau này nữ nhân Kiều gia không được ai chào đón, nhưng nếu một khi chúa công đã cưới nàng, chắc chắn vẫn có phần tác dụng, vì vậy hắn chỉ có thể miễn cưỡng bản thân đồng ý làm công việc tẻ nhạt lần thứ hai.

Ngụy Lương đi chuẩn bị xe ngựa, chọn vài người tùy tùng, sắp xếp hành lý mà Tiểu Kiều mang theo cẩn thận phía sau xe, sau đó hắn đứng trước cửa Tín Để đợi Tiểu Kiều đi ra.

Tiểu Kiều không để cho người khác chờ lâu. Sau khi thu dọn xong, mặt trời cũng đã lên cao trên nóc.

Nàng dẫn Xuân Nương và mấy tỷ nữ đi từ căn phòng tân hôn Xạ Dương xá bước ra ngoài.

Từ sáng sớm Xuân Nương đã vô cùng bực bội.

Nếu nói trong hôn lễ tối quá, Tiểu Kiều mặc trang phục như vậy là để phù hợp với thân phận thê tử của quân hầu, nhưng về đoan trang lộng lẫy đó lại khiến nàng có vẻ già dặn hơn tuổi thật, vậy thì bây giờ, nhất định Tiểu Kiều phải phô hết ra ngoài, nhất là khuôn mặt xinh xắn và phong thái tự nhiên ẩn hiện qua mỗi cử chỉ.

Xuân Nương chăm chút nàng lớn lên, nàng có thể đẹp tới mức độ nào, đương nhiên không có ai hiểu hơn Xuân Nương được.

Xuân Nương chải kiểu đầu Tiên Kế cho nàng, cả mái tóc dài được búi lên đỉnh đầu rồi xuyên qua nó bằng chiếc trâm cài phỉ thúy mà Tiểu Kiều thích nhất, tóc mai bên sườn mặt được cố định bằng một chiếc bộ diêu có khảm viên ngọc to như ngón tay cái, chỉ như vậy không cần nhiều trang sức. Trên khuôn mặt nàng cũng không cần trát quá nhiều son phấn. Bởi vì lớp phấn càng dày lại che đi nét đẹp nguyên sơ nhất của nàng. Hôm qua Xuân Nương trang điểm đậm cho Tiểu Kiều là vì cần nhắc đến chuyện làm sao cho phù hợp với trang phục tân nương. Sáng nay bà chỉ quét nhẹ lên một chút xanh biếc lên mi nàng, tô cho đôi môi chút đỏ, hai gò má được phủ thêm một lớp phấn nhẹ nhàng, chỉ vậy thôi cũng đủ làm cho gương mặt nàng tỏa sáng động lòng người.

[Bộ Diêu]

Xuân Nương cũng biết rằng, bộ khúc cư ôm bó sát toàn thân, làn váy xòe dần từ đầu gối là kiểu trang phục phô diễn tốt nhất phong thái xinh đẹp duyên dáng của Tiểu Kiều. Bà là người hầu hạ Tiểu Kiều tắm rửa, cho nên cơ thể nàng thay đổi thế nào Xuân Nương nắm rõ nhất. Từ năm ngoái khi nàng bắt đầu có quý thủy, bà vẫn luôn nhìn nàng thay đổi từng ngày một, đóa hoa trước ngực cứ lặng lẽ lớn lên, nó khác với vẻ đầy đặn mà người ta quen thuộc, xinh xắn và mềm mại hơn so với những phụ nhân khác, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì khó mà có thể hình dung được.

[Khúc cư]

Thân là con gái sứ quân, cho nên khung xương của Tiểu Kiều cũng nhỏ hơn các nữ tử ở đây, đa số họ có vóc người cao lớn, huống chi Tiểu Kiều cũng vừa đến tuổi cập kê, cơ thể chưa trưởng thành toàn diện, cộng thêm tối qua tính cả trong lẫn ngoài có không dưới sáu tầng lễ phục, hoàn toàn che mất dáng người thực tế của Tiểu Kiều, chứ đâu phải như lời các phu nhân kia giễu cợt nàng sáng nay, bảo nàng gầy trơ xương. Ngụy hầu không thương nổi.

Ngụy hầu của mấy người đã tự bỏ lỡ cơ hội để hiểu rõ đây, biết chưa?

Xuân Nương không nhận được oán thâm lần thứ hai. Bà chọn cho Tiểu Kiều một bộ khước cư màu đỏ tươi, lấy một cái thắt lưng thêu hoa quần ra sau nhiều lần, phía dưới làn váy xòe ra tạo thành từng nếp gấp nhẹ nhàng mà mềm mại, sửa sang lại phía sau tay áo, bởi vì hôm nay trời rét lạnh gió to, bà khoác thêm cho Tiểu Kiều cái áo choàng mũ mềm bằng lông màu hường phấn, trên áo choàng không có nhiều trang sức, bên vạt áo chỉ thêu một cành hoa mai, nếu trời gió to, đôi mũ lên vừa ấm vừa thanh lịch, lại không mất đi vẻ long lẫy của Tiểu Kiều.

Bộ trang phục kiểu thế này chiếm đa số trong những món đồ mà Tiểu Kiều mang theo, từ đầu tới chân chỉ toàn là đồ tốt, vừa không quá đơn giản lại vẫn phù hợp với thân phận phu nhân mới cưới của Quân hầu, cũng không hề phù phiếm xa hoa. Khi nàng đón gió bước ra, cây trâm phỉ thúy trên mái tóc, đôi bông tai lấp lánh sáng lên, làn váy lay động đung đưa, đôi mắt nàng trong suốt, mỗi bước đi đều rực rỡ lạ thường, đứng từ xa nhìn lại, giống như một vị thần đang đứng trên sông Lạc Hà, đẹp không gì tả xiết, ngay cả viện xá xám xịt sắc màu giữa mùa đông cũng như điểm thêm cảnh sắc tươi đẹp lúc xuân về.

Cả đoạn đường đi ra có không ít người rồi rít đưa mắt nhìn sang, có người nhìn đến nỗi quên cả phải hành lễ, cho đến khi nàng đi càng lúc càng xa, ánh mắt vẫn dõi theo chằm chặp không muốn thu về.

Rốt cuộc Xuân Nương cũng thấy cục tức bị dồn nén trong lòng được nhẹ hơn một chút.

Đi qua cánh cửa trước mặt là đến cửa lớn ngoài kia. Lúc bước tới đoạn có mấy bậc cầu thang, Xuân Nương sợ trên thềm cầu thang vẫn còn băng của đêm qua đọng lại, bà vội vàng đưa tay ra đỡ Tiểu Kiều, Tiểu Kiều cũng nhấc váy cẩn thận đi xuống dưới, đột nhiên nàng cảm giác Xuân Nương bên cạnh mình bỗng nhiên dừng bước, ngay sau đó ống tay của nàng bị người kia giật nhẹ.

Tiểu Kiều ngược mắt lên nhìn, Ngụy Thiệu đang đứng ngay phía trước cách nàng một khoảng không xa, đứng bên cạnh hắn còn có một người khá gầy gò, là một nam tử trung niên để mấy chòm râu, mặt mũi hơi hốc hác, nhưng ánh mắt thì cực kỳ sáng rõ, nhìn sắc mặt ông giống như người mắc bệnh lao, có lẽ là quan văn ở cạnh bên Ngụy Thiệu.

Lúc trước Xuân Nương đã từng nghe, bà cũng biết bên cạnh Ngụy Thiệu có một mưu thần tên là Công Tôn Dương, rất được hắn trọng dụng, hai người thường xuyên ở cạnh nhau. Cho nên khi thấy một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh người kia, bà lập tức đoán ra đó chính là người đó. Nhìn dáng vẻ của họ hình như vừa mới đi qua đây, kết quả lại vừa lúc chạm mặt bà và Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều thấy Ngụy Thiệu đưa mắt về phía mình, trên mặt nàng cũng biểu hiện chút gì, bước chân hơi dừng một chút rồi đi tiếp như chẳng có chuyện gì, cho đến khi bước gần tới chỗ hắn, nàng nở nụ cười gọi người kia hai tiếng “Phu quân.”

Người trung niên bên cạnh hắn cũng khom lưng chấp tay về phía nàng rồi tự giới thiệu mình họ Công Tôn, tên là Dương, là hành quân Tư Mã của Quân hầu, lúc nói chuyện với nàng ông vẫn luôn mỉm cười, thái độ mười phần cung kính.

Tiểu Kiều vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, khẽ gật đầu với Công Tôn Dương rồi thăm hỏi vài câu, sau đó nàng quay sang nói với Ngụy Thiệu: “Bây giờ thiếp phải lên đường rồi, từ nay về sau không thể ở bên cạnh hầu hạ phu quân, mong phu quân có thể tự mình bảo trọng.” Nói xong nàng cúi người thi lễ, không nhìn hắn thêm lần nào mà nghiêng đầu rời đi.

Ngụy Thiệu dường như thoáng ngẩn người, hắn khẽ nhú mày nhìn chằm chằm ở phía sau lưng nàng.

Mặc dù trong lòng của Xuân Nương có rất nhiều bất mãn với Ngụy Thiệu, nhưng đã gặp ở đây như thế rồi, bà cũng không dám biểu hiện bất mãn ra bên ngoài, thấy Tiểu Kiều đã đi xa, bà cũng vội vàng khom lưng

hành lễ với Ngụy Thiệu, rồi quay sang nhìn người mang họ kếp Công Tôn, sau đó mới vội vàng xoay người đuổi theo Tiểu Kiều.

“Chúa công, ngài không đưa nữ quân ra khỏi thành thật sao?”

Chờ bóng dáng Tiểu Kiều đi xa, Công Tôn Dương lại khuyên thêm một lần nữa: “Theo ý kiến của thần, hay là chúa công đưa nàng ra khỏi thành cho thỏa đáng. Chu lễ hôn lễ, cho dù hôn nhân chỉ vì là hợp tác, nhưng dù sao đây cũng là đạo lý làm người. Hôm qua mới tổ chức hôn lễ xong, hôm nay đã lập tức đưa nữ quân về phương Bắc, dù có thể nói là do chiến sự căng thẳng, nhưng cũng chỉ có mấy bước đường sẽ đi ra khỏi thành, cho dù chúa công có bận rộn đến đâu đi chăng nữa. Nếu Chúa công không đưa, sợ rằng dân chúng trong thành cũng sẽ sinh nghi”.

....

Tiểu Kiều đi ra khỏi cửa lớn, Ngụy Lương và Chung bà bà bước tới cúi đầu hành lễ. Nàng đi tới phía trước xe ngựa, Ngụy Lương và đám người Chung bà bà tự trở về vị trí của mình, đến giờ phải lên đường, bỗng họ thấy Ngụy Thiệu đi ra thì vội vàng tới cúi đầu hành lễ.

“Chuẩn bị xe ngựa cho ta. Ta đưa nàng ra khỏi thành.”

Tiểu Kiều đã ngồi trên xe ngựa của mình, đột nhiên nghe tiếng của Ngụy Thiệu phía sau, nàng không nén được tò mò nên cũng vén rèm lên nhìn thử. Hắn đang đứng trên bậc thềm chỉ huy đám tùy tùng đi dắt ngựa, gò má ngược về hướng nàng như thể đang tập trung suy nghĩ, hình như hắn cũng cảm giác được có người đang nhìn lên phía sau, quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tiểu Kiều đang ngồi trên xe ngựa.

Thấy vậy Tiểu Kiều vội vàng lùi lại ra phía sau, “phạch” một tiếng thả rèm.

....

Xe ngựa bắt đầu xuất phát đi lên trên đường lớn.

Vào giờ này, người đi trên phố đang dần dần nhiều lên, người đi đường thấy một nhóm xe ngựa từ hướng Tín Cung ra, ở giữa là một chiếc xe ngựa lớn, đằng trước đằng sau đều có hộ vệ đi xung quanh bảo vệ, Ngụy Thiệu cũng cưỡi ngựa đi sát ngay bên cạnh, thấy vậy mọi người dần tụ tập lại nhìn, hô to Quân hầu. Đi qua một con phố, người càng lúc càng nhiều lên, dần dần không biết tin tức ở đâu lan tới, họ nói người đang ngồi trong xe ngựa chính là Quân hầu phu nhân vừa mới cưới, bởi vì chiến sự căng thẳng, cho nên hôm sau tân hôn Quân hầu đành đưa nàng về phương Bắc, tuy rằng không đành lòng chia lìa, nhưng tình thế bắt buộc khiến hắn chỉ có thể tự mình tiễn nàng ra khỏi thành. Dân chúng đang ưu tư lại chuyển sang kích động, có người bắt đầu cao giọng chào hỏi nữ quân đang ngồi trong xe ngựa không lộ diện ra kia, những người còn lại thấy vậy cũng ríu rít noi theo.

Tiểu Kiều ngồi trong xe ngựa, nghe thấy bên ngoài có nhiều người cung kính mình như vậy, có người còn cao giọng chúc nàng lên đường thượng lộ bình an.

Ở niên đại này rất trọng nam khinh nữ, không cho nữ nhân tái giá dù bề trên đã từng làm như vậy, nhưng thói đời càng lúc càng thoáng hơn, đã không còn những hạn chế nghiêm ngặt như kiểu mệnh phụ quý nữ không được cho xuất đầu lộ diện. Ở Duyên Châu, lúc mẫu thân Tiểu Kiều còn sống, hàng năm vào tháng ba, bà sẽ dẫn Đại Kiều Tiểu Kiều cùng đi Hoa thần miếu là một trong những ngày lễ quan trọng trong Tiết Thượng Tị, xuân hòa nắng đượm, một đường xe ngựa thông dong, dọc đường đi nhận lấy vô số lời hỏi thăm của người dân trong quận, cùng vui cùng mừng. Nghe thấy tiếng hai bên đường càng lúc càng lớn, Tiểu Kiều cũng vén một bên rèm lên, nàng nhìn dân chúng đang đứng hai bên đường gật đầu chào hỏi, mỉm cười lại với họ.

Dân chúng trong thành đương nhiên sẽ không biết chuyện xưa của hai nhà Ngụy Kiều. Bởi vì Ngụy Thiệu rất được lòng dân, cho nên dân chúng cũng có cảm tình với vị tân nương của Quân hầu, rồi lại thấy vô cùng xúc động vì chuyện sau ngày tân hôn đôi phu thê trẻ đã phải rời xa nhau, một đường đưa tiễn. Thấy nàng cuối cùng cũng lộ mặt ra đáp lễ, nhìn nàng ngồi ngay ngắn ở trong xe, hiền thực duyên dáng, thần thái như tiên, nụ cười hòa nhã, có thể thấy được nàng rất thân thiện với mọi người, ánh mắt lướt qua một lúc, trong lòng mọi người đều nảy sinh cảm giác, cảm thấy Hầu phu nhân đang chào hỏi với mình, nhất thời họ vui mừng phấn kích ồn ào mãi không thôi, không phân biệt trai gái, đuổi theo xe ngựa suốt một đường, người

đi càng lúc càng nhiều, tất cả đều vây quanh xe ngựa hai bên đường, chỉ để ngắm nhìn nàng lâu hơn chút nữa.

Lúc đầu Tiểu Kiều lộ mặt mỉm cười hỏi thăm dân chúng vì dù sao mình cũng mang thân phận là phu nhân quân hầu. Không ngờ lại kéo theo nhiều người đưa tiễn mình đến vậy, ở phía xa xa có người còn không ngừng chạy tới, e rằng sẽ dần dần đông thêm, nhờ đâu lại xảy ra chuyện gì, cho nên nàng khoát tay với những dân chúng đang đứng gần đó tỏ ý không cần đưa tiễn, rồi bản thân cũng buông màn xe xuống.

12. Chương 12: Lưu Lang

Chuyển ngữ: Tieuhuythanh

Biên tập: Tặc gia

Dân chúng đưa tiễn tân nương Quân hầu ra khỏi thành vốn là chuyện rất bình thường, mới đầu Ngụy Lương cũng không bận tâm mấy, nhưng càng ngày người dân tụ tập đến càng nhiều, sau cùng còn chen nhau chạy đuổi theo xe ngựa, nhốn nháo không khác gì họp chợ, nếu không phải hai bên xe ngựa có binh sĩ cầm giáo đi theo ngăn cản họ, thì sợ rằng người dân đã chen chúc sang đây. Ngụy Lương vội vàng tiến lên, quay đầu nhìn thoáng qua Ngụy Thiệu phía sau, thấy vẻ mặt hần như có chút không vui.

Cũng phải thôi, tình huống này cũng không nằm trong dự đoán của hắn.

Trong lòng Ngụy Lương càng oán trách Kiều Nữ kia nhiều chuyện, hắn nhìn sang hướng xe ngựa lần nữa, may mà nàng đã buông rèm xuống rồi, Ngụy Lương vội vàng thúc ngựa tới gần, vừa tự mình hộ tống bên xe ngựa, vừa lớn tiếng quát mọi người tản ra, rốt cục cũng ra được khỏi thành, lúc này hắn mới gia tăng tốc độ, sau cùng thì dừng lại bên đường cách cửa thành vài dặm.

Sắc mặt Ngụy Thiệu vẫn nặng nề như cũ, nhìn không rõ đang suy nghĩ điều gì, hắn cũng không xuống ngựa. Lúc đám người bên cạnh Ngụy Lương tới bái biệt hắn, người kia chỉ dặn dò hai tiếng, bảo hắn đi đường thì nhớ phải cẩn thận, sau đó hắn khẽ nâng mắt lên, nhìn lướt qua chiếc rèm xe ngựa im lìm từ sau khi ra khỏi thành vẫn chưa hề được vén, quay ngựa trở về thành.

Ngụy Lương đứng bên đường, nhìn theo bóng Ngụy Thiệu trên lưng ngựa dần dần biến mất, hắn xoay người lớn tiếng quát tùy tùng: “Xuất phát! Nhanh đưa nữ quân hồi hương, chúng ta cũng có thể về sớm!”

...

Tết Nguyên Đán năm nay đã trải qua trên đường. Sau bốn năm ngày, họ đến một nơi có tên là Khâu Tập, xuyên qua đường núi mấy dặm về phía trước là địa phận Hà Gian. Trời chuyển âm u, gió thổi qua như dao cứa, phẳng phất như trời muốn tuyết rơi. Nghĩ đến chuyện đường trên núi khó đi, vì thế đoàn quân quyết định dừng chân lại, nghỉ tạm ở một dịch đình gần đây.

Trong xe ngựa của Tiểu Kiều có bếp sưởi và đệm lót, mặc dù là thế nhưng sau một ngày, đầu ngón chân cũng bị đông lạnh đến tê tê, nói gì tới Chung bà bà và các thị nữ ngồi trên xe bình thường không có lò sưởi ấm. Tiểu Kiều biết trong khoang xe có thể chứa thêm mấy người được nữa, lúc nghỉ chân giữa trưa, nàng bảo Xuân Nương đi gọi Chung bà bà và thị nữ đến đây, nói mọi người ngồi chung trên xe ngựa với mình để sưởi ấm. Chung bà bà lại nhất quyết từ chối, bà nói trên dưới khác biệt, chủ tớ không thể ngồi chung được. Nhóm thị nữ thì lại rất sợ bà, thấy bà không đồng ý, họ cũng đành cản rằng tiếp tục ngồi bên kia. Cuối cùng lúc này cũng tìm nơi ngủ trọ, mặc dù gian dịch đình khá cũ, nhưng tốt xấu gì cũng ấm hơn bên ngoài, sau khi vào trong mọi người đều thả lỏng.

Tiểu Kiều bỏ tiền nhờ dịch thừa mua cho mọi người ít đầu heo và rượu, mời Ngụy Lương và các binh sĩ hộ tống mình uống cho ấm người lên. Dịch thừa biết nàng là gia quyến của Ngụy Thiệu thì nào dám lấy tiền. Dĩ nhiên Tiểu Kiều cũng không cố chấp đưa cho hắn, nàng sai Xuân Nương tới đưa sang. Dịch thừa tự mình ra ngoài mua đồ về, hâm nóng rồi mang lên. Quân sĩ vô cùng cảm kích với sự chăm sóc của nữ quân, ngồi vây quanh bàn vừa ăn vừa uống rượu rôm rả. Ngụy Lương vẫn đứng ở trước cửa dịch đình, nhìn màn đêm đen kịt ở ngoài kia, thần sắc có đôi phần lo lắng.

Tháng Chạp phương Bắc rét căm căm, đúng là không phải giả.

Trời sinh Tiểu Kiều có bàn tay nhỏ dài, đầu ngón tròn tròn, móng tay màu hồng nhạt, phía trên dài hơn như vàng trắng lưỡi liềm nhỏ nhắn cực đáng yêu. Lúc trước ở Duyên Châu, tới mùa đông nàng chưa từng nứt nẻ da tay. Mới đến đây vài ngày đã bắt đầu ngứa ngáy, tối hôm qua lại càng thấy khó chịu, nằm trong chăn cọ qua cọ lại, may mà Xuân Nương suy nghĩ chu toàn, vừa ra khỏi cửa đã mang theo cao bôi nứt da, bà lấy một ít thoa cho nàng, còn xoa xoa bóp bóp, lặn qua lặn lại đến nửa đêm, tới khuya nàng mới ngủ thiếp đi. Mới rạng sáng hôm sau nàng đã bị Xuân Nương đánh thức, bà nói bên ngoài trời đã đổ tuyết rồi, Ngụy tướng quân đã thức dậy từ sớm, lúc này người đang đứng ngoài sảnh chờ nàng ra, mới vừa rồi còn phải người thúc giục.

Tiểu Kiều xấu hổ vì bản thân ngủ quá say, nàng ngáp dài, không dám bộc phát bực bội lúc rời giường, đau khổ vạn phần chui từ trong chăn ấm, đắp khệp hồ một nửa, mơ mơ màng màng được Xuân Nương hầu hạ mặc xiêm y, chải đầu rửa mặt qua loa rồi ăn bữa vài miếng, thị nữ bên kia cũng thu dọn xong xuôi, lúc này mới đi ra đại sảnh.

Ngụy Lương đã đợi được một lúc gấp như kiến bò miệng chén, rốt cục mới thấy nàng khoan thai bước chậm, mặc dù trong lòng đang bất mãn cực kỳ, nhưng dù sao nàng cũng là nữ quân, hẳn đâu dám làm lỗ mãng quá mức, hành lễ qua loa rồi chỉ nói một câu: “Ở đây đường núi khó đi, chỉ sợ tuyết càng lúc càng dày, đi sớm về sớm, chúng ta nên xuất phát sớm thôi.” Nói xong Ngụy Lương lớn tiếng sai tùy tùng chuẩn bị xuất môn.

Tiểu Kiều cũng biết hẳn vội vàng muốn sớm ngày đưa mình tới Ngự Dương. Bước rangoài hiên khách điểm, chỉ mới qua một đêm, trời đất đã được bao trong một lớp áo bạc, tuyết dưới đất đã đọng quá cứng chân, một vùng trắng xóa, một cơn gió thổi qua là cả người run rẩy.

Xe ngựa đã dừng ở trước cửa, Tiểu Kiều đang định bước lên, bên kia đường đã có bốn năm người vội vã chạy tới đây, hình như là thương nhân sớm tinh mơ tới dịch đình trốn tuyết, vừa dậm chân giữ tuyết trên người, họ nói: “Chắc Tướng quân muốn tới Hà Gian phải không? Đường núi phía trước bị ngăn rồi, không qua được đâu!”

Ngụy Thương hỏi lại rõ ràng, vị thương nhân kia dậm ba lời giải thích. Nói rằng bọn họ xuất phát từ sáng sớm, đến trước núi thì thấy tảng đá trên núi sứt xuống, chặn lối đi. Cơ bản là không có cách nào qua đó được.

“Tảng đá chắn lối đó cao chừng này.”

Một thương nhân khoa tay múa chân.

“Ài, sợ là bị chặn lại ở đây thôi, không biết khi nào mới có thể qua được.”

Người bạn khác của hắn thở dài.

Ngụy Lương ngẩn ngơ như có vẻ không tin, sau khi suy nghĩ, hắn mời Tiểu Kiều đi vào trong chờ tạm, mình tự dẫn theo hai người leo lên ngựa đón gió tuyết đến xem.

Lúc hắn trở về thì mặt mày nhẩn nhó, hắn nói quả thật đường đã bị tảng đá chặn lại rồi, hôm nay chắc là không đi được.

Tiểu Kiều vừa nghe thế, che miệng ngáp một cái, nàng xoay người quay vào. Thị nữ lại trải chăn chiếu ra lần nữa, nàng cứ thế chui vào trong ngủ bù.

Không còn ai thúc giục nàng thêm nữa. Cảm giác ngủ một giấc thế này thật vô cùng sướng khoái. Lúc tỉnh lại hai má nàng đỏ bừng, trên chân thoa cao nứt da, trước khi ngủ nàng còn luồng thêm tất, lúc này đây nàng càng thấy ấm áp khoan khoái nhiều. Thức dậy ăn uống qua loa, chuẩn bị xong thì cũng đã sau giờ Ngọ.

Trong đại sảnh trước dịch đình cũng náo nhiệt hơn nhiều khi sáng sớm.

Thời tiết xấu vẫn hoành hành ngoài kia, ngoài một số ít những người đi đường gặp nạn trú như Tiểu Kiều thì đại đa số đều là thương nhân buôn bán ở bên ngoài. Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều là vì tắc đường mà quay lại trú chân nghỉ tạm nơi ấm áp này đây. Dịch thừa cũng không đuổi họ đi, cho phép thương lữ tạm thời ở đại sảnh phía trước, chỉ cần hứa không đi lung tung sau hậu đường là được.

Ngụy Lương một lòng chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Kiều tới Ngự Dương để báo cáo kết quả, không ngờ mới xuất phát được vài ngày đã lại bị tắc đường, trong lòng sốt ruột không thôi, chỉ sợ nếu tối nay có mưa, hòn đá kia lại đóng băng đông cứng, đến lúc đó muốn xử lý chỉ sợ không dễ dàng. Đợi tới giữa trưa thấy tuyết có dấu hiệu sắp ngừng, hắn lập tức tập hợp mọi người đi thông đường.

Khách thương cũng hận không thể đi cho sớm, gặp được vị tướng quân này dẫn đầu họ cũng nhao nhao hưởng ứng theo. Ngụy Lương đếm người rồi mang theo dụng cụ, để lại hai thân binh, ra lệnh cho họ ở lại để bảo vệ phu nhân quân hầu, còn mình thì dẫn người rời đi.

Hậu đường, lò than hồng cháy rực, vô cùng ấm áp.

Dù thế nào đi nữa thì trong hôm nay chắc cũng không đi được, Xuân Nương mang giỏ ra may vá, cùng mấy thị nữ tới thêu thùa ở xung quanh lò sưởi. Tiểu Kiều ngồi lệch sang một bên giường nhỏ gần người. Bỗng nhiên có tiếng người gõ cửa, thì ra là dịch thừa mang hạt dẻ vừa mới nướng xong tới, mùi thơm nồng nàn xông vào mũi. Xuân Nương cho dịch thừa ít bạc lẻ rồi nhận lấy hạt dẻ. Tiểu Kiều sai thị nữ lấy khăn gói một ít, mang đi đưa cho Chung bà bà đang ở gian phòng khác.

Qua một lúc sau, thị nữ quay về, bẩm Chung bà bà bảo không cần, nhờ mình gửi lời tạ ơn ý tốt của nữ quân.

Tiểu Kiều thấy bà không cần thì cũng không miễn cưỡng, nàng chia nó cho mấy thị nữ kia, nhóm thị nữ vui mừng, ngồi vây quanh bếp sưởi, vừa cắn hạt dẻ vừa thảnh thơi tán gẫu.

Xuân Nương cũng không thêu thùa nữa, bà rửa sạch tay, ngồi cạnh Tiểu Kiều bóc hạt dẻ cho nàng, bà nói, Chung bà bà này đúng là khó làm thân, một hạ nhân đã như thế, không biết vị Từ phu nhân bên kia sẽ

thế nào? Mẹ chồng nữ quân thì sao đây?

Bà đút vào miệng Tiểu Kiều một hạt dẻ vàng óng vừa mới bóc rồi lại tự thở dài.

Tiểu Kiều thấy bà cứ lo lắng thay mình thì cũng lấy một hạt dẻ lột sẵn, nhét vào miệng bà, cười nói: “Chẳng lẽ bên kia còn có người sẽ ăn tươi nuốt sống ta được sao? Xuân Nương sầu cái gì kia chứ? Ăn hạt dẻ đi!”

“Cháy rồi!”

Đúng lúc này bên ngoài thành linh truyền tới tiếng ồn ào huyền náo, có người cao giọng hô to.

Xuân Nương kinh hãi, vội vàng đứng dậy đẩy cửa chạy ra ngoài xem thử. Bà thấy một căn phòng sáng rực bốc hỏa nằm trong góc cách phòng này mấy căn, ngọn lửa và khói đặc đang bốc từ trong ra cửa sổ, nhìn như cháy lan từ đó. Chung bà bà sát vách cũng nghe tiếng chạy ra. Tên dịch thừa hốt ha hốt hoảng chạy tới, một bên vừa sai người dập lửa, một bên quay sang nhận tội với Tiểu Kiều, nói rằng đó là gian nhà kho, cũng không biết tại sao lại tự nhiên phát hỏa, xem ra thể lửa cháy rất to, chỉ sợ sẽ cháy tới chỗ này, đành phải mời nữ quân tới phòng ở tiền đường tránh tạm.

Xuân Nương chạy vội trở lại phòng, giúp Tiểu Kiều cầm áo choàng bước ra. Chung bà bà dẫn theo thị nữ quay về phòng thu dọn một ít đồ nữ trang, sau đó cũng bước ra, cả đoàn người Tiểu Kiều cùng tiến đến tiền đường.

Mọi người trong dịch đình đã đi theo Ngụy Lương tới thông đường, không đủ người dập lửa, dịch thừa lại vội vàng chạy về, năn nỉ mượn hai tùy tùng đi phụ mình chữa cháy, bị Chung bà bà nhất mực chối từ, bà nói: “Ai có việc nấy. Hai người họ cũng có nhiệm vụ quan trọng của riêng mình, đó là bảo vệ nữ quân...”

Bà vừa dứt lời, thì vang “Ầm” một tiếng, cánh cổng phía sau bỗng có người xô đổ, mấy người nhìn như thương lữ tay cầm đao xông vào, không nói lời nào đánh thẳng hướng về cửa Tiểu Kiều.

“Bảo vệ nữ quân”.

Chung bà bà phản ứng cực nhanh, bà hét to một tiếng, mình cũng nhanh chóng lao tới trước Tiểu Kiều, che nàng ở phía sau.

Xuân Nương cũng phản ứng lại, chạy tới bên Tiểu Kiều.

Hai tùy tùng nọ ngày thường tập luyện chăm chỉ, mặc dù lấy ít dịch nhiều cũng không hề do dự, thấy thế họ lập tức rút đao, song song nhanh chóng đứng chắn ở hai đầu, cùng đối phương giao đấu.

“Là ai? Dám động tới gia quyến của Yên hầu U châu?”

Chung bà bà lớn tiếng thét hỏi.

Đúng lúc này phía ngoài cửa vang lên tiếng vó ngựa đập gió dồn dập, dường như chỉ ngay trong chớp mắt, một con ngựa trắng xông vào cửa, nam tử ngồi trên lưng cũng lập tức xuất hiện, đầu đội nón, thân khoác áo mưa, vàng nón kéo thấp không thấy rõ mặt người, nhưng dựa theo hình dáng thì đó hẳn là một nam tử. Hắn cưỡi ngựa trắng tình, sau khi phi ngựa vào, không dừng lại một giây, cuốn theo luồng gió tuyết lạnh căm, xông tới chỗ Tiểu Kiều. Hộ vệ ngăn không được thể ngựa hung hăng đó, chỉ có thể né hẳn sang hai bên, con ngựa trắng đảo mắt đã đến bên Tiểu Kiều, hất Chung bà bà và Xuân Nương phía trước, theo tiếng thét chói tai của thị nữ, Tiểu Kiều đã bị nam tử cúi người xốc lên lưng ngựa, sau đó kỵ sĩ giá một tiếng, con ngựa trắng quay đầu mang hai người chạy ra khỏi đại môn. Những người cải trang làm thương nhân ban đầu cũng rít gào một tiếng, nháy mắt đã lui sạch sành sanh.

Toàn bộ sự việc xảy ra quá đột ngột, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc cùng lắm chỉ ngắn ngủi chục giây.

Chung bà bà và Xuân Nương bị ngựa húc ai cũng bị bầm tím cả, các bà không để ý đau đớn bò dậy từ dưới đất bò chạy đuổi theo tới cửa, con ngựa trắng đã chạy được nửa dặm, biến thành một điểm màu trắng tinh trong tuyết, cứ thế biết mất giữa màn tuyết mịt mù.

13. Chương 13: Thạch Ấp

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sơn

Gió mang theo tuyết tạt vào mặt Tiểu Kiều, nàng gần như không thể mở mắt, ngồi trên lưng ngựa cảm giác như trời đất quay cuồng, không phân rõ Nam Bắc, theo bản năng Tiểu Kiều cố sức giãy dụa, bên tai chợt vang lên giọng nói: “Man Man! Là ta!”

Giọng nói này nghe rất quen.

Tiểu Kiều ngừng giãy dụa, nam nhân sau lưng cũng đỡ nàng ngồi lại tư thế bình thường trên lưng ngựa. Nàng mở mắt ra, quay đầu liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn lộ ra dưới vành nón.

Lang Gia thế tử, Lưu Diễm?

Nhìn thấy hắn, nàng vô cùng kinh ngạc. Tiểu Kiều nằm mơ cũng không thể ngờ, người đến bắt mình lại là Lưu Diễm!

“Man Man đừng sợ! Xe ngựa đang chờ ở phía trước, khi nào đến nơi an toàn, ta sẽ giải thích với nàng sau!”

Mặt Lưu Diễm căng thẳng, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn đằng sau, an ủi Tiểu Kiều vài câu liền kẹp chặt bụng ngựa, vung roi quát xuống, ngựa lao đi như bay.

Tiểu Kiều ngay lập tức phản ứng lại.

“Lưu thế tử! Ta không đi cùng huynh! Huynh thả ta xuống!”

Lưu Diễm vờ như không nghe thấy, chẳng những không dừng lại, còn ra sức quát ngựa mạnh hơn.

Một đợt gió lạnh bỗng xộc vào trong miệng, nuốt hết thanh âm của nàng, Tiểu Kiều bị sặc, ho khan kịch liệt.

Bên vệ đường phía trước có một cỗ xe ngựa đang chờ, bạch mã vừa chở hai người đến gần thì có người từ trên xe nhảy xuống tiếp ứng, Lưu Diễm nhảy xuống ngựa, ôm lấy Tiểu Kiều vẫn còn đang ho khan chui vào xe, cửa vừa đóng lại, xe ngựa liền chuyển bánh, chạy nhanh về phía đông.

Lên được xe ngựa, vẻ mặt Lưu Diễm cuối cùng cũng thả lỏng hơn, thấy Tiểu Kiều vẫn nằm ho khan không ngừng, mặt hấn lộ vẻ thương tiếc, một tay nhẹ nhàng giữ vai, tay kia vỗ nhẹ sau lưng nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Man Man, dọa đến nàng rồi phải không? Đừng sợ. Ta đưa nàng đi, sau này chúng ta sẽ không bao giờ cách xa nhau nữa!”

Tiểu Kiều cuối cùng cũng ngừng ho, ngồi dậy, tránh khỏi vòng tay hấn.

“Lưu thế tử! Huynh không thể đưa ta đi như vậy! Ta nhất định phải quay về!”

Lưu Diễm ngơ ngác, yên lặng nhìn Tiểu Kiều, một lúc sau hấn bỗng cười khổ, ánh mắt cay đắng.

“Man Man, hai năm không gặp, sao nàng đã đối xử lạnh nhạt với ta rồi? Lúc trước nàng đâu có xưng hô với ta như vậy.”

...

Ký ức ngày xưa chợt hiện lên trong đầu Tiểu Kiều.

Lưu Diễm mười ba tuổi đến Kiều gia, mười tám tuổi trở lại Lang Gia, năm sau đính hôn với nàng, hiện giờ hấn cũng hai mươi một tuổi rồi.

Trong năm năm hấn ở tại Kiều Gia, tuy mang tiếng là gặp nạn nhưng Kiều gia vẫn đối xử với hấn hết sức trọng hậu. Kiều Bình tìm cho hấn một thầy giáo dạy cưỡi ngựa bắn cung giỏi nhất, thu thập hết binh thư cho hấn học tập, đã vượt ra cả chi lễ thông thường. Tiểu Kiều đúng là cùng hấn lưỡng tình tương duyệt,

hôn ước vốn là nước chảy thành sông, tựa như duyên trời định.

Nếu nàng bây giờ vẫn là Tiểu Kiều lúc trước, thì Tiểu Kiều đối mặt với tình lang Lưu Diễm như nào, nàng cũng không rõ lắm.

Nhưng nàng đã không còn là Tiểu Kiều trước đây.

Lưu Diễm để lại cho nàng ấn tượng sâu nhất, không phải tài hoa hay tình cảm sâu đậm với nàng, mà là khoảnh khắc cuối cùng ở kiếp trước, nó ám ảnh nàng tựa như một cơn ác mộng.

Kiếp trước Tiểu Kiều và Lưu Diễm là một đôi Đế hậu, sau cùng tự vẫn mà chết, cũng mang tiếng kiên trung.

Hậu cung Lưu Diễm, nàng càng có thể lý giải.

Nhưng ánh mắt chăm chăm nhìn nàng trước khi chết của Lưu phi mười ba tuổi vẫn khiến nàng ớn lạnh, hành hạ nàng trong cơn ác mộng mỗi đêm.

Nàng có thể hiểu cách Lưu Diễm xử trí hậu cung của hắn, ở thời đại này nó được coi là đương nhiên. Nhưng nàng thật sự không thể tán đồng.

Nàng đồng tình với mối duyên bi thảm của hậu đế Lưu Diễm, nhưng nàng quả thực, không có cách nào giống như Tiểu Kiều lúc trước, có thể gửi gắm tình cảm nhiều như hắn được

Hiện tại nàng không thể mặc Lưu Diễm bắt đi như vậy được, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ vậy thôi.

...

“Thế tử, bá phụ hủy hôn ước giữa ta và huynh, còn gả ta cho người khác, là Kiều gia chúng ta có lỗi với huynh. Nhưng tất cả đã là quá khứ rồi, ta không còn là Tiểu Kiều lúc trước, ta đã làm thê tử người ta. Thế tử đối với ta thâm tình nghĩa trọng, ta chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, sau này xa cách hi vọng thế tử thuận buồm xuôi gió. Mong thế tử hãy đưa ta trở về, hoặc thả ta xuống gần đây cũng được, Ngụy Tướng quân chẳng mấy chốc sẽ tới đây thôi”, Tiểu Kiều nói.

Lưu Diễm vẫn yên lặng nhìn Tiểu Kiều, bỗng hắn vươn tay ra lần nữa, nắm chặt tay nàng.

“Nàng đang nói gì vậy? Ta biết nàng bị ép gả cho cái tên Ngụy Thiệu kia, đó không phải ý muốn của nàng! Bây giờ ta mang nàng đi không phải rất tốt hay sao?”

Tiểu Kiều lắc đầu: “Thế tử, vẫn là câu nói đó, ta biết ơn lòng tốt của huynh, nhưng lúc này ta không thể

nhận. Huống chi huynh dẫn ta đi rồi, Ngụy Thiệu sẽ không giảng hòa nữa, sau này huynh có thể dẫn ta đi đâu?”

“Ta đã quyết định như thế này thì không có ý định quay về Lang Gia nữa. Chúc vị thế tử kia không phải ta cũng chẳng sao. Những người đi cùng ta đều là tử sĩ trung thành. Trời cao đất rộng, ta sẽ đưa nàng đến nơi không ai có thể tìm được, chúng ta vĩnh viễn không chia lìa!”

Hắn nói xong, vẻ mặt trở nên kích động.

Tiểu Kiều chậm rãi rút tay ra khỏi bàn tay hắn.

“Xin lỗi. E là ta phải phụ lòng huynh rồi. Ta sẽ không đi với huynh. Mong huynh để cho ta trở về.”

Gương mặt tuần tú ửng đỏ vì kích động của Lưu Diễm dần nhạt bớt.

Hắn nhìn chằm chằm Tiểu Kiều, lặng im, cũng không nói lời nào, tựa như đang ngồi thiền.

Xe ngựa vẫn chạy như bay, bánh xe thỉnh thoảng đi qua mặt đường lồi lõm khiến thân xe xóc nảy kịch liệt.

Ánh mắt Lưu Diễm giờ phút này làm cho Tiểu Kiều cảm thấy bất an.

“Thế tử...” Nàng thử thăm dò, nhẹ nhàng gọi hắn một câu.

Lưu Diễm như tỉnh lại, “À!” một tiếng, một lần nữa mỉm cười, nói: “Man Man, ban nãy nàng quá hoảng sợ nên mới nói linh tinh. Đừng sợ, mọi việc ta đã lo hết, nàng chỉ cần nghe theo ta là được. Cuộc sống sau này của chúng ta sẽ tốt đẹp thôi.”

“Lưu thế tử! Bây giờ huynh vì ta mà từ bỏ hết cả, thật sự không đáng chút nào! Ta sẽ không đi cùng huynh đâu. Việc đã qua cũng trôi qua rồi. Xin huynh thả ta xuống!”

Lưu Diễm nhìn nàng đắm đắm, vẻ mặt tươi cười lần nữa dần dần biến mất.

“Man Man, nàng làm ta cảm thấy khó hiểu, cũng khiến ta vô cùng thất vọng.”

Hắn nói ra từng chữ, ngữ khí trống trải.

“Nàng biết rõ lòng ta, có nhật nguyệt chứng giám, tam sinh không đổi! Hai năm không gặp nàng, ta ở Lang Gia không giây phút nào thôi nhung nhớ. Năm ngoái khó khăn lắm mới đi một chuyến đến Đông quận để chúc thọ bá phụ nàng, những tưởng có thể gặp được nàng, nào ngờ nàng lại tránh mặt. Rốt cuộc đợi đến

gần hôn lễ, Kiều gia nàng lại đột nhiên hủy hôn ước, nàng kêu ta phải làm thế nào? Lưu Diễm ta mặc dù vô năng, nhưng cũng không thể nhẫn nhịn mỗi hận bị cướp thê tử như vậy! Ta đã lên đường từ hai tháng trước, nhưng vẫn không có cơ hội. Hôm nay ngay cả trời cao cũng giúp ta, để ta có thể giành được nàng một lần nữa. Nhưng ta không hiểu, rốt cuộc nàng là bị sao vậy? Nàng có nỗi khổ khó nói hay đã thật sự thay lòng, vứt bỏ hết ước thề của chúng ta ngày trước?”

“Man Man, ta biết bây giờ nàng có muôn vàn lo lắng. Nhưng nàng không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần đi theo ta là được. Chờ thêm chút thời gian nữa nàng sẽ hiểu rõ thôi. Chẳng lẽ nàng đã quên lúc trước nàng nói gì với ta rồi sao?” Giọng hắn lại trở nên dịu dàng.

Tiểu Kiều nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Thế tử, ta...”

Nàng khó khăn mở miệng, lời còn chưa dứt, xe ngựa giống như gặp phải cái gì đó bất ngờ, đột ngột dừng lại. Bởi vì quán tính, cả người Tiểu Kiều chột ngã về phía trước, Lưu Diễm nhanh tay đỡ nàng.

“Có chuyện gì vậy?”

Xe ngựa ngừng lại. Lưu Diễm nhìn ra ngoài cửa xe, quát lên.

Bổng hắn dừng sừng.

Bên ngoài, cách xe ngựa mấy trượng có một hàng cung thủ chắn ngang giữa đường, cung đã lên dây, chỉ chờ phát động.

Lưu Diễm biến sắc, lệnh cho phu xe quay đầu. Sau bãi tuyết nhanh chóng xuất hiện thêm bảy, tám cung thủ, sau đó có một gã tướng trẻ tuổi cưỡi ngựa đi ra, tay cầm họa kích*, tư thế ngang tàng, hắn cầm kích chỉ vào xe ngựa, cất tiếng cười to: “Ta là Trần Thụy ở Tịnh Châu! Lưu thế tử, người để thê tử Ngụy Thiệu ở lại, ta nể tình ngươi là dòng dõi Hán thất, không làm khó ngươi!”

*Họa kích:

...

Trần Thụy, tự là Vân Cát, là nhi tử thứ ba của thứ sử Trần Tường ở Tịnh Châu, thường ngày vô cùng ác độc, từng moi tìm người sống xào lên nhắm rượu, dân chúng Tịnh Châu rất sợ hắn, nhưng hắn trời sinh lại có khuôn mặt dịu dàng như nữ, vậy nên hắn còn có biệt danh là “Ngọc Diện La Sát”.

Trận chiến thắng trước ở Bắc Lăng, Ngụy Thiệu đánh bại Đại tướng Trương Giản dưới trướng Trần Tường, Trương Giản hao tổn binh tướng, bị ép phải dẫn binh lui về phía tây, Trần Thụy bại trận đào thoát thì

bị tách ra khỏi đại đội của Trương Giản, được binh lính thân cận liều chết hộ vệ, sau khi thoát khỏi vòng vây, bên người cũng chỉ còn lại chưa đến hai mươi người. Hắn tuổi trẻ nóng nảy, thích giành công lớn, ngày thường lại được phụ thân yêu quý, không phục Ngụy Thiệu đã lâu, trận chiến lần này ở Bắc Lăng hắn giành chức giáo úy đi tiên phong, còn đòi bắt sống Ngụy Thiệu, ai ngờ thảm bại ở Bắc Lăng, cuối cùng phải cực khổ lưu lạc, nhưng nếu quay về thì nhục quá, nên hắn vẫn trốn loanh quanh gần đây.

Dò la được tin Ngụy Thiệu đại hôn, thê tử là Kiều nữ Duyệt Châu, lại thấy khí trời ngày càng giá lạnh, nghĩ bụng dù ở lại tiếp cũng chả chiếm được cái gì, đang muốn quay về Tịnh Châu thì không ngờ ngay hôm sau Ngụy Thiệu đã đưa thê tử đến U Châu. Biết tin này, Trần Thụy bám theo họ cả đoạn đường. Nhưng dè chừng Ngụy Lương lợi hại, binh lính hùng dũng nên không dám lại gần, càng không dám tùy tiện ra tay. Không ngờ hôm nay Ngụy Lương cẩn thận mấy cũng có sơ sót, lại để cho Lưu Diễm đắc thủ, cơ hội như vậy sao hắn sao có thể buông tha, thế là hắn lập tức đuổi theo, thuận lợi giành được món hời lớn, sao hắn không thoải mái cười to được chứ?

...

Trần Thụy thấy phía trong xe ngựa vẫn không có động tĩnh, sắc mặt trầm xuống, ra hiệu, cung thủ liền bắn tên, âm thanh “vèo...vèo...”, ngoài thùng xe vang lên tiếng kêu la thảm thiết, tùy tùng của Lưu Diễm bị trúng tên, bị thương ngã xuống.

Lúc đầu khi xe ngựa dừng lại, Tiểu Kiều còn tưởng Ngụy Lương tới, nhưng vẫn hoài nghi sao hắn có thể đuổi theo nhanh như vậy. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, sắc mặt Lưu Diễm cực kỳ khó coi, kéo nàng bảo hộ sau lưng, một tay hắn cầm chặt trường kiếm, siết mạnh khiến gân xanh nơi mu bàn tay nổi rõ, trong lòng nàng cũng bắt đầu sợ hãi.

Trần gia ở Tịnh Châu từ trước đến nay luôn đối địch với Ngụy Thiệu, năm ngoái còn ra tay ở Bắc Lăng, nàng tất nhiên biết rõ.

Nếu rơi phải vào tay Trần gia Tịnh Châu, nàng thà đi trước cùng với Lưu Diễm còn hơn.

...

Tiếng bước chân đến gần, cửa xe bị một bàn tay kéo ra, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn như ngọc, tuổi tầm 25, 26, đỉnh đầu buộc kim quan, eo thắt đai sư tử quý giá, liếc thấy Tiểu Kiều sau lưng Lưu Diễm, hắn lập tức bất động, không nhúc nhích.

Lưu Diễm giận tím mặt, rút kiếm ra, mũi kiếm chỉ vào mặt Trần Thụy, tức giận nói: “Trần Tướng quân, Lang Gia ta xưa nay cùng Tịnh Châu người nước sông không phạm nước giếng, hôm nay ngươi chặn đường ta như vậy, là có ý gì?”

Trần Thụy đã từng nghe qua mỹ mạo của Kiều nữ Duyệt Châu, nhưng không ngờ lại đẹp tới mức này, nhìn một cái thôi đã hồn vía lên mây, thấy Lưu Diễm kiếm phần nộ chia kiếm vào mình, hắn lúc này mới hoàn hồn, cũng không tức giận, đẩy mũi kiếm ra, sau đó hất cằm lên, nói: “Lưu thế tử, quân của ta gấp mấy lần ngươi, nếu không phải nể tình ngươi là dòng dõi nhà Hán, thì ngươi nghĩ ta có tha mạng cho ngươi không?”

Cung thủ của Trần Thụy xông tới, mười mấy chiếc cung đều lên dây, nhắm thẳng vào Lưu Diễm.

“Ta khuyên ngươi nên thức thối hơn. Mỹ nhân này không phải của ngươi, ta mang đi cũng chẳng có lỗi gì với ngươi hết. Ngươi đi xuống, xe ngựa này phải để lại cho Yến Hào phu nhân. Trời đông giá rét, sao ta nỡ để cho nàng ấy chịu lạnh được.”

Trần Thụy đoạt lấy trường kiếm trong tay Lưu Diễm, đám cung thủ leo lên xe ngựa, lôi Lưu Diễm xuống. Trần Thụy liếc nhìn Tiểu Kiều, cười ha ha, “Phịch” một tiếng đóng cửa lại, xoay người lên ngựa nói: “Nơi này không thể ở lâu! Đi thôi!”

“Trần Thụy! Ngươi dám động vào nàng, Lưu Diễm ta sẽ không đội trời chung với ngươi —— ”

Lưu Diễm hét tới khàn giọng đuổi theo, nhưng không kịp nữa rồi, cuối cùng đành trở mắt nhìn đám người kia đi mất.

Hắn chạy như điên về phía trước, chạy thêm mấy chục bước thì bị vấp, té ngã trên mặt đất.

Một lúc sau hắn từ từ bò dậy, nửa quỳ trong tuyết, nhìn theo hướng chiếc xe ngựa biến mất, toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt tựa như khóc mà cũng không phải khóc, cười mà như không cười.

...

Khi Ngụy Lương đuổi tới đây, vết máu cùng vết xe ngựa đều bị tuyết che phủ hết. Chỉ có thể phán đoán tình hình dựa theo mũi tên còn cắm trên tuyết.

Vừa rồi có người qua đường báo tin, nói có người nhờ hắn chuyển lời, Ngụy Hào phu nhân đang ở trong tay Trần Thụy ở Tịnh Châu. Ngụy Lương còn muốn hỏi thêm, nhưng người qua đường kêu hắn không biết.

Ngụy Lương đã phái người dùng tốc độ nhanh nhất ngày đêm chạy về báo tin cho Ngụy Thiệu, trong một hai ngày, hắn nhất định sẽ nhận được tin.

Ngụy Lương một bên không ngừng tự trách, một bên lo lắng nhìn về phương xa.

Quân lính đi điều tra Trần Thụy cuối cùng cũng trở về, báo là có người từng thấy xe ngựa đi về hướng Tây Nam.

Dựa vào kinh nghiệm, Ngụy Lương đoán có thể Trần Thụy đưa Nữ quân đến Thạch Ấp cách đây mấy trăm dặm. Đó là thành trì gần địa bàn ranh giới của Ngụy Thiệu và Trần Tường nhất, mà đội quân của Trần Tường cũng trú ở đó.

14. Chương 14: Chặt Cây

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sơn

Chạng vạng hôm sau, Ngụy Lương suốt cả đêm chạy tới Thạch Ấp, đứng trước cửa thành mắng chửi khiêu chiến, âm thanh vang xa đến tận đầu tường thành.

Thạch Ấp nằm ở phía bắc Thái Hành, sau lưng có hào nước tự nhiên, dễ thủ khó công, nay Thái thú Thạch Ấp là Trần Bàng, tự là Hiếu Tiên, thúc phụ của Trần Thụy, đã trấn giữ Thạch Ấp từ nhiều năm nay.

Hai cha con Trần Tường cùng Trần Thụy nổi tiếng tính tình tàn bạo, nhưng nhờ có thanh danh của Trần Bàng luôn yêu quý dân chúng, nên vẫn khá được lòng người. Trước kia, phụ thân của Ngụy Thiệu là Ngụy Kinh đã từng mấy lần tấn công Thạch Ấp, dân chúng chung tay cung cấp lương thực, ra sức chiến đấu cho Trần Bàng, Ngụy Kinh tấn công mấy lần vẫn không được. Mấy năm trước, Ngụy Thiệu thiếu niên khí thịnh, một lòng muốn công chiếm phía Tây, cũng từng có ý định một lần nữa tấn công Thạch Ấp. Trần Bàng biết tin, kiêng kị Ngụy Thiệu hung tàn, sợ hấn lấy cớ tấn công, ông dâng sớ lên triều đình báo lại tình hình trong quận, khóc lóc kể lể mình vẫn luôn cố gắng giữ yên lòng dân, nay nghe đồn chiến sự lại nổi lên, vô số người bỏ đồng bỏ ruộng mang theo con cái chạy đôn chạy đáo khắp nơi, dân chúng lầm than, khổ không thể tả,... tất cả đều ám chỉ việc Ngụy Thiệu khởi binh xâm phạm.

Triều đình tất nhiên không muốn Ngụy Thiệu phát triển lớn mạnh, liền hạ chỉ can thiệp. Thấy vậy, Ngụy Thiệu hỏi ý kiến Công Tôn Dương. Ông nói Thạch Ấp hiện giờ vẫn thuộc sở hữu của Trần Bàng, ông ta lại có ân với dân chúng, cho dù có đánh cũng phải để lại được một lượng lớn binh lính để phòng thủ, bằng không bao nhiêu công sức bỏ ra sẽ đổ sông đổ biển hết, giờ trước tiên phải củng cố địa bàn cho thật vững chắc, dù sao lúc này thời cơ Tây tiến vẫn còn chưa chín muồi, nếu vô cớ xuất binh, chắc chắn sẽ làm mất lòng dân, thế nên ông cho rằng nên tạm hoãn một thời gian. Ngụy Thiệu nghe theo kế sách lúc đó, nên Thạch Ấp mới tránh được một kiếp nạn. Thấm thoát mấy năm trôi qua, Trần Bàng ra sức huấn luyện binh lính, dự trữ lương thực, Thạch Ấp từ đó vẫn luôn bình an vô sự, nào ngờ lúc này có giáo úy từ cửa thành đến báo lại, nói có Ngụy Lương ở U Châu đến đây muốn khiêu chiến, sự tình đến quá đột ngột, làm cho Trần Bàng càng hoảng sợ, cuống quýt mang theo vài binh lính lên tường thành ứng đối, nhìn xuống chỉ thấy một mình Ngụy Lương mang theo hơn mười tùy tùng, không hề có thiên quân vạn mã, lúc này ông ta mới yên tâm một chút.

Ngụy Lương là mãnh tướng dưới trướng Ngụy Thiệu, Trần Bàng tất nhiên cũng đã nghe danh hấn. Nhưng hấn ta bỗng đứng dưới thành chửi mắng như thế này, ắt hẳn phải có nguyên nhân khác, nghĩ vậy ông ta cũng không thêm đáp trả. Ngụy Lương thấy Trần Bàng đã xuất hiện, không nói thêm lời nào nữa, cười lạnh một tiếng, giương cung nhắm phía trên đầu tường bắn lên một bức thư, mũi tên sắc bén, xé gió vù vù lao tới, ghim vào đầu tường cắm chặt trên cột cờ.

Trần Bàng sai thủ hạ gỡ tên xuống, mở thư ra nhìn qua, sắc mặt lập tức đại biến.

....

Mới vài canh giờ trước, chất nhi (*cháu trai*) của hần, Trần Thụy, vừa đến dưới thành, hô to muốn vào bên trong. Trần Bằng nghe nói nằm trước hần bại trận ở Bắc Lăng, cứ tưởng Trần Thụy đã sớm theo đại quân trở về Tấn Dương ở Tịnh Châu, ai ngờ bây giờ hần bỗng tách ra, một mình chạy đến đây, vì vậy ông mới mở thành cho hần tiến vào. Nhìn thấy hần mỗi mệt, giống như cả đêm không hề chớp mắt, chạy về đây suốt đêm. Hỏi hần lý do thì hần ấp úng không trả lời được, lại thấy phía sau có chiếc xe ngựa che kín cẩn thận, không biết ai ở trong đó, ông hỏi thì Trần Thụy vẫn như trước chỉ ậm ừ vài câu, nói là nữ quyến của hần, vì xấu hổ nên không muốn lộ diện.

Trần Bằng biết rõ tên chất nhi này trời sinh ham mê nữ sắc, trong phòng cơ thiếp nhiều như mây, thấy hần nếm phải thất bại, vậy mà trong lúc chạy trốn còn không quên mang theo nữ nhân, trong lòng ông rất khó chịu, giáo huấn hai câu, dặn hần không được quấy nhiễu dân chúng trong thành. Lúc đó thấy hần thưa dạ đáp ứng, mới an tâm, nhắm một mắt mở một mắt cho qua chuyện.

Vốn tưởng người mà chất nhi ông mang vào thành chỉ là một nữ tử bình thường, hoặc cùng lắm là từ đâu đó cướp được. Trăm triệu lần không ngờ tới, đây lại là thê tử mới cưới của Ngụy Thiệu, Kiều nữ nhà họ Kiều ở Duyện Châu.

Lúc này mới giật mình kinh sợ.

Trần Bằng sai người cố thủ ở cửa thành, ai tới cũng không cho mở, còn mình đi xuống, vội vã chạy đi tìm Trần Thụy.

.....

Trần Thụy đến chỗ ở, lập tức đuổi hết người, không cho bất cứ ai lưu lại. Sau khi người tản đi hết, hần mới ôm Tiểu Kiều xuống xe mang vào nhà, đóng cửa lại, rút chiếc khăn đang chặn miệng nàng ra, đồng thời cởi bỏ dây trói chân tay nàng, thấy đôi cổ tay trắng nõn hiện lên vết ứ xanh tím, lòng hần nhất thời đau xót vạn phần, sáp lại muốn bắt lấy tay thối cho nàng, miệng nói: “Mỹ nhân đừng trách ta! Ta cũng không phải người thô lỗ như vậy! Chẳng qua sợ nàng không biết điều la hét lung tung, đến lúc đó làm thúc phụ ta nghi ngờ sẽ không tốt. Nếu nàng không ồn ào, sao ta đành lòng đối xử thô lỗ với nàng như thế?”

Tiểu Kiều nghiêng người, tránh khỏi bàn tay hần, nàng một bên xoa xoa cổ tay cứng ngắc vì bị trói, một bên lạnh lùng đánh giá Trần Thụy trước mắt, lặng im không nói lời nào.

Trần Thụy ở bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm Tiểu Kiều.

Ngồi trên xe ngựa nghiêng ngả lắc lư cả một đêm, khuôn mặt nàng lúc này vô cùng mệt mỏi, dưới mắt còn lơ mơ thấy quang thâm, tóc mai cũng có chút tán loạn, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến nhan sắc của nàng, thậm chí còn có vẻ yếu ớt mảnh mai làm người ta thương tiếc.

Trần Thụy thân thể tráng kiện, mười bốn tuổi đã ngủ với nữ nhân, cho đến nay cũng không dưới trăm

người, trong đó không thiếu những giai nhân mỹ mạo, dù vậy hắn lại chưa từng thấy ai có dung mạo như Tiểu Kiều, càng nhìn càng yêu, nhìn bao nhiêu cũng không đủ, hận không thể nuốt nàng vào bụng, trong lòng như có vô số con sâu đang gặm cắn, hắn ta nhìn không được nhào tới ôm cổ, mở miệng muốn hôn nàng, ngoài miệng còn nói lung tung: “Mỹ nhân! Ta yêu nàng quá đi! Tên Ngụy Thiệu kia không hiểu sao lại vô tình vô nghĩa với nàng đến vậy, tân hôn được một ngày đã muốn đuổi nàng đi, chẳng nhẽ phía dưới hắn không phải nam nhân? Nếu hắn đã không phải nam nhân, vậy nàng không cần phải theo hắn nữa. Theo ta đi! Sau này ta sẽ yêu thương nàng...”

Tiểu Kiều kinh hãi, trốn tránh cái miệng của hắn, nàng thoát được phía trên nhưng lại không phòng phía dưới, lúc giãy dụa, giày trên chân bị hắn tháo mất, chân ngọc bất ngờ lộ dưới mắt Trần Thụy, trắng nõn mềm mại như một khối đậu phụ, hai mắt Trần Thụy nhìn đắm đắm, “ực” một tiếng nuốt nước miếng, cố nén ý niệm trong đầu không nhào tới cắn, hắn chần chờ rút kiếm đe dọa, nói: “Nếu nàng không theo, ta sẽ giết nàng!”

Rơi vào tay Trần Thụy, nói nàng không sợ là giả, nhưng Tiểu Kiều cũng hiểu được con người hắn, người này sắc niệm công tâm, còn không sợ làm trò hề trước mặt mình, thế mà giờ lại rút kiếm ra uy hiếp, hắn chẳng qua chỉ muốn hù dọa nàng, tâm trạng dần bình tĩnh, sợ hắn ta lại dùng sức mạnh với mình một lần nữa, nàng giận dữ nói: “Kiều gia ta ở Duyệt Châu ba đời đều là dân du mục, cũng được coi là thế gia đại tộc, sao ta có thể để mặc cho người giày xéo? Nếu người còn dám vô lễ với ta, ta thà chết cũng không để người làm nhục!”

Mỹ nhân tức giận cũng phong tình đến thế, mặt hắn vừa vui vừa giận, tay Trần Thụy mềm nhũn, kiếm cũng không cầm nổi, “Keng” một tiếng rơi xuống đất, người cũng quỵ xuống, nói: “Được rồi! Được rồi! Ta không ép nàng nữa! Nàng muốn ta phải cưới nàng thì mới theo ta đúng không? Chuyện này có đáng gì đâu! Vị trí thê tử của ta còn trống, cưới nàng vừa đúng lúc...”

Hắn đang nói dở, bỗng bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó bên ngoài gõ cửa ầm ầm, là tiếng thúc phụ Trần Bằng.

Trần Thụy bực mình, đứng lên, xoay người đang muốn ra ngoài, bỗng khựng lại, quay đầu dè dặt giọng nói với Tiểu Kiều: “Đừng để thúc phụ ta biết nàng là thê tử Ngụy Thiệu! Nếu không nhất định ông ta sẽ đưa nàng đến Tấn Dương!”

Trần Thụy dặn dò xong, lúc này mới đi ra mở cửa, không để cho Trần Bằng nhìn thấy Tiểu Kiều bên trong phòng, bước ra liền đóng cửa lại, hỏi: “Thúc phụ tìm cháu có việc gì?”

Sắc mặt Trần Bằng vô cùng khó coi, lập tức chỉ vào trong phòng nói: “Nữ tử người mang về, là thê tử của Ngụy Thiệu đúng không?”

Trần Thụy hoảng sợ, đang muốn phủ nhận, ngón tay Trần Bằng đã chỉ thẳng mặt hắn, lớn tiếng quát: “Người muốn mang họa đến Thạch Ấp ta phải không? Động đến nữ nhân nào không động lại động đến đầu Ngụy Thiệu? Hắn sao có thể bỏ qua nỗi nhục như vậy? Nay Ngụy Lương đang đứng ngay dưới thành mắng mỏ đòi chiến kia kìa! Nàng ta đâu? Thừa dịp Ngụy Thiệu chưa tới, mau nhanh chóng đưa nàng ta ra ngoài đi!”

Trần Thụy sững sốt, hần không ngờ Ngự Lương tìm đến hần nhanh như vậy, mỹ nhân đã tới tay, sao có thể đưa trở về, huống chi giữa hần và Ngự Thiệu còn có thù oán lúc trước, mắt thấy Trần Bằng muốn đẩy cửa vào, hần nhanh chóng ngăn lại, cười lạnh nói: “Cháu cướp thê tử của Ngự Thiệu thì đã sao? Hần có bản lĩnh thì đoạt lại nàng từ trong tay cháu đi!”

Trần Bằng ngừng bước nói: “Hồ đồ! Ta khổ tâm chăm lo Thạch Ấp nhiều năm, mới duy trì được cục diện yên bình như hôm nay, người lúc này lại tặng không cho hần một cái cơ để tấn công! Còn không mau tránh ra cho ta!”

Trần Thụy nghe vậy ngẩn ra, sau đó dừng dừng nói: “Ngự Thiệu tới thì tới, sao cháu phải sợ? Trận chiến lần trước ở Bắc Lăng là do cháu quá chủ quan nên mới thất bại. Giờ cháu còn đang muốn quyết sống mái với hần một phen nữa kìa, cứ chờ hần đến đi!”

Trần Bằng tức giận, tay run run chỉ vào hần. Trần Thụy thấy thúc phụ môi tím bầm, hần suy nghĩ một chút rồi dụ dỗ: “Khó khăn lắm mới bắt được thê tử của Ngự Thiệu, há có thể nói trả liền trả? Sau này mà truyền ra ngoài, người bảo Tịnh Châu chúng ta phải lấy mặt mũi đâu để tồn tại? Huống hồ, đưa nàng ta đi bây giờ cũng muộn rồi, Ngự Thiệu biết được vẫn sẽ tấn công như thường, cháu cũng đã gửi thư tới thúc phụ thân rồi, định dùng nàng ta đổi lấy hai tòa thành trì với Ngự Thiệu. sau lưng Thạch Ấp có hào nước tự nhiên, phòng thủ kiên cố, không phải trước đây thúc phụ thân Ngự Thiệu cũng từng đến sao? Có tấn công được đâu! Thúc phụ việc gì phải sợ người ta, làm giảm uy phong của mình?”

“Người thật sự đã gửi thư đến Tấn Dương rồi?”

Trần Thụy chỉ tay lên trời thề.

Trần Bằng hơi chần chờ. Nếu Tấn Dương bên kia đã biết việc này, chỉ sợ chính ông cũng không thể tự làm chủ mà thả nàng ta ra ngoài, nay đâm lao thì phải theo lao, chỉ có cách chờ thư trả lời mới quyết định được. Do dự hồi lâu, ông mới quay đầu liếc về phía cửa phòng, sau đó giận dữ rời đi.

Trần Bằng sau khi trở về, sai người lên đầu tường thành quan sát, nghe hần báo lại tên Ngự Lương kia vẫn ở chỗ cũ, đang ôm đao ngồi trên ngựa, trong lòng biết việc này không dễ dàng, nhớ lại tình cảnh lúc nói chuyện với chất nhi, chung quy vẫn là không yên lòng, ông đành tự mình viết một phong thư hỏa tốc, phía sau còn dập một con dấu màu đỏ, sau đó mới gọi thân tín tiến vào, lệnh trong một đêm phải đưa đến Tấn Dương. Sau khi thân tín của ông ta cầm lấy thư đi khỏi. Trần Bằng bất an đi lại trong phòng, bỗng nghe tiếng nói: “Thúc phụ, người làm thế này là không tin chất nhi sao?”

Trần Bằng ngẩng đầu, thấy Trần Thụy cầm kiếm vừa đi vừa chìa kiếm vào người đưa tin vừa nãy, buộc hần ta phải lui về. Sắc mặt ông biến đổi, giận tái mặt, nói: “Vân Cát, người có ý gì?”

Trần Thụy cười lạnh: “Thúc phụ, khi cháu ở Tấn Dương, thường nghe có người ở trước mặt thúc phụ thân góp lời, nói người bản tính nhất gan, vì muốn danh tiếng tốt mà chẳng tiếc khúm núm cầu hòa Ngự Thiệu. Nay cháu đã đến đây, sao có thể ngồi yên không để ý? Thúc phụ người cũng lớn tuổi rồi, nên nghỉ ngơi mới đúng, còn chuyện của Thạch Ấp, người cứ yên tâm giao cho chất nhi là được.”

Hắn vừa dứt lời, mười mấy võ sĩ mặc giáp y đồng loạt tiến vào, kẻ đao lên cổ Trần Bàng.

Trần Bàng tức giận, mắng Trần Thụy nhãi ranh không biết điều, nước mắt ông trào ra, “Từ khi người còn nhỏ ta đã biết người quái đản, nay quả nhiên còn tệ hơn ta tưởng! Ta cố thủ Thạch Ấp mười mấy năm, chỉ sợ nay sẽ bị người phá hủy trong tay một nữ tử.”

Từ nhỏ Trần Thụy đã cố chấp ngang bướng, Trần Bàng không thích hắn là vì thế, thường ở trước mặt Trần Tường chê trách hắn, Trần Thụy từ lâu đã bất mãn với vị thúc phụ này rồi, giờ nghe ông mắng mỗ mình, hắn giận dữ, sai người chặn miệng Trần Bàng, giải xuống nhà lao trông giữ, sau đó truyền lệnh xuống, tự xưng bản thân phụ mệnh tiếp quản Thạch Ấp, bảo vệ thành, sau này tất cả mọi việc ở đây đều sẽ do hắn tự mình điều hành, nếu có người không tuân theo, giết theo quân pháp.

Quân sĩ đang thủ thành chẳng hiểu ra sao. Nhưng vì Trần Thụy là Tam công tử Tấn Dương, có chiến công, thường ngày lại được Trần Tường sủng ái, giờ Trần Bàng lại chửi thửi, tay hắn ta lại cầm giữ tín phù oai phong lẫm liệt, luôn miệng kêu người nào không phục chém chết, ai nấy đều thuận theo, nơm nớp lo sợ, tất cả đều phải tuân theo hiệu lệnh của Trần Thụy.

Trần Thụy thấy trên dưới quan quân Thạch Ấp đều cung kính mình, phiên muện cũng dần dần bị quét sạch.

Thạch Ấp có hai vạn quân coi giữ, đều là tinh binh, địa thế lại dễ thủ khó công.

Giờ hắn sẽ chờ Ngụy Thiệu đến đây, chỉ cần đánh bại Ngụy Thiệu, chẳng những rửa sạch mối nhục ở Tấn Dương, còn có thể ở trước mặt mỹ nhân mà hãnh diện, không sợ nàng khinh thường hắn.

Trong lòng Trần Thụy suy nghĩ vô cùng hùng tráng, tự mình dẫn theo một nhóm cung thủ lên tường thành, quả nhiên thấy Ngụy Lương vẫn ở dưới, cách tường thành hơn mười trượng, hắn ta liền lệnh cho cung thủ đồng loạt bắn tên, bức lui Ngụy Lương, hắn còn thò người ra ngoài tường thành, hét lên: “Đi nói cho Ngụy Thiệu, chờ Tam công tử ta sau khi thành thân với mỹ nhân xong sẽ tới gặp hắn, cùng hắn đại chiến ba trăm hiệp!”

Ngụy Lương bị trận mưa tên ép phải lùi về sau mười trượng nữa, thấy Trần Thụy ở đầu tường cười khoái trá rời đi. Vừa lo lắng không biết Nữ quân rốt cuộc ở trong thành hiện giờ thế nào, cũng không biết người đưa tin đã đến Tín Đô hay chưa, hắn trầm ngâm một lát, sau đó lệnh cho quân sĩ tiếp tục lưu lại để dò xét động tĩnh trong thành, còn mình lên ngựa chạy về.

Lòng hắn như lửa đốt, tự trách cùng áy náy, cưỡi ngựa chạy không ngừng nghỉ, đến chạng vạng, đã chạy tới Khánh Vân cách Thạch Ấp hơn một trăm dặm, xa xa thấy con đường trước mặt có lá cờ giương rộng, bụi bay đầy trời, vừa nhận ra là cờ của Ngụy Thiệu, hắn nhanh chóng xông thẳng vào doanh trại, quân sĩ nhận ra Ngụy Lương, thấy hắn mặt đầy bụi đất, vẻ mặt lo lắng, đều đồng loạt nhường đường, Ngụy Lương lập tức vọt tới trước mặt Ngụy Thiệu, vừa xuống ngựa liền choáng váng ngã xuống đất, hắn vội quỳ gối, dập đầu nói: “Xin Quân hầu ban cho thần cái chết, Quân hầu giao phó cho mặt tướng nhiệm vụ quan trọng hộ tống Nữ quân, mặt tướng thất trách, khiến Nữ quân rơi vào nguy hiểm. Mặt tướng không còn mặt mũi nào trở lại gặp Quân hầu! Chờ mặt tướng đánh hạ được Thạch Ấp, cứu Nữ quân trở về, nhất định sẽ lấy

cái chết để tạ tội!”

Ngụy Thiệu xoay người xuống ngựa, nâng Ngụy Lương dậy, hỏi: “Nàng ấy sao rồi?”

Ngụy Lương ngẩng đầu liếc Ngụy Thiệu một cái, thấy hắn vẫn nhìn mình chăm chăm, chần chờ một chút, cuối cùng mới hạ giọng nói nhỏ: “Tên Trần Thụy kia ở trên tường thành hét lớn, nói sẽ thành thân với Nữ quân trước, sau đó mới gặp Quân hầu, cùng Quân hầu chiến ba trăm hiệp....”

Không khí xung quanh bỗng nhiên ngưng đọng.

Ngụy Thiệu vẫn không nhúc nhích, một lát sau, một bên mí mắt hắn giật giật, “Xoẹt” một tiếng rút đao, đao kia liền chặt ngang cây dương liễu to bằng miệng chén thành hai đoạn.

Dương liễu bị chặt đôi, ầm ầm đổ xuống.

Ngụy Thiệu sắc mặt âm trầm, quay đầu, gằn từng chữ, nói: “Truyền lệnh của ta, tối nay lên đường tấn công Thạch Ấp, giết hết không tha, ai bắt sống được Trần Thụy sẽ được trọng thưởng!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cảm tạ tiểu chủ môn khen thưởng ~^_^

Về việc nữ chính bị cướp đi, ta đã trả lời lại không quá một lần, là có thể sẽ có một vài cảnh hôn. Còn về vấn đề danh tiết của nữ chính có bị mất hay không, trong bối cảnh của chương này, thực sự không cần phải lo lắng.

Ta đưa ra ví dụ điển hình của hai người:

Trước đây Thái Văn Cơ bị Tả Hiền vương của tộc Hung nô bắt đi, sau này sinh ra hai người con, Tào Tháo đem một số tiền lớn chuộc nàng về, tài tử Đồng Tự lại cầu xin được cưới nàng.

Hay một ví dụ khác, con dâu Viên Thiệu, Chân Mật Canh nổi tiếng, ta đây cũng không muốn nói nhiều. Trong truyện nữ chính bị tranh đoạt, sẽ có hai kết quả, một là với những người vốn không thích nữ chính sẽ cho rằng nàng là “Họa thủy”, đây là tất nhiên, còn hai là danh tiếng mỹ mạo của nàng lại càng tăng thêm. Nói chung, không có nói đến danh tiết bị hao tổn. Về phần tái giá, lại chẳng cần phải nói, là chuyện bình thường.

15. Chương 15: Ngụy Hầu Nổi Giận

Chuyển ngữ: Mon Mon

Biên tập: Tiểu Sơn

Trong tâm trí của Trần Thụy bây giờ tràn ngập bóng hình của Tiểu Kiều, vừa xuống tường thành liền nhanh chóng tới phủ Thái Thú, ra lệnh lập tức trang trí hỉ đường để hân thành hôn với Tiểu Kiều.

Với tính cách hần, thì nữ tử mà hần ưng ý rơi vào tay hần cũng giống như dê vào miệng cạp, mặc hần xâu xé, làm gì có chuyện hần nhân nhượng? Chỉ là lần này không biết tại sao không thể ra tay tàn nhẫn với nàng được, thậm chí đợi thêm một ngày nữa cũng chẳng sao, chờ báỉ đường thành thân xong, bất luận nàng có muốn hay không đều đã là người của mình, lúc đó lại lấy ra vật nam nhân hoành tráng, cho nàng nếm thử bản lĩnh của hần, còn sợ nàng không khuất phục hay sao!

Hôm đó hần an bài lính canh tường thành, đem những chức vụ quan trọng như hộ quân và giáo úy giao cho những người thân cận của mình, sau đó không quản chuyện khác nữa, chỉ lớn vồn trước mặt Tiểu Kiều, không ngừng sai người dâng vàng bạc châu báu tới để lấy lòng nàng. Đến hôm sau, khi mặt trời gần xuống núi thì mọi thứ đều được sắp xếp ổn thoả, phòng tân hôn cũng được trang trí hoàn mỹ, Trần Thụy sốt ruột đợi đến giờ lành, sai người đến phòng ép Tiểu Kiều ra để tiến hành hôn lễ. Bỗng cấp báo truyền đến, mật thám phát hiện ngoài thành 30 dặm có đội quân đang tiến tới, dường như là quân của Ngụy Thiệu, rất nhanh sẽ tiến đến cửa thành.

Không ngờ Ngụy Thiệu hành quân lại nhanh đến thế, Trần Thụy đành tạm dừng hôn lễ, lệnh cho mật thám đi dò tin, mật thám trở về báo rằng chỉ còn cách cổng thành chưa tới 10 dặm.

Trần Thụy tức giận chửi Ngụy Thiệu đã phá hủy chuyện tốt của mình, nhanh chóng cởi bỏ hỉ phục, sai người mang áo giáp khoác lên người, tay cầm họa kích, đang hăng hái chuẩn bị dẫn quân ra ngoài đối địch thì chợt nhớ điều gì đó, chần chờ một lát, hần xoay người chạy nhanh về phòng, mở cửa ra, nói với Tiểu Kiều: “Mỹ nhân, tên Ngụy Thiệu tự mình tới đây nộp mạng, dám phá chuyện vui của chúng ta! Nàng đợi ta, chờ lát nữa ta ra ngoài giết chết hần, đợi ta đánh thắng quay về sẽ tiếp tục cùng nàng báỉ đường.”

Nói xong liền lấy dây thừng ra trói tay chân của Tiểu Kiều lại, cuối cùng bế nàng đặt lên giường, luôn miệng an ủi: “Mỹ nhân đừng trách ta thô lỗ, thực sự là ta không yên tâm với nàng. Chỉ sợ ta không ở cạnh nàng, lỡ nàng nghĩ quẩn làm chuyện dại dột, lúc đó ta hối hận cũng muộn rồi! Nàng chịu khó một chút, ta đi rất nhanh sẽ quay lại.” Nói xong thả mừng xuống, xoay người đi ra, dặn bà vú già đứng ngoài cửa canh gác. Sau đó hần chạy tới cửa thành, điểm chọn binh tướng, leo lên ngựa, dừng cờ, phi ngựa dẫn đầu đoàn quân hùng hậu ra khỏi cửa thành, uy phong lừng lẩy, chờ Ngụy Thiệu tới.

Ngụy Thiệu hành quân tới, trên đường sớm có mật thám báo cáo tình hình cận kề, biết được Trần Bàng đã bị Trần Thụy chế ngự, tướng lĩnh của Thạch Ấp đã thay đổi, Trần Thụy cũng xếp quân dàn trận ở ngoài thành, ngêu ngao tuyên bố muốn cùng mình quyết đấu một trận phân cao thấp, hần liền nhanh chóng tiến về phía thành, cách mấy dặm, xa xa đã thấy thành trì phía trước, hai quân tao ngộ.

Ngụy Thiệu nhìn phía đối diện, Trần Thụy đang ngồi trên lưng ngựa, tay cầm họa kích, hai bên là bốn tên kiện tướng, phía sau cờ xí tung bay, trên thêu chữ Trần to bằng cái đầu, phấp phới trong gió, oai phong凛冽. Trần Thụy thúc ngựa phóng lên, hướng về Ngụy Thiệu ngạo mạn lớn giọng khiêu khích.

Ngụy Thiệu coi như không nghe thấy, chỉ lấy ra Song cơ quán hỏ thiết cung của mình, sau khi đã ngắm

chuẩn, vận sức kéo cung, hướng về phía của Trần Thụy bắn ra 3 tên liền.

Mũi tên bay vèo trong gió như muốn xé rách không khí, trên không trung đầu đuôi hợp nhất, tựa như linh xà thẳng tắp, lao thẳng tới Trần Thụy đang đứng cách xa hơn trăm bước, Trần Thụy không phòng bị, hoảng hốt, thấy mũi tên chớp mắt đã bay tới gần, thậm chí không kịp dùng họa kích để đỡ tên, bất chấp khó coi, vội vàng ép sát người vào lưng ngựa, như thế mới vừa đủ để né khỏi mũi tên.

Trên đỉnh đầu có một cơn gió thổi vút qua, chỉ nghe liên tiếp ba tiếng “bụp bụp bụp” phát ra sau lưng, quay đầu lại nhìn, ba mũi tên nối tiếp nhau ghim thẳng vào cán cờ. Mặc dù ngoài trăm bước nhưng lực vẫn đủ đâm xuyên qua cán cờ bằng gỗ dương to bằng cổ tay, đuôi của mũi tên vẫn còn lắc lư, vụn gỗ của cán cờ bay tứ tung, một cơn gió thổi tới, “soạt” một tiếng nhẹ, cán cờ đã gãy làm 2, kéo theo lá cờ rơi thẳng xuống đất.

Tổ phụ của Ngụy Thiệu là Ngụy Luân thời trẻ nhận lệnh vào Lạc Dương, giữ chức Lang tướng Vũ Lâm một thời gian. Ngụy gia mặc dù là thế tộc, tổ tiên nhiều lần đảm nhiệm chức thái thú, nhưng vì ông dung mạo tuấn tú nên ban đầu không ai tin vào năng lực của ông. Vào một ngày Hán đế mở yến tiệc, trong bữa tiệc lấy bắn tên làm thú vui, tương truyền rằng những xạ thủ ngày xưa có thể bắn một mũi tên xuyên năm bộ giáp, hy vọng có thể tận mắt chứng kiến. Rất nhiều xạ thủ trong bữa tiệc đều tranh nhau bắn thử, nhưng lại không ai có thể bắn xuyên qua năm bộ giáp.

Trong lúc nhà vua thất vọng thì Ngụy Luân bước ra, muốn thử bắn với bảy bộ giáp. Hán đế kinh ngạc, nhưng vẫn cho người xếp bảy tầng giáp sắt lại thành hàng. Kết quả Ngụy Luân bắn một phát xuyên qua cả. Nhà vua vô cùng bất ngờ, người trong tiệc cũng chấn động. Từ đó danh tiếng của Ngụy Luân vang dội, Hán đế phong cho ông hiệu là Cường Nỗ tướng quân, lệnh cho ông đem quân đánh với tộc Hung Nô. Bảy giờ Tử phu nhân, tổ mẫu của Ngụy Thiệu cũng là công chúa (con gái của chư hầu vương) vì thế mà ái mộ Ngụy Luân, sau đó gả cho ông, rồi sinh ra phụ thân của Ngụy Luân là Ngụy Kinh. Ngụy Kinh cũng nổi danh thiện xạ.

Thật không ngờ, mấy chục năm sau, Ngụy Thiệu cũng không phụ danh Cường Nỗ của tổ phụ, có thể bắn ra một mũi tên tuyệt đỉnh như thế!

Quân lính hai bên im lặng một lúc, bỗng nhiên, bên phía Ngụy Thiệu phát ra những tiếng hô hào vang dội, binh sĩ cùng nhau dùng khiên đập đất, tiếng hô như sấm dậy chấn động đất trời. Trần Thụy đứng ở tuyến đầu, tướng sĩ hai mặt nhìn nhau, yên lặng như tờ. Hai bên còn chưa khai chiến, khí thế đã thua cả đoạn dài.

Trần Thụy sau lưng toát mồ hôi lạnh, mắt thấy cờ bị gãy, khí thế cũng thua, hấn thẹn quá hóa giận, ngồi thẳng lên giục ngựa xung trận, lớn tiếng khiêu chiến với Ngụy Thiệu.

Ngụy Thiệu chậm rãi thu cung, mặt lạnh như băng, không để ý đến hấn. Lúc này Ngụy Lương đã thúc ngựa ra khỏi hàng, đi về phía Trần Thụy nói: “Tên tiểu tử Trần Thụy kia, thắng được ta rồi tính sau!”

Phó tướng Trương Công đứng bên Trần Thụy phi ngựa lên nghênh chiến, nhưng nào phải đối thủ của Ngụy Lương, mới so vài chiêu đã bị chém rơi xuống ngựa. Lại một tên phó tướng khác tên Lưu Hướng ra trận, vẫn đánh không lại, trọng thương phóng ngựa quay về.

Những vị phó tướng Trần Thụy dẫn theo đều là người của Trần Bàng, chỉ trong hai ngày, quyền lực của Trần Bàng bị cướp mất, Trần Thụy lại tự cao tự đại không nghe bất kì lời khuyên nào, hờ một tí là dùng quân pháp uy hiếp, các vị tướng quân tâm tư sớm đã không phục. Giờ khắc này ra trận, đầu tiên là mũi tên của Ngụy Thiệu làm toàn quân kinh sợ, cờ rơi xuống đất lại mất thêm sĩ khí, giờ Trương Cống và Lưu Hượng một người chết một người trọng thương, những người còn lại nào còn tâm tư ứng chiến, tất cả đều do dự, không còn ai dám tiến lên nữa.

Nếu bàn về đầu tay đôi thì Ngụy Lương rất ít khi bại trận, lần này bị chơi khăm một vố, nữ quân bị cướp đi trên tay mình là sự sỉ nhục vô cùng lớn, hận không thể lập tức xông vào thành để đoạt lại nữ quân. Nhìn thấy đối phương không còn ai ra ứng chiến, hấn gầm lên 1 tiếng, đơn phương độc mã xông về phía Trần Thụy. Mọi người đều khiếp đảm trước khí thế ấy, nhốn nháo lùi về sau, Trần Thụy không còn cách khác đành phải tự mình xông lên, hai người đối mặt nhau trên ngựa, Ngụy Lương vung đại đao chém xuống, sức mạnh ngàn cân, cánh tay Trần Thụy nặng trĩu, khó khăn lắm mới né được, kinh hãi trước sức mạnh to lớn của Ngụy Lương, lúc này hấn mới hối hận bản thân đã khinh địch, biết có tiếp tục đánh cũng không thắng được.

Cũng may hấn nhanh trí, lại ứng phó một lát, làm động tác giả sau đó liền thúc ngựa quay đầu chạy vào thành, ra lệnh rút vào trong thành để thủ. Mọi người thấy hấn chạy vào thành đều loạn cả lên, binh sĩ cũng không lo trận pháp, tranh nhau rút vào thành, Ngụy Thiệu hạ lệnh nổi trống truy kích, một hơi đuổi tới cửa thành, Trần Thụy ra lệnh hỏa tốc đóng cửa thành lại, lúc này vẫn còn nhiều binh sĩ chưa kịp vào thành, chớp mắt đã bị Ngụy quân đuổi theo giết sạch.

Ngụy Thiệu đứng dưới cửa thành, ra lệnh công phá. Trần Thụy trấn tĩnh lại, đích thân lên tường thành chỉ huy phòng thủ, lúc sau tiếng trống vang rộng khắp trời, tiếng hét chấn động mặt đất, ngoài tường thành đá rơi như mưa, cầu lửa bay tán loạn, long trời lở đất.

Tường thành Thạch Áp cao chót, tướng sĩ thủ thành lại là thuộc hạ cũ của Trần Bàng, hằng ngày được huấn luyện bài bản, sau khi theo Trần Thụy rút vào thành, tự biết rằng không còn đường lui, nên ai nấy đều dốc hết sức để phòng thủ, thế tiến công của Ngụy Thiệu tuy mạnh, nhưng cũng không thể công phá được trong một sớm một chiều.

Lúc hai bên giao chiến đã là hoàng hôn, trận chiến cứ kéo dài đến tối, đôi bên đều có thương vong. Chỉ là thế công của Ngụy Thiệu không những không giảm đi mà ngược lại càng hung mãnh, binh sĩ thấy Ngụy Thiệu dẫn đầu leo lên thang mây, ai nấy đều chiến đấu quên mình, xem cái chết tựa lông hồng, thế tiến công như thủy triều không dứt. Binh sĩ thủ thành Thạch Áp nào đã gặp qua thế tiến công ác liệt như vậy? Dần dần không trụ nổi. Trần Thụy thấy tình hình không ổn, lại không chịu nhận thua, chém tại chỗ hai tên lính lùi bước, ép các binh sĩ khác tử thủ, lúc này phía sau đột nhiên có tiếng thét lên, quay đầu lại nhìn không ngờ là Trần Bàng.

Thì ra thân tín của Trần Bàng nhân cơ hội này đã giải thoát cho ông ta, mời ông ta lên thành chỉ huy để cổ vũ sĩ khí. Trần Bàng mặc dù cực ghét tên cháu trai đã đối xử với mình như vậy, nhưng thành sắp bị mất, đây không phải là lúc để đo với Trần Thụy, nhanh chóng mặc bộ áo giáp chạy tới, đoạt lại cờ tướng quân, lệnh cho thuộc hạ trối Trần Thụy lại, đồng thời chém hết những thân tín của hấn, còn mình lên thành chỉ huy.

Binh lính Thạch Áp vốn đã không còn quyết tâm phòng thủ, bỗng nhiên thấy Trần Bàng xuất hiện, được

cổ vũ, sĩ khí lại nổi lên, chặn được một đợt công phá của Ngụy Thiệu.

Nhưng thế tiến công của Ngụy Thiệu quá ác liệt, Trần Bàng cũng dần trụ không được, trong lòng biết rằng nếu tiếp tục thế này chắc chắn thành sẽ bị phá, đang lo lắng, đột nhiên nghĩ tới Tiểu Kiều, ông lập tức sai người đưa nàng tới tường thành, muốn uy hiếp Ngụy Thiệu rút quân.

Không ngờ Trần Thụy canh lúc mọi người không để ý tự mình đã cưỡi trời, đang định lên đưa Tiểu Kiều trốn đi, chợt nghe Trần Bàng hạ lệnh muốn bắt Tiểu Kiều lên tường thành, hấn liền chửi ầm lên, chửi Trần Bàng là lão thất phu, cướp dao chém chết tên lính áp giải mình, quay đầu chạy trốn xuống dưới thành.

Trần Bàng giận dữ, đang ra lệnh thuộc hạ đuổi theo hấn thì bỗng thấy trong thành lửa cháy ngút trời, ông càng giận hơn nữa, đến khi bình tĩnh nhìn lại mới thấy ánh lửa đến từ phủ Thái Thú.

Bên cạnh phủ Thái Thú là kho lương thực. Trần Bàng làm ăn nhiều năm, tất cả đều để trong đó, lương lương thực dự trữ có thể giúp cả thành phòng thủ trên một năm. Thường ngày khói lửa quản lý vô cùng nghiêm ngặt, không biết tại sao, khi ngàn cân treo sợi tóc như lúc này lại xảy ra hỏa hoạn. Lửa mượn thế gió cháy càng lớn thêm, gần như đỏ cả nửa bầu trời đêm, trong thành la hét ầm ĩ, loạn cả lên.

Trần Bàng kinh hãi, muốn đi cứu kho lương thực, nhưng thế công phá dưới thành lại quá ác liệt, chỉ đành cắn răng cố thủ, binh sĩ ở cửa thành bị đám cháy làm cho phân tâm, lại thêm sợ hãi trước thế công phá hung mãnh của Ngụy Thiệu, mặc dù lúc này có Trần Bàng trấn thủ cũng thế lo được 2 bên, cửa thành đột nhiên phát ra tiếng “Ầm” lớn, cánh cửa bị khúc gỗ to phá tan, trong tiếng la hét, người ngoài thành ồ ạt xông vào, hai bên tiến vào cuộc chiến đẫm máu.

Chưa nói đến sự ác liệt của cuộc chiến này, bên kia tên Trần Thụy nhân lúc loạn đã tẩu thoát, trong lúc chật vật như thế, lòng vẫn hấn vẫn không bỏ được mỹ nhân, phóng thẳng vào phủ Thái Thú, thấy chỗ xảy ra hỏa hoạn là nơi nàng bị giam, do dự một lát, cuối cùng vẫn cắn răng xông vào. Nhưng bên trong lửa cháy dữ dội, cả căn nhà đều nằm trong biển lửa, xà nhà không ngừng đổ xuống, đứng bên ngoài, khói lửa xông xa khiến hấn phải lui lại vài bước.

Trần Thụy nghĩ mỹ nhân nhất định đã chết trong biển lửa, vừa đau lòng vừa hối hận, hét lên 1 tiếng: “giết ta đi!” Máu dồn lên não, quay đầu định đi liều mình với Ngụy Thiệu, nhưng mới ra khỏi phủ Thái Thú vài bước đã nghe thấy phía trước truyền đến những tiếng hét chói tai, theo ánh lửa, hấn nhận ra quân đội Ngụy Thiệu đã đánh vào thành, đang đánh về hướng của mình. Hấn lại kinh hãi một phen, cuống quýt quay đầu chạy vào phủ Thái Thú, một mạch chạy tới hậu viện, cuối cùng trèo qua tường nhà xí để thoát thân.

Trận ác chiến cuối cùng cũng kết thúc, lúc này đã về khuya. Trần Bàng bị thương, bị bắt sống, binh sĩ Thạch Ấp thương vong hơn nửa, còn lại đều đầu hàng. Tướng sĩ dưới trướng Ngụy Thiệu mặc dù mệt mỏi vô cùng, cũng bị thương nặng không ít, nhưng công phá được Thạch Ấp khiến lòng quân hưng phấn, khắp nơi vang lên tiếng reo hò.

Phó tướng Lý Sùng thống kê thương vong và sắp xếp công việc, Công Tôn Dương sắp xếp người dập lửa, Ngụy Thiệu vội đi về phía phủ Thái Thú, đi được nửa đường thì gặp Công Tôn Dương và một giáo quan

vội vã chạy tới, tên giáo quan kia vừa gặp Ngụy Thiệu liền chạy đến trước mặt hắn, quỳ một chân báo cáo, nói rằng đã phái người đuổi theo Trần Thuỵ, nhưng vẫn chưa tìm được Nữ quân.

Căn cứ theo lời khai của người hầu phủ Thái Thú, Nữ quân lúc ấy bị giam trong hỉ phòng, mà nơi cháy đầu tiên cũng là hỉ phòng. Lúc đó, bà vú già nhận lệnh của Trần Thuỵ canh chừng Nữ quân thấy trong phòng có ánh lửa sáng lên, mở cửa nhìn vào nhưng bị khói lửa khiến cho cay mắt, liền mau chóng gọi người đến dập lửa, thế nhưng lửa cháy quá lớn, nhanh chóng lan ra cả tòa nhà.

Tên giáo quan này đã cho người tìm kiếm xung quanh nhưng không tìm thấy tung tích Nữ quân, bèn đoán rằng rất có thể nàng đã chết trong biển lửa.

Giáo quan báo cáo xong nhìn Ngụy Thiệu, vẻ mặt có phần bất an.

Ngụy Thiệu đứng yên tại chỗ, hơi ngửa đầu, nhìn về đám cháy ngút trời cách đó không xa.

Trên mặt hắn, trên người hắn đều nhuốm đầy vệt máu, áo giáp trên người phản chiếu với ánh lửa đối diện, khuôn mặt cũng mang theo vẻ chết chóc.

Hắn nhìn đăm chiêu, không biết đang nghĩ gì.

Lát sau, hắn nói từng chữ rõ ràng, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình thản, dường như không mang bất kì trăn trở nào: “Truyền lệnh ta xuống, giết Trần Bàng, nam nhân trong nhà giết chết, nữ nhân thì bắt làm doanh kỹ, chôn sống lính tốt, không chừa một ai”.

Công Tôn Dương kinh hãi, liếc hắn một cái. Thấy trong mắt hắn nhuốm màu đỏ rực, ánh mắt chứa đầy sát khí, lập tức bước lên khuyên ngăn, còn chưa mở miệng, Ngụy Thiệu đã nói: “Tiên sinh không cần nhiều lời, ý ta đã quyết.” Giọng nói lạnh như băng.

Công Tôn Dương đang do dự, bỗng sau lưng lại có một giáo quan chạy đến, sắc mặt hắn vui mừng, từ xa đã hét lớn: “Quân hầu! Đã tìm thấy Nữ quân! Đã tìm thấy Nữ quân! Nữ quân ẩn thân trong chuồng ngựa!”

Công Tôn Dương vui mừng, lập tức chạy lên hỏi cho ra lẽ, giáo quan báo rằng, Nữ quân bình an vô sự, chỉ là hai cổ tay bị bọng nặng, đã được đưa đến nơi an toàn.

Công Tôn Dương lại thuật lại một lần, nhìn vẻ mặt Ngụy Thiệu, khuyên nhủ: “Chúa công! Không thể giết Trần Bàng, giữ lại còn có thể dùng, những binh sĩ Thạch Ấp còn lại cũng đã đầu hàng chúa công, chôn sống là điều không hay, mong chúa công suy nghĩ lại.”

Công Tôn Dương nói xong, thấy Ngụy Thiệu dù chưa gật đầu nhưng cũng không lên tiếng, thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một chút, lại khuyên: “Nữ quân bình an là tốt, chỉ là lần phong ba này đã phải chịu nhiều sợ hãi. Chúa công sao không đi thăm Nữ quân? Việc còn lại trong thành cứ giao cho thuộc hạ.”

“Phiền tiên sinh phái quân y đến trị thương cho nàng, sai thêm người canh gác cho tốt, không được xảy ra sai sót gì. Ta còn có việc, đi trước đây.”

Ngụy Thiệu nói xong liền xoay lưng bước đi.

Công Tôn Dương nhìn theo bóng lưng Ngụy Thiệu, khẽ lắc đầu, quay lại dặn dò thuộc hạ.

16. Chương 16: Cơn Giận Của Ngụy Hầu (trung)

Phủ Thái Thú vẫn còn chưa tắt lửa, tạm thời không thể vào ở nữa, những người bị thương cũng đã được thu xếp ở Lục Tào nha môn thành phía Đông.

Quân sĩ đốt đuốc chiếu sáng cho Ngụy Thiệu bước đi, ngoài phía sau phủ Thái Thú còn ánh lửa bập bùng, cả đoạn đường đều tối mờ tối, cửa sổ nhà dân ở hai bên kín mít, như thể không có ai trong thành, khi đi qua trước cửa một căn nhà, chợt có tiếng trẻ con khóc vang ra, còn chưa oe oe xong một tiếng đã lặng thình lập tức, có lẽ là bị mấy người lớn trong nhà ép buộc che miệng lại, hoặc là nhốt kín ở trong chăn. Cửa nhà môn, Thủ Thừa Thạch Ấp, trưởng sử, mấy chục thuộc quan[1] lớn nhỏ giờ đây đều tập trung thành nhóm ở ngay trước cửa phòng.

[1] Thuộc quan: thuộc hạ của quan lại

Bình giáp trợn mắt nhìn nhau, mấy thuộc quan áo mũ còn không chỉnh, mặt như màu đất, có người dờ ra thờ thần, có người gào khóc ôm nhau, đột nhiên có quân sĩ hô to một tiếng “Quân hầu đến” rồi chào bằng quân lễ, họ cùng quay đầu lại nhìn ra bậc thang ở cửa vào, một nam tử mặc giáp y bước nhanh lên phía trước, khắp người máu me, oai phong凛冽, tuổi của hắn vẫn còn khá trẻ, có lẽ chỉ mới khoảng hai mươi, họ biết người này chính là Ngụy Thiệu danh chấn toàn phương Bắc, đâu ai dám run rẩy, không ai còn lên tiếng, chỉ lén lút đưa mắt nhìn người kia.

Ngụy Thiệu cũng không buồn để ý đến mấy thuộc quan Thạch Ấp này, hắn vào trong cởi bộ giáp y ra, lau máu đen trên mặt rồi đi thăm hỏi chiêu đãi các tướng sĩ bị thương trong đợt công thành tối nay.

Lần công thành này quả vô cùng khốc liệt, hai mươi ngàn quân phòng thủ của Thạch Ấp đều bị diệt toàn bộ, nhưng bên Ngụy Thiệu cũng tổn thất không ít, dù là người chết trận hay bị thương nằm la liệt ở đây, mấy chục y sĩ đứng giữa vôi vàng chữa thương cho người bệnh, tay làm không xuể.

Thấy Quận chúa không ăn mừng chiến công, vừa mới đoạt thành trì đã tới thăm người bệnh, chúng quân sĩ càng lấy làm cảm kích.

Sau khi thăm hỏi các tướng sĩ xong xuôi, một mình Ngụy Thiệu đi tới thăm Ngụy Lương.

Trong lần công thành này, vì lòng đầy hổ thẹn, Ngụy Lương càng phấn đấu quên mình, bất cẩn trúng mấy viên hỏa tiễn, may mà không phải nơi nguy hiểm, quân y đã chữa trị xong xuôi, bây giờ hắn đang nằm trên giường bệnh nhắm mắt dưỡng thần. Thấy Ngụy Thiệu tới thăm, Ngụy Lương giẫy giụa muốn đứng lên xuống đất, Ngụy Thiệu đành phải dè hấn lại.

Người trúng lửa độc đau không ít, sắc mặt Ngụy Lương chẳng khác tờ giấy vàng là bao, nhưng khi trò chuyện vẫn khá là vui vẻ, trông rất có tinh thần.

Ngụy Thiệu hỏi hấn tỉ mỉ chuyện tập kích ở Khưu Tập ngày đó, Ngụy Lương kể lại hết đầu đuôi, cuối cùng còn căn nhắc nghiêm lợi: “Tên tặc tử Trần Thụy đáng hận kia, nhiều âm mưu như vậy, nhân lúc thuộc hạ không phòng bị mà cướp nữ quân đi. Đúng là đồ đáng chết. Nếu để thuộc hạ tìm ra hấn, nhất định phải băm thành tám mảnh mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng mình”.

Ngụy Thiệu hỏi: “Người nói, đầu tiên nữ quân bị người ta cướp ở ngay trong dịch đình, sau đó có người qua đường báo cho người biết tin, nói nàng rơi vào tay Trần Thụy? Người có biết lai lịch của người đã báo không?”

Ngụy Lương mờ mịt lắc đầu: “Cái này thì thuộc hạ không biết. Có lẽ là tình cờ thấy được nên đến báo tin chẳng?”

Lúc Ngụy Thiệu đang trầm ngâm suy nghĩ, giáo quan vừa nãy vội vàng chạy sang báo, nói có binh sĩ phát hiện ra Trần Thụy ở mấy dặm ngoài thành trì Tây Môn, bị tên kia cướp ngựa, hình như đi về hướng Nhạc Bình, mọi người đang truy tìm toàn lực.

Ngụy Lương giận dữ, ngồi dậy định xoay người xuống giường, động đến vết thương nên mặt đầy đau đớn.

Ngụy Thiệu vẫn tỏ vẻ như thường, nhưng trong mắt lại ánh lên bóng tối. Hắn đề vai Ngụy Lương lại, bảo hấn cứ an tâm dưỡng bệnh, rồi ra lệnh cho quân y nhớ tận tâm chăm sóc, không được xảy ra bất cứ sai lầm nào, khi đó Ngụy Thiệu mới đứng dậy đi ra, xoay người lên ngựa trực tiếp đi ra cổng phía tây.

...

Trần Thụy nhảy qua bức tường nhà xí phủ Thái Thú, nhân lúc hỗn loạn hấn lẫn trốn chạy ra cổng phía Tây, nhìn thấy đèn đuốc phía sau lưng, bóng binh sĩ Ngụy Thiệu cũng lập lòe ở đó, hấn biết bọn họ đang tìm mình, hoảng sợ như chó nhà mất chủ, trong lúc chạy trốn, Trần Thụy nhìn thấy một bụi gai mọc ra giữa đất hoang, hấn không sợ gai đâm, cứ thế đâm đầu vào lẫn trốn, nếu thoát khỏi truy lùng, đợi đến, đợi đến khi binh mình sẽ tìm đường đào tẩu. Không ngờ xui xẻo đến tận mạng, hấn chộp phải một tổ mèo hoang ẩn náu trong bụi tảo, mèo nhào nháo bốn phía gây tiếng động ồn ào, cũng vì thế đưa quân sĩ tới đây, đâm thọt vào trong bụi, lúc đầu Trần Thụy còn nhịn được, nhưng rồi có một tên đâm giáo vào trúng hông của hấn, ôi một tiếng đột nhiên chui ra ngoài, đánh người nọ rồi cướp lấy ngựa chiến, thực mạng chạy đi về phía Tây.

Hắn phóng nhanh chẳng khác nào mất mạng, truy binh phía sau cũng dần bị bỏ xa, mới thở phào nhẹ nhõm thì con người phía dưới lại bắt đầu thở mạnh, bước chân cũng chậm dần, có lẽ là do mệt. Trần Thụy

lo nhờ ngựa chạy đến chết, mình cũng không còn chân mà trốn được, thêm vào đó hấn cũng mệt lắm rồi, dừng ngựa lại ở một nơi nào đó rồi thở dốc, ai ngờ chưa thở được hai hơi, phía sau hình như lại có người đuổi tới.

Đêm nay trăng sáng sao thưa, khắp nơi trống trải, vì lẽ đó hấn mới nhìn ra được, đám người này ít nhất mười mấy người. Nhất thời Trần Thụy ướn sững mồ hôi lạnh, hấn đứng dậy xoay mình nhảy lên ngựa, lần thứ hai cấp tốc phi nhanh, không quan tâm phương hướng, cuối cùng lại chạy tới một vùng toàn mộ hoang, nhìn người phía sau cách mình ngày càng gần, thậm chí hấn còn nghe được tiếng vó ngựa đập đất vang thành tiếng.

Trần Thụy biết bây giờ Ngụy Thiệu đang hận mình thấu xương, nếu rơi vào tay hấn chắc sống không bằng chết, chạy nữa cũng không còn đường trốn, thế nên hấn mới hạ quyết tâm, đánh cuộc thử một lần, xoay mình lặn xuống từ lưng ngựa, đạp mông ngựa một cước cực mạnh, để ngựa cứ tiếp tục chạy qua, còn mình thì lặn tiếp vào khu mộ hoang đó, bất ngờ đụng trúng một ngôi mộ hoang nọ, phía cửa động ẩn hiện một cái bóng đen thui, nhìn có vẻ có thể ẩn náu được, thế là không kiêng dè gì nữa, hấn vội vã chui vào, sau khi che giấu xong, Trần Thụy còn lấy một tảng đá ngăn lại trước cửa động.

...

Ngụy Thiệu tự mình dẫn người đuổi theo mấy chục dặm ngoài thành, đi qua bãi tha ma, chốc lát đã đuổi tới được con ngựa đó, nhìn lưng ngựa trống trơn, không thấy tung tích tên Trần Thụy, hấn cho quân sĩ đi tìm kiếm quanh đây cũng không thấy người kia, nhớ đến khu mộ hoang vắng nọ, hấn lại ra lệnh quân sĩ đi lục soát lần nữa.

Từng người trở về báo đã tìm khắp xung quanh, không thấy Trần Thụy đâu.

Ngụy Thiệu trầm ngâm một lát, đưa mắt nhìn thành quách, nghĩ đến quân sĩ mấy ngày hành quân vội, công thành lúc nửa đêm cũng mệt mỏi từ lâu. Thạch Ấp vừa mới chiếm có trăm ngàn sự vụ, tuy có Công Tôn Dương quân giúp nhưng bản thân cũng không tiện rời lâu, hấn chần chờ một lúc, cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn qua bãi tha ma bạt ngàn không điểm cuối, hạ lệnh về thành.

...

Trần Thụy nấp trong một ngôi mộ tối đen, mở mắt không thấy tay năm ngón, cử động một chút cũng không dám, chỉ có thể lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Lúc đầu hình như có tiếng bước chân qua, may mà đối phương không để ý thấy cái bóng bất thường ở trong này. Sau một hồi bên ngoài dần im ắng, Trần Thụy đoán đoàn người Ngụy Thiệu đã đi rồi, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ đây hấn mới nghĩ được bên trong toàn là mùi lưu huỳnh, lằm bằm hai từ “Xui xẻo”, đến khi đẩy hòn đá ra ngoài, góc áo phía sau như có người níu lại, không thể nào giẫy ra.

Trước mắt Trần Thụy bỗng lóe lên bóng hình như oán quỷ. Mặc dù ngày thường giết người như ngóe không biết sợ quỷ thần, nhưng ngay phút này đây, nửa đêm canh ba động vào một một phần, bốn phía đen thui không thấy tay năm ngón, góc áo phía sau còn có gì níu lại, thành linh trời nổi gió âm u, từng luồng hơi lạnh ngang qua gáy, dù bình thường Trần Thụy có gan dạ đến đâu, giờ khắc này cũng phải dựng tóc gáy, nằm yên trên đất không dám động, nhắm mắt lằm lằm nhắm nhắm không ngừng. Một lát sau, hình như phía

sau cũng không còn gì lạ, rốt cuộc hấn cũng đánh bạo đưa tay ra sờ soạn phía sau, hóa ra góc áo chỉ bị mắc vào một nhánh táo hoang, kéo mạnh một cái là thoát được, hấn dùng cả chân tay để bò ra ngoài mộ, ngồi dưới đất thở hồng hộc chờ mình bình tĩnh lại, nhưng không dám nán lại đây quá lâu, Trần Thụy bò lên nhìn quanh quất, khắp một vùng mờ mịt, rốt cuộc hấn cũng miễn cưỡng xác định được phương hướng, vội vàng chạy về hướng Tịnh Châu.

...

Ngụy Thiệu trở về thành đã quá giờ canh bốn.

Trước kia Trần Bàng có dự trữ mười mấy giá rồng nước[2]. Quân sĩ lấy rồng nước dập lửa, rốt cuộc đám cháy cũng tàn dần. Mặc dù phủ Thái Thú bị đốt hơn phân nửa, kho lúa thì lửa chưa lan đến nhưng chỉ còn mấy trăm bao lương thực mà thôi, còn lại thì bình yên vô sự, hỏa hoạn không lan sang mấy nhà dân bên cạnh.

[2]. Một cái giá gỗ cao, có thùng đựng nước ở phía trên hoặc đưa nước lên trên, thường dùng để dập lửa.

Công Tôn Dương còn đang xử lý hậu quả vùng phụ cận đám cháy thì thấy Ngụy Thiệu đến đây rồi, ông vội vàng nghênh đón báo tình hình.

Đã một ngày một đêm không chợp mắt, nhưng tinh thần của ông vẫn tỉnh táo như thường, thậm chí có thể nói là hân hoan phấn khích, sau khi báo xong xuôi, ông cười nói: “Chúc mừng chúa công, hôm nay thuận lợi đánh hạ Thạch Ấp, giữ lấy môn hộ, chiếm được Tấn Dương đã ngay trong tầm tay”.

Ngụy Thiệu khẽ mỉm cười rồi nói: “Tiên sinh nhọc lòng suốt một đêm, trời cũng đã sáng rồi, có chuyện gì cứ dặn dò kẻ dưới, tiên sinh đi nghỉ ngơi trước đi”.

Công Tôn Dương đáp lại, nghĩ một hồi lại nói: “Lửa cháy ở phủ Thái Thú vừa kịp lúc, có thể nói nó đã góp sức vào đợt công thành này. Chỉ có điều lửa cháy hơi kì lạ. Vừa rồi ta theo quân y đến thăm viếng nữ quân, quả nhiên vì muốn thoát thân nữ quân đã phóng hỏa”.

Ông kể lại sự tình thêm lần nữa, cuối cùng còn khen: “Thật khó mà ngờ được, nữ quân nhìn mảnh mai như thế, lại có thể nhịn đau ra tay với chính mình, nhờ lửa thoát thân, có thể nói là lâm nguy không loạn, có lòng tính toán. Ta thấy hai cổ tay người bị lửa thiêu không nhẹ, nổi lên đầy vết phỏng rộp nhỏ to, nhìn vết thương lại thấy không đành lòng, lúc quân y chữa trị cho nàng thì không lời oán giận, đã thế người còn trấn an ta, nói mình không sao cả. Thật làm ta thay đổi cả cách nhìn”.

...

Dù Trần Thụy là nam sinh nữ tướng[3] nhưng cũng đầy năng lực, lúc đó Tiểu Kiều bị hấn bắt chẳng khác nào gà con, trói chặt tay trên giường, sau khi chờ hấn về, nghĩ tới chuyện Ngụy Thiệu đã công thành, hai phe đối chiến, trong lúc loạn lạc dù cuối cùng đâu có bên nào thắng, nếu nàng chỉ như cái thớt gỗ bị nhốt ở chỗ này, kết quả cũng không sao tốt được. Sau một hồi lo lắng, nàng nhớ tới hai cây nến đỏ còn đang cháy

trong phòng, xuống giường nhảy tới trước ánh nến, Tiểu Kiều giơ tay áo sau lưng, đưa về phía nến, chịu đựng cảm giác đau nhức cho lửa đốt vào tay, cuối cùng đoạn dây thừng trên tay mới đứt được. Trên cổ tay trắng nõn bị phỏng nên phồng rộp, đau đến mức mồ hôi lạnh không ngừng, trước mắt như biến thành màu đen, gần như ngất xỉu. Qua một lúc bình tâm, nàng mới cởi dây thừng ở trên chân, lấy lửa đốt cháy màn ngủ ở trong phòng, còn tự cầm khăn nhúng nước trà bịt mũi, nàng khoác chắn bông lên người nắp sau cửa. Chờ đến khi lửa càng lúc càng to, mấy vú già ngoài cửa nhận ra mới vội vàng mở cửa, nhờ khói đen mù mịt, mấy vú già không thấy rõ bên trong, họ hoảng loạn chạy đi gọi người tới, nàng mới thừa cơ rồi trốn thoát. May mà đại chiến ở ngoài thành, trong phủ Thái Thú cũng chẳng còn mấy ai, thêm vào đó nhờ bóng đêm hỗ trợ, cuối cùng nàng cũng tìm được một cái chuồng ngựa trống, tạm thời lánh đi.

[3] Con trai có vẻ ngoài giống với con gái

...

Hơn nửa phủ Thái Thú bị lửa lan, chỉ còn mấy căn nhà đầu gió là nguyên vẹn. Bây giờ Tiểu Kiều đang được sắp xếp trong một gian nội thất, giường chiếu đầy đủ và cực kì sạch sẽ. Trước khi Công Tôn Dương rời đi, ông ra lệnh đưa hai vú già của phủ Thái Thú theo mình, chỉ để lại một đội binh sĩ, suốt đêm vẫn canh gác trước sau.

Tiểu Kiều biết rõ cuộc mình cũng an toàn rồi.

Mấy ngày này nàng chưa từng chợp mắt. Sau khi Trần Thụy đưa tới đây, hấn cứ ngồi xõm cạnh nàng nhìn chăm chăm chảy nước dãi chẳng khác nào sói đói, nàng vừa lo vừa sợ không dám chọc hấn điên, cũng không thể khiến hấn thấy mình như dễ dãi, để trả lời Trần Thụy, để hấn đừng gần gũi với mình, nàng đã hao hết tâm cơ, cả người trên dưới ngay cả cọng tóc cũng trở nên căng thẳng.

Bây giờ đã an toàn, trên cổ tay vẫn còn âm ỉ đau đớn vì lửa cháy làm nàng không cách nào ngủ được, chỉ hận không thể lột hết thịt trên tay.

Vừa nãy lúc Công Tôn Dương và quân y ở lại, nàng còn cố nhịn được, không muốn thể hiện ra. Bây giờ trước mặt không có ai, xung quanh cũng trở nên yên tĩnh, đau đớn không cách nào kìm được hóa thành dòng nước mắt. Nàng cứ yên lặng khóc, không biết có phải vì thuốc quân y cho đã có tác dụng không, hay là vì khóc rồi trong lòng cũng thấy dần thư thái, đau đớn trên tay như nhẹ đi một chút, khuôn mặt đầm nước tựa đầu ở bên giường, mơ màng ngủ thiếp đi.

17. Chương 17: Cơn Giận Của Ngụy Hầu (hạ)

Chuyển ngữ & biên tập: Tiểu Sơn

Ngụy Thiệu hỏi chuyện Công Tôn Dương xong, đi tới chỗ tiểu Kiều.

Hai bà vú già biết thành trì đổi chủ sau một đêm, Trần Thái Thú cùng gia quyến mấy chục người đều bị giam vào ngục, lúc này hai bà được giao canh giữ ở đây, bốn con mắt mở to hết cỡ, không dám lơ là dù chỉ một khắc, chỉ sợ xảy ra sự cố gì.

Chợt thấy cuối hành lang có một nam tử đi tới, dù còn trẻ nhưng bước chân vững vàng uy nghi, lại thấy thủ vệ dưới hành lang hành lễ với hắn, gọi hắn là “Quân hầu”, hai bà biết là trưởng phu Ngụy Thiệu của Nữ quân trong phòng đến, cuống quýt nghênh đón, quỳ gối hai bên.

Ngụy Thiệu dừng lại, nhìn ánh nến bên trong hắt qua song cửa, hỏi trong phòng thế nào. Một bà vú trả lời, nói sau khi Công Tôn Sứ quân và quân y đi rồi, hai bà đều đứng đây hầu hạ không dám lơ là, nhưng Nữ Quân trong phòng không truyền gọi, chắc nàng đã ngủ rồi.

Ngụy Thiệu đi tới trước cửa, thoáng dừng lại.

Nàng bị Trần Thụy bắt đi là thật, nhưng quá trình có điểm khả nghi, chi bằng ngay lúc này đi hỏi nàng cho rõ.

Hắn nghĩ vậy, thản nhiên giơ tay đẩy cửa vào, đi ngang tấm bình phong, nhìn thấy nàng nằm thu mình trong góc giường, chân kéo ngang bụng, mặt quay vào trong không nhúc nhích. Bà vú già kia nói đúng, nàng đã ngủ rồi.

Ngụy Thiệu đi thẳng đến bên giường, đang định đánh thức nàng, ánh mắt chợt nhìn xuống bên má còn vương vệt nước mắt, hắn dừng lại, nhìn xuống tay nàng.

Hai bàn tay đặt ngoài chăn, lòng bàn tay nhỏ bé mềm mại, những ngón tay nắm hờ sạch sẽ, giống ngọn cỏ tinh khôi. Ông tay áo xắn lên đến khuỷu tay để lộ cánh tay trắng nõn như ngọc, nhưng cổ tay lại quấn một vòng vải trắng, thuốc mỡ thấm thành vệt đậm, nhìn càng thêm chói mắt.

Ngụy Thiệu nhìn một lát, tầm mắt lại chuyển lên mặt nàng.

Ánh nến bập bùng xuyên qua màn che, nửa sáng nửa tối chiếu lên mặt nàng, đổ bóng lên hàng mi dài thành một vầng quạt nhỏ. Mặt nàng hướng vào trong, nên hắn chỉ nhìn thấy sườn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nền nhạt rèm thưa, mỹ nhân lặng lẽ ngủ say tựa đoá hải đường trong sương sớm, dù chỉ ngấm nhìn thôi cũng là một dạng hưởng thụ.

Ngụy Thiệu là nam nhân bình thường, mà nàng cũng ngủ rồi, hắn liền liếc thêm mấy lần nữa. Lúc này hắn mới để ý khóe môi nàng bầm hơi vểnh lên, giống như lúc này, mặc dù đang ngủ nhưng cổ tay đau vẫn khiến nàng hơi nhíu mày lại, mà khóe môi hơi vểnh lên lại khiến khuôn mặt say ngủ như điểm thêm mấy phần ngây thơ.

Ngụy Thiệu nhìn thêm một lát, bỗng nhiên không muốn gọi nàng dậy. Hắn xoay người định đi, Tiểu Kiều dường như cảm giác được, khẽ mở mắt ra, mơ màng thấy bóng người trước giường, nàng giật mình, khẽ hét lên một tiếng, bật dậy.

“Là ta!”

Ngụy Thiệu trong nháy mắt quay người lại, nói.

Những chuyện trải qua mấy ngày nay, nghĩ lại vẫn khiến nàng sợ hãi, lại vừa mới tỉnh giấc nên càng thêm hoảng sợ. Tiểu Kiều nhìn rõ người trước mặt, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Nàng đoán hẳn có việc nên mới đến, hơn nữa 8,9 phần có liên quan đến chuyện mình bị bắt cóc. Thế nên nàng không nói gì thêm, hơi ngẩng đầu nhìn hẳn, chờ hẳn mở lời.

Chờ một lúc vẫn không thấy hẳn nói gì, nương theo ánh mắt của hẳn, nàng nhìn xuống, từ từ giấu tay mình vào góc chăn.

Ngụy Thiệu dời mắt, hơi nghiêng mặt sang chỗ khác, cũng không nhìn nàng, giọng nói bình thản: “Ta đến để nói nàng cứ dưỡng thương đi. Tạm thời không cần tới Ngự Dương, một thời gian nữa ta cũng về đó, tiện đường đưa nàng về luôn.”

Tiểu Kiều thấy bất ngờ, nhưng cũng không nói gì. Nàng nhìn hẳn, khẽ “Vâng” một tiếng.

Ngụy Thiệu lại liếc nàng một cái, sau đó xoay người đi ra. Tiểu Kiều nghe tiếng hẳn ngoài cửa dặn dò bà vú phải hầu hạ nàng cẩn thận, sau đó bước chân xa dần.

Tiểu Kiều lại từ từ nằm xuống.

Trong lòng chợt thấy hoang mang, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Hẳn không hỏi mình đã trải qua chuyện gì, như vậy hẳn có biết Lưu Diễm là người đầu tiên bắt mình đi không?

Nếu như hẳn vẫn không hỏi, liệu mình có thể coi như không có chuyện đó, cứ vậy quên đi?

...

Ngày hôm sau, Ngụy Thiệu phát chỉ thị, động viên bách tính, tiếp quản nha môn, bận rộn suốt mấy ngày liền nên cũng chẳng thấy mặt. Tiểu Kiều cũng không bước ra ngoài nửa bước, cứ ở trong phòng ăn nghỉ dưỡng thương. Bốn, năm ngày sau, hai bà vú già vẫn luôn hầu hạ vào mời nàng lên xe ngựa, lúc ấy Tiểu Kiều mới biết phải đi rồi.

Ngụy Thiệu giao Thạch Áp cho Công Tôn Dương coi giữ, Ngụy Lương cùng những tướng sĩ bị thương tiếp tục lưu lại chữa trị, để lại một nửa quân lính đóng giữ, bản thân dẫn nửa số quân còn lại, tiện thể đưa Tiểu

Kiều về.

Tiểu Kiều vẫn ngồi trong một chiếc xe ngựa được bày trí vô cùng thoải mái. Sáng hôm ấy, lúc ra khỏi Thạch Ấp, nàng nhìn qua cửa xe thấy hai bên đường vắng ngắt, nhà dân đóng chặt cửa, nhưng nàng biết chắc, phía sau những cánh cửa đóng chặt kia là vô số ánh mắt hoặc sợ hãi hoặc căm thù qua khe hở nhìn lên thành chủ mới.

Ngẫu nhiên cũng có vài người đứng đầu hẻm hoặc cuối đường phía xa, chờ đoàn người đi qua hết mới không biết từ trong góc ngách nào chui ra, túm năm tụm ba xì xào bàn tán.

Lúc gần ra khỏi cửa thành, bỗng dưng có một đứa bé chừng bốn, năm tuổi đuổi theo con mèo chạy ra khỏi cửa, vừa lúc chặn ngay trước ngựa của Ngụy Thiệu, Ngụy Thiệu nhấc cương ngựa, mạnh mẽ chuyển đầu ngựa sang hướng khác mới né được đứa bé.

“Lớn mật! Đứa trẻ nhà ai mà dám để cho chạy lung tung như vậy!”

Một tướng sĩ đi sau Ngụy Thiệu rút đao ra quát. Hắn tên Đan Phù, là tướng sĩ dưới trướng Ngụy Thiệu, trong đêm công thành bị mất hai phó tướng đắc lực, vẫn đang khó chịu, mấy ngày nay đi theo Công Tôn Dương động viên dân chúng, thấy dân chúng không chịu nghe lời, hắn càng thêm tức giận đám dân không biết điều, lúc này mới bạo phát.

Đứa bé kia bị dọa ngã ngồi xuống đất, khóc ầm lên. Phụ nhân trong nhà nghe được, lúc này mới phát hiện nhi tử của mình chạy ra, mặt tái mét lao ra ôm chặt nhi tử, quỳ xuống trước đầu ngựa không ngừng dập đầu xin tha.

Ngụy Thiệu ổn định ngựa, khuôn mặt u ám, hần nhú mày bực bội phát tay, phụ nhân biết hần tha cho mình, lại cuống quýt dập đầu cảm tạ, ôm nhi tử chạy vào nhà. Vào tới nhà, cửa cũng đóng sập lại.

Đan Phù nhìn Ngụy Thiệu, thấy mặt hắn lại lạnh lùng như ban đầu, lúc này mới thu đao vào vỏ, tiếp tục đi ra khỏi thành.

Tiểu Kiều ban đầu hơi lo lắng, cũng may khúc nhạc dạo này chỉ diễn ra trong chốc lát, nàng thở phào nhẹ nhõm, thả rèm xe xuống.

...

Tiểu Kiều theo đoàn quân của Ngụy Thiệu trở về Tín Đô.

Đám người Xuân Nương đến sớm hơn tiểu Kiều, đã đợi sẵn ở đó.

Nữ nhi của Xuân Nương năm ba, bốn tuổi không may mắc bệnh qua đời. Từ đó về sau Xuân Nương dành

hết tình cảm chăm sóc Tiểu Kiều, thương nàng hơn cả tính mạng của mình. Ngày đó trơ mắt bị nàng bắt đi ngay trước mặt mình, Xuân Nương đau đớn khôn nguôi, theo lệnh của Ngụy Lương về Tín Đô rồi, bà ngày không ăn đêm không ngủ, khóc tới mức đôi mắt sưng phù, chỉ trong mấy ngày mà khuôn mặt đầy đặn trở nên hốc hác. Lúc này hay tin Tiểu Kiều bình an trở về, lúc đầu bà vui đến phát khóc, tới khi thấy cổ tay nàng bị thương, biết nàng phải hơ dây thừng trên lửa phỏng tay như vậy để trốn đi, lại đau lòng chảy nước mắt.

Khóc khóc cười cười xong, cuối cùng lại quay về Xạ Dương cư nàng đã từng ở một đêm, thị nữ mở hòm tráp, lấy đồ dùng, chuẩn bị cho nàng ở lại.

“Tân phòng” này ban đầu hẳn phòng Ngụy Thiệu hay ở, có vẻ như khi Tiểu Kiều đi rồi được sắp xếp lại, bên trong không còn thứ gì gợi nhớ nó từng là “Tân phòng” cả.

Đêm đó Tiểu Kiều nghỉ ngơi như bình thường, biết chắc Ngụy Thiệu nhất định sẽ không ngủ cùng phòng với nàng. Mà Xuân Nương trải qua chuyện này dường như có tâm sự gì đó. Đúng là Hoàng đế không vội thái giám đã cuống cuống, bà cứ đợi tới khuya vẫn chưa chịu đi ngủ, mãi đến khi thị nữ hầu hạ ở thư phòng Ngụy Thiệu mà bà mua chuộc lên đưa tin, nói Quân Hầu bảo dọn giường qua đêm ở thư phòng, lúc này bà mới thôi nghĩ vẩn vơ, đóng cửa đi ngủ.

Mấy ngày sau đó Tiểu Kiều được Xuân Nương chăm sóc tận tình, đúng là cơm đến há miệng, áo đến đưa tay. Tiểu Kiều khẳng định, đời này chỉ cần có Xuân Nương bên cạnh, thì dù nàng không tay không chân vẫn có thể sống thoải mái vô cùng.

Cổ tay nàng bị phỏng, mấy ngày đầu chịu đau còn giờ bắt đầu kết vảy, kéo da non. Thái y ngày nào cũng thay thuốc cho nàng. Hôm qua dùng thuốc mỡ đen thui hôi hám, còn hôm nay đổi thành cao màu trắng sữa, bôi lên mát lạnh vô cùng. Thái y nói thuốc này có tác dụng thay da, vết phỏng của Nữ quân theo kinh nghiệm của ông thì sau khi lành da sẽ mịn màng như trước, không để lại vết sẹo nào.

Mấy ngày nay Xuân Nương vẫn lo lắng chuyện này, sợ đôi tay ngọc của nàng sẽ có vết phỏng, nay nghe thái y nói vậy bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đó Tiểu Kiều tắm rửa.

Nàng siêng tắm vô cùng, suốt hai năm qua – dù là mùa đông giá rét thì nàng vẫn tắm ít nhất hai ngày một lần. Ban đầu Xuân Nương còn thấy lạ vì nàng bỗng nhiên thích tắm, nhưng lâu rồi cũng quen. Mà nhà họ Kiều giàu có, nấu bao nhiêu nước nóng cũng không thành vấn đề.

Phòng tắm ở đây thông với phòng ngủ của Tiểu Kiều, ở giữa ngăn bằng một tấm bình phong. Xuân Nương giúp Tiểu Kiều cởi y phục, đỡ nàng vào thùng tắm, bắt nàng phải giơ hai tay lên cao, không được hạ thấp xuống. Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, bà mới bắt đầu giúp nàng gội đầu.

Tiểu Kiều tựa vào thành bồn tắm, nước nóng bao phủ đầu ngực, nước theo động tác của Xuân Nương mà tạo thành từng gợn sóng, như cái lưới nhẹ nhàng lướt trên ngực nàng, cảm giác thật khó tả. Nàng ngâm mình trong thùng nước ấm áp, cảm nhận Xuân Nương nhẹ nhàng xoa đầu mình, thoải mái muốn ngủ gật.

“... Nữ quân, có một câu tỳ không biết có nên hỏi hay không...”

Tiểu Kiều đang thiu thiu ngủ chợt nghe Xuân Nương nói, bèn ừ một tiếng.

“Tỳ luôn cảm thấy người cười ngựa bắt Nữ quân đi ở dịch đình hôm ấy quen quen...”

Xuân Nương nói khẽ vào tai Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều mở mắt ra, ngồi thẳng quay đầu nhìn Xuân Nương. Thấy bà cũng nhìn mình, ánh mắt mơ hồ, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng.

“Nữ quân...” Xuân Nương nhìn nàng, khe khẽ thở dài, “Người đó, có phải là vị công tử mà tỳ nghĩ tới không?”

Lưu Diễm mặc dù đã rời khỏi nhà họ Kiều mấy năm, nhưng tướng mạo ai cũng có nét riêng cả, cho dù trưởng thành thay đổi thì những nét cơ bản vẫn còn nguyên. Xuân Nương có thể nhận ra hắn cũng là chuyện bình thường.

Tiểu Kiều nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng của bà, chần chờ một lát, ghé vào tai bà nói nhỏ: “Xuân Nương yên tâm, sau này hắn sẽ không quay lại nữa.”

Xuân Nương sững sốt, vẻ mặt càng thêm lo lắng.

“Nguy hầu biết việc này chưa?”

Bà hỏi khẽ.

Tiểu Kiều lắc đầu.

“Đêm hắn đánh hạ Thạch Áp từng tới gặp ta, ta tưởng hắn muốn hỏi chuyện ta bị bắt. Nếu hắn hỏi ta sẽ kể tường tận, nhưng hắn không hỏi, nên ta nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện...”

Xuân Nương im lặng một lúc.

“Chỉ mong mọi chuyện cứ thế qua đi...”

Bà thở dài.

Tiểu Kiều thấy bà lo lắng như vậy, hai cánh tay trắng như tuyết ôm lấy cổ bà, mũi hừ hừ làm nũng: “Xuân Nương, cổ tay ta ngứa quá, muốn gãi quá đi... Làm sao bây giờ...”

Cổ tay nàng kéo da non nên bị ngứa là bình thường, tắm nước nóng lại càng ngứa thêm.

Xuân Nương lập tức nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng xoa chỗ da gần vết thương, nói: “Cố gắng nhịn một lát là xong, không được gãi, nghe chưa? Gãi để lại sẹo xấu thì sao bây giờ?”

Tiểu Kiều ừ hai tiếng, mặt dựa vào khuôn ngực mềm mại ấm áp của bà, nhắm mắt cọ cọ mấy lần, nũng nịu: “Xuân Nương, bà đối với ta thật tốt...”

Xuân Nương mỉm cười, “Man Man của ta đẹp như thế, lại hiểu lòng người, nào ai nỡ ác độc đối xử tệ với người được chứ.”

Bà còn chưa dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên ‘Ầm’ một tiếng, cửa phòng bị đá mạnh, mang theo giận dữ.

“Quân hầu! Nữ quân còn đang tắm rửa —— ”

Tiếng thị nữ hoảng hốt theo sau.

Tiểu Kiều mở mắt ra.

Xuân Nương cũng sửng sốt, lập tức vỗ vai nàng, bà vội vàng đứng dậy, đang định đi ra nghênh đón thì tiếng bước chân đã tới gần, bóng người chớp mắt đã tới sau bình phong, rèm phủ bị kéo ra, Ngụy Thiệu đi thẳng vào phòng tắm.

Nén trên giá ở bốn góc phòng hơi lung lay, lớp sương mù ấm áp trong phòng theo bước chân hắn xông vào nhanh chóng kết băng.

Hắn đứng ở đó, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa nét giận giữ chẳng thể che giấu, liếc nhìn Tiểu Kiều trong thùng tắm.

“Đi ra ngoài.” Hắn nói.

Xuân Nương biết hắn đang nói bà, kìm nén bất an trong lòng, hơi run run nói: “Quân hầu đến tìm Nữ quân phải không ạ? Nữ quân còn đang tắm, xin Quân hầu cho phép tỳ hầu hạ nàng thay y...”

“Cút!”

Ngụy Thiệu quát lên.

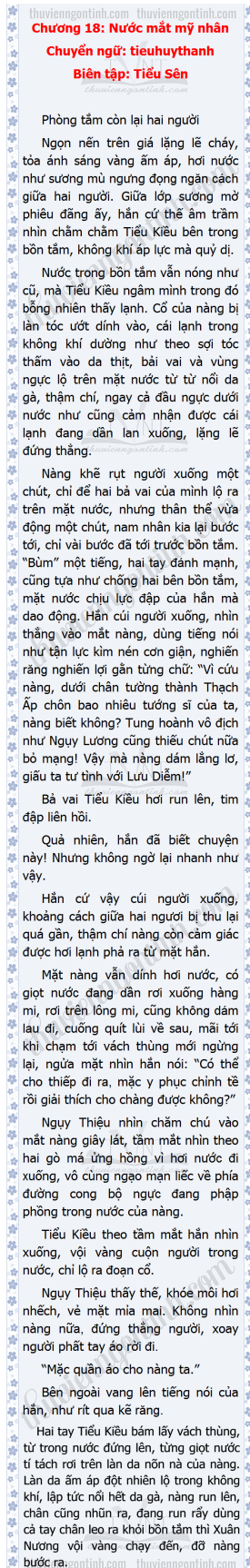
Bả vai Xuân Nương run rẩy, nhưng vẫn quật cường cúi người che trước mặt Tiểu Kiều trước mặt, không chịu đi ra ngoài.

“Xuân Nương, bà đi đi. Ta không có chuyện gì đâu.” Tiểu Kiều nói.

Xuân Nương quay lại nhìn tiểu Kiều, sau cùng cúi đầu, lặng lẽ vòng qua Ngụy Thiệu bước ra ngoài.

18. Chương 18: Nước Mắt Mỹ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phòng tắm còn lại hai người

Ngon nén trên giá lẳng lẽ chảy, tỏa ánh sáng vàng ấm áp, hơi nước như sương mù ngưng đọng ngăn cách giữa hai người. Giữa lớp sương mờ phiu phiu ấy, hẳn cứ thế âm thầm nhìn chăm chăm Tiểu Kiều bên trong bồn tắm, không khí áp lực mà quý đi.

Nước trong bồn tắm vẫn nóng như cũ, mà Tiểu Kiều ngâm mình trong đó bỗng nhiên thấy lạnh. Cổ của nàng bị làn tóc ướt dính vào, cái lạnh trong không khí dường như theo sợi tóc thấm vào da thịt, bả vai và vùng ngực lộ trên mặt nước từ từ nổi da gà, thậm chí, ngay cả đầu ngực dưới nước như cũng cảm nhận được cái lạnh đang dần lan xuống, lẳng lẽ đứng thẳng.

Nàng khẽ rút người xuống một chút, chỉ để hai bả vai của mình lộ ra trên mặt nước, nhưng thân thể vừa động một chút, nam nhân kia lại bước tới, chỉ vài bước đã tới trước bồn tắm.

"Bùm" một tiếng, hai tay đánh mạnh, cũng tựa như chống hai bên bồn tắm, mặt nước chịu lực đập của hắn mà dao động. Hắn cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng, dùng tiếng nói như tận lực kìm nén cơn giận, nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ: "Vì cứu nàng, dưới chân tường thành Thạch Ấp chôn bao nhiêu tướng sĩ của ta, nàng biết không? Tung hoành vô địch như Ngụy Lương cũng thiếu chút nữa bỏ mạng! Vậy mà nàng dám lẳng lơ, giấu ta tư tình với Lưu Diễm!"

Bả vai Tiểu Kiều hơi run lên, tim đập liên hồi.

Quả nhiên, hắn đã biết chuyện này! Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Hắn cứ vậy cúi người xuống, khoảng cách giữa hai người bị thu lại quá gần, thậm chí nàng còn cảm giác được hơi lạnh phả ra từ mặt hắn.

Mặt nàng vẫn dính hơi nước, có giọt nước đang dần rơi xuống hàng mi, rơi trên lông mi, cũng không dám lau đi, cuống quýt lùi về sau, mãi tới khi chạm tới vách thùng mới ngừng lại, ngửa mặt nhìn hắn nói: "Có thể cho thiếp đi ra, mặc y phục chỉnh tề rồi giải thích cho chàng được không?"

Ngụy Thiệu nhìn chăm chú vào mắt nàng giây lát, tầm mắt nhìn theo hai gò má ửng hồng vì hơi nước đi xuống, vô cùng ngạo mạn liếc về phía đường cong bộ ngực đang phập phồng trong nước của nàng.

Tiểu Kiều theo tầm mắt hắn nhìn xuống, vội vàng cuộn người trong nước, chỉ lộ ra đoạn cổ.

Ngụy Thiệu thấy thế, khóe môi hơi nhếch, vờ mặt mỉa mai. Không nhìn nàng nữa, đứng thẳng người, xoay người phất tay áo rồi đi.

"Mặc quần áo cho nàng ta."

Bên ngoài vang lên tiếng nói của hắn, như rít qua kẽ răng.

Hai tay Tiểu Kiều bám lấy vách thùng, từ trong nước đứng lên, từng giọt nước tí tách rơi trên làn da nõn nà của nàng. Làn da ẩm ướt đột nhiên lộ trong không khí, lập tức nổi hết da gà, nàng run lên, chân cũng nhũn ra, đang run rẩy dùng cả tay chân leo ra khỏi bồn tắm thì Xuân Nương vội vàng chạy đến, đỡ nàng bước ra.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Tiểu Kiều qua loa lau mái tóc ướt nhep, còn Xuân nường lau người cho nhang, giúp nhang mặc quần áo.

Ngón tay bà chạm vào da Tiểu Kiều, có thể cảm giác được cái lạnh như nước.

"Nữ quân... Nam quân giận lắm... Hay là cứ để tỷ nữ đi theo bên người..."

Xuân nường cúi đầu thắt vạt áo cho nhang, tay run nhè nhẹ, thắt lại vài lần mới được.

Tiểu Kiều lắc đầu, ghé vào tai bà: "Đừng lo lắng cho ta, ta có thể ứng phó được. Bà đi đi."

Xuân nường chần chờ một lát, sau cùng nói nhỏ vào tai nhang: "Vậy thì tỷ sẽ ở bên ngoài cửa, cũng sẽ chú ý động tĩnh trong phòng. Nếu như có gì không ổn, tỷ sẽ đi vào."

Tiểu Kiều cúi đầu kiểm tra lại y phục lần nữa, không thấy gì bất thường, nhắm mắt lấy lại bình tĩnh, hít một hơi sâu, đi ra ngoài.

Xuân nường cũng đi theo nhang, lo lắng nhìn khuôn mặt âm trầm của Ngụy Thiệu, cung kính khom người, sau đó bước ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Bà vai Ngụy Thiệu hơi giật giật.

"Phu quân, chẳng có thể cho thiếp gọi chàng là phu quân chứ? Thiếp biết chàng đang tức giận, cũng biết chàng muốn nghe thiếp giải thích."

Tiểu Kiều mở miệng nói trước, đi vài bước về phía hần, sau cùng dừng lại ở vị trí cách hần một cái giá nến, nhìn thẳng ánh mắt hần, giọng nói mềm mại, nếu lưu ý còn nghe ra một chút cầu khẩn.

Khoảng cách giữa hai người cũng vừa khéo, cách xa vài cánh tay. Vừa không quá xa mà cũng không quá gần đến mức khiến người ta khó chịu.

Ngụy Thiệu ban đầu còn khó chịu, đôi lông mày nhíu lại, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, sắc mặt vẫn xanh mét như cũ.

"Thiếp nghĩ chắc chàng cũng biết rồi, ngày ấy ở trong dịch đình Khâu Tập, ban đầu người bắt thiếp đi không phải Trần Thụy mà là thế tử Lang Gia Lưu Diễm." Tiểu Kiều nói tiếp.

Ngụy Thiệu hơi híp mắt lại, lạnh lùng nói: "Hần bám theo cả đoạn đường dài, đúng là tình chàng ý thiếp, tình cảm hai người còn vững hơn sắt đá ấy nhỉ?"

"Vừa nãy chàng vào chỗ vắng thiếp, thiếp nghĩ chàng đã hiểu lầm rồi. Thiếp cùng với Lưu thế tử, quả thật lúc trước từng có hôn ước, nhưng đã mấy năm không thấy mặt, càng chưa từng liên lạc với nhau. Đầu năm bá phụ thiếp mừng thọ, hần không quản vạn dặm tới nhà thiếp, nhưng khi ấy thiếp và hần cũng không chạm mặt, đây hoàn toàn là sự thật, chàng có thể đi kiểm chứng. Lần này hần bỗng dưng xuất hiện bắt thiếp đi, thiếp cũng bất ngờ, tuyệt đối không phải tiện ước với hần. Những lời thiếp nói là thật, nếu như có đôi lời trái lương tâm thì ông trời trừng phạt!"

Giọng nói của nhang không nhanh không chậm, nói xong liền nhìn thẳng Ngụy Thiệu. Ngụy Thiệu cũng nhìn chăm chăm nhang.

Hai người nhìn nhau trong giây lát.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Ánh mắt của hắn vẫn hung dữ như cũ, mà ánh mắt của nàng lại vô cùng thần nhiên, chẳng hề né tránh.

Dần dần khuôn mặt lạnh như đóng băng của hắn rốt cuộc cũng dịu đi.

Tiểu Kiều vừa thả lỏng một chút, lại nghe hắn lạnh lùng nói: "Vậy mà ta lại nghe thấy, tên thê tử Lang gia kia hồi niên thiếu phải ở nhà họ Kiều tị nạn một thời gian. Hai người sớm chiều ở chung, lưỡng tình tương duyệt, lại sớm có hôn ước, cần gì phải để mọi chuyện khó coi tới mức này? Ngụy Thiệu ta đâu phải không lấy được thê tử, sao phải cưới một nữ tử không chính chuyên vào cửa Ngụy gia? Kiều gia dám nhục nhã ta như vậy, coi ta là cái gì?"

"Phu quân, chàng lại hiểu nhầm rồi." Tiểu Kiều nhìn chăm chú vào hắn, nói.

"Thiếp không phủ nhận, quả thật thiếp và Lưu thê tử đã quen biết từ lâu. Con người không phải cỏ cây, quen nhau lâu ngày, sao có thể thờ ơ? Nhưng chuyện của thiếp và Lưu thê tử đã là quá khứ. Vừa rồi thiếp cũng nói với chàng, hai năm qua thiếp đã lớn hơn, lại càng không thân với hắn. Còn hai nhà Ngụy Kiều, hiện giờ ai mạnh ai yếu, chàng và thiếp đều rõ ràng, thiếp chẳng thể nói được gì. Kiều gia thiếp muốn nhờ sức chàng nên mới lấy hôn nhân để bày tỏ thành ý, sao dám nhục nhã Ngụy gia? Thiếp nghe theo lời trưởng bối, quyết ý gả cho chàng, sao có thể một lòng hai ý? Thiếp một thân thanh bạch, chỉ một lòng chuyên nhất bước vào cửa Ngụy Gia, tâm sáng như Nhật Nguyệt."

"Cái miệng đúng là biết ăn biết nói. Tất cả đều là ta sai." Sắc mặt của Ngụy Thiệu vẫn lạnh lùng như cũ, "Nếu không thẹn với lương tâm, từ lúc ta cứu nàng từ Thạch Ấp về, đến nay đã bao nhiêu ngày rồi, sao nàng vẫn giấu diếm không nói sự thật với ta?"

"Đêm chàng chiếm được Thạch Ấp từng đến gặp thiếp, lúc ấy thiếp nghĩ trong lòng, chỉ cần chàng hỏi chuyện thiếp bị bắt, thì thiếp sẽ lập tức nói sự thật cho chàng. Nhưng khi đó chàng không hỏi nửa câu, mở miệng chỉ bảo thiếp dưỡng thương cho tốt, tạm thời không cần đi phượng Bắc vội, nói xong chàng lại vội vã đi luôn, thiếp còn có cơ hội mở miệng sao? Tình cảnh lúc ấy, chắc chàng vẫn nhớ."

Ngụy Thiệu hừ một tiếng, "Lúc về thì sao? Sao đến nay nàng vẫn không nói?"

"Phu quân, thiếp theo chàng về mấy ngày qua đều ở trong lầu Xạ Dương, không bước ra ngoài nửa bước. Chàng lại bận rộn, từ khi trở về thiếp và chàng không chạm mặt nhau lần nào. Bây giờ mới là lần đầu tiên thiếp có thể gặp chàng. Thiếp biết chàng không thích thiếp, cho dù thiếp muốn, làm sao có cơ hội và dũng khí chủ động đi tìm chàng để nói chuyện này chứ?"

Sắc mặt Ngụy Thiệu hơi dịu lại.

Tiểu Kiều cũng trầm mặc. Rũ mắt xuống. Một lát sau, hàng lông mi hơi run rẩy, lại lên nhìn lên, liếc hắn một cái rất nhanh, nhưng lại đụng vào ánh mắt hắn.

Hắn đang nhũn mỳ nhìn mình.

"Thật ra vừa nãy..."

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nàng liếc mắt về hướng cửa, giọng nói lớn hơn.

"Thiếp đang nói chuyện này với Xuân Nương. Thiếp muốn cho chàng biết, lại sợ chàng không tin, như thiếp đã nói rồi, nếu lỡ chọc giận khiến chàng nghi ngờ, thì dù có trăm cái miệng thiếp cũng chẳng thể bào chữa. Không ngờ lại khéo như thế, vừa lúc phu quân hùng hổ đi vào chất vấn."

Tiếng nói của nàng nhỏ dần, sau đó im lặng, ánh mắt lộ ra tia ấm ức, nhẹ nhàng cần mồi dò mong, từ từ nhìn xuống, cúi đầu đứng trước mặt hắn, giống như con hươu nhỏ ngoan ngoãn.

Một lúc sau, sắc mặt Ngụy Thiệu dịu lại, nhưng ánh mắt vẫn u ám.

"Nhưng gì nàng nói, là sự thật?"

Tiểu Kiều từ từ ngẩng mặt lên, đối diện với hắn.

"Thiếp biết trong lòng chàng không ưng thiếp, thành thân với thiếp cũng không phải ý muốn của chàng, có lẽ chàng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện lấy thiếp. Nhưng thiếp lại không như thế. Rời nhà mẹ đẻ, bước vào cửa nhà phu quân, liền không nghĩ tới chuyện quay đầu trở về. Trở thành thể tử của chàng, đương nhiên thiếp tự có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân.

Chỉ là có một số chuyện, thật sự một nữ nhi yếu đuối như thiếp chẳng thể nào xoay sở. Bất trắc lần này cũng không phải điều thiếp mong muốn, nhưng thiếp có thể làm gì đây? Việc làm của Lưu thể tử mặc dù là không đúng, nhưng lại xuất phát từ việc không dứt chuyện xưa, thiếp vẫn phải giữ lễ với hắn, còn khi rơi vào tay gã Trần Thụy kia giống như rơi vào hang sói, để tránh bị làm nhục, việc thiếp có thể làm chỉ là cố gắng tự vệ, kéo dài được lúc nào hay lúc đấy mà thôi."

Nàng ngừng một chút, giọng nói trở nên đau thương.

"Lúc đó thiếp rất tuyệt vọng, biết có ai thương tình? May mà cuối cùng chàng tới kịp, thiếp cũng coi như thoát khỏi kiếp nạn. Nhưng như chàng nói vì thế mà hao tổn tướng sĩ, đó cũng đúng là lỗi của thiếp..."

Chàng biết Ngụy Thiệu thể nào, có lẽ hắn biết ban đầu mình bị Lưu Diễm bắt đi nên mới nổi giận đùng đùng xông vào gây khó dễ. Tiểu Kiều đưa ra đủ lý lẽ, cũng chỉ là lá mặt lá trái, muốn đánh tan nghi ngờ của hắn, để sau này mình đỡ khổ. Chỉ là khi nói xong lại nhớ đến cảm giác sợ hãi bất lực khi ấy, nhớ tới sự đau đớn bị lửa nền đốt cháy da thịt khi tự cứu lấy mình, trước mắt lại hiện ra ngày mình xuất giá, phụ mẫu tìm mọi cách níu kéo, mũi đau xót, viên mắt đỏ lên.

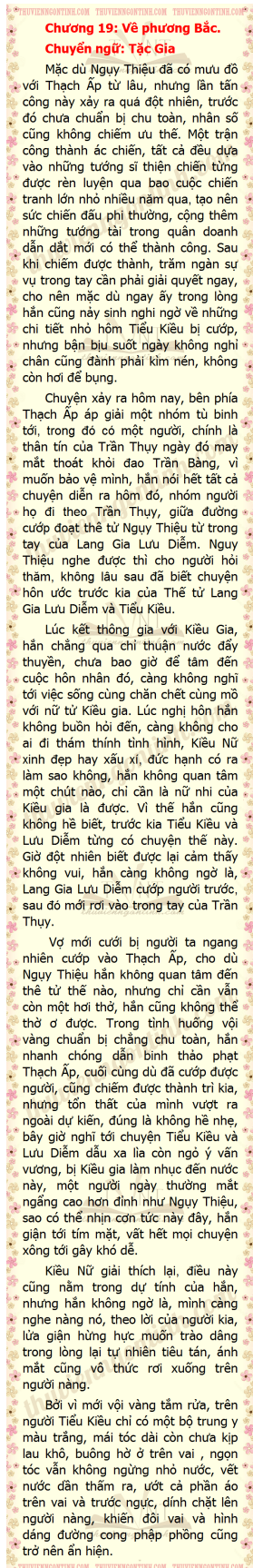
"Chàng lấy thiếp chỉ vì miễn cưỡng, nếu như thật sự không tin, bây giờ lại trách thiếp làm liên lụy đến tướng sĩ của chàng, vậy chàng chỉ cần đuổi thiếp về Duyệt Châu là được!"

Câu cuối cùng nàng gắng gượng lắm mới nói ra được, có thể nhìn thấy, mặc dù đã cố nén, cắn chặt môi dưới, cánh môi như hoa đã bị cắn đến trắng bệch, nhưng sau cùng, một giọt nước mắt vẫn không nghe lời tràn bờ mi, dọc theo má thơm rơi xuống.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

19. Chương 19: Về Phương Bắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tầm mắt Ngụy Thiệu nhìn chăm chú, trước mắt bỗng tái hiện cảnh tượng ở ngay trước phòng tắm, khi hắn cúi người chất văng nạng, mặc dù lúc đó Tiểu Kiều vội vàng chìm xuống dưới nước ngay, nhưng Ngụy Thiệu cũng đã nhìn thấy hết. Dáng hình lúc riêng tư thế này khác hẳn với sắc thái ngày thường ở trước mặt người ta, trong lòng hắn bỗng nảy sinh một thứ cảm giác lạ mở là lạ, hắn vội vàng loại hết cảnh tượng đó khỏi đầu, ngược mắt lên lại thấy đôi gò má vẫn còn vương nước mắt, nước mắt như mưa cứ rơi không ngừng nghỉ, cầu sau cùng nạng nói hình như còn có phần tức giận, nhớ lại bản thân mình lúc rời mắt kiểm chế, vừa nảy khi hắn xông tới đã dọa nạng như vậy, trong lòng cũng thấy hơi hối hận. Hắn cau mày hắng giọng nói: "Sao lại suy nghĩ lung tung thế? Ta có nói đuổi nạng bao giờ à?"

Tiểu Kiều nghiêng mặt sang bên, đưa tay vội vàng lau nước mắt trên mặt, không nói một câu nào.

Trong phòng trầm mặc.

Ngụy Thiệu thấy nạng không xoay mặt sang mình, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm giá nên ở trên bàn, như thế đó là một đóa hoa đáng để xem, bỗng nhiên lại thấy hơi mất mặt, hắn chần chờ một lúc rồi lên tiếng: "Nạng lau tóc đi kia, ngủ sớm chút đi". Sau đó xoay người bước vội đi.

Hắn vừa đi, đôi vai cứng đờ của Tiểu Kiều từ từ xịu xuống, nạng thở một hơi dài, tựa vào cạnh bàn không còn hơi sức nữa.

...

Phong ba đêm nay đã trôi qua, tất cả không khác gì lúc trước. Hai ngày sau, Chung bà bà đưa tới cho Tiểu Kiều một mớ vàng bạc, ngoài ra còn có hai mâm khế đào[1] và an thạch. Có cả thạch lựu thủy tinh mà nước ngoài tiến cống.

[1]: Giống với hạch đào

Chung bà bà nói là do Quân hầu dặn dò mang tới.

Tiểu Kiều cũng khá là bất ngờ. Nạng đoán có lẽ Ngụy Thiệu muốn bù đắp về chuyện đêm hôm đó, cho nên cũng phối hợp cười cười, nói xin chuyển lời với Quân hầu, nạng vô cùng cảm kích.

Xuân Nương sai mấy hầu gái ra nhận đồ ban thưởng rồi quý xuống tạ ơn.

"Nữ quân à, lão phu nhân tuổi đã cao, bên cạnh cần tỷ hầu hạ người. Ngày mai tỷ sẽ khởi hành quay về đó, không thể ở lại hầu hạ nữ quân nữa. Nữ quân ở lại cứ an tâm nghỉ dưỡng, chờ Quân hầu cùng nhau về phương Bắc, đến lúc đó có thể bá kiến lão phu nhân".

Trước khi bà đi nói một câu như thế. Thái độ khi nói cũng giống với trước kia, kín bưng lạnh nhạt. Nhưng cho tới hôm nay, đây lại là câu dài nhất mà Tiểu Kiều nghe được từ bà ấy. Nạng cũng để ý đến một điều, theo lời Chung bà bà vừa nói, không hề đề cập tới một nữ nhân khác ở Ngự Dương Ngụy gia, đó là mẫu thân của Ngụy Thiệu Chu thị Chu phu nhân.

Nạng cũng đáp lại vài câu chúc lên đường bình an.

Chung bà bà hơi vái lại rồi xoay người rời đi.

...

Xuân Nương không phải là người chưa va chạm xã hội, nhìn đồng hồ mà Ngụy Thiệu đưa tới bà lại thấy vui mừng. Nói hai ngày nữa phải dùng tấm lụa gấm này may cho nạng bộ mới.

"Y phục của ta nhiều lắm rồi, vốn còn không kịp mặc, không cần làm tiếp đâu".

TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM

Tiểu Kiều có vẻ hơi hững hờ, nàng vừa nói vừa tiện tay cầm hai quả khương đào đặt trong lòng bàn tay, lẩn chơi hai cái.

"Cũng được, chờ qua một thời gian". Xuân nương dẫn hầu gái mang vàng bạc đi cất: "Tỷ bóc đào cho người. Ngụy hầu đúng là có lòng ghê. Ngày trước khi còn ở Đông quận, đến mùa đông cũng khó mà tìm thấy đào lựu như thế này..."

"Ta không thích ăn mấy thứ đó".

Tiểu Kiều ném khương đào trong tay về lại đĩa.

Một quả khương đào nảy khỏi mâm, xoay vòng vòng trên bàn.

"Mọi người chia nhau ăn đi".

Nàng vỗ tay một cái, nói với Xuân Nương và mấy hầu gái còn kinh ngạc.

...

Mặc dù họ ở cùng một nơi, nhưng thời gian sau đó Ngụy Thiệu chưa từng tới Xa Dương cư. Có lúc Tiểu Kiều tản bộ trong đình viện, thỉnh thoảng cũng tình cờ gặp hẳn, thấy hẳn vẫn luôn luôn vội vã, thái độ cũng khá là lạnh nhạt. Nàng không tránh đi mà bắt chuyện với hẳn, nhưng mà hẳn chỉ tùy tiện "Ồ" lên một tiếng mà thôi, tuyệt không nói nhiều.

Ngược lại Ngụy Thiệu không hề hạn chế Tiểu Kiều đi ra ngoài. Nhưng Tiểu Kiều lại không hề đi đâu. Cuộc sống của nàng đơn điệu hơn ngày trước rất nhiều, lạc thú duy nhất có lẽ là vào lúc hoàng hôn, mỗi ngày nàng leo lên Đài đàn cúi đầu nhìn thành trì chìm dưới ánh tà dương hoặc là nơi phương xa ngoài đó.

Có lúc, Tiểu Kiều đứng trên đình Đài Đàn, thỉnh thoảng sẽ thấy một đoàn người ngựa của Ngụy Thiệu thấp thoáng ra vào thành.

Tháng ngày như chảy qua khe hở, khí trời dần dần càng ấm hơn. Mặc dù lúc sớm tối vẫn không thể coi áo đông nặng trĩu ở trên người, nhưng lúc gió thổi qua cũng không còn rét căm như dao cắt.

Con sông băng cũng bắt đầu tan chảy, trong đình viện khô khan xám xịt ở Xa Dương cư cũng dần dần hiện tra những đốm xanh nhàn nhạt.

Ngày ấy khi Tiểu Kiều phát hiện ra trước cửa sổ có một bụi cây hải đường bắt đầu nảy mầm non, Ngụy Thiệu phái người đưa tin tới cho nàng, báo thu dọn hành trang, hai ngày nữa sẽ chuẩn bị lên đường về phương Bắc.

Sắp đến đại thọ sáu mươi tuổi của Từ phu nhân.

Hắn cần phải trở về chúc mừng cùng tổ mẫu.

....

Sau ba ngày, Tiểu Kiều ngồi trên chiếc xe ngựa lao đảo lần qua mây tầng đá trên đường, rời Tín Đô đi lên phía Bắc về Ngự Dương.

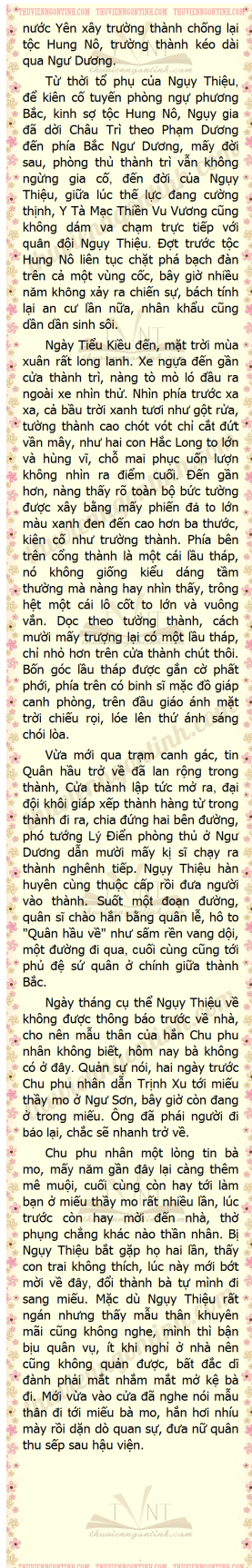
Đoạn đường trải qua rất thuận lợi, không hề xảy ra tình huống bất ngờ nào.

Nửa tháng sau, đoàn người đã tới được quận Ngự Dương.

Phía tây bắc thành là ngọn núi có tên là Ngự Sơn, thành ở Sơn Nam nên lấy tên là Ngự Dương. Cổ hựu danh, vô chung ập. Bởi vì đi thẳng theo hướng Đông Bắc thêm trăm dặm có một cổ thành tên gọi là Vô Chung, dù thành trì khá nhỏ nhưng ba mặt là đều là núi, ngày đông không rét căm căm khô hanh như nơi khác. Ở cổ thành Vô Chung Ngụy gia có một tòa biệt uyển, mùa đông năm ngoái Từ phu nhân có tới nơi đó ở, bây giờ còn chưa quay về lại Ngự Dương.

Từ xưa Ngự Dương đã là nơi bình lính đóng quân. Mấy trăm năm trước

TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM TRUYENNGOITINH.COM

nước Yên xây trường thành chống lại tộc Hung Nô, trường thành kéo dài qua Ngư Dương.

Từ thời tổ phụ của Ngụy Thiệu, để kiến cổ tuyến phòng ngự phương Bắc, kinh sợ tộc Hung Nô, Ngụy gia đã dời Châu Trì theo Phạm Dương đến phía Bắc Ngư Dương, mấy đời sau, phòng thủ thành trì vẫn không ngừng gia cố, đến đời của Ngụy Thiệu, giữa lúc thế lực đang cường thịnh, Y Tà Mạc Thiên Vu Vương cũng không dám va chạm trực tiếp với quân đội Ngụy Thiệu. Đột trước tộc Hung Nô liên tục chặt phá bạch đàn trên cả một vùng cốc, bấy giờ nhiều năm không xảy ra chiến sự, bách tính lại an cư lạc nghiệp, nhân khẩu cũng dần dần sinh sôi.

Ngày Tiểu Kiều đến, mặt trời mùa xuân rất long lanh. Xe ngựa đến gần cửa thành trì, nặng nề mà ló đầu ra ngoài xe nhìn thử. Nhìn phía trước xa xa, cả bầu trời xanh tươi như gột rửa, tường thành cao chót vót chỉ cắt đứt vầng mây, như hai con Hắc Long to lớn và hùng vĩ, chỗ mai phục uốn lượn không nhìn ra điểm cuối. Đến gần hơn, nàng thấy rõ toàn bộ bức tường được xây bằng mấy phiến đá to lớn màu xanh đen đến cao hơn ba thước, kiên cố như trường thành. Phía bên trên cổng thành là một cái lầu tháp, nó không giống kiểu dáng tầm thường mà nàng hay nhìn thấy, trông hết một cái lỗ cốt to lớn và vuông vắn. Dọc theo tường thành, cách mười mấy trượng lại có một lầu tháp, chỉ nhỏ hơn trên cửa thành chút thôi. Bốn góc lầu tháp được gắn cờ phất phới, phía trên có binh sĩ mặc đồ giáp canh phòng, trên đầu giáo ánh mặt trời chiếu rọi, lóe lên thứ ánh sáng chói lóa.

Vừa mới qua trạm canh gác, tin Quân hầu trở về đã lan rộng trong thành, Cửa thành lập tức mở ra, đại đội khôi giáp xếp thành hàng tử trong thành đi ra, chia đứng hai bên đường, phó tướng Lý Điện phòng thủ ở Ngư Dương dẫn mười mấy kỵ sĩ chạy ra thành nghênh tiếp. Ngụy Thiệu hân huyên cùng thuộc cấp rồi đưa người vào thành. Suốt một đoạn đường, quân sĩ chào hân bằng quân lễ, hô to "Quân hầu về" như sấm rền vang dội, một đường đi qua, cuối cùng cũng tới phủ đệ sứ quân ở chính giữa thành Bắc.

Ngày tháng cụ thể Ngụy Thiệu về không được thông báo trước về nhà, cho nên mẫu thân của hắn Chu phu nhân không biết, hôm nay bà không có ở đây. Quân sự nói, hai ngày trước Chu phu nhân dẫn Trịnh Xu tới miếu thầy mo ở Ngư Sơn, bấy giờ còn đang ở trong miếu. Ông đã phái người đi báo lại, chắc sẽ nhanh trở về.

Chu phu nhân một lòng tin bà mo, mấy năm gần đây lại càng thêm mê muội, cuối cùng còn hay tới làm bùa ở miếu thầy mo rất nhiều lần, lúc trước còn hay mới đến nhà, thờ phụng chẳng khác nào thần nhân. Bị Ngụy Thiệu bắt gặp hai lần, thấy con trai không thích, lúc này mới bắt mới về đây, đổi thành bà tự mình đi sang miếu. Mặc dù Ngụy Thiệu rất ngăn nhưng thấy mẫu thân khuyên mãi cũng không nghe, mình thì bận bịu quân vụ, ít khi nghĩ ở nhà nên cũng không quản được, bắt đặc đi đánh phải mất nhăm mắt mở kìa bà đi. Mới vừa vào cửa đã nghe nói mẫu thân đi tới miếu bà mo, hắn hơi nhíu mày rồi dặn dò quan sự, đưa nữ quân thu xếp sau hậu viện.

20. Chương 20: Ở Chung

Chuyển ngữ: Mèo lang thang

Phủ đệ Ngụy gia ở đây vừa có sự nguy nga khí khái của thế gia đại tộc phương Bắc, vừa được kiến thiết theo lối Công Hầu. Cửa lớn mở ba gian, bên trên là mái nhà lối Hiết Sơn [1] tầng tầng lớp lớp, bên dưới là nền đá cẩm thạch vững chắc, xà nhà mô phỏng theo hoa văn Quy Long làm điểm chính, trước cửa là một đôi ngựa bằng đồng thau cao ngang ngựa nửa người. Tiền đường rộng lớn, hậu trạch phân chia bằng tường viện, sân viện nằm chính giữa, bố cục tổng thể vừa thoáng đãng lại vô cùng sáng sủa.

[1] Hiết Sơn: một dạng kiến trúc mái cổ của Trung Quốc. Hiết Sơn còn gọi là Cửu Tích vì có 9 đường mái (1 chính tích, 4 thù tích, 4 thang tích).

Người có địa vị tối cao ở Ngụy Gia như vậy chắc chắn chính là người đang ở Vô Chung thành lúc này- Từ phu nhân. Cư của Từ phu nhân ở hướng chính bắc, lúc này không người ở. Mẹ Ngụy Thiệu Chung thị ở phía đông, Tiểu Kiều được sắp xếp ở Tây Phòng.

Tây Phòng được gọi là “Phòng”, thực ra là một sân viện độc lập không nhỏ, qua hai ngưỡng cửa, đi qua sân lớn và sương phòng trái phải hai bên, cuối cùng mới tới nơi riêng tư nhất là phòng ngủ, nhĩ phòng sân vườn, tất cả đều đầy đủ.

Tỳ nữ ở Tây Phòng có khoảng chừng mười người, bây giờ đều ra ngoài cửa lớn quỳ nghênh đón Tiểu Kiều, cung kính gọi nàng một tiếng Nữ Quân.

Mặc dù lần này trở về không báo trước, nhưng phòng trong phòng ngoài đều sạch sẽ ngăn nắp, bên trong phòng ngủ không vương một hạt bụi.

Từ nay về sau, Tiểu Kiều sẽ phải sinh sống lâu dài ở nơi này.

Khi Xuân Nương sắp xếp hành trang cùng thị nữ, Tiểu Kiều đã để ý thấy trong phòng có mấy bộ quần áo đàn ông và một số vật dụng hàng ngày.

Xem ra trước nay khi Ngụy Thiệu ở nhà, ngày thường hẳn cũng ở tại đây.

Khi còn ở Tín Đô, ngay trước mặt Chung bà bà, Ngụy Thiệu đã công khai ở riêng với mình, không hề có ý muốn che giấu, có thể thấy hẳn hoàn toàn không quan tâm tới việc người nhà sẽ nhìn nhận như thế nào về mối quan hệ vợ chồng giữa hai người bọn họ. Hơn nữa hẳn vẫn luôn tỏ rõ thái độ khinh thường trước sau như một với Tiểu Kiều, theo nàng suy đoán, có lẽ Ngụy Thiệu cũng không muốn miễn cưỡng ở chung một phòng với nàng đâu.

Việc này đối với một “Nữ Quân” mới tân hôn chưa lâu như nàng mà nói đương nhiên là một sự nhục nhã, chờ tới ngày mai, chắc chắn nàng sẽ thành đề tài bàn tán của nô bộc trên dưới Ngụy Gia.

Cây có vỏ cây, người có mặt mũi. Cây không có vỏ thì không sao sống được, người không mặt mũi, mặc dù không thể nào chết được nhưng cũng quá khó nhìn.

Tiểu Kiều cũng chỉ là một người phạm tục mà thôi. Vừa mới tới đây, nào có ai mong muốn chỉ sau một đêm đã trở thành trò cười trong mắt của kẻ khác. Nếu có thể ngẩng cao đầu kiêu ngạo mà sống, cho dù có khổ cực đến mấy nàng cũng thấy vui hơn.

Nhưng những chuyện thế này không phải tự nàng có thể giải quyết được. Có lẽ Ngụy Thiệu chỉ hận không thể xem nàng như con ruồi mà đập chết đi thôi, đỡ cản trở tầm nhìn của hắn, cho nên nàng cũng chỉ có thể cố hết sức tránh xa.

May mà nàng cũng rất có mắt nhìn, không tự mình đâm đầu vào ngõ cụt, có lẽ đây cũng là ưu điểm lớn nhất của Tiểu Kiều.

Cho nên nàng cố ý lên tiếng dẫn dò Xuân Nương, sắp xếp gọn gàng những vật dụng còn để lại của Ngụy Thiệu sang một bên, chờ hắn phái người tới lấy.

...

Sau khi Ngụy Thiệu ném nàng cho quản sự, suốt cả một ngày đều không thấy tăm hơi.

Chủ nhân Ngụy Gia làm sao có thể có cảm tình gì với nữ nhi nhà họ Kiều cho được. Kể hầu người hạ cũng không khác là bao. Nhưng không bao gồm tất cả những kẻ hầu người hạ.

Cho dù tiền không mua được lòng người, nhưng để khiến người ta mở miệng, cũng không phải khó khăn.

Ban đầu khi còn ở Tín Đô, phần lớn hạ nhân trong Tín Cung đều là người địa phương, họ không biết về chuyện của Ngưu Dương Ngụy Gia. Mấy hạ nhân đi theo Chung bà bà thì đều sợ bà ấy, nói chuyện còn ấp a ấp úng, nói gì tới việc hỏi được chuyện gì đây. Sau khi đến nơi này thu xếp ổn thỏa rồi, dựa vào bản lĩnh biết nhìn người của Xuân Nương được tôi luyện từ khi bà còn ở Kiều Gia, rất nhanh sau đó đã hỏi han tường tận rất nhiều chuyện liên quan tới Ngụy Gia và Chu phu nhân từ một nô tỳ tên là Bính Nữ.

Chuyện thông gia đương thời, hôn nhân chú trọng là môn đăng hộ đối, nhất là thế gia đại tộc càng coi trọng chuyện này. Cho nên so sánh với Ngụy Gia, nhà mẹ đẻ của Chu phu nhân có xuất thân thấp hèn, ban đầu phụ thân của bà chỉ là một Đô Bưu [2] tại Trác Quận, sau này đầu quân, nhờ có công trạng mà được thăng lên tới chức Lang Tương, được tổ phụ Ngụy Thiệu trọng dụng, trong một lần tác chiến, ông can cho tổ phụ Ngụy Thiệu một mũi tên, nhằm đúng nơi yếu hại, không thể chữa trị được. Tổ phụ Ngụy Thiệu ấy nấy lại càng thêm cảm kích, thấy Chu gia có một nữ nhi, tuổi tác và diện mạo cũng tương đương với trưởng tử Ngụy Kinh của mình, ông bèn đưa sinh lễ cưới vào cửa làm thê.

[2] Đô Bưu: người chuyển thư

Sau khi Chu thị vào Ngụy gia thì sinh hai con trai. Con trai trưởng Ngụy Bảo, tự Bá Công, con trai thứ Ngụy Thiệu, tự là Trọng Lâm. Mười năm trước bất hạnh mất cùng lúc cả chồng và con trai trưởng, Chu thị đau đớn, mãi không thể thoát ra khỏi đả kích, sau đó không biết sao lại tiếp xúc bà mo, một mực hết lòng tin tưởng.

Thái độ của Từ phu nhân đối với Chu thị vẫn luôn luôn không lạnh không nóng. Chu thị cũng có phần sợ hãi đối với bà mẫu [mẹ chồng] đến từ Trung Sơn quốc này, bà mẫu nàng dâu cũng không hề gần gũi. Mấy năm gần đây, từ khi Ngụy Thiệu hoàn toàn chưởng quân, Từ phu nhân không quản sự gì nhiều, một năm có đến hơn nửa thời gian đều ở lại Vô Chung cư, chỉ còn mình Chu thị trông coi đại trạch ở Ngự Dương.

Bên cạnh Chu thị có nuôi một cô gái mười tám tuổi còn chưa xuất giá, tên là Trịnh Sở Ngọc, là cháu ngoại gái của Chu thị. Trịnh phụ từng là Ti Nông [3], bất hạnh chết sớm, nàng trở thành bé gái mồ côi đến sống nương nhờ di. Mấy năm trước bà mo bói quẻ, nói Trịnh Sở Ngọc là cát nhân của Chu thị, có nàng ta bên cạnh, Chu thị có thể tị hung xu cát, vừa đúng lúc ấy Chu thị đang mắc bệnh, Trịnh Sở Ngọc chăm sóc ngày đêm bà mới dần bình phục, sau khi khỏi hẳn bèn tin tưởng tiên đoán không một chút nghi ngờ, đối với nàng ta càng vô cùng yêu mến. Do xuất thân của Trịnh Sở Ngọc không tương xứng, bà muốn con trai mình nạp nàng ta làm thiếp. Chỉ là không biết tại làm sao, Ngụy Thiệu cứ chần chừ không thu nạp. Hai năm này Chu thị vẫn một mực giữ Trịnh Sở Ngọc cạnh bên mình, đối xử đãi ngộ đều y hệt như cơ thiếp của Ngụy Thiệu, gia nhân cũng gọi nàng ta một tiếng Trịnh mỹ nhân.

[3] Ti Nông: quan trông coi nông nghiệp

“Nữ Quân, người đoán xem vì sao Ngụy Hầu đã hơn hai mươi tuổi còn rề rà chưa chịu lấy vợ? Ngoài cô Trịnh mỹ nhân này, thật ra trước đó vẫn còn có một người...”

Xuân Nương ghé vào bên tai Tiểu Kiều, đang định nói tiếp, phó phụ tên Bính Nữ vội vã tới truyền lời, nói Chu phu nhân đã từ Ngự Sơn trở về phủ, Nam Quân cũng đã trở về, mời Nữ Quân cùng nhau đi bái kiến trưởng bối.

Xuân Nương ngừng lại.

Tiểu Kiều đã thay đồ từ sớm, giờ không cần đổi xiêm áo gì thêm, nàng nhìn qua gương một chút rồi mang theo bộ áo được may theo cực tốt mà Xuân Nương đã chuẩn bị sẵn sàng, mở cửa đi ra ngoài.

Ngụy Thiệu đang đứng ở lối rẽ hành lang thông đến Đông phòng, hẳn là để đợi nàng.

Ngày thường ngoại trừ bộ chiến bào, dường như thường phục của hắn chỉ có một màu xanh. Lúc ở Tín Đô, nhiều lần Tiểu Kiều vô tình bắt gặp hắn, thấy hắn vẫn luôn mặc y phục màu xanh sẫm. May mà gương mặt cũng dễ nhìn, cho nên không có vẻ già dặn. Bây giờ đây hắn cũng vận một bộ đồ xanh sẫm, nhưng so với y phục trên người Tiểu Kiều lại trông rộng thùng thình, trên hông thắt một cái đai lưng to bản nạm bạch ngọc, tôn lên eo thon lưng rộng của bản thân, bóng lưng thẳng tắp, vừa lúc có cơn gió thổi quá bên người hắn, cuốn một góc tay áo bào dài phất phơ, bót đi vẻ cứng rắn ngoan lệ của chiến bào, ngược lại còn có mấy phần phong lưu phóng khoáng.

Thật ra từ khi Bính Nữ truyền lời cho Tiểu Kiều tới bây giờ, nhiều lần cũng không quá nửa khắc đồng hồ, đường đình viện không tính là ngắn, đi tới đi lui cũng tốn chút thời gian. Thế nhưng dường như hần sắp chờ không nổi, hai tay chấp ở sau lưng, nghe có tiếng bước chân tới gần, nghiêng đầu nhìn thấy nàng đi tới, hần đã xoay người đi thẳng về phía Đông phòng.

Bước chân của hần rất nhanh, lại cộng thêm chân dài, chưa gì đã cách xa Tiểu Kiều một đoạn đường. Lúc đầu Tiểu Kiều còn tăng nhanh nhịp bước, nhưng quả thực nàng không sao đuổi kịp, đành nói về phía bóng lưng của người kia: “Phu quân, chàng chậm một chút có được không?”

Hình như Ngụy Thiệu hơi sững sốt, hần ngừng lại, nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái.

Tiểu Kiều nhắc vạt váy lên, bước nhanh mấy bước đuổi kịp hần, hơi mỉm cười nói tiếp: “Hôm nay phải bái kiến trưởng bối, cho nên thiếp mặc đồ nghiêm túc, váy váy hơi hẹp, đi lại khá bất tiện. Phu quân cao hơn thiếp cả một cái đầu, sải bước đã dài, nếu còn đi nhanh thiếp cũng chỉ có thể chạy đuổi theo chàng thôi.”

Hôm nay nàng đứng bên cạnh hần, đầu chỉ tới bả vai, nếu ở những thời đại sau này, cao lớn sánh vai cùng nhỏ nhắn như thế này có khi còn kiếm được cái mỹ danh “Đôi dưa lệch dễ thương”, nhưng bây giờ rơi vào đầu Tiểu Kiều lại không phải một câu chuyện đẹp dễ như vậy được.

Ngụy Thiệu quay qua nhìn nàng chăm chú.

Nàng nói xong thì bặm môi, hai khóe môi tự nhiên hơi nhếch lên, đôi mắt trong veo như đang cười nhìn hần.

Thực ra Ngụy Thiệu cũng không hiểu những gì nàng nói lắm, nhưng mà không biết tại sao, ở trước mặt nàng hần không thể vất mặt mũi đi được. Cuối cùng đành miễn cưỡng ừ với nàng một tiếng, vẻ mặt càng nghiêm túc lạnh lùng, hơi hơi ngẩng cằm lên, ý bảo nàng đi theo mình, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này bước chân hần quả nhiên đã chậm hơn rất nhiều, Tiểu Kiều cũng dễ dàng đồng hành bên cạnh hần, bước tới Đông phòng.

Hạ nhân Đông phòng không dưới hai mươi người, tất cả đều đứng ở hai bên hành lang, xa xa thấy Ngụy Thiệu dẫn Tiểu Kiều đi tới, họ đồng loạt quỳ xuống nghênh đón. Tiểu Kiều bỏ lại một đồng ánh mắt có kinh diễm, có tò mò, hoặc khinh ghét soi mói ở sau lưng, đi theo Ngụy Thiệu tới gian nhà lớn nơi Chu phu nhân đang ở.

Trong phòng được bài trí xa hoa mà mỹ lệ, trong không khí phảng phất mùi xạ hương nồng nàn. Sau khi mẫu thân của Ngụy Thiệu Chu phu nhân trở về, bà đã thay trang phục, bây giờ đang ngồi thẳng phía sau chiếc bàn thấp bằng gỗ tử đàn đặt bên trên giường nhỏ. Năm nay bà đã tuổi bốn mươi, vóc người hơi mập, trên người là một bộ hoa phục, đầu cài trâm ngọc xanh biếc, lúc còn trẻ hần là một mỹ nhân, cho dù bây giờ, khuôn mặt vẫn cực kì đoan chính, chẳng qua có lẽ do ngày thường có thói quen nghiêm mặt, khóe môi hơi rũ xuống, hai bên mép hần sâu những nếp nhăn, khiến chẳng những trông bà già trước tuổi, mà vẻ mặt cũng có nét kiêu căng. Bên dưới bà một cô gái mặc bộ áo tím nhạt đang quỳ ngồi, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, xiêm áo làm nổi bật màu da trắng nõn của nàng ta, cũng tô điểm cho dung mạo càng nhìn

càng xinh đẹp. Nàng ta thấy Ngụy Thiệu đi vào, gương mặt hơi đỏ ửng, vôi vàng đứng lên khỏi sạp nhỏ, làm lễ với hắn, nhẹ nhàng gọi một tiếng “Biểu huynh”, tư thái thùy mị, giọng nói dịu dàng.

Ngụy Thiệu thờ ơ đáp lời. Cô gái vừa mới dồn hết tâm trí tô trang điểm phấn, thấy hắn chẳng may may để ý đến mình, ánh mắt lóe lên vẻ thất vọng mơ hồ, ngay sau đó nàng ta nhìn về phía Tiểu Kiều, ánh mắt bất ngờ hơi sưng lại.

Tiểu Kiều biết cô gái này chắc là cái vị Trịnh mỹ nhân kia, biểu muội của Ngụy Thiệu. Nàng hơi liếc mắt nhìn, rồi theo Ngụy Thiệu đến trước sạp của Chu phu nhân, xuôi tay đứng một bên.

Từ sau khi Tiểu Kiều đi vào, Chu phu nhân liền ra vẻ như không nhìn thấy nàng. Chỉ vui mừng thân thiết tươi cười cùng nhi tử, vẫy tay gọi hắn ngồi xuống bên cạnh mình, cẩn thận tỉ mỉ quan sát một lúc lâu, sau đó lại xoa xoa cánh tay hắn, đau lòng xót xa cho đứa con đi nửa năm vừa đen vừa gầy, bà còn hỏi thăm việc ăn uống ngủ nghỉ trong cuộc sống thường ngày của hắn, cuối cùng hỏi tới quân tình đánh trận. Ngụy Thiệu sơ lược đề cập tới mấy câu, bà bèn thở dài than thở: “Một phụ nhân như ta, tuy không hiểu quân tình, con nói gì cũng thuận lợi suôn sẻ, nhưng ta biết nói nguy hiểm vạn phần. Trọng Lâm, con phải cố gắng bảo trọng thân thể, không thể có bất trắc gì đâu.”

Ngụy Thiệu ôn tồn trấn an Chu phu nhân mấy câu.

Chu phu nhân gật đầu: “Mặc dù thế đạo đầy hung hiểm, nhưng con là cát nhân thiên tướng, tất có thần nhân phù hộ, vốn ta cũng không phải lo lắng gì nhiều, sợ nhất, chỉ là lòng người đa đoan...”

Ánh mắt đầu tiên bà nhìn Tiểu Kiều từ khi nàng bước tới, ngập tràn sự căm thù và chán ghét.

“Trọng Lâm, nếu không phải năm đó cha con tin nhầm người ngoài, bây giờ ông ấy cũng không rơi vào thảm trạng như hôm nay. Đến tận lúc này ta vẫn nhớ tới cái chết năm đó của phụ huynh con, lòng đau như cắt, đêm đêm ta không thể nào chợp mắt dù một chút, hận không thể rút gân lột da kẻ thù. Nhất định con phải nhớ kỹ vết xe đổ năm đó, không được nhẹ dạ cả tin!”

Câu “Rút gân lột da kẻ thù” kia, dường như bà cắn răng nghiền lợi, gằn từng chữ từng chữ một, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Kiều đã không chỉ có căm thù chán ghét, mà còn ẩn chứa sự âm tàn, như thể muốn lóc da lột xương nàng thật vậy.

Vốn Tiểu Kiều đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị Chu phu nhân chán ghét, nhưng không ngờ, bà ta không hề che giấu sự chán ghét căm hận tới mức như thế này, lần đầu tiên trong đời gặp phải tình cảnh đó, trong lòng nàng không hề chuẩn bị trước, lúc này bất giác cũng rung mình, sắc mặt trắng bệch ra, đầu ngón tay cũng trở lên lạnh buốt.

Ngụy Thiệu liếc nhìn Tiểu Kiều rồi nói với Chu phu nhân: “Nhi tử tự có chừng mực, mẫu thân không cần lo lắng quá.” Lại nói, “Hôm nay mẫu thân vừa từ trên núi trở về, đường xe chắc hẳn cũng mệt rồi, nhi tử và tân phụ hành lễ với ngài, xong rồi mẫu thân cũng sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong thì đứng dậy, đi tới trước một tấm đệm quỳ được trải ngay trước sạp của Chu phu nhân.

Tiểu Kiều hơi định thần lại, vội vàng đi tới một tấm đệm khác, song song quỳ xuống cạnh nam nhân, dập đầu hành lễ với Chu phu nhân.

Chu phu nhân trầm mặt, mắt chỉ nhìn con trai, không buồn để ý tới Tiểu Kiều chút nào.

Tiểu Kiều cùng hành lễ ra mắt với hấn xong nhưng không thể đứng dậy, theo quy củ, nàng nâng hai tay dâng bộ châm tuyến đã chuẩn bị mang theo, giờ cao quá đầu, chờ người tới nhận.

Nàng cúi đầu, giờ hai tay hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh. Cho đến khi hai cánh tay bắt đầu dần ê ẩm, sắp không nâng nổi nữa, nàng vẫn cố cắn răng kiên trì, bên cạnh có một cánh tay đưa tới, cầm lên, bỏ vào trước sạp của Chu phu nhân.

“Mẫu thân, không có chuyện gì nữa thì chúng con xin cáo lui trước.”

Giọng nói của Ngụy Thiệu vang lên.

Tiểu Kiều buông cánh tay xuống, đứng lên khỏi nệm quỳ.

“Nàng ta cứ đi đi. Con ở lại, ta có chuyện muốn nói với con.”

Chu phu nhân lạnh lùng lên tiếng.

Tiểu Kiều khom người hành lễ với người trên sạp, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

“Ngọc Nhi, con cũng ra ngoài đi, dì có chuyện muốn nói với biểu huynh con.”

Chu phu nhân nhìn về phía Trịnh Sở Ngọc vẫn luôn đứng bên cạnh, trên mặt hiện lên nụ cười hiền hòa, nói.

Trịnh Sở Ngọc liếc nhìn Ngụy Thiệu, dịu dàng đáp vâng, nàng khom người hành lễ, sau đó cũng lui ra bên ngoài.

...

“Trọng Lâm! Không lẽ ngày mai con định dẫn nàng ta đi bái tế gia miếu luôn sao?”

Trong phòng chỉ còn lại mẹ con hai người, Chu phu nhân lập tức hỏi luôn.

Ngụy Thiệu vẫn mặt không biểu cảm, đáp lại một câu: “Sao có thể!”

Hình như Chu phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, bà hừ một tiếng: “Vậy thì tốt. Mẫu thân còn tưởng con bị sắc đẹp của Kiều nữ mê hoặc, đã quên mối thù của phụ huynh con năm đó! Vừa rồi chẳng qua ta chỉ muốn làm nàng khó chịu một chút thôi, con thì hay nhỉ, thay mặt ta nhận quà, ai thêm chứ! Vừa nhìn đã muốn bắn mắt ta!”

Ngụy Thiệu khẽ nhún mày: “Mọi chuyện nên có chừng mực thôi. Nhi tử còn có việc, không thể ở đây mãi với nàng. Nếu mẫu thân không thích, ném, cắt, cứ tùy ý mẫu thân.”

Chu phu nhân thấy con mình hình như có vẻ không được vui, bà bèn sửa lời nói: “Con đi chuyến này cũng đã nửa năm rồi, Ngọc Nhi vẫn luôn thương nhớ con, tối nay...”

“Tối nay nhi tử nghỉ ở phòng Kiều nữ.” Ngụy Thiệu cắt ngang lời Chu phu nhân, “Mẫu thân, con muốn nhắc lại với người lần cuối, con không hề có chút tâm tư nào với biểu muội, mẫu thân nên tìm một gia đình thích hợp, sớm gả biểu muội ra ngoài cho thỏa đáng, tránh lãng phí tuổi xuân, ngày sau hối hận cũng đã muộn rồi”.

Chu phu nhân tức giận nhìn con trai, hồi lâu cả giận nói: “Tốt, tốt, ta ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, bây giờ con phụng dưỡng ta như vậy đó sao? Ta có ép người làm cái gì đâu hả, chẳng qua chỉ muốn con nạp Ngọc Nhi vào phòng thôi. Cha con nhất mạch, hôm nay chỉ còn con đơn truyền, bây giờ cũng đã hai mươi hai, tuổi không còn nhỏ, đến nay vẫn không con không cháu, rốt cuộc cũng cưới vợ lại là con gái của Kiều gia! Ta không lay chuyển được tổ mẫu của con, bà làm chủ, ta cũng chỉ có thể chấp nhận vậy. Nhưng mà một nữ nhi của kẻ thù như vậy, sao cho thể thay Ngụy gia khai chi tán diệt? Sớm muộn cũng phải lưu! Rốt cuộc Ngọc Nhi có chỗ nào không hợp ý của con, con muốn làm ta tức giận như vậy hả...”

Hình như Chu phu nhân bỗng nhớ ra cái gì đó, bà dữ tợn trừng to hai mắt.

“Chẳng lẽ, từ trước đến nay con vẫn còn nhớ mãi không quên Tô Nữ đó? Lần lữ mãi không chịu lập gia đình thì thôi đi, bảo nạp thiếp cũng từ chối năm lần bảy lượt!”

Đáy mắt Ngụy Thiệu hơi tối đi, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng, hần thờ ơ nói: “Mẫu thân đã suy nghĩ nhiều rồi! Nhi tử ở bên ngoài quanh năm suốt tháng, suốt ngày bận bịu chuyện quân vụ, sao có thời gian suy nghĩ những chuyện phong hoa tuyết nguyệt như thế này? Chuyện Sở Ngọc, từ nay về sau không cần nhắc lại nữa. Con còn có việc, xin được cáo lui trước. Mẫu thân cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Ngụy Thiệu khom người hành lễ với Chu phu nhân rồi quay đầu bước đi.

Chu phu nhân trừng mắt nhìn bóng lưng con trai, khuôn mặt đầy tức giận, bỗng nhiên bà liếc mắt nhìn thấy bộ châm tuyến Tiểu Kiều mới kính lên còn để nguyên trên sập, bà cầm lên nghiêng răng nghiêng lợi lấy kéo xọet xọet cắt nó thành hai khúc, rồi quăng luôn cả đồ cả kéo xuống mặt đất.

...

Xuân Nương chờ Tiểu Kiều ở sân viện bên ngoài Đông phòng, thấy nàng đi ra, bà vội vàng nghênh đón rồi

yên lặng cùng nàng quay trở về, cuối cùng về đến phòng ngủ, bà cho hạ nhân lui ra, lúc này mới hỏi tới những chuyện vừa trải qua.

Tiểu Kiều đã bình ổn tinh thần, nàng cũng không giấu giếm Xuân Nương một chút gì, kể lại ngắn gọn những chuyện đã trải qua ở trong phòng Chu phu nhân.

Xuân Nương trầm mặc hồi lâu, bà nói: “Nữ Quân, phu nhân căm ghét Nữ Quân như vậy, muốn làm bà vui vẻ, chỉ sợ cũng chẳng có cách nào. Bây giờ chúng ta chỉ có thể trông chờ vào Từ phu nhân. Nếu Từ phu nhân mà cũng giống như vậy, Nữ Quân...”

Bà chần chờ một lúc rồi ghé sát tai Tiểu Kiều thì thầm: “Có khi nào Nữ Quân nghĩ tới chuyện không bằng uyển chuyển hầu hạ Ngụy Hầu, có được sự che chở của ngài ấy? Ngày trước ở Tín Đô, tỳ cảm thấy mặc dù Ngụy Hầu lạnh nhạt Nữ Quân vì hận cũ, nhưng ngài ấy cũng không phải kẻ lấy chuyện gây đau khổ cho người khác làm vui, không phải đại gian đại ác gì. Hôm nay nô tỳ nghe Bính Nữ nói, trong một năm hiếm khi Ngụy Hầu có thời gian ở lại nơi này. Phu nhân căm ghét người như vậy, nếu Từ phu nhân cũng oán hận người, đến khi đó Ngụy Hầu mà đi, một thân một mình Nữ Quân ở lại đây thì biết sống ra sao?”

Tiểu Kiều nhìn Xuân Nương, có vẻ kinh ngạc với việc đột nhiên bà nghĩ ra chủ ý này cho mình.

Xuân Nương trùi mền vuốt ve mái tóc dài của nàng, thở dài nói: “Lúc còn ở Tín Đô, vốn tỳ đã có lòng muốn khuyên nhủ Nữ Quân. Tỳ cũng biết, như vậy là uất ức cho Nữ Quân. Xuân Nương là một người ngu ngốc, Nữ Quân thông minh hơn Xuân Nương gấp trăm lần. Nếu có gì không đúng, mong Nữ Quân đừng trách phạt.

Tiểu Kiều lắc lắc đầu: “Ta biết bà cũng vì muốn tốt cho ta thôi. Nay chúng ta vừa mới tới cũng không cần phải gấp. Đợi gặp mặt Từ phu nhân rồi nói.”

Nàng mỉm cười đáp lại.

...

Thật ra hôm nay Tiểu Kiều thấy rất mệt. Nhưng buổi gặp mặt Chu phu nhân lúc chạng vạng lại khiến nàng thao thức cả đêm không ngủ được.

Đột nhiên nàng rất nhớ Đại Kiều, nhớ hơn bất cứ khi nào khác.

Một mình nằm trên giường, lăn qua lộn lại, nàng suy nghĩ về chuyện kiếp trước. Có khi ngay đêm động phòng Đại Kiều đã bị Ngụy Thiệu phái người đưa về Ngự Dương giống như mình vậy. Chẳng qua là, trên đường tỳ ấy không gặp phải bất trắc gì như mình, cuối cùng một thân một mình đến nơi đây. Khi một mình tỳ ấy phải đối mặt với Chu phu nhân, gặp phải những chuyện giống như mình hôm nay, rốt cuộc tỳ ấy đã vượt qua thế nào? Sau đó vô số những ngày ngày đêm đêm kế tiếp, tỳ ấy phải cô đơn chịu đựng ra làm sao, cho đến thời khắc cuối cùng, bị phu quân hữu danh vô thực phế bỏ, nhìn hắt ta lập một nữ nhân khác làm hậu, sau đó, sao tỳ ấy lại chìm trong tuyệt vọng và bi thương, tự sát để kết liễu mạng mình?

Mặc dù nàng biết, cả đời này, nàng sẽ không gặp phải vận mệnh bi thảm như tỷ ấy, nhưng trong lòng Tiểu Kiều vẫn thấy buồn bã và hốt hoảng, cũng vui mừng vì trong mấy tháng cuối cùng của năm ngoái, nàng đã có một quyết định chính xác như thế này.

Chẳng qua bây giờ nàng rất muốn gặp lại Đại Kiều, rất muốn biết tỷ ấy đang ở nơi nào, cùng tình lang Bĩ Trệ của tỷ ấy trải qua những tháng ngày ra sao.

Ngoài cửa bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân, nghe có phần quen thuộc.

Hình như...

Là Ngụy Thiệu?

Bây giờ đã rất trễ. Cũng không thấy hắc phái người tới lấy đồ. Có lẽ hắc không cần, hoặc là, hắc tự mình tới lấy?

Tiểu Kiều có hơi nghi ngờ, lắng tai nghe tiếng động bên ngoài, cửa lớn bị người ta đẩy ra, nhưng bởi vì nàng có gài then cửa nên không đẩy ra được.

“Nữ Quân! Quân Hầu đến!”

Giọng nói của Xuân Nương vang vọng.

Tiểu Kiều lộp bộp giật mình.

Quả nhiên là hắc!

“Đến đây!”

Nàng đáp một tiếng, nhanh chóng ngồi dậy, với lấy áo xiêm y khoác lên trên người rồi vội vàng thắt chặt vạt áo, cột đai lưng, xuống đất đi sang bên mở cửa.

Quả nhiên, Ngụy Thiệu đang đứng chờ ngoài kia.

Xuân Nương vội vàng đi vào, mang theo vẻ mặt vui mừng nói khẽ với Tiểu Kiều.

Việc này đúng là quá bất ngờ. Đang lúc Tiểu Kiều còn đầy kinh ngạc, Ngụy Thiệu đã nhấc chân vào trong, mặt mày mệch mội đi thẳng vào phòng tắm, hắc nói: “Cầm quần áo của ta vào...”

Hắn đi hai bước, bỗng nhiên liếc nhìn về phía quần áo của mình và những vật dụng thường dùng hàng ngày được thu dọn chỉnh tề xếp đặt ở trên bàn, hắn dừng bước rồi từ từ quay đầu, nhìn về phía Tiểu Kiều.

Mặt Tiểu Kiều bỗng đen xì một mảng, nàng vội vàng đi tới chắn trước mặt hắn, cố giải thích như chẳng có chuyện gì: “Hạ nhân nói ở đây đã lâu không có người nào ở, thiếp sợ có côn trùng nắm mốc, nên ban ngày đã sai người dọn dẹp, lúc ấy mới đặt tạm quần áo của chàng ra ngoài này, vừa rồi thiếp quên chưa cất lại...”

Ngụy Thiệu vẫn nhìn nàng chằm chằm.

Nàng hơi thoái chí, giọng nói cũng càng ngày càng thấp. Giải thích xong, nàng thấy hắn mím môi, vẻ mặt mà nàng hơi quen thuộc.

“Cất lại đi, từ nay về sau ta cũng ở nơi này!”

21. Chương 21: Đêm Trăng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 21: Đêm trắng
Chuyển ngữ: Yng

Nguy Thiệu khoác trên người một chiếc áo trắng mỏng, hai vạt áo phồng phanh, vạt phía bên phải chỉ khép hờ quần bên hông mà không hề buộc lại, Nguy Thiệu cứ để thế bước ra từ phòng tắm, vạt áo phất phơ là tà bay. Từ trước tới giờ, dây phòng phía tây bên này đều được dùng để hầu hạ việc tắm rửa cho hân, mấy bà vú già tay chân nhanh nhẹn vội vàng thu dọn lại rồi khom người lui ra. Xuân Nương nhìn Tiểu Kiều một chút, sau đó cũng lui ra cùng mấy bà vú nọ, trước khi đi còn nhẹ nhàng khép cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người. Những đồ đạc của hân vừa này đã được sắp xếp trở về vị trí cũ. Trong đó có một cái hộp dài được làm từ gỗ lim, có khóa chìm khóa lại, vị trí ban đầu của nó là ở tầng cao nhất trên giá sách, bây giờ cũng được đặt y chang.

Nguy Thiệu đang định lên giường nằm, bỗng nhiên hân nhớ ra gì đó, xoay người lại đi thẳng tới giá sách chỗ đặt chiếc hộp rồi dựa người vào tường, tay cầm nhấc hộp lên, đưa lưng về phía Tiểu Kiều, hình như đang chọc thử ổ khóa chìm bên dưới, rồi bỗng nhiên hân quay đầu lại hỏi: "Nàng từng mở cái hộp này rồi hả?"

Tiểu Kiều lắc đầu ngay tức tức: "Chưa bao giờ. Tất cả đồ đạc trong phòng chàng thiếp chưa từng đụng tới, lúc đầu hạ nhân sắp xếp đồ thiếp chỉ dẫn dò thôi, cứ đặt tạm mấy thứ ở cạnh nhau. Sao thiếp dám tự mở ra được chứ?"

Nguy Thiệu cất hộp về chỗ cũ rồi xoay người lại nói: "Sau này không được tự ý động vào đồ của ta." Giọng nói rất lạnh lùng.

Tiểu Kiều gật đầu: "Chàng không cần dẫn đầu, thiếp cũng tự biết mà. Hôm nay đúng là thiếp nhất thời sơ xuất. Sau này tuyệt đối sẽ không đụng vào đồ của chàng nữa."

Nguy Thiệu không còn ý kiến gì, quay người đi đến bên giường rồi nằm xuống.

Tiểu Kiều còn đang đứng trước giường, thấy phu quân trên danh nghĩa của mình lên giường nhắm mắt như sắp đi ngủ mất, trong lòng nàng cũng có phần lúng túng.

Lúc Nguy Thiệu trở về Nguy gia, thái độ của hân bỗng trở nên khác thường, tự nhiên còn muốn chung một phòng với nàng, điều này khiến nàng càng vô cùng ngạc nhiên. Đương nhiên nàng sẽ không làm tường bối hân nổi lòng từ bi, quan tâm đến mặt mũi của nàng, càng không thể có ý đồ gì đó.

Tuy nàng cũng thắc mắc nguyên nhân, nhưng theo nàng suy đoán, chắc chắn chuyện đó có liên quan tới việc hân gặp mẫu thân là Chu phu nhân lúc chiều.

Thôi, cứ để vài ngày sau nàng từ từ tìm hiểu, bây giờ phải lo vấn đề trước mắt này cái đã.

Bây giờ nàng nên ngủ ở đâu? Theo như nàng suy đoán, chắc hẳn nam nhân này cũng không muốn mình và hân chung giường.

Đối với nàng mà nói, nếu hai người cùng giường mà không làm gì cả, thực ra cũng có chút lạ ki...

"Nàng còn đứng đó làm gì?" Nguy Thiệu bỗng thình lình cắt tiếng.

Tiểu Kiều ngẩn ra. Liếc mắt nhìn hân.

Hai mắt hân vẫn còn đang nhắm chặt.

Hân nói như thể đã rõ ràng hết sức.

Tiểu Kiều bắt đầu nhẹ nhàng leo lên giường. Rón rón. Nàng từ từ nằm xuống, cẩn thận để không đụng tới người hân.

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

Hắn cũng không nói gì thêm nữa, hai mắt nhắm chặt, hình như đã ngủ thiếp đi rồi.

Lúc đầu mới nằm xuống cả người Tiểu Kiều còn thấy hơi căng thẳng, nhưng dần dần lại thả lỏng hơn nhiều. Đúng lúc này, Ngụy Thiệu bỗng chốc mở mắt ra, một mình bước xuống giường, một tay cầm kiếm đặt trên án, bước nhanh đi về phía cửa phòng.

Tiểu Kiều thoáng giật mình, không biết hắn đang muốn làm gì, nàng vừa chống tay xuống, đang định ngồi dậy thử, còn chưa kịp hoàn hồn hắn đã mở cửa ra, kiếm cũng rút ra khỏi vỏ từ bao giờ, mũi kiếm chia thẳng vào bà vú già đang cố sức nghe trộm ngoài khe cửa.

Đây là vú già họ Vương, thị nữ gọi bà là Vương bà bà, cũng là quản sự phụ trách gỗ canh ở bên phòng phía tây.

Vương bà bà đang tập trung đứng thẳng lỗ tai dán vào bên khe cửa, bỗng nhiên nhận ra có điều không đúng lắm, bà đang định trốn đi thì cửa phòng đã bỗng chốc mở toang, trước mắt lóe lên, cạnh một tiếng, một mũi kiếm sáng trưng như tuyết chia thẳng ngay chớp mũi của bà, ngược mắt lên là thấy một bóng người phủ xuống, Ngụy Thiệu xuất hiện ngay trước mặt, hai vạt áo khép hờ, ánh mắt nhìn bà chăm chăm lại vô cùng trầm tĩnh, bà cảm giác cơ thể mình đang run cầm cập, hai chân bắt đầu nhũn cả ra, rầm một tiếng lập tức quỵ rạp xuống, không ngừng dập đầu lia lịa xin tha mạng.

"Nam quân tha mạng! Nam quân tha mạng! Tỷ cũng là bất đắc dĩ. Phu nhân hạ lệnh, tỷ không dám không nghe theo. . ."

Ngụy Thiệu híp mắt, nghiêng người về một bên để cho Vương bà bà nhìn vào bên trong phòng.

"Mở to mắt chó của người lên, nhìn có rõ không hả?"

Vương bà bà nào còn gan mà dám nhìn xem thử, bà chỉ còn biết liên tục dập đầu xin tha thứ.

"Ta bảo người nhìn, người lập tức nhìn cho ta!"

Vương bà bà nơm nớp lo sợ, cuối cùng cũng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhanh chóng liếc nhìn vào trong phòng một cái.

Ánh đèn trong phòng như mở ào, màn che gợn sóng màu xanh âm, cách mấy lớp màn che, thấp thoáng có bóng người mỏng lung đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, mái tóc Tiểu Kiều dài tới eo, bóng người mờ ảo trông cực kì xinh đẹp, xem ra đang mê đắm dụ hương.

Vương bà bà không dám nhìn xem nữa, bà nhắm nghiền mắt lại.

"Đã nhìn thấy rõ chưa?"

Tiếng Ngụy Thiệu âm trầm ở bên tai.

"Thấy....Đã thấy rõ...."

Ngụy Thiệu bắt ngờ vùng kiễ lên, Vương bà bà giật mình gào lên thảm thiết đến kinh thiên động địa, một bên cánh cửa bị chém mất nửa khung.

Vương bà bà cứ tưởng kiếm sẽ chém vào mình, đặt móng ngồi xuống đất, cuối cùng bà mới phát hiện mình không bị làm sao, khi đó mới từ từ mở mắt, run rẩy càng kịch liệt.

"Cút."

Ngụy Thiệu rút kiếm về, gằn một chữ.

Vương bà bà như vừa được đại xá, bò lên lảo đảo chạy đi ngay.

Ngụy Thiệu đóng cửa "Âm" một tiếng, quay người trở về giường.

Tiểu Kiều ngừng thở nhìn hắn. Thấy trên mặt hắn vẫn mù mịt nặng nề, đến gần trước giường, lại vứt thanh kiếm lên mặt án, vén màn lên rồi nằm xuống lần nữa.

thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

Hắn nhắm mắt rất nhanh, chỉ một lát sau, vẻ tức giận đã dần dần với bớt, lấy lại nét bình tĩnh như xưa.

Ánh nến xuyên qua tấm màn che, ánh sáng nhẹ nhàng bao trùm lên đường cong gò má.

Bỗng nhiên, lần thứ hai hắn lại mở mắt ra, đối diện với tầm mắt của Tiểu Kiều.

"Nhìn đủ chưa?"

Hắn hỏi nàng một câu, giọng điệu bình bình mà hơi lạnh. Giữa hàng lông mày cau lại không giấu được vẻ chán chường.

Tiểu Kiều vội vàng nhắm mắt.

Nến cắm trên giá cuối cùng cũng chảy hết, tia sáng cuối cùng vụt tắt, bóng tối bao trùm.

Trắng bên ngoài hắt vào ô cửa sổ, bên trong màn càng thêm phần mông lung.

Hình như Ngụy Thiệu đã ngủ say, hơi thở cũng trở nên đều đặn.

Lần thứ hai Tiểu Kiều mở mắt ra, ánh mắt lướt qua nam tử nằm bên cạnh, qua tấm màn che, nàng nhìn thấy ánh trắng bạc ngoài cửa sổ.

Trăng đêm nay sáng quá.

...

Cũng ánh trăng phủ kín giếng ở đây, vầng trăng soi sáng muôn nghìn dặm, dưới chân núi Linh Bích ở Hoài Nam ^[1] có một sơn thôn nhỏ nằm im lìm trong núi.

[1] Miền trung tỉnh An Huy bao gồm phía nam sông Hoài và phía bắc Trường Giang, Trung Quốc

Đêm khuya, có khoảng mười hộ dân lẻ tẻ đang sinh sống trong thôn, chủ yếu sống bằng nghề đồn cùi và săn bắn kiếm thức ăn qua ngày. Người dân trong thôn đã đi ngủ từ lâu. Xa xa thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng cú đêm oang oác, đêm xuân càng yên tĩnh lạ kì.

Cuối thôn, trên một vùng đất trống bên cạnh dòng nước từ khe núi, Đại Kiều và Bì Trê chọn nơi đây xây ngôi nhà mới, cũng sắp sửa hoàn thành.

Nửa tháng trước họ đi qua nơi này. Nói đến đây cũng là duyên phận. Ngày đó đáng lẽ họ còn định tiếp tục về phía nam, trên đường đi lại tình cờ gặp phải mấy đạo tặc đang định cướp muối và lương thực của hai ông cháu nhà họ Vương, họ vừa mới lên khu chợ trong huyện, đổi da lông lấy chút lương thực này, Bì Trê thấy vậy thì vội vàng ra mặt, đánh cho bọn cướp bỏ chạy bỏ lóc trên mặt đất, nhào nhào thực mạng chạy tứ tung. Ông cụ Vương cũng bị thương đôi chỗ, đứa cháu trai chỉ mới mười mấy tuổi, ông lão còn một người con trai, nhưng mấy năm trước con của cụ đặc bị Tiết Thái Cường thứ sử Từ Châu ^[2] bắt đi làm lính, không tới mấy tháng thì chết trận, bây giờ trong nhà không có người nào khác, chỉ hai ông cháu sống nương tựa vào nhau, sau khi được Bì Trê giúp đỡ, ông cụ Vương lấy lòng cảm kích nên dẫn hai người về căn nhà của mình, nghe chuyện hai người là đôi vợ chồng son, ở quê nhà chiến tranh loạn lạc, tháng ngày ở đó càng lúc càng khó khăn, bắt buộc đi họ mới chạy trốn về phía nam tìm nơi sinh sống. Ông cụ thấu hiểu nỗi khổ của chiến tranh loạn lạc, cho nên khuyên hai người ở lại bên cạnh nhà mình chọn làm chỗ để dừng chân.

[2] Từ Châu thuộc tỉnh Giang Tô

Sơn thôn này ẩn sâu trong một ngọn núi nhỏ, xung quanh là non xanh nước biếc, thường ngày rất ít người vào đây, quả đúng là một nơi ẩn cư cực tốt. Thấy vậy Đại Kiều cũng xuôi xuôi, Bì Trê lại luôn nghe theo ý của nàng, thế là hai người quyết định dừng chân ở nơi này, chọn một khoảng đất trống, bắt đầu dựng ngôi nhà, còn Đại Kiều học được cách xe xoi dây làm dây buộc, hai người đồng tâm hiệp lực, chỉ hơn nửa tháng

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

sau, cuối cùng cả hai cũng làm được một ngôi nhà đơn sơ có thể giúp họ che mưa che gió.

Bì Trệ làm việc từ sáng sớm lúc mặt trời chưa lên, một mạch cho tới tận bảy giờ. Hân đã lợp mái xong, chỉ còn một khoảng nhỏ cuối cùng.

Xung quanh ngôi nhà bao lại bằng rào tre, Đại Kiều đang ngồi trên một tảng đá được đặt trong sân, dưới ánh trắng nắng chăm chú nhìn nam nhân đang bận rộn ở trên nóc, mặc dù cũng đau lưng eo mỏi, nhưng trong lòng lại hết sức vui mừng.

Nhà của họ đã sắp hoàn thành xong. Mặc dù chỉ cần nhà tranh hai gian đơn giản, nhưng có thể ngăn mưa cản gió, nhiều đó thôi nàng đã đủ hài lòng.

Có nhà rồi họ không cần phải đi đâu thêm nữa, không cần phải tiếp tục lên đèo khắp mọi nơi. Chờ sau này, trong những tháng ngày an ổn về sau, nàng còn muốn dựng thêm một cái chuồng gà cùng Bì Trệ, nuôi mấy chú gà con, còn trồng thêm một vườn rau xanh nữa.

"Chắc chàng mệt lắm rồi? Nay làm tới đây thôi còn dư lại ngày mai ta làm tiếp!"

Đại Kiều đau lòng nhìn Bì Trệ, nói to về hướng hân.

Bì Trệ nói nàng cứ đi ngủ trước đi, mình sẽ xong nhanh thôi.

Đại Kiều không chịu nghe lời hân, cứ ngồi ở đó tiếp tục chờ.

Bì Trệ thấy vậy càng tăng nhanh động tác, cuối cùng cũng lợp xong mái nhà bằng cỏ tranh, chắc chắn cố định dù trời có mưa cũng sẽ không bị dột, kiểm tra thêm một lượt, hân mới nhảy xuống khỏi nóc nhà, dáng người mạnh mẽ mà dứt khoát.

Bình thường hân vẫn hay hoạt động chân tay, cho nên vóc người khá cường tráng. Cả ngày nay ở trên nóc nhà làm người cũng nhể nhai mồ hôi. Vừa bước xuống đất hân với thà con dao bầu trong tay xuống, nhảy ngay xuống khe núi ngay bên cạnh để tắm rửa.

Mặt nước không quá vòng eo của hân. Ánh trắng chiếu lên người hiện rõ từng bắp thịt cuộn cuộn phía sau lưng, nổi bật vòng eo thon chắc khỏe, nhìn bóng lưng của hân giống như một ngọn núi vững chãi, mà tràn đầy sức mạnh.

Đúng là Bì Trệ làm việc giỏi vô cùng. Cái gì hân cũng biết, từ việc đánh nhau, mở đường, chặt cây, xây nhà, cho tới cả những việc nhỏ nhặt như nấu cơm giặt giũ.

Hân làm cơm còn ngon hơn nàng nhiều.

Điều này khiến cho Đại Kiều cũng có phần xấu hổ. Nàng quyết tâm nhất định phải học mấy chuyện này nhanh hơn một chút, đừng để giống hôm nay, bắt hân ăn bát cơm nữa sống.

Khổ thân hân lại còn ăn như hùm như hổ, đã thế còn khen nàng nấu ngon.

Cách hàng rào bằng tre, Đại Kiều nhìn bóng lưng người kia qua khe nước, bỗng nhiên mặt nóng lên hừng hực.

Bì Trệ tắm xong trở về đã là quá nửa đêm. Hai người vào nhà đi ngủ.

Cho đến nay họ vẫn còn ngủ riêng. Đại Kiều ngủ trên giường buồng trong, là chiếc giường mây hôm trước Bì Trệ đóng cho nàng, còn hân lót có nằm gian ngoài.

Đại Kiều có chút ngủ không yên.

Trong không khí thoáng thoảng mùi cỏ cây thơm ngát. Trăng đêm nay rất sáng, khiến nàng cảm thấy mọi thứ cứ như mơ.

Nàng bất giác ngưỡng tượng phần thân trần của hân bên khe suối vừa rồi.

Mặt bừng bừng nóng ran, không chỉ mặt mà hình như cả người hơi hơi

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

nóng.

Nàng ngừng thở, cắn thận lắng nghe âm thanh ở gian ngoài.

Hình như hân vẫn còn chưa ngủ.

Nàng nghe nghe tiếng có xột xoạt lúc hân trở mình.

Nằm một hồi cũng không sao ngủ được, cuối cùng nàng bước xuống giường, mò mẫm đi ra ngoài vẫn còn chưa lấp cửa, nhẹ giọng nói: "Thiếp hơi lạnh."

.....

Thật ra Bì Trệ còn chưa ngủ.

Nhiều buổi tối rồi hân chẳng thể ngủ yên.

Hân dẫn nàng đi, nữ nhi Kiều gia được người ta nuông chiều như thần nữ. Lúc mới đầu, vì muốn chạy trốn khỏi Kiều gia, họ cứ đi mãi không chỗ dừng cố định, nếu không may thì đến một ngôi miếu đồ còn không có, những lúc đó họ chỉ có thể qua đêm ngay giữa rừng. Đã thú, đạo tặc, binh loạn...Chung quanh có quá nhiều nguy hiểm. Từ lúc hân dẫn nàng đi, cho tới bây giờ vẫn chưa thể cho nàng một cuộc sống yên bình, nhưng nhất định hân phải đảm bảo an toàn cho nàng ấy. Những tháng ngày vừa qua, hân hóa thân mình thành thợ săn hung hãn. Hân cũng từng giết người không chớp mắt, những người có ý định xấu với Đại Kiều, bản thân luôn cảnh giác tối đa. Mỗi khi đêm xuống, hân càng không dám để mình thư thả, xung quanh chỉ cần một cơn gió thổi qua làm cây cỏ lung lay, hân cũng mở mắt ngay lập tức, chỉ đến khi nhìn thấy người hân yêu thương vẫn đang nằm yên giấc ngay bên cạnh, hân mới thoải mái thở nhẹ một hơi dài.

Bây giờ bọn họ đã có một nơi ở thuộc về mình, dù rằng chỉ là ngôi nhà nhỏ.

Mỗi lúc Đại Kiều nhìn hân bằng ánh mắt sùng bái, vừa khiến hân cảm thấy đầy hạnh phúc, lại thêm phần hổ thẹn.

Khoảng thời gian chạy trốn đó càng khiến hân hiểu rõ một điều rằng, trong thời buổi chiến tranh loạn lạc sẽ không còn chính nghĩa, ông trời cũng bỏ mặc chẳng quan tâm, chỉ có mạnh được yếu thua. Vì thế bản thân phải mạnh mẽ hơn nữa, hân mới có thể bảo vệ người mình yêu thương được.

Những thứ bây giờ đây cũng không phải là thứ hân muốn cho Đại Kiều mãi sau này.

Nàng xứng đáng có những điều tốt hơn tất cả.

....

Trong lúc Bì Trệ nhắm mắt lại trong đêm tối, trong đầu quay cuồng suy nghĩ về tâm sự chính mình, đột nhiên hân nghe thấy tiếng bước chân của nàng nhẹ nhàng đi trên đất, sau đó là giọng nàng vang lên.

Hân ngăn người, lập tức ngồi dậy từ thâm cò.

Nàng nói nàng thấy lạnh.

Mặc dù đã là giữa mùa xuân, nhưng trong núi đêm khuya, cơ thể nàng lại mảnh mai như vậy, thấy lạnh cũng bình thường.

Nhưng mà trong tay hân đến một tấm chăn ra hình ra dạng còn không có. Trên giường chỉ còn một tấm da hươu cũ đã bắt đầu sờn lông và mấy bộ quần áo.

Hân kim nén cảm giác áy náy ở trong lòng, đứng lên tìm đèn dầu để thắp, hân nói: "Ta lấy thêm quần áo cho nàng đắp, nàng cứ vào phòng nằm trước đi...."

Đại Kiều không vào như lời hân, cứ thế đứng đó nhìn hân một lúc lâu.

Bì Trệ thấy nàng có vẻ khác mọi khi, ngọn đèn dầu mờ tối vô cùng, nhưng hân lại có thể nhìn thấy má nàng ứng ứng đỏ, ánh mắt của nàng cũng long lanh trong vắt.

Dường như hân nhận ra được gì. Trái tim trong lồng ngực bỗng nhiên

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

tăng tốc. Máu trong người cũng lập tức nóng lên.

"Thiếp muốn chàng ôm thiếp.
Như vậy hẳn sẽ ấm hơn một chút...."

Nàng nhẹ nhàng nói xong, hình như vì xấu hổ, nàng cúi người thổi phủ dập tắt ngọn đèn dầu hắt đang cầm trên tay.

Trong phòng lập tức lại chìm trong bóng tối. Đưa tay ra không thấy được ngón tay. Hô hấp của hai người rất nhỏ nhưng càng lúc lại càng nghe rõ ràng.

Bì Trệ bỗng rút ngọn đèn di, kéo tay nàng lại, dắt nàng ra ngoài cửa, dưới ánh trăng sáng vắt vèo trên đỉnh núi đặng kia.

"Ta có thể thất sao?"

Giọng của hắn hơi run.

Đại Kiều cảm nhận được lòng bàn tay nóng bừng của hắn, thậm chí còn nghe được cả tiếng nhịp tim thỉnh thoảng.

Nàng then thùng thấp giọng đáp:

"Không phải đến cụ Vương cũng biết chúng ta là phu thê sao?"

Bì Trê không còn do dự nữa, hẳn

kéo tay nàng cùng nhau quỳ xuống đất, dập đầu bái lạy về phía trăng.

Sau đó hắn đứng lên ôm chầm lấy nàng, bước nhanh vào trong nhà, phe

nhà, bước nhanh vào trong nhà, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Âm thanh đè nén, tiếng rên rỉ vụn vặt như thể vừa đau đớn cũng có

phần vui sướng, tiếng rên từ trong
ngôi nhà tranh loáng thoáng vang ra

ngoài, lướt qua hàng rào tre rồi như
tan biến vào tiếng róc rách bên khe

nước đang rì rào ngày đêm. Hình như vĩnh viễn Bì Trệ cũng không dùng

hết năng lượng của chính mình, từng giọt mồ hôi nóng bỏng nhẹ nhàng lăn

trên cơ thể cường tráng đó, Đại Kiều
mềm mại càng xinh đẹp lòng

người....Cuối cùng tất cả đều trở lại bình thường, nàng vẫn được nam

nhân mình thương yêu ôm chặt trong
lồng ngực, giữ nàh như báu vật thể

gian.

Nàng dán mặt mình lên trên
khuôn ngực hắc, lặng lẽ rơi nước

Đó là hạnh phúc, cũng là những

"Thiếp nhớ mẫu thân, không biết

"Thiếp cũng rất nhớ muội muội"

của thiếp. Gần đây thiếp mới suy nghĩ
rõ mọi chuyện, ban đầu muội ấy nói

với thiếp muốn gả cho Ngụy hầu, nhất định là vì muội ấy nói dối để tác

thành đôi ta. Không biết bây giờ muộ
ấy như thế nào...."

Bì Trệ cũng trở nên trầm mặc, ôm chặt thê tử hơn một chút.

estinh.com

22. Chương 22: Không Có Tiêu Đề

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 22: Không có tiêu đề
Chuyển ngữ: Ying

Buổi sáng hôm sau, trời còn chưa hừng sáng, Ngụy Thiệu đã thức dậy định đi. Hắn muốn đi tới thành Vô Chung tự mình đón tổ mẫu Từ phu nhân quay trở về Ngự Dương. Thời gian vừa đi vừa về ước chừng cũng khoảng ba bốn ngày.

Ngụy Thiệu tự dậy đương nhiên cũng là vì không muốn để Tiểu Kiều hầu hạ hắn làm gì.

Nhưng mà Tiểu Kiều cũng đứng lên cùng hắn. Không còn giống như lúc ở thành Tín Đô, một mình nàng chẳng khác nào thiên tử, có thể ngủ một giấc đến muộn mới rời giường.

Chăm nom phụng dưỡng có thể làm giảm lược, nhưng chỉ giảm đối với thân nam nhi bận rộn đủ thứ chuyện mà thôi, còn phận làm con dâu thì không có cơ gì mà né tránh. Dù nàng biết rõ mẫu thân của Ngụy Thiệu ghét cay ghét đắng mình đi nữa, nàng cũng không thể hời hợt cho xong chuyện.

Sau khi trang điểm xong xuôi, Tiểu Kiều chuẩn bị tới Đông phòng, khi ra tới cửa phòng, nàng bất giác nhìn sang vị trí chiếc hộp mà Ngụy Thiệu cầm hỏi nàng tới qua, đã không còn ở đó.

Tiểu Kiều đi tới nhà chính ở Đông phòng vừa đúng lúc giờ mao, chờ giữa hành lang cho tới khi Chu phu nhân gọi vào, thức ra toàn bộ hạ nhân ở Ngụy gia đã nghe kể về chuyện tối hôm qua.

Có người nói, phu nhân sai người hầu đứng nghe lên trước cửa phòng của nam quân với nữ quân, kết quả bị nam quân phát hiện, sau đó nam quân nổi trận lôi đình ngay tại chỗ, đến mức còn rút kiếm ra chém đứt cả khung cửa.

Nhân duyên thường ngày của Chu phu nhân vốn đã chẳng ra sao. Cho nên bây giờ gây ra một chuyện lớn đến vậy, đương nhiên nhóm người hầu sẽ bàn tán xôn xao ở sau lưng.

Tiểu Kiều và mấy vú già phục vụ trước cửa Đông phòng mắt to mắt nhỏ đứng nhìn nhau một lúc, ngày lúc này quân sự họ Khương luôn hầu hạ bên cạnh Chu phu nhân nghiêm mặt đi ra, nói nàng có thể tiến vào.

Tiểu Kiều đi vào chính phòng thì thấy vẫn như ngày hôm qua, Chu phu nhân vẫn ngồi ngay ngắn trên giường nhỏ. Chẳng qua bên cạnh bà không còn nhìn thấy vị Trịnh Sở Ngọc kia nữa.

Sắc mặt của Chu phu nhân rất khó nhìn, Tiểu Kiều vừa vào phòng đã hành lễ vấn an, Chu phu nhân chỉ hơi nghiêng đầu qua một bên, không nói thêm lời nào.

Khương bà bà lạnh lùng nói: "Thân là phụ nhân ở Ngụy gia, có một số quy củ người nào cũng phải biết. Hôm qua phu nhân chưa kịp dạy dỗ nữ quân, bây giờ tỳ thay mặt phu nhân nói lại mấy điều sau. Nữ quân nghe cho kỹ."

Tiểu Kiều cung kính đáp: "Kính xin mẫu thân dạy dỗ chỉ bảo, Tiểu Kiều không dám không tuân theo."

"Thân là phụ nhân ở Ngụy gia, phu lễ phải nằm lòng, nữ tỳ phải tuân theo nghiêm ngặt, hiếu phụng ba mẹ chồng, hòa thuận trong gia tộc, đức dung ngôn hạnh, kính cần nghe lời, không được làm trái lại, không lo việc riêng, không bàn ngoại sự. Nữ quân có thể nhớ rõ những điều trên?"

Tiểu Kiều lặp lại một lần, trả lời vô cùng chính xác.

"Tốt lắm. Hôm nay phu nhân dậy sớm còn chưa dùng bữa sáng, nữ quân có thể tự mình xuống bếp, làm cho phu nhân một chén canh không?"

Tiểu Kiều hơi ngước mắt, nhìn về phía Chu phu nhân.

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

Chu phu nhân khép hờ nửa mắt. Làm gì có chuyện chưa ăn bữa sáng, muốn mình làm cho bà ấy ăn. Rõ ràng người ta cố ý kiểm việc cho nàng làm thì cố, sau đó sẽ có dịp gây vò. Tiểu Kiều không dám nói không làm, nhưng giả sử nàng xuống bếp nấu thật, chỗ lát nữa nấu xong dọn đồ lên, chắc chắn Chu phu nhân sẽ dùng mọi cách bắt bẻ nàng, để cho nàng làm lại, làm đi làm lại thì còn nhe, chưa kể nhờ bà ấy ăn phải cái gì gây đau bụng rồi thượng thổ hạ tả, hay thậm chí là trúng độc liệt giường không thể nào dậy nổi, thế thì cũng xui xẻo nàng rồi.

Khuờng bà bà thấy Tiểu Kiều bất động, trên mặt lộ ra ý cười gằn: "Sao vậy, nữ quân không muốn làm?"

Tiểu Kiều đã có sẵn cố để từ chối. Bây giờ cứ dùng lí do đó để từ chối là được, nàng nói: "Tiểu Kiều không dám. Vì mẫu thân xuống bếp nấu canh vốn là bốn phần của con, sao con có thể từ chối được cơ chứ? Chẳng qua có phần hơi bất tiện. Do sắp tới đại thọ sáu mươi tuổi của tổ mẫu. Sau khi con biết được tin này, ngày hôm đó con khẩn cầu trước Phật, nguyện chép tay một quyển kinh Vô lượng thọ mong tổ mẫu được sống lâu trăm tuổi. Kinh vẫn phần hao [1], đại thọ tổ mẫu lại càng lúc càng gần, mặc dù ngày ngày con đều chịu khó chép kinh, nhưng tiến triển cũng không được là bao, con đang cố đẩy nhanh tốc độ, không dám lười biếng một khắc nào. Nếu ngày đại thọ của tổ mẫu thọ tới mà còn chưa viết xong, vậy thì tâm nguyện con cầu trước Phật Tổ cũng không thành hiện thực, chỉ sợ trái ước nguyện bao đầu, không còn viên mãn."

[1] phần hao: phong phú, phức tạp

"Ngoài ra còn một lí do khác."

Tiểu Kiều đứng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Thật lòng con chỉ muốn thành tâm, cho nên lúc ấy con còn hứa, nếu kinh thư chưa xong, trong thời gian sao chép con cũng sẽ ăn chay, trên người không đụng vào đồ mặn. Mà trong nhà bếp trước giờ chỉ nấu toàn mặn, bây giờ con vào đó, chỉ sợ không sạch sẽ. Tiểu Kiều khẩn cầu mẫu thân có thể lượng thứ cho Tiểu Kiều lần này. Chờ sau khi Tiểu Kiều gấp rút chép xong kinh thư, con lại tới bên cạnh mẫu thân để được hầu hạ ngài."

Tiểu Kiều nói xong thì lập tức cúi đầu.

Nàng chắc chắn, nếu mình đã mang pho tượng Phật sống là Tử phu nhân ra, Chu phu nhân sẽ không thể ép buộc nàng được nữa.

Bây giờ đạo Phật hưng thịnh ở Lạc Dương. Theo như tin tức Xuân Nương hỏi thăm được, Tử lão phu nhân cũng là một người bái Phật. Nàng vì lão phu nhân sao chép kinh Vô lượng thọ mỗi ngày, cầu phúc cho lão phu nhân, còn có chuyện gì quan trọng hơn so với chuyện này nữa?

Quả nhiên, sắc mặt Chu phu nhân càng trở nên khó coi.

Trong phòng im lặng không một tiếng. Một lát sau, cuối cùng Tiểu Kiều cũng nghe Khuờng bà bà miễn cưỡng trả lời: "Nếu đã như thế, mời nữ quân cứ lui xuống trước đi."

Tiểu Kiều dập đầu với Chu phu nhân lần nữa rồi đứng dậy xin phép cáo lui. Trở lại phòng của mình, chuyện đầu tiên nàng làm là đổi lại một bộ xiêm y rộng rãi hơn cho thoải mái, nằm sấp trên giường, nhớ lại sắc mặt của mẫu thân Ngụy Thiệu mới vừa rồi, cảm thấy hơi buồn cười, sau đó lại có phần phiền muộn.

Chuyện khiến nàng u sầu ngược lại không phải chuyện kinh thư.

Đời trước, kinh thư cũng có thể xem là sở trường của nàng, cha mẹ là giáo sư đại học, mưa dầm thấm đất, về sau chính nàng cũng bắt đầu học thư pháp,

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

kiến trì mười mấy năm mới có thể bắt chước theo nét chữ nhỏ của Triệu Mạnh Phủ. Bởi vì từ khi sinh ra cơ thể nàng đã yếu ớt nhiều bệnh, cho tới năm hai mươi, rồi cuộc không chữa trị được nữa, không biết vì sao tình lại đã thấy bản thân trở thành Tiểu Kiều bây giờ rồi. Ngày trước ở Đông Quán, bình thường nàng vẫn sao chép kinh thư để giết thời gian, cứ thế cứ thế, nàng lấy một tấm lụa trắng thượng hạng sao chép từng quyển kinh, bấy giờ nhớ lại quả nhiên hồi đó nàng đã sao chép được rất nhiều kinh thư vô lượng thọ chưa có dịp dùng tới. Thư tịch đương thời rất quý giá, lúc nàng xuất giá, hôm thu dọn đồ đạc cũng thuận tay mang theo một ít đi cùng mình. Bây giờ đúng lúc có thể lấy ra làm quà chúc thọ lão phu nhân, qua hai ngày nữa nàng cầm đi sửa sang lại chút là được.

Chuyện khiến nàng buồn rầu thực ra là việc sáng nay Chu phu nhân bắt đầu gây khó khăn với mình, mặc dù nàng đã lấy cố mừng đại thọ lão phu nhân ngăn lại, nhưng lý do này chỉ có thể sử dụng trong vài ngày mà thôi. Chờ đại thọ của Tử phu nhân qua đi, đến lúc đó có khi mẫu thân Ngụy Thiệu lại muốn tìm mình gây khó dễ, khi đó phải ứng đối làm sao?

Nghĩ đến sau này, những ngày kế tiếp phải sống chung dưới một mái nhà như thế cùng mẫu thân Ngụy Thiệu, nhất thời Tiểu Kiều lại thấy cuộc sống không thú vị chút nào, trước mặt chỉ toàn là đen tối.

.....

Mấy ngày sau, Tiểu Kiều đi ra ngoài một chuyến, tới một cửa hàng dán giấy đỏ trong thành.

Thật ra thì thời địa vị của Ngụy gia, nàng hoàn toàn có thể kêu người từ cửa hàng tới phủ, nhưng đây là quà tặng mừng thọ tặng cho Tử phu nhân, dù làm xong cũng xác định Tử phu nhân có thể sẽ không thích, nhưng Tiểu Kiều vẫn mong có thể cố gắng làm món quà trở nên hoàn mỹ hơn, vì vậy nàng muốn đích thân tới cửa hàng để chọn, dù là hoa văn hay phối màu cũng có nhiều lựa chọn, cho nên hôm nay ngay sau giờ Ngọ, nàng đã phái người đi qua khu nhà phía Đông bên kia nói một tiếng, rồi dẫn dò chuẩn bị xe ngựa, một mình ra khỏi phủ.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Kiều tự ra ngoài.

Thành Ngự Dương khá lớn, qua mấy thập niên ba đời Ngụy gia luôn bảo vệ ở đây, trong thành ước chừng có hơn mười ngàn hộ khẩu, dân số tới mấy chục vạn người. Hai bên đường phố nhà cửa san sát nhau, xe ngựa dòng người trên phố nổi lên nườm nượp, hàng hóa từ nam vào bắc không gì là không có.

Trong thành có một cửa hàng dán giấy đỏ có tay nghề rất tốt, nhưng muốn đi tới cửa hàng này thì phải băng qua một con phố thành đông. Bởi vì lòng đường chật hẹp, người đi đường lại đông, vì vậy Tiểu Kiều cho xe ngựa dừng cách cửa hàng mấy chục bước ở đầu phố, còn mình cùng Xuân Nương và một số thị nữ khác xuống xe ngựa đi bộ vào cửa hàng.

Dung mạo của nàng quả thực rất bắt mắt, chỉ đi có mấy chục bước trên đường cũng hấp dẫn bao ánh mắt nhìn sang, những người đi qua đều tới tập quay đầu lại nhìn nàng, có người đã đi qua rồi còn muốn vòng trở lại nhìn nàng thêm lần nữa.

Tiểu Kiều vừa đi vào cửa hàng, mặc dù chương quỹ không rõ thân phận nàng ra sao, nhưng vốn làm ăn buôn bán đã lâu cho nên ông cũng biết nhìn người, thấy tuổi nàng không lớn chỉ tầm mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng nàng lại ăn mặc theo lối của phu nhân, nghiêm túc mà mỹ lệ, khuôn mặt đó

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

khiến người ta không dám nhìn trực diện, theo như suy đoán của ông, có lẽ nàng ấy là thê tử của nhà giàu trong thành, cho nên thái độ của chương quý với nàng cũng mười phần cung kính. Chờ Tiểu Kiều lấy một cuộn lụa trắng đã chép kinh thư ra, chương quý vừa nhìn nét chữ, ánh mắt đã sáng lên, khen không dứt lời: "Cả đời tiểu nhân đã dán vô số xấp lụa rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nét chữ ưu nhã tuyệt đẹp đến bậc này, không biết phu nhân có thể nói cho tiểu nhân là người nào viết không?"

Người thời này chưa từng gặp Triệu Thế, hơn nữa Tiểu Kiều cũng chỉ bắt chương tập mà thôi. Nàng đáp lại qua loa, rồi nói rõ ý mình. Chương quý vừa nghe là muốn dùng để chúc thọ lão phu nhân của Ngụy gia, ngay lập tức ông không dám thất lễ, vội vàng bày ra rất nhiều hoa văn và màu sắc.

Tiểu Kiều từ từ chọn lụa, cuối cùng chọn được một kiểu hoa văn lụa đỏ điểm vàng, không ngờ chương quý lại lắc đầu tiếc nuối: "Không may rồi, tấm lụa đỏ điểm vàng này đã có khách chọn trước, chỉ còn một tấm duy nhất mà thôi, nếu phu nhân cần dùng gấp, có thể chọn mẫu khác được không?"

"Nếu nàng muốn mẫu đó, ta có thể nhường lại cho nàng! Ta đổi sang mẫu khác cũng được thôi."

Ngoài cửa bỗng vang lên một âm thanh vọng dội.

Tiểu Kiều ngẩng đầu, thấy một nam nhân khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đang xoay mình nhảy từ lưng ngựa xuống, vắt dây cương lại cho tùy tùng rồi sải bước đi vào trong tiệm.

Nam nhân này hết sức cường tráng, tướng mạo cũng đầy chất anh hùng. Tuy hân mặc bộ thường phục trên người, nhưng thái độ lại vô cùng phóng túng, không coi ai ra gì, nhìn cũng biết đây là người có thân có phận. Cho đến khi tới gần, vừa nhìn thấy Tiểu Kiều hai mắt hắn đã lấp lánh nhìn nàng, lóe lên tia kinh ngạc.

Vốn Tiểu Kiều bị nam nhân để mắt mãi thành quen. Nhưng nam nhân này mới vừa gặp mặt đã nhìn nàng bằng ánh mắt như có phần thúc ép, đã thế còn khá là quái đản.

Trực giác của nàng thấy không vui, cho nên quay người sang chỗ khác.

Chương quý vừa thấy đã nhận ra người này ngay lập tức, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt, ông vội vàng khom người nghênh đón rồi nói: "Ngụy Sứ Quân, bức thọ mà ngài đặt ngày mai sẽ chuẩn bị xong rồi, đến lúc đó tiểu nhân sẽ đích thân đưa tới phủ của ngài, sao dám làm phiền Sứ Quân đích thân tới lấy?"

Nam tử họ Ngụy nói: "Hôm nay ta mới từ Đại Quân trở về, đi ngang qua đây nhớ ra nên mới thuận đường tạt vào tiệm, hỏi một tiếng thôi mà." Miệng hắn thì nói chuyện, nhưng ánh mắt lại chưa từng rời mắt khỏi bóng lưng Tiểu Kiều.

Chương quý cười nói: "Bức thọ ngài dùng để chúc thọ lão phu nhân, tiểu nhân sao dám chậm được chứ? Sứ Quân cứ yên tâm!"

Nam tử họ Ngụy khẽ cười cười, không lên tiếng, tỏ ý cho chương quý bắt chuyện với Tiểu Kiều.

Chương quý hơi sững sờ như lập tức hiểu ngay, ông quay sang chỗ Tiểu Kiều cười nói: "Bức vẽ phu nhân vừa chọn được chính là do vị Ngụy Sứ Quân này chọn trước. Nhưng mà bây giờ Sứ Quân đã nói rồi, nếu phu nhân thích thì Sứ Quân có thể nhường lại cho."

Nam tử này cũng mừng họ Ngụy, lại nhắc tới cái gì mà dùng để chúc thọ cho lão phu nhân.

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Tiểu Kiều vô thức quay đầu lại, nhìn hân một cái, vừa quay đầu đã chạm ngay ánh mắt của hân vẫn nhìn mình như cũ. Nàng không nhìn được nhúu mây.

"Không cần phiền phức vậy đâu, ta sẽ chọn một mẫu khác."

Nàng thờ ơ nói. Chọn một tấm hoa văn khác, xác định ngày để lấy rồi để tiền đặt cọc, nàng không nhìn nam tử kia thêm một lần nào nữa, xoay người đi thẳng.

Nam tử nọ đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Tiểu Kiều, rồi lại nhìn về phía chiếc xe ngựa đang đứng bên đầu phố mà nàng vừa leo lên, hơi xuất thần một lúc, chường quý đi theo sau tới bên cạnh nói rằng: "Nhắc tới cũng đúng dịp, phu nhân này cũng muốn dán giấy đỏ lên lụa trắng để làm quà tặng cho lễ đại thọ của lão phu nhân trong phủ. Chỉ có điều không nghe nàng nói mình từ nhà nào tới".

Trên mặt nam tử nọ lộ rõ vẻ kinh ngạc, chần chờ một lúc, hân tiện tay cầm dây cương tử trong tay tùy tùng, phồng lên lưng ngựa rời đi.

Tiểu Kiều trở về Ngụy gia, nàng cũng nhanh quên đi đoạn nhạc đệm vừa rồi. Đến chàng vạng tối, cô người đến truyền lời, Ngụy Thiệu đã đón lão phu nhân về phủ.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

23. Chương 23: Từ Phụ Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 23: Từ phu nhân

Tiểu Kiều chạy ngay đến nhĩ phòng[1] ở Bắc phòng chờ bái kiến.

[1]Nhĩ phòng là phòng nhỏ kèm thêm trong thiết kế phòng ốc truyền thống của Trung Quốc, diện tích nhỏ hơn phòng chính, có thể xây hai bên phòng chính nên gọi là nhĩ phòng.

Tử lão phu nhân vừa mới về tới nhà, hơn nửa bởi vì vốn không ưa, chưa chắc bà đã muốn nhìn thấy nàng sớm vậy, chẳng qua nàng muốn làm tròn xong bốn phận. Chờ ở nhĩ phòng một lúc, nhìn xuyên qua cửa sổ là hành lang phòng chính, người ra kẻ vào như trảy hội, tiếng bước chân lộp cộp không ngừng, ngoài tới tớ ra còn có cả quần sự Ngụy gia và mấy người trông như quan lại ở trong thành.

Nàng đợi đến khi trời sắp tối, tiếng bước chân trên hành lang cũng thưa thớt dần dần, rốt cục cũng có một vú giả xuất hiện ở trước cửa nhĩ phòng, khom lưng mới Tiểu Kiều đi sang.

Tiểu Kiều bỗng cảm thấy lo lo, nàng vội bình tĩnh lại rồi đi theo vú giả bước về khu sảnh chính.

Kiếp trước, trong lần cuối cùng hai tỷ muội Song Kiều gặp được nhau, Tiểu Kiều nghe Đại Kiều kể cũng hiểu ra nhiều điều, người duy nhất ở Ngụy gia chưa từng làm khó nàng, người duy nhất bốn mùa lễ lạc vẫn nhớ cho người tặng ít đồ sang đó, chỉ có tổ mẫu của Ngụy Thiệu mà thôi. Đáng tiếc tuổi thọ của Tử lão phu nhân đã tận, lúc Đại Kiều mới gả sang nhà họ Ngụy còn chưa tới một năm, bà đột ngột qua đời, tử do tình cảnh của Đại Kiều càng trở nên khôn khổ.

Chính vì vậy, Tiểu Kiều mới cực kì coi trọng của ải bái kiến Tử phu nhân lần này, nàng không mong mình khiến bà vui vẻ, nhưng chỉ cần Tử phu nhân không giống với mẫu thân của Ngụy Thiệu, chỉ ít là sau một năm nay, với nàng mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Bắc phòng và Tây phòng của Tiểu Kiều không khác nhau là mấy. Gian nhà rộng rãi hơn nhưng bày biện lại cực kì đơn giản, đơn giản đến mức không thể giản dị hơn, điều này càng làm nổi lên sự khác biệt với Đông phòng của Chu phu nhân. Vào trong chính đường, nơi bật lên thân phận của lão phu nhân Ngụy gia, trước mắt nàng là chiếc sập cao bằng gỗ tử đàn được kê thêm ba bậc thang nho nhỏ. Hai bên sập cao là chiếc bàn bốn cạnh đặt đồ dùng bên trên, phía sau được bao bởi một tấm bình phong sơn nước hoa văn mây khói. Giờ phút này, Tử lão phu nhân đang ngồi giữa sập cao.

Lúc Tiểu Kiều đi vào, bên trong không còn được mấy người, chỉ rải rác vài vú giả và Chung bà bà đứng hầu hạ cạnh bên. Nàng không thấy Chu phu nhân hay Trịnh Sở Ngọc có mặt. Ngụy Thiệu cũng ở đây, ngồi một bên chăm sóc lão phu nhân, thanh kiếm bất ly thân hằng ngày được đặt nằm ngang sập.

Tổ mẫu Ngụy Thiệu có vóc người gầy đét, mặc y phục màu đen, mái tóc hoa râm cùng trán rộng miệng tròn, hai gò má hơi lõm xuống, gương mặt không có gì đặc biệt, nhìn qua chỉ giống một bà lão bình thường.

Làm Tiểu Kiều bất ngờ hơn là bà chỉ còn một mắt, con mắt trái đã hoàn toàn trắng trợt, nhưng mà con mắt phải còn lại thì tinh nhanh lạ thường, cực kì minh mẫn. Bà ngồi trên sập cao đưa một mắt nhìn xuống, khiến cho người ta không sao nhìn thẳng được.

Sau khi Tiểu Kiều bước vào đây, một con mắt duy nhất của Tử phu nhân luôn luôn dừng lại trên người mình, vẻ mặt khó phân biệt giận vui. Nàng lập tức cúi mắt, đi tới trước sập cao quý xuống đôi diện với tổ mẫu Ngụy Thiệu, chấp tay

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

vấn an rồi dâng lên một đôi giấy thiêu bằng tờ tằm mềm mại.

Trong phòng yên tĩnh không nghe được một chút tiếng động nào.

Chung bà bà đi tới nhận lấy đôi giấy rồi sai thị nữ bưng một khay đồ tới, bên trong là một viên ngọc bích Tứ linh dương và một chuỗi ngọc trai khảm vàng quả đáp lễ.

Ngọc bích Tứ linh dương ngụ ý chúc cát tường, ngọc châu cũng là thứ mà các trường bồi thường hay tặng con cháu dùng làm quà ra mắt.

"Tâm lòng của lão phu nhân, nữ quân xin nhận lấy, đừng dấy đi." Chung bà bà nói lại.

Tiểu Kiều tạ lễ rồi đứng lên, cúi đầu quy quy củ củ đứng bên cạnh Ngụy Thiệu.

Một lát sau, nàng cảm giác hình như Từ phu nhân trên sáp vẫn còn đang nhìn mình, không nhìn được khẽ ngược mắt nhìn lên, chạm ngay vào mắt bà.

...

Một thời gian trước đó, Chung bà bà đã báo cáo tin tức về nữ nhi Kiều gia cho lão phu nhân nghe. Chung bà bà cũng kể chuyện nàng bị Tĩnh Châu Trần Thụy bắt cóc ngay trên đường trở về và cả chuyện Quân Hầu đánh hạ vùng Thạch Áp. Bà nói rằng dung mạo của Kiều Nữ hiếm có, cử chỉ có lễ, tính cách thì lương thiện.

Đáng tiếc.

Cuối cùng bà nói thêm như vậy.

Chung bà bà hầu hạ bên cạnh Từ lão phu nhân đã hơn nửa đời người, làm người cẩn thận, không bao giờ nói năng gì tùy tiện, chuyên biểu đạt trực tiếp cái nhìn của mình trước mặt Từ lão phu nhân thế này cũng đã là hiếm thấy.

Từ phu nhân hỏi tiếp hai chữ "Đáng tiếc" phải giải thích làm sao.

Chung bà bà bậm lại, lão phu nhân cứ nhìn rồi sẽ biết.

Lúc ấy Từ phu nhân cũng không buồn phản đối. Nhưng mà bấy giờ, khi chính mắt bà nhìn thấy nữ nhi của Kiều gia, bỗng nhiên bà lại bưng tỉnh ngộ. Không ngờ Kiều gia có thể nuôi nấng một mỹ nhân hiếm có đến thế này. Quả thật là mở rộng tầm mắt.

Lúc nàng đi vào, người có kiến thức rộng rãi như Từ lão phu nhân cũng sáng mắt hẳn lên.

Dung mạo chỉ là chuyện thứ yếu.

Thực ra dáng vẻ của Kiều Nữ khá hợp mắt Từ lão phu nhân.

Trong cuộc đời mỗi người, nửa đời trước có được càng nhiều thì càng thêm trắc trở, đến khi lớn tuổi, rất nhiều suy nghĩ sẽ từ từ đổi thay, cuối cùng họ sẽ thích những thứ đơn thuần thanh tịnh.

Vật đã thế, người cũng vậy. Cho nên đó là lí do tại sao người ta càng già đi càng thích những đứa trẻ có duyên.

Khi Từ phu nhân nhìn Kiều Nữ, lúc nàng bóng ngược mắt lên nhìn mình đây vội vã.

Con mắt duy nhất của Từ phu nhân đã bắt được ánh mắt của người kia. Không phải là sợ hãi, chẳng qua có chút không xác định. Ngoài điều đó ra thì sáng ngời, thần nhiên.

Từ phu nhân nhìn người thường nhìn mắt đầu tiên. Trông mặt mà bắt hình dong cũng không phải là không có đạo lý. Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, cũng là một trong tướng mạo người ta.

Trực giác của bà sẽ có cảm tình với những người có ánh nhìn như vậy.

Trái lại, có vài người như nàng dâu Chu thị, Từ phu nhân vẫn không có cách nào cảm tình được với bà.

Đây cũng là từ ánh mắt buổi đầu tiên.

Năm đó trưởng phu cưới Chu thị cho nhi tử, Từ phu nhân bản khoản xuất thân của nàng nên có phần không muốn, nhưng dâu sao đi nữa bà cũng không thể thay đổi được ý của trưởng

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

phu, phụ thân Chu thị có ân cứu mạng với ông ấy, cuối cùng Từ phu nhân cũng đành lòng đón nhận.

Lần đầu tiên nhìn thấy Chu thị, mặc dù trang phục thì đúng mực, nhất cử nhất động cũng có phong phạm thể gia, nhưng Từ phu nhân vẫn không hài lòng về người con dâu đó.

Lúc Chu thị nhìn bà, trong mắt nàng toát lên ham muốn nóng lòng muốn nhìn bà vui vẻ.

Dù trang phục cổ khéo léo thể nào, cử chỉ có quy củ ra sao nhưng kết hợp với ánh mắt như thế cũng tự mình đã hạ thấp bản thân.

Cho nên chỉ vì một lần không hợp mắt đã kéo dài cho tới tận bây giờ.

Điểm duy nhất có thể khiến Từ phu nhân coi trọng Chu thị chỉ là vì bụng của nàng không hề thua kém ai, sinh cho Ngụy gia một cháu trai cực kì xuất sắc. Mẫu băng tử quý, vì vậy Từ phu nhân mới có thể dễ dàng khoan dung cho Chu thị, nhắm mắt mở một mắt theo ý bà.

Ban đầu Từ phu nhân làm chủ đề tôn tử Ngụy Thiệu cưới Kiều Nữ là có suy tính cả.

Người bên ngoài bao gồm cả tôn tử Ngụy Thiệu của bà đều cho rằng bà đang nhắm Duyên châu, nhưng trên thực tế, bà có căn nhắc khác, chẳng qua người ngoài không biết được mà thôi.

...

Từ phu nhân đưa mắt nhìn Tiểu Kiều, thấy nàng rũ mắt xuống lần nữa, nề nếp đứng phía sau Ngụy Thiệu, hai người y hệt như một đôi bích nhân.

Câu đầu tiên bà mở miệng kể từ khi Tiểu Kiều bước vào đây: "Trong Lân, bà vừa thấy cháu dâu thì rất thích. Được rồi, đi một ngày đường bà cũng thấy mệt mỏi, bà muốn nghỉ ngơi. Cháu dẫn nàng quay trở về đi thôi."

Ngụy Thiệu đứng dậy khỏi sạp nhỏ, cung kính nói: "Tôn nhi cáo lui, Tổ mẫu đi ngủ sớm một chút. Sáng mai Tôn nhi lại đến vấn an bà."

Từ phu nhân cười chum chim gật đầu.

Ngụy Thiệu xuống sạp đi ra ngoài, Tiểu Kiều cũng hành lễ với Từ phu nhân lần nữa rồi xoay người đi theo hướng hẳn đi, lúc ra đến hành lang bỗng vang vọng một chuỗi tiếng bước chân, tiếp sau đó là giọng nói vang lên: "Ngoại tổ mẫu đã về rồi, cháu lại không thể đi ra thành chào đón, tối thăm cũng tới trễ thì không nên chút nào! Ngoại tổ mẫu đứng trách cháu bất hiếu --"

Hình như Tiểu Kiều từng nghe thấy giọng nói này ở đâu, một nam tử bỗng xuất hiện trước cửa, sải bước đi vào.

Tiểu Kiều ngược mắt nhìn lên, hơi ngẩn ra.

Sao lại trùng hợp như vậy chứ, ban ngày nàng vừa gặp nam nhân họ Ngụy đó trong cửa hàng giấy đỏ, chỉ có điều vào ngày lúc này đây, hình như nam tử đó không hề nhìn thấy mình, hai mắt nhìn thấy Ngụy Thiệu đi đứng trước thì như sáng hẳn lên, ngay sau đó khuôn mặt lộ ý cười, bước nhanh đi tới chỗ Ngụy Thiệu.

Ngụy Thiệu cũng mỉm cười nhanh chân nghênh đón nam tử đó, xem ra hai người rất thân quen.

Tiểu Kiều đứng lại ngay tại chỗ, đánh giá hai nam tử thăm hỏi nhau ở đó, tiếng cười không dứt, đúng là huynh đệ tốt.

"Thế Nguyên, cuối cùng cháu cũng về rồi hả! Tổ mẫu còn nói không biết có phải cháu muốn mọc rễ ở Đại Quận không nữa, mãi không thấy quay về!" Từ phu nhân trên sạp thấy có người đi tới, hình như cũng vui vẻ cười đùa.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nam tử này tên là Ngụy Nghiễm, nghe Từ phu nhân nói vậy, hẳn buông Ngụy Thụy ra rồi đi tới trước sạp cưới bảo: "Đại thọ sáu mươi của tổ mẫu, dù Thế Nguyên bị chặt đứt hai chân cũng phải bỏ về chứ."

Từ phu nhân cười lớn. Ngụy Nghiễm quỳ xuống ngay chỗ Tiểu Kiều vừa lay, sau khi hành lễ với Từ phu nhân xong, hẳn đứng dậy, lúc này tầm mắt mới nhìn thấy Tiểu Kiều, ngay sau đó hẳn lại chuyển hướng cười nói với Ngụy Thiệu: "Nhị đệ, lúc ta còn ở Đại quận, nghe tin đệ đại hôn. Chẳng lẽ vị này là..."

Hắn đứng một chút, nhìn Tiểu Kiều.

Ngụy Thiệu trở lại đứng bên cạnh Tiểu Kiều, cười nói: "Đúng vậy." Nói xong hẳn nhìn Tiểu Kiều rồi bảo: "Đây là biểu huynh của ta, trước kia huynh ấy vẫn lĩnh binh ở Đại quận, lớn hơn ta vài tuổi, ta luôn luôn xem huynh ấy như huynh ruột. Nàng cứ gọi đại bá là được rồi."

Tiểu Kiều nhìn Ngụy Nghiễm một chút, thấy hẳn đứng trước mặt đầy ý cười niềm nở, ánh mắt nhìn mặt mình chăm chú, không nhìn thấy bất thường một chút nào. Nhớ tới chuyện ban sáng vô tình gặp ở ngoài, không biết tại sao trong lòng nàng vẫn thấy hơi khó chịu. Tiểu Kiều không thể hiện ra mặt, mỉm cười hành lễ với hẳn theo Ngụy Thiệu: "Đại bá".

Ngụy Nghiễm hơi đáp lễ, tiếp tục nói chuyện với Ngụy Thiệu như cũ, hai người qua lại mấy câu rồi cùng cáo tử Từ phu nhân. Đoạn đường đi ra đều sống vai đồng hành, không biết huynh đệ nhà họ đang nói tới chuyện gì, tiếng cười giòn tan. Tiểu Kiều đi theo sau không gần không cách, đi thẳng đến ngã ba trở về khu nhà phía Tây thì ngừng lại, Ngụy Nghiễm nói: "Nhị đệ, đệ và ta lâu rồi không gặp nhau, hôm nay cuối cùng mới có dịp gặp gỡ, há có thể không uống rượu thế này? Minh cùng uống một ly, được không?"

Ngụy Thiệu hơi chần chờ, ngay sau đó hẳn vội vàng cười nói: "Đúng hợp ý ta."

Ngụy Nghiễm ha ha cười to: "Đệ không nỡ để em dâu mới cưới như hoa như ngọc ở một mình chứ gì? Hiếm thấy hôm nay đang vui vẻ, ta cũng không để ý đệ như thế này đâu. Uống cho thoải mái đi!" Nói xong hẳn vừa nhìn về phía Tiểu Kiều: "Em dâu, đã lâu rồi ta và Trọng Lân không gặp mặt, ta đưa Trọng Lân đi uống mấy ly nhé. Em dâu yên tâm, tuyệt đối không để đến nỗi không về được. Muốn chút nữa ta sẽ đưa hẳn về trả lại cho muội."

Tiểu Kiều hơi lúng túng, nàng liếc nhìn Ngụy Thiệu một cái, hẳn đứng nơi đó cũng không thấy nhìn mình, hình như về mặt còn hơi cứng.

"Đại bá nói đùa rồi, hai người cứ tự nhiên." Tiểu Kiều đáp lại.

"Em dâu không trách là được rồi. Trọng Lân, đi thôi!"

Ngụy Thiệu cười cười đi theo Ngụy Nghiễm tới cái đình phía trước, bỗng nhiên hẳn quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều đã xoay người đi về khu nhà Tây.

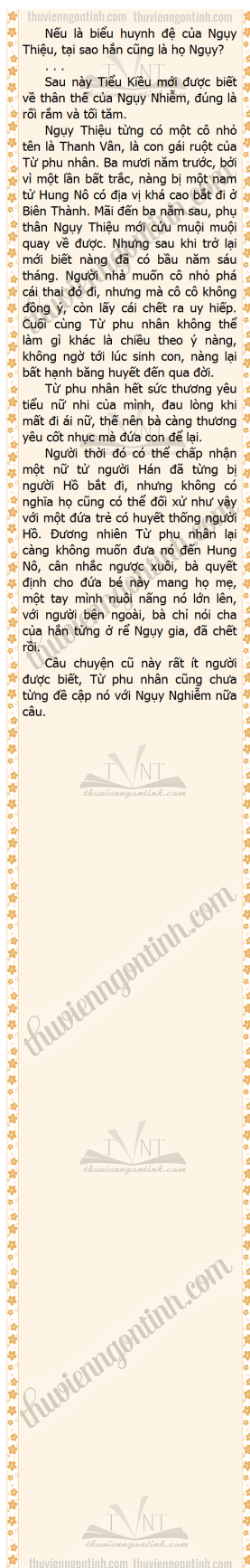
...

Đã trễ lắm rồi mà Ngụy Thiệu vẫn chưa thấy quay về.

Hắn chưa về đương nhiên Tiểu Kiều không thể đi ngủ trước, chỉ có thể ngồi chờ như vậy. Dưới ánh đèn mờ, nàng chống cằm suy nghĩ về người và sự kiện vừa trải qua lúc sáng.

Ngụy Nghiễm khiến nàng rất ấn tượng. Chưa nói tới cái khác, chỉ riêng dòng họ thôi đã làm người ta khó hiểu rồi.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

24. Chương 24: Thay Đổi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

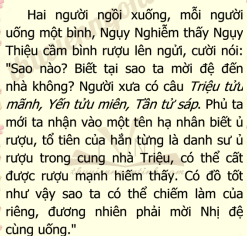
« Xem Chap Cũ Hơn

Chương cuối Chương 170 Chương 169 Chương 168 Chương 167 Chương 166 Chương 165 Chương 164 Chương 163 Chương 162 Chương 161 Chương 160 Chương 159 Chương 158 Chương 157 Chương 156 Chương 155 Chương 154 Chương 153 Chương 152 Chương 151 Chương 150 Chương 149 Chương 148 Chương 147 Chương 146 Chương 145 Chương 144 Chương 143 Chương 142 Chương 141 Chương 140 Chương 139 Chương 138 Chương 137 Chương 136 Chương 135 Chương 134 Chương 133 Chương 132 Chương 131 Chương 130 Chương 129 Chương 128 Chương 127 Chương 126 Chương 125 Chương 124 Chương 123 Chương 122 Chương 121 Chương 120 Chương 119 Chương 118 Chương 117 Chương 116 Chương 115 Chương 114 Chương 113 Chương 112 Chương 111 Chương 110 Chương 109 Chương 108 Chương 107 Chương 106 Chương 105 Chương 104 Chương 103 Chương 102 Chương 101 Chương 100 Chương 99 Chương 98 Chương 97 Chương 96 Chương 95 Chương 94 Chương 93 Chương 92 Chương 91 Chương 90 Chương 89 Chương 88 Chương 87 Chương 86 Chương 85 Chương 84 Chương 83 Chương 82 Chương 81 Chương 80 Chương 79 Chương 78 Chương 77 Chương 76 Chương 75 chương 74 Chương 73 Chương 72 Chương 71 Chương 70 Chương 69 Chương 68 Chương 67 Chương 66 Chương 65 Chương 64 Chương 63 Chương 62 Chương 61 Chương 60 Chương 59 Chương 58 Chương 57 Chương 56 Chương 55 Chương 54 Chương 53 Chương 52 Chương 51 Chương 50 Chương 49 Chương 48 Chương 47 Chương 46 Chương 45 Chương 44 Chương 43 Chương 42 Chương 41 Chương 40 Chương 39 Chương 38 Chương 37 Chương 36 Chương 35 Chương 34 Chương 33 Chương 32 Chương 31 Chương 30 Chương 29 Chương 28 Chương 27 Chương 26 Chương 25 Chương 24 Chương 23 Chương 22 Chương 21 Chương 20 Chương 19 Chương 18 Chương 17 Chương 16 Chương 15 Chương 14 Chương 13 Chương 12 Chương 11 Chương 10 Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chap Mới Hơn »

NGƯỜI ĐĂNG TRUYỆN TIỂU SÊN

(Thủy hoa môn: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu)

Lại rót đầy, cười nói: “Cố rượu ngon làm sao có thể thiếu mỹ nhân?” Dứt lời liền vỗ tay, phía sau bức rèm vang lên tiếng sáo du dương, một hàng tú nữ y phục rực rỡ nổi đuôi ra, nhảy múa theo tiếng sáo, tất cả đều là nghệ kỹ Ngụy Nghiêm nuôi, dáng người uyển chuyển, lay động như tiên.

Nguy Nghiêmi ra hiêu cho nữ tử đẹp nhất trong đó tới rượt cho Nguy Thiệu, Nguy Nghiêmi phất tay, không chừa lại gân. Nguy Nghiêmi sống sô, sau đó ha ha cười to, nói: "Trọng Lâm vẫn luôn như vậy, thanh tâm quá đức, tránh xa tử sắc như xa cái ác vậy." Trước đây nguy thế, bây giờ trong nhà có thế tử xinh đẹp, dong chi tục phận như thế này càng không lọt vào mắt Trọng Lâm."

Ngụy Thiệu cười một tiếng, cũng không giải thích gì, chỉ cầm bầu rượu lên, rót vào ly.

"Cũng được, đệ tới nhà ta thì chính là khách, nếu khách không vui thì cho các nàng lui đi, đỡ ồn ào huynh đệ chúng ta nói chuyện!"

Ngụy Nghiễm phất tay, quần sự ở bên lập tức cho nhạc công dừng lại, vũ nữ cũng lùi ra nhanh như khi đến. Hai người uống mấy ly, Ngụy Nghiễm hỏi về chuyện phỏng thủ ở Thạch Ấp, nhắc nhớ Ngụy Thiệu Phong bị Trần Tường phản công.

TRUYENNGOITRE.COM TRUYENNGOITRE.COM TRUYENNGOITRE.COM

Nguy Thiệu nói: "Bây giờ có Công Tôn tiên sinh tạm thời trông coi thay ta, vấn đề không lớn. Chuyện đau đầu nhất là Trần Bàng không chịu quy hàng. Trần Bàng là dân du mục nhiều năm ở đó, khá được lòng người, nếu hắt không hàng, sợ rằng dân chúng Thạch Áp chỉ một lòng hướng về Tịnh Châu."

Nguy Nghiễm nói: "Đúng là Trần Bàng có tài, nếu thực sự không hàng, giết hẳn để răn đe dân chúng mới là đối sách, giữ lại như vậy không khéo sau này lại là mối họa. Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Ân uy cùng lúc mới là tài dùng binh."

Nguy Thiệu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng Công Tôn tiên sinh khuyên ta nên kiên nhẫn, tạm thời cứ để đó, qua một thời gian lại tính."

Nguy Nghiễm nói: "Đệ biết vì sao hồi nhỏ đệ có danh hiệu tiểu bá vương không? Đó là vì đệ cương trực, có chủ kiến, dám nghĩ dám làm. Nếu là mấy năm trước, mười Trần Bàng chỉ sợ cũng rơi đầu. Nếu ta đoán không lầm thì chính đệ cũng không muốn giết Trần Bàng, nên mới giữ lại mạng hắn. Nếu đệ có sát tâm, Công Tôn Dương có khuyên nhiều hơn nữa cũng vô dụng. So với trước đây, ta thấy đệ trầm ổn hơn không ít."

Nguy Thiệu mỉm cười: "Đừng mãi kể chuyện lúc trước, huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp, uống rượu mới là việc quan trọng." Vừa nói vừa rót một ly cho Nguy Nghiễm.

Nguy Nghiễm mỉm cười bụng rượu lên chớp mũi mũi, trước mắt bỗng nhiên hiện ra cảnh ban ngày gặp tiểu phụ nhân ở cửa hàng giấy đó.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua, nhưng vẫn bị kinh diễm. Dung nhan diễm lệ, có lẽ cả đời này chẳng gặp ai hơn nữa, đáng người tuy chưa đủ thướt tha nhưng lấy mắt nhìn người của hắn, chỉ cần nhìn một cái đã thấy đặc biệt, kết hợp giữa thiếu nữ thanh thuần và thần thái tiểu phụ nhân khiến nàng càng thêm cuốn hút, làm hắn không thể dời mắt. Tiểu phụ nhân nhà nào kia dường như ghét mình nhìn nàng như vậy, xoay người quay lưng về phía hắn. Nàng cũng không biết búi tóc rủ xuống nơi cổ áo không giấu được căn cổ ngọc ngà, nửa ẩn nửa lộ, như dương chi bạch ngọc khiến người ta mơ tưởng. Lúc ấy tâm động, đừng nói là một bộ giấy tờ đó, cho dù bảo hắn vay mượn vạn tiền để đổi được nụ cười của giai nhân, hắn cũng tìm trăm phương ngàn kế làm bằng được.

Năm xưa hắn từng nghe theo sắp xếp của Từ phu nhân lấy thê tử. Chưa đầy hai năm, thê tử đã đổ bệnh qua đời. Từ đó hắn chưa lấy thêm người nào nữa, đến tận bây giờ. Nhưng hắn không giống Nguy Thiệu, chưa bao giờ hắn kim nén dục vọng, bên người hắn không thiếu nữ nhân. Mặc dù hắn không thiếu những hắn chưa bao giờ đặt ai vào lòng, qua một đêm đến ngày hôm sau đã không nhớ được tướng mạo người ta cũng có.

Nhưng giống như hôm nay, gặp tiểu phụ nhân mới cưới chưa lâu kia khiến lòng hắn xao xuyến, cảm giác đó trước giờ chưa từng xuất hiện.

Lấy thân phận địa vị của hắn, muốn kiêu nữ nhân gì mà không có, cho dù là phụ nhân của gia đình lớn nhất Lạc Dương, chỉ cần hắn nhìn trúng cũng có thể chiếm được. Nhưng không ngờ, khi

theo đuôi xe ngựa của nàng liền thấy nàng vào cửa Ngụy gia.

"Biểu huynh, ta đưa tổ mẫu trở lại, trên đường tổ mẫu mấy lần nhắc tới huynh. Nói huynh bây giờ chỉ có một thân một mình, bên người không có ai chăm sóc, lại không chịu dọn về nhà ở, tổ mẫu không yên tâm. Huynh không muốn về nhà có phải vì mẫu thân của ta không?"

Chu phu nhân không thích Ngụy Nghiễm. Lúc còn ở cùng nhau, tuy không đến mức gây khó dễ, nhưng lại phòng bị khắp nơi. Ngụy Nghiễm biết được, từ lúc hân mười bảy mười tám tuổi liền dọn ra ngoài ở, đến tận bây giờ.

Ngụy Nghiễm đang mơ màng, nghe Ngụy Thiệu nói như vậy, lấy lại tinh thần, cười nói: "Không liên quan đến cữu mẫu. Ta phóng đảng quen rồi, sống ở dưới mái nhà tổ mẫu phải gò bó, ta không thích." Hân bỗng nhiên nghĩ tới, lại nói: "Nếu lần này ngoại tổ mẫu lại sắp xếp hôn sự cho ta, đệ biết thì báo ta một tiếng, ta sẽ thu xếp về sớm."

Ngụy Thiệu cười nói: "Tổ mẫu cũng là quan tâm huynh."

Ngụy Nghiễm cười cười: "Nếu an bài cho ta hôn sự giống đệ, ta sẽ nhận."

Ngụy Thiệu đang rót rượu, nghe vậy, tay cầm bình rượu dừng giữa không trung, giương mắt nhìn Ngụy Nghiễm.

Ngụy Nghiễm biết mình lỡ lời, che giấu cười nói: "Đệ muội là mỹ nhân hiếm thấy, Trọng Lâm đệ đúng là có phúc. Vừa được mỹ nhân, lại được Duyên Châu, tổ mẫu an bài cuộc hôn nhân này không thể tốt hơn nữa."

Ngụy Thiệu cười một tiếng, rót đầy một ly, bưng lên, hướng Ngụy Nghiễm hứ kính rồi từ từ uống.

...

Cuối giờ Hợi Ngụy Thiệu mới về. Lúc hân vào cửa, bước chân hơi loạng choạng, cái quạt bị hân phá hư mấy ngày trước vừa được sửa xong va vào khung cửa, đầu chênh choáng, hân đứng lại, chống tay lên cửa.

Tiểu Kiều hai năm qua đã có thói quen ngủ sớm. Thật ra là ngoài việc ngủ sớm, nàng cũng không có chuyện gì để làm. Bình thường vào lúc này, trừ phi có tâm sự không ngủ được, nếu không đã ngủ từ lâu. Vừa rồi chỗ mãi không thấy Ngụy Thiệu về, nàng đánh leo lên giường trước, phòng yên tĩnh, đang mơ màng ngủ thì bị Ngụy Thiệu về đánh thức, nàng vội vàng khoác áo xuống giường. Thấy hân đang đứng trước cửa, mùi rượu nồng nặc, biết hân say liền gọi vú già đỡ hân vào.

Hai, ba bà vú bên ngoài vội vàng tới đỡ Ngụy Thiệu.

Ngụy Thiệu ngược mắt nhìn tiểu Kiều chăm chú, nhưng cũng không đến gần nàng. Thấy nàng cũng đang nhìn mình, vẻ mặt lo lắng, có lẽ tới nay rượu hân uống mạnh hơn so với rượu bình thường, ngực chợt thấy khó chịu, cơn say càng nặng hơn, hất cánh tay mấy bà vú ra, tự bước vào phòng.

Tiểu Kiều ở chung với Ngụy Thiệu không quá hai ngày, liền biết được hân dường như khá chú trọng quy củ, bình thường quần áo đa số đều màu đen nhưng không một chút qua loa. Người hầu trong tây phòng từ lâu đã biết Chúa

Truyện ngắn online.com Truyện ngắn online.com Truyện ngắn online.com

Công có thói quen tắm rửa thay quần áo mỗi ngày. Vương bà bà không có ở đây, một bà vú họ Lâm thấy hẳn trở về, liền sai người xách nước vào, rất nhanh liền chuẩn bị xong xuôi.

Bà vú Lâm biết khi tắm Chúa Công không thích có người ở bên cạnh, chuẩn bị xong một thau (nước gội đầu) liền dẫn người ra bên ngoài chờ, đợi tắm xong rồi vào dọn.

"Nước nóng đã chuẩn bị xong, phu quân có muốn đi tắm không?"

Tiểu Kiều hỏi hẳn.

Nguy Thiệu không trả lời, đưa lưng về phía nàng thảo kiếm, "Cạch" một tiếng đặt kiếm lên bàn, xoay người vào phòng tắm.

Tiểu Kiều cũng biết hẳn tắm không cần người hầu hạ, lại càng không muốn mình hầu hạ. Thấy hẳn vừa cởi áo vừa đi vào trong, bóng người biến mất ở cửa phòng tắm, mình cũng không thể về ngủ, bên ngoài chờ.

Nàng đợi một lát, lúc đầu còn có thể nghe được tiếng nước rào rào bên trong, sau đó liền yên tĩnh, cũng không có tiếng động.

Tiểu Kiều chờ một chút, cảm thấy có gì đó không đúng, cuối cùng vẫn đứng lên, ngẩng thờ rón rén đến gần phòng tắm, khẽ vén rèm che, nhanh chóng liếc mắt vào trong.

Nguy Thiệu ngồi dựa trong thùng nước tắm, hai cánh tay khoát lên vách thùng, đầu hơi ngửa về sau, nhắm mắt lại.

Hóa ra là đã ngủ.

Tiểu Kiều dĩ nhiên không có hảo cảm đối với người này.

Nhưng bấy giờ nàng cũng không muốn hẳn cứ ngủ say như vậy. Chờ một lát, liền gọi hẳn một tiếng "Phu quân".

Hắn dường như ngủ rất say, không có phản ứng.

Tiểu Kiều lại gọi to hơn.

Hắn vẫn không có phản ứng.

Tiểu Kiều đi vào, cầm gáo nước bên cạnh thúc vào cánh tay hẳn, gọi lần nữa "Phu quân".

Nguy Thiệu cuối cùng cũng phản ứng, mí mắt hơi giật giật, sau đó từ từ mở mắt ra.

Trông hẳn vẫn còn mơ màng vì say, mắt còn vương giọt nước, khiến đôi mắt càng thêm sâu thẳm. Bởi vì đầu hơi ngửa về phía sau, hầu kết đại diện cho nam nhân ở cổ càng lộ rõ, bờ vai rộng, cánh tay cùng với ngực, cả cơ thể thần bí màu đồng dưới ánh nền lấp lánh ánh nước.

Hắn vừa mở mắt, tiểu Kiều liền quay đầu đi, nhìn chăm chăm cái khăn tắm bên cạnh, nói "Chàng vừa mới ngủ".

Nguy Thiệu nhắm mắt, giơ tay xoa trán, có vẻ đau đầu. Sau đó giật giật bả vai, từ từ ngồi thẳng người, mắt nhìn nàng.

Tiểu Kiều xoay người, đi ra ngoài.

Sau lưng truyền tới tiếng nước "Rào ", hình như hẳn đứng dậy.

Bước chân Tiểu Kiều nhanh hơn.

"Y phục của ta, mang lại đây."

Sau lưng vang lên giọng nói của hẳn khàn khàn.

Tiểu Kiều không thể làm gì khác hơn là đứng lại, lấy một bộ y phục sạch sẽ trên giá, quay lại đưa cho hẳn.

Truyện ngắn online.com Truyện ngắn online.com Truyện ngắn online.com

Hắn đã đi ra, dùng cái khăn lớn tùy ý vây quanh hạ thân, cầm y phục khoác lên người, tùy ý thắt lại, chiếc khăn liền rơi trên đất, hắn bước chân trần ra ngoài.

Cũng không biết tối nay hắn uống bao nhiêu, nhưng có vẻ say không nhẹ, phòng tắm hơi tối, lại có hơi nước, lúc hắn xoay người không để ý bên cạnh có một cái kệ đặt chậu rửa mặt, Tiểu Kiều trở mắt nhìn hắn va vào.

Bởi vì quá cao, "Ầm" một tiếng, hắn va vào cái kệ.

Cái kệ bằng gỗ cứng, cú va này chắc chắn rất đau.

Hắn đứng lại.

"A... ———"

Tiểu Kiều nghe hắn kêu khẽ một tiếng, giơ tay che trán.

Mặc dù không thấy được vẻ mặt, nhưng chỉ cần tưởng tượng là biết.

Nàng không nhìn được, cười một tiếng.

Tiếng cười mặc dù rất nhỏ, thật ra chỉ vừa xuất hiện ở cổ họng đã bị nàng kim lại, nhưng lỗi tại Ngụy Thiệu rất nhạy bén, hắn quay đầu lại.

Hắn nhíu đôi lông mày, nhìn nàng chăm chú.

Về mặt Tiểu Kiều lập tức trở nên nghiêm túc.

Bàn tay che trán của hắn từ hạ xuống.

"Ai để cái kệ ở đây?" Giọng hắn nghe rất khó chịu.

"Nó vẫn luôn ở đây mà." Tiểu Kiều nói nhỏ.

"Nếu nó cản đường, để thiếp bảo người hầu dọn đi."

Nàng lại nói thêm một câu.

Ngụy Thiệu lại nhìn nàng chăm chú.

"Không cần."

Hắn lạnh lùng nói một câu, vòng qua cái kệ, lần này cuối cùng cũng thuận lợi ra phòng tắm.

Tiểu Kiều cẩn mõi theo hắn ra ngoài, mở cửa để cho bà vú Lâm và người hầu đi vào dọn dẹp. Vú già nhanh chóng dọn xong, đi ra khỏi phòng.

Tiểu Kiều đóng cửa lại, quay đầu thấy hắn đã nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Nàng liền thổi tắt đèn, trong bóng đêm cẩn thận bò lên giường, không đụng vào hắn dù chỉ một chút.

Nàng vừa nằm xuống một tí liền nghe Ngụy Thiệu nói: "Ta khát."

Nói vậy, dĩ nhiên muốn nàng rót nước cho hắn.

Tiểu Kiều bò dậy, cũng không đụng vào hắn, bò xuống giường, thấp đèn, đến bên bàn rót nước trà, bưng đến trước giường cho hắn.

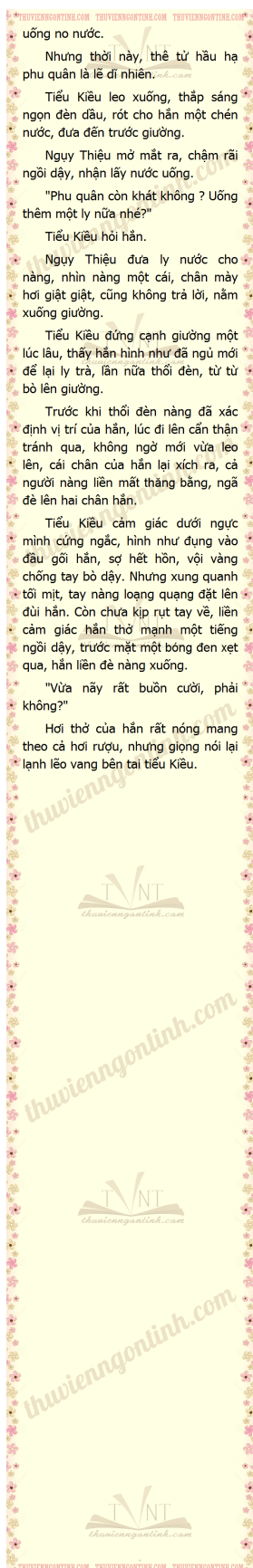
Ngụy Thiệu ngồi dậy uống nước.

Tiểu Kiều bỏ ly trà không lên bàn, tắt đèn lần nữa, lại cẩn thận bò lên giường.

Nàng mới vừa nằm xuống, còn chưa điều chỉnh xong tư thế ngủ lại nghe Ngụy Thiệu nói: "Còn khát."

Tiểu Kiều chợt nghi ngờ. Nghi ngờ có phải mới vừa rồi mình đã đắc tội hắn, nên giờ hắn mượn rượu giả say để sai khiến mình?

Nếu sinh ở thời hiện đại, thì nàng liền đập hắn xuống giường, để hắn tự

uống no nước.

Nhưng thời này, thể tử hầu hạ phu quân là lẽ dĩ nhiên.

Tiểu Kiều leo xuống, thấp sáng ngọn đèn dầu, rót cho hân một chén nước, đưa đến trước giường.

Nguy Thiệu mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, nhận lấy nước uống.

"Phu quân còn khát không ? Uống thêm một ly nữa nhé?"

Tiểu Kiều hỏi hân.

Nguy Thiệu đưa ly nước cho nàng, nhìn nàng một cái, chân mày hơi giắt giắt, cũng không trả lời, nằm xuống giường.

Tiểu Kiều đứng cạnh giường một lúc lâu, thấy hân hình như đã ngủ mới để lại ly trà, lần nữa thổi đèn, từ từ bỏ lên giường.

Trước khi thổi đèn nàng đã xác định vị trí của hân, lúc đi lên cẩn thận tránh qua, không ngờ mới vừa leo lên, cái chân của hân lại xịch ra, cả người nàng liên mất thăng bằng, ngã đè lên hai chân hân.

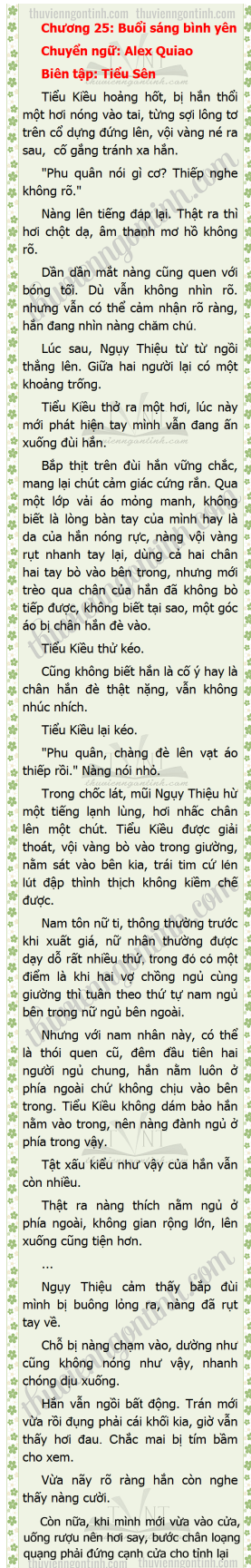
Tiểu Kiều cảm giác dưới ngực mình cứng ngắc, hình như đụng vào đầu gối hân, sợ hết hồn, vội vàng chống tay bỏ dậy. Nhưng xung quanh tối mịt, tay nàng loạng quạng đặt lên đùi hân. Còn chưa kịp rút tay về, liền cảm giác hân thở mạnh một tiếng ngồi dậy, trước mặt một bóng đen xẹt qua, hân liền đè nàng xuống.

"Vừa nãy rất buồn cười, phải không?"

Hơi thở của hân rất nóng, mang theo cả hơi rượu, nhưng giọng nói lại lạnh lẽo vang bên tai Tiểu Kiều.

25. Chương 25: Buổi Sáng Bình Yên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Chương 25: Buổi sáng bình yên

Chuyển ngữ: Alex Quiao

Biên tập: Tiểu Sên

Tiểu Kiều hoảng hốt, bị hân thổi một hơi nóng vào tai, từng sợi lông tơ trên cổ dựng đứng lên, vội vàng né ra sau, cố gắng tránh xa hân.

"Phu quân nói gì cơ? Thiếp nghe không rõ."

Nàng lên tiếng đáp lại. Thật ra thì hơi chột dạ, âm thanh mơ hồ không rõ.

Dần dần mắt nàng cũng quen với bóng tối. Dù vẫn không nhìn rõ, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, hân đang nhìn nàng chăm chú.

Lúc sau, Ngụy Thiệu từ từ ngồi thẳng lên. Giữa hai người lại có một khoảng trống.

Tiểu Kiều thở ra một hơi, lúc này mới phát hiện tay mình vẫn đang ấn xuống đùi hân.

Bắp thịt trên đùi hân vững chắc, mang lại chút cảm giác cứng rắn. Qua một lớp vải áo mỏng manh, không biết là lòng bàn tay của mình hay là da của hân nóng rực, nàng vội vàng rút nhanh tay lại, dùng cả hai chân hai tay bò vào bên trong, nhưng mới trèo qua chân của hân đã không bỏ tiếp được, không biết tại sao, một góc áo bị chân hân đè vào.

Tiểu Kiều thử kéo.

Cũng không biết hân là cố ý hay là chân hân đè thật nặng, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Kiều lại kéo.

"Phu quân, chàng đè lên vật áo thiếp rồi." Nàng nói nhỏ.

Trong chốc lát, mũi Ngụy Thiệu hừ một tiếng lạnh lùng, hơi nhấc chân lên một chút. Tiểu Kiều được giải thoát, vội vàng bò vào trong giường, nằm sát vào bên kia, trái tim cứ lên lút đập thình thịch không kiềm chế được.

Nam tôn nữ tì, thông thường trước khi xuất giá, nữ nhân thường được dạy dỗ rất nhiều thứ, trong đó có một điểm là khi hai vợ chồng ngủ cùng giường thì tuân theo thứ tự nam ngủ bên trong nữ ngủ bên ngoài.

Nhưng với nam nhân này, có thể là thói quen cũ, đêm đầu tiên hai người ngủ chung, hân nằm luôn ở phía ngoài chứ không chịu vào bên trong. Tiểu Kiều không dám bảo hân nằm vào trong, nên nàng đành ngủ ở phía trong vậy.

Tật xấu kiểu như vậy của hân vẫn còn nhiều.

Thật ra nàng thích nằm ngủ ở phía ngoài, không gian rộng lớn, lên xuống cũng tiện hơn.

...

Ngụy Thiệu cảm thấy bắp đùi mình bị buông lỏng ra, nàng đã rút tay về.

Chỗ bị nàng chạm vào, dường như cũng không nóng như vậy, nhanh chóng dịu xuống.

Hân vẫn ngồi bất động. Trán mới vừa rồi dựng phải cái gối kia, giờ vẫn thấy hơi đau. Chắc mai bị tím bầm cho xem.

Vừa nãy rõ ràng hân còn nghe thấy nàng cười.

Còn nữa, khi mình mới vừa vào cửa, uống rượu nên hơi say, bước chân loạng quạng phải đứng cạnh cửa cho tỉnh lại

thuyengontinh.com thuyengontinh.com

thì thấy vẻ mặt nàng giống như rất
ân cần, miệng cứ gọi bà vú đến đỡ,
còn bản thân nàng ta đứng gần mình
hơn, vậy mà lại không bước tới.

Tưởng hẳn không nhìn thấy phải
không, trông mặt thì ân cần, rõ ràng
cũng chỉ làm bộ làm tịch.

Nếu thật lòng quan tâm như vậy,
bước tới đỡ một cái mình sẽ bẻ gãy
tay nàng chắc?

Nam nhân đa số đều như vậy, cười
thê tử, dù mình không thích nàng
nhưng theo bản năng vẫn muốn
người kia phải cầu cạnh hết lòng với
mình.

Nguy Thiệu chính là loại đường lớn
không đi lại muốn đâm quăng bụi rậm
như thế.

Nếu vừa nãy Tiểu Kiều bước tới đỡ
hắn thật, chưa chắc hẳn đã để cho
nàng chạm vào.

Nhưng thấy nàng đứng im như
thế, thì nàng lại trở thành vấn đề.

Nếu hẳn không hiểu nhầm thì Kiều
gia muốn lấy lòng hắn nên mới chủ
động gả nàng qua.

Chẳng lẽ trước khi gả nàng đi, họ
đay dỗ nàng hầu hạ hắn như thế này
sao?

Mắt Nguy Thiệu liếc sang cái dáng
người nhỏ nhắn đang nằm phía trong
kia.

Nàng đang rúc vào góc giường,
nằm im giống hệt như con mèo, từ
đầu đến chân, cứng còng như bà cụ
già.

Nguy Thiệu nhìn vậy mới thấy
trong lòng thoải mái một chút. Tự vỗ
trán thêm một cái, lại quay ra nằm
ngửa xuống giường.

Lúc đang chuẩn bị thiếp đi, hắn
chợt nhớ tới lúc nãy nàng trượt chân
té ngã vào người mình, bỗng thoáng
qua một cảm giác khác lạ.

Phía trước của nàng, thật mềm
mại.

...

Sáng hôm sau, Nguy Thiệu tỉnh
giác.

Tối qua uống quá nhiều, say rượu
nguyên một đêm, giờ tỉnh lại thấy hơi
nhức đầu.

Hắn mở mắt ra, thấy ngay một
gương mặt rất gần, mắt hoa lên.

Chỉ mơ hồ một chút, hắn nhanh
chống tỉnh táo lại.

Không biết vì sao, sau một đêm lại
thấy mình cùng nữ nhân kia mặt đối
mặt, dựa sát vào nhau, khoảng cách
chỉ bằng một cùi chỏ.

Nói đúng hơn là hắn xoay mình,
thành ra lại nhích sát vào gần nàng.

Nàng vẫn đang ngủ rất say, mái
tóc dài hơi rối phủ một bên cổ, có vài
lọn còn dính trên môi, hai bên gò má
lúc ngủ đỏ bừng, hàng lông mi cong
cong, lộ ra vẻ xinh đẹp.

Tâm mắt Nguy Thiệu dừng một
lúc trên gương mặt nàng, có lẽ là do
bản năng của nam nhân, ánh mắt
nhìn xuống dưới, nơi cổ áo nàng hơi
trẻ xuống.

Mặc dù mới ở cùng nhau mấy đêm
nhưng Nguy Thiệu đã sớm lưu ý đến,
lúc ngủ nàng luôn kéo chặt vật áo,
làm như hắn sẽ làm gì nàng không
bằng.

Hắn thấy hơi buồn cười vì cái hành
động ngây thơ đó.

thuyengontinh.com thuyengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

Nhưng nếu lúc này vật áo nàng tự
tuột xuống, thì hẳn tiện đường nhìn
một tí cũng không sao.

Với suy nghĩ này, trong lòng Ngụy
Thiệu bỗng có một loại cảm giác
khoan khoái như trà thù vậy, liếc
xương quai xanh tinh xảo lộ ra dưới
vật áo nàng thêm mấy lần nữa.

Phía dưới dân căng trướng lên,
cảm giác giống như muốn đi vệ sinh.

Lúc này, lông mi Tiểu Kiều hơi giật
giật.

Ngụy Thiệu vội dời ánh mắt, xoay
người ra phía ngoài.

Tiểu Kiều mở mắt ra, thấy Ngụy
Thiệu vẫn đang quay lưng về phía
mình ngủ. Nàng dụi mắt, ánh mắt
nhìn ra song cửa, đầu óc chợt tỉnh táo
lại.

Nàng dậy trễ! Ngủ quên rồi! Trời
đã sáng mất rồi!

Lúc này mới đi vẫn ăn Từ lão phu
nhân thì đã muộn rồi!

Nàng rất muốn tạo ấn tượng tốt
với tổ mẫu của Ngụy Thiệu. Cho dù
ban đầu không có ý đó, thì sau lần
gặp hôm qua, ý nghĩ này cũng không
phải là quá xa với.

Nhưng xui xẻo quá, hôm qua Từ
phu nhân mới quay về, sáng sớm
hôm sau nàng lại ngủ như heo chết!

Dù tối qua đi ngủ muộn, nhưng
sao Xuân nương không tới gõ cửa
nhắc nàng. Chẳng lẽ người bên tây
phòng cũng đều ngủ như chết hết
cả...

Tiểu Kiều khóc không ra nước
mắt, từ trên giường ngồi bật dậy như
lò xo.

Ngụy Thiệu mở mắt, quay đầu lại,
cau mày nhìn nàng đang luống cuống
tay chân, một bước đã nhảy xuống
giường: "Nàng thế này là sao? mới
sáng sớm đã bị chó sói đuổi rồi hả?"

"Muộn rồi! Dậy muộn mất rồi! Đi
vẫn an tổ mẫu bị muộn rồi!"

Tiểu Kiều không để ý tới hân, bước
xuống giường, quay đầu nói với về
mặt như đưa đám.

Lúc này Ngụy Thiệu mới chậm rãi
vươn người ngồi dậy, sửa lại vật áo,
trên môi lộ ra một tia chăm biếm:
"Đến muộn thì làm sao? Tổ mẫu ăn
thịt nàng chắc!"

Dĩ nhiên là chàng không sao rồi!

Tiểu Kiều thầm nói một câu, có
chút oán hân. Nếu không phải tối
hôm hân về quá khuya, trước khi ngủ
lại giăng cơ một phen thì sáng nay
nàng cũng không ngủ quên như vậy.

Tiểu Kiều không để ý tới hân nữa,
che lại vật áo rồi vội vã ra mở cửa,
Xuân nương và bà vú hầu hạ rửa mặt
đều đứng ngoài hành lang. Xuân
nương thấy Tiểu Kiều lập tức nói nhỏ:
"Nữ quân không cần vội. Lão phu
nhân bên kia mới truyền lời, nói biết
đêm qua Nam quân uống rượu về
muộn, hai người không cần phải dậy
sớm vẫn an, cho nên nó tỷ mới không
gọi cửa."

Lúc này Tiểu Kiều mới thở phào
nhẹ nhõm, cho người vào hầu hạ rửa
mặt chải đầu.

Ngụy Thiệu như cố ý đối nghịch với
nàng, động tác chậm chạp chưa từng
thấy. Nữ nhân như nàng đã sửa soạn
xong vậy mà hân vẫn còn đang khoác
áo ngoài, thắt cái đai lưng cũng mất
một lúc lâu, Tiểu Kiều đứng một bên
nhìn, hai mắt bốc lửa, hận không thể
cho hân cái tát. Chờ hân chỉnh tề mọi

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thứ, lại ăn vài miếng điểm tâm, sau đó mới quay sang nhìn Tiểu Kiều, ung dung nói: "Đi thôi."

Tiểu Kiều đi theo hắn đi ra ngoài.

Lúc này đã trễ mất nửa canh giờ so với thời điểm vẫn an, mặt trời cũng đã lên cao tới nóc bắc chính phòng. Trong ánh mắt soi mói của đám tội tở, hai người đi tới bắc phòng, không phải là ở chính đường ngay hôm qua, bình thường Từ phu nhân ăn nghỉ trong gian buồng phía trong, bên trong đó còn có rất nhiều người. Ngoài Chu phu nhân và Trịnh Sở Ngọc, còn có cả Ngụy Nghiễm cũng đang ở đây. Toàn thân hắn đều là vẻ hoạt bát sôi nổi, đang ngồi cạnh Từ phu nhân cười cười nói nói, nghe người hầu báo Ngụy Thiệu và Tiểu Kiều tới, hắn dừng lại, nghiêng đầu nhìn.

Không chỉ có hắn, ánh mắt của mọi người trong phòng cũng đều đồng loạt nhìn lại.

Ngụy Thiệu đi vào, vẻ mặt đầy thản nhiên, Tiểu Kiều cúi đầu đứng song song với hắn, hai người đứng trước mặt Từ phu nhân.

Nàng cảm giác được ánh mắt Chu phu nhân nhìn chằm chằm vào mặt mình, cảm giác lạnh lùng chua chát không tả nổi.

"Kính tổ mẫu, cháu cháu xin lấy một cái." Tiểu Kiều hành lễ, "Là cháu cháu vô lễ, tổ mẫu mới về nhà hôm trước, hôm sau cháu đã lười biếng rồi. Mong tổ mẫu trách phạt, lần sau không dám như vậy nữa."

"Không sao." Từ phu nhân hòa ái đáp, "Là bà bảo người làm không cần đánh thức hai cháu. Đã ăn chưa? Nếu chưa thì ở đây có canh nóng, hai cháu ăn đi."

"Ăn trước khi đến đây rồi ạ, tôn nhi cảm ơn tổ mẫu thương yêu, thông cảm tôn nhi tới hôm qua về muộn. Lần sau không dám thế nữa." Ngụy Thiệu cũng cười nói.

Ngụy Nghiễm cười ha ha: "Là lỗi của cháu, tôi qua cháu khăng khăng giữ Trọng Lâm uống rượu, muộn rồi mới để đệ ấy đi, sợ là đệ ấy còn không nhận ra đường về. Sáng nay còn dậy được, chúng tôi đệ muội chăm sóc tốt. Ngoại tổ mẫu muốn trách, thì trách cháu đi."

Tiểu Kiều không ngước mắt lên, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt hắn nhìn mình khi nói.

Từ phu nhân mỉm cười: "Huynh đệ các cháu đã lâu không gặp, ngồi xuống uống chén rượu cũng không sao. Nhưng lần sau không cho uống nhiều như thế, tránh tổn hại sức khỏe."

Ngụy Nghiễm và Ngụy Thiệu cùng nhau vâng dạ. Hai huynh đệ bọn họ cùng tiếp chuyện Từ phu nhân, nói tới chuyện mấy ngày sau sẽ tổ chức tiệc mừng thọ. Từ phu nhân dặn bọn hắn không cần phô trương, chỉ cần qua loa là được, sau đó cho giải tán, mọi người đều lần lượt cáo lui. Ngụy Nghiễm, Ngụy Thiệu đi bàn chuyện với quân sự, Tiểu Kiều cũng quay về Tây phòng.

Trong bắc phòng, Từ phu nhân giữ Chu thị lại, cho Trịnh Sở Ngọc lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu.

Chu thị quỳ ngồi bên cạnh, thấy hồi lâu sau bà bà (*mẹ chồng*) không nói gì, dù sợ hãi bà hơn nửa đời người, nhưng

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

lúc này trong lòng gấp gáp không kim
được, chân chữ một lúc, cũng thử
cười nói thăm dò một chút: "Hai ngày
nửa là đại thọ mẫu thân rồi, mấy
ngày này trong phủ sẽ rất bận rộn,
bên con cũng không rảnh rỗi, mọi
người tuy bận nhưng ai cũng vui vẻ."

Tử phu nhân thoáng mỉm cười:

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi. Theo ta,
thành ý mới là quý, không cần tổ
chức linh đình như vậy. Các con cũng
không phải là không hiểu ý ta, nhưng
cũng chỉ có thể tùy mọi người, tránh
cho ta lại bị oán trách sau lưng là
không chịu cho tiểu bối tỏ lòng hiếu
nghĩa."

Chu thị cười theo: "Có đâu lại thế
ạ, đúng là hiếu tâm của bọn tiểu bối
mà"

Lão phu nhân gật đầu, con mắt
duy nhất nhìn về phía Chu thị, bỗng
nói: "Ta nhớ là Trịnh nữ kia đến giờ
cũng mười mấy tuổi rồi. Nữ nhi đến
tuổi này mà vẫn chưa gả, cứ lưu lại
thì không hay. Nếu con có lòng thì tìm
nhà thích hợp, gả nàng đi."

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

26. Chương 26: Thọ Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Alex Quiao

Biên tập: Tiểu Sên

Chu thị sững sờ.

Bấy giờ khi cưới gả, tuổi của nam nhân đa số từ mười bốn mười lăm đến mười tám, mười chín; nữ nhân thì mười ba mười bốn đến mười sáu mười bảy, như Trịnh Sở Ngọc đã mười tám, mười chín tuổi còn chưa xuất giá, trừ phi có nguyên nhân khác, hoặc do nhà nghèo không lo nổi nữ trang làm của hồi môn, nếu không thì đúng là rất hiếm.

Chu thị còn trẻ đã mất đi trượng phu và trưởng tử, dưới gối chỉ còn lại Ngụy Thiệu, không khỏi dồn tất cả mọi thứ vào nhi tử độc nhất này. Tuy một lòng muốn nhi tử lấy nữ nhi bên nhà ngoại, nhưng xuất thân của Trịnh nữ không môn đăng hộ đối, biết Từ phu nhân sẽ không cho phép, bà đành lùi một bước, chỉ hy vọng nhi tử nạp nàng làm thiếp, như vậy không chỉ thân càng thêm thân, mà bà cũng có thể giữ được nữ nhi nhà ngoại ở bên người.

Nào ngờ tuổi Trịnh nữ ngày càng lớn mà chuyện này vẫn chưa tiến triển được gì, một hai năm nay bà bắt đầu lo, không khỏi riết róng thúc giục Ngụy Thiệu. Nào ngờ hần nữa phen cũng không nhượng bộ, tới ngày đầu tiên sau khi trở về đã làm ra chuyện như vậy, khiến bà ta mất sạch mặt mũi trước mặt mọi người.

Thế nhưng bà không trách con trai làm mình, lại trút hết oán giận lên Kiều nữ. Mấy ngày nay đang khó chịu, sáng nay lại thấy nhi tử và tân nương đến muộn, nghĩ thầm nhất định là do nhi tử bị Kiều nữ kia lấy sắc quyến rũ mê mẩn tâm thần, tham hoan mà dậy muộn, trong lòng càng tức thêm, vừa này vẫn đang nghĩ đến điều này, tự nhiên thấy Từ phu nhân bảo mình ở lại, thì ra là lại nhắc tới chuyện này, trong lòng giật mình thấp thỏm, vẻ khó xử lộ ra mặt.

“Sao không nói gì? Là do con không tìm được nhà thích hợp, hay là không lo nổi đồ nữ trang? Nếu con không tiện ta sẽ tìm người lo, nữ trang cũng lấy ở chỗ ta.”

Đang lúc Chu thị không nói nên lời thì Từ phu nhân không nhanh không chậm nói một câu như vậy, bèn ngược mắt lên đối diện ánh mắt của bà. Thấy con mắt duy nhất của bà đang nhìn mình chằm chằm, trong lòng thấy chột dạ, cười gượng: “Không phải vậy đâu! Chắc bà mẫu cũng biết, suốt hai năm nay, hạ nhân trong nhà đều nghĩ Sở Ngọc là người của Trọng Lân, lúc này nếu gả nó đi, e rằng không ổn...”

Từ phu nhân nói: “Hạ nhân ngu dốt, con là chủ mẫu Ngụy gia không để ý dạy bảo chúng thì thôi, sao lại để hạ nhân dốt mũi? Chúng ta là nhà danh giá, cho dù nạp thiếp cũng phải có lễ nghi đằng hoàng. Thứ nhất không có lễ nghi, thứ hai là không có danh phận, Trịnh Nữ thành người của Trọng Lân khi nào?”

Chu thị không dám nhìn thẳng Từ phu nhân, chỉ giải thích: “Có điểm này bà mẫu chưa biết, con đã nói chuyện này với Trọng Lân rồi, Trọng Lân cũng chưa nói là chuyện này không thể, có điều trước đây nó đều ở bên ngoài, bây giờ mới vừa nhà lại mới cưới chính thê, nếu đưa ngay việc này ra bàn bạc thì cũng không ổn. Thực ra con muốn chờ thêm một thời gian nữa rồi lo liệu chuyện này.”

Từ phu nhân hừ một tiếng: “Sao ta lại nghe nói, tới ngày đầu tiên Trọng Lân về, có bà vú nào đứng ở góc tường tây phòng nghe lén, làm Trọng Lân nổi giận chém hỏng cả cánh cửa? Bà ta là cái gì mà dám to gan như vậy? Ta lớn tuổi rồi, cũng lười dạy dỗ hạ nhân, chuyện trong nhà bên này đều giao cho con, con lại quản giáo hạ nhân như vậy sao?”

Chu thị thẹn đến mất mặt, không ngờ Từ phu nhân cũng biết chuyện này, không dám lên tiếng nữa, cúi gằm xuống.

“Mấy năm nay con cũng vất vả, ta đều thấy hết.”

Từ phu nhân dịu giọng “Con giữ Trịnh nữ trong nhà cũng chỉ vì thương yêu nó. Nhưng thương thì thương, nếu cứ hồ đồ mãi như vậy chỉ làm trẻ nãi đời con gái người ta thôi, sáng nay bảo con ở lại cũng không có ý

tứ gì khác, chỉ muốn nhắc nhở một câu.”

Chu thị khấu đầu, nước mắt rưng rưng: “Tức phụ biết ơn lòng tốt của bà mẫu. Trở về xin theo bà mẫu dặn dò, tìm một nhà thích hợp cho Sở Ngọc, không dám trễ nải.”

Từ phu nhân cười, gật đầu: “Con có thể nghĩ như vậy, ta an tâm rồi. Không có chuyện gì nữa, con có thể đi.”

Chu thị lấy khăn lau nước mắt, cung kính cáo lui, quay về bên đông phòng, cho hạ nhân lui ra ngoài, kể lại cho Trịnh Sở Ngọc nghe chuyện vừa rồi bị Từ phu nhân nhắc nhở.

Trịnh Sở Ngọc sững sốt, dần dần hai hốc mắt đỏ ửng, cúi người trên giường khóc: “Di mẫu một lòng yêu thương Sở Ngọc, Sở Ngọc không thể báo đáp, hay là cứ để cho con rời đi luôn cho thỏa đáng, cứ ở lại đây sẽ làm di mẫu thêm khó xử!”

Chu thị vẫn luôn thương yêu cháu gái bên ngoài, đã giữ nàng bên người bầu bạn nhiều năm, coi như con ruột, huống chi nàng hết lòng tin lời của bà mo, đã xác định Trịnh Nữ là quý nhân của mình, thấy Trịnh Nữ khóc thảm thương như vậy, bà đau lòng, vội vàng nắm tay nàng ta an ủi: “Con đừng thương tâm. Vừa rồi ở chỗ lão phu nhân ta chỉ giả vờ đồng ý thôi, lòng ta sớm coi con là người của Trọng Lâm, sao nỡ để con xuất giá?”

Trịnh Sở Ngọc nức nở: “Sở Ngọc vô dụng, ở lại Ngụy gia như vậy, địa vị không rõ, phí hoài năm tháng, nhưng những điều đó đều không sao, cho dù cả đời không ai cần con cũng cam tâm tình nguyện hầu hạ bên người di mẫu. Thế nhưng hôm nay lão phu nhân không tha cho con, sao con nỡ để di mẫu khó xử? Hay là di mẫu tìm nhà nào gả con đi, buôn bán hay tôi tớ, con cũng bằng lòng...”

“Nói vậy! Sao di mẫu nỡ vậy!”

Chu thị vội vàng ngăn cản, ôm Trịnh Sở Ngọc vào lòng an ủi: “Con cứ yên tâm, ta sẽ tìm lý do thích hợp để đối phó với lão phu nhân bên kia để kéo dài thời gian, chắc bà ấy cũng không làm khó ngay đâu. Còn bên Trọng Lâm, di mẫu sẽ tìm biện pháp để đẩy nhanh chuyện này. Chắc chắn sẽ không gả con ra ngoài đâu.”

...

Trịnh Sở Ngọc xuất thân không cao, mười tuổi lại trở thành cô nhi, bên nội không có ai để dựa vào, may mà có dì ruột Chu thị là chủ mẫu Ngụy gia che chở, sau lại được nhận vào Ngụy gia, cảm y ngọc thực, ra vào có người hầu hạ, tiền hô hậu ủng, cần kiệm trở thành xa hoa thì dễ, từ xa hoa quay về cần kiệm thì rất khó, Ngụy Thiệu lại là bậc nam nhi anh hào, phong độ tiêu sái, trái tim nàng đã sớm trao cho hắn, làm gì có chuyện bỏ cuộc giữa chừng? Chu thị cố ý ướm gả nàng cho con trai của bà ta, lại rất hợp với tâm ý nàng.

Thật ra thì từ đầu, nàng ta cũng không hề tơ tưởng gả cho Ngụy Thiệu làm chính thê. Tự biết thân phận không hợp, để tăng thêm sức giá trị bản thân, nàng ta thấy Chu thị hết lòng tin vào bà mo, bà ta nói gì đều tin theo, nàng âm thầm hối lộ rất nhiều tiền cho bà mo, nhờ bà ta nói tốt cho mình trước mặt Chu thị. Bà mo có tiền, đương nhiên là làm việc cho nàng ta, thế là nàng ta trở thành quý nhân của Chu thị, từ đó Chu thị càng coi trọng nàng hơn.

Đáng tiếc là Chu thị cũng không có địa vị quan trọng ở Ngụy Gia. Trên đầu chẳng những bị Từ phu nhân áp chế, ngay cả Ngụy Thiệu cũng không nghe lời bà. Trịnh Sở Ngọc biết gả cho Ngụy Thiệu là chuyện xa vời, chỉ bằng lùi một bước, chấp nhận làm thiếp cũng không tệ. Thấm thoát vài năm trôi qua, nàng đã bỏ phí thời gian đến tận mười tám tuổi, đừng nói tới việc kia, hai năm trở lại đây, Ngụy Thiệu đến liếc nàng một cái cũng chưa từng. Trong lòng nàng lo lắng bất an, cũng may Ngụy Thiệu vẫn chưa thành thân, bên người cũng không có nữ nhân khác, nàng cũng chỉ ôm nỗi lòng ngày ngày mong đợi.

Đến năm ngoái biết tin Ngụy Thiệu cưới kiều nữ Duyệt Châu làm thê tử, Từ phu nhân còn phái Chung bà qua đây quản lý. Lúc vừa nghe tin, lòng Trịnh Sở Ngọc như bị mèo cào, sau đó suy nghĩ, hai nhà Ngụy Kiều có thù oán, Ngụy Thiệu cưới Kiều nữ chắc hẳn có dụng ý gì khác, Kiều nữ được gả tới đây, cuộc sống sau này cũng chẳng dễ dàng gì đâu, Ngụy Thiệu lại càng không biết cách đối đãi thật lòng với thê tử, vả lại sớm muộn gì hắn cũng thành hôn, mình cũng không mong có thể làm chính thê của hắn, hắn lấy một người như vậy, thật ra với nàng lại là chuyện tốt.

Trước đây mặc dù Chu thị rất thương yêu nàng, nhưng vừa ra khỏi đông phòng của Chu thị, thì những người khác ở Ngự gia chẳng ai đối xử với nàng như là chủ nhân chính thức. Ngay cả lũ hạ nhân đôi khi cũng dám lên lút nói nàng muốn trèo cao, kết quả phí hoài thời gian thành gái lỡ thì. Trong lòng nàng không phải là không oán hận. Nhưng nghĩ tới Kiều nữ gả lại đây cũng bị ghẻ lạnh, nếu so ra thì chuyện của nàng chẳng có gì đáng hổ thẹn cả. Nghĩ vậy, trong lòng nàng ta không chỉ thoải mái hơn, mà cũng mong Kiều nữ sớm gả tới đây một chút.

Hôm đó, biết Ngự Thiệu đưa Kiều nữ về nhà, nàng theo Chu thị đi câu cá về, trong lòng biết di mẫu mình sẽ chẳng chào đón Kiều nữ kia, vốn định xem một màn tấu hài, nhưng không ngờ Kiều nữ kia xinh đẹp như tiên nữ, khí chất như hoa lan. Trịnh Sở Ngọc luôn nghĩ mình xinh đẹp, nhưng so với nàng thì như cái bóng mờ cạnh vầng sáng, lại thấy nàng sóng vai đứng cùng Ngự Thiệu như đôi bích nhân trời sinh, khi ấy nàng ta chết sống.

Lại sau đó, Ngự Thiệu không nghe lời Chu thị nạp mình làm thiếp, mà bà vú già di mẫu phái đi theo dõi bị Ngự Thiệu phát hiện, lúc ấy tuy bị giật mình không nhỏ, nhưng theo lời kể của bà ta, thì Ngự Thiệu đã chung chăn gối với Kiều nữ đó.

Trịnh Sở Ngọc thất vọng, mấy ngày nay buồn bã không ngớt, luôn âm thầm lưu ý động tĩnh bên tây phòng, mong tin Ngự Thiệu lạnh nhạt với Kiều nữ, vậy mà sáng nay hai người bọn họ còn tới muộn, mập mờ mập mờ, Từ phu nhân luôn lạnh nhạt với mình lại bao dung với Kiều nữ, Trịnh Sở Ngọc thấy vừa đổ kị vừa hận, tâm loạn như ma, vừa rồi Chu thị nói thế, nàng ta khóc đến thương tâm như vậy cũng không phải là giả tạo.

Cũng may là thái độ của di mẫu rất kiên quyết, Trịnh Sở Ngọc tựa vào ngực di mẫu nghe bà an ủi, lòng nàng mới dịu xuống, rơi lệ nói: “Việc đã đến nước này, chẳng lẽ di mẫu còn có cách gì giữ con lại sao?”

Chu thị chần chờ một chút lại nói: “Tự mình thì không thể, để di mẫu đi lên núi tìm bà mo xem một quẻ, rồi tính xem sẽ làm gì.”

...

Ba ngày sau, lễ mừng thọ của Từ phu nhân đến.

Với địa vị Ngự gia ở phương bắc, vào dịp mừng thọ của Từ phu nhân, không chỉ rất nhiều quan to quý nhân ở U Châu mang thiệp mừng đến cửa cầu vịnh, mà Thái thú vùng Bột Hải kề cận cũng không ngại đường xa, tự mình đến Ngự Dương chúc thọ, còn những người không thể đến nên sai người dâng lễ nhiều vô số kể. Từ phu nhân xuất thân từ Trung Sơn quốc, Trung Sơn vương hiện nay – Lưu Đao cũng là cháu họ xa của bà, tuy không đích thân tới nhưng cũng phái sứ giả tới chúc thọ. Hôm đó cũng có rất nhiều người dân đến trước cửa Ngự gia, cách một cánh cửa quỳ lạy chúc thọ Từ phu nhân. Từ phu nhân biết được vô cùng cảm động, dẫn theo Ngự Thiệu, Ngự Nghiễm đích thân ra ngoài cửa đáp lễ dân chúng. Phô trương không kể hết.

Lễ vật chúc thọ của Tiểu Kiều là sách kinh vô lượng thọ bằng vải lụa trắng chép tay, Từ phu nhân vừa nhìn thấy đã rất thích.

Thời đó đã có giấy nhưng còn thô, dùng không được lâu, thư tịch bấy giờ chủ yếu vẫn dùng lụa trắng hoặc thẻ tre để viết. Sách bằng thẻ tre thì thô kệch, một bản kinh vô lượng thọ thì phải cần một chiếc xe trâu kéo mới mang được hết. Sách lụa nhẹ, lại quý, không nói đến chất liệu, lúc sao chép càng không thể có một chút sai sót nào, sai một chữ thì cả tấm lụa đó bị bỏ đi, tốn rất nhiều công sức.

Tiểu Kiều trình cuốn kinh vô lượng thọ quý giá kia lên, trang trí thanh nhã, kiểu chữ bay bướm, kinh thư lại là thứ Từ phu nhân yêu thích, lại biết nàng tự tay chép kinh, bà cố ý chuyển cho người ngồi cạnh xem. Trong đám khách có Cao Hằng từ Bột Hải tới, là một người nổi tiếng về thư họa, đi theo Thái thú Bột Hải tới chúc thọ Từ phu nhân, thấy chữ trên sách lụa, có vẻ rất tâm đắc, khen nét chữ trang nhã, ngay ngắn thẳng hàng, cao quý sang trọng.

Cao Hằng là bậc thầy về thư pháp, chuyên làm sách, tạc ngọc, thông thạo đàn sáo, có mỹ danh là “đệ nhất Bột Hải”. Nếu hần ca ngợi như thế, những người còn lại tự nhiên cũng sẽ không tiếc lời tặng bốc. Từ phu nhân rất cao hứng, sau khi thu hồi về lại tự tay đưa cho Chung bà bà, sai cất cẩn thận.

Trưa hôm đó Ngụy gia thiết yến ở tiền đường, khách khứa như mây. Vừa hay trong gia tộc nhà họ Ngụy có một người mà Ngụy Thiệu gọi bằng chú họ, mười năm trước đi theo Ngụy Quyển tấn công Lý Túc, vì mở đường máu cứu ấu chủ nên bị trúng mấy đao, bị thương nặng không qua khỏi, để lại cô nhi quả phụ, được Từ phu nhân quan tâm chăm sóc. Bây giờ đứa bé kia đã lớn, cùng tuổi với Ngụy Thiệu, đã thành gia lập nghiệp, năm trước mới sinh con trai, vừa vặn trùng ngày sinh nhật với Từ phu nhân, hôm nay tròn một tuổi.

Từ phu nhân do yêu mến, cũng muốn cho đứa bé kia chút thể diện, hai ngày trước gọi Trương thị là tổ mẫu của nó đến, bảo tổ chức sinh nhật đầy năm cho nó chung với lễ mừng thọ của bà, cho thêm vui vẻ náo nhiệt.

Mặc dù Từ phu nhân nói là cho thêm vui vẻ náo nhiệt, nhưng tổ mẫu đứa bé kia cũng biết đây chỉ là nhờ phúc dày của Từ phu nhân, nào dám có ý gì khác? Hoan hoan hỉ hỉ, vội về nhà chuẩn bị chu đáo. Đến trưa nay, lúc toàn bộ tân khách đã ngồi cả ở sảnh đường, đứa bé kia cũng được mẫu thân mặc áo cẩm bào dệt hoa, đặt ngồi lên sạp nhỏ.

Chờ chọn đồ vật xong là có thể khai tiệc.

Chọn đồ vật đoán tương lai là cách gọi đời sau, đời này gọi là bắt đồ, mới đầu chỉ lưu hành ở khu vực Giang Nam, dần dần trở nên thịnh hành ở phương bắc. Tuy tên khác nhau nhưng đều mang ý nghĩa tương tự, trong đó bao hàm mong đợi của trưởng bối đối với hậu bối.

Đứa bé kháu khỉnh bị bầm mặc bộ đồ mới tinh, được mẫu thân ôm đến sạp nhỏ, có nhũ mẫu ngồi cạnh. Gần chỗ nó ngồi có đặt vài quyển sách bằng thẻ tre, cung tên, phù ấn, ngoài ra còn có vài viên ngọc, khúc ngà voi, sừng tê giác, một chút thức ăn và đồ chơi thì xếp ở bên ngoài, chỗ nó không với tới. Đứa bé được đặt xuống, nhũ mẫu liền dẫn nó đi xung quanh bắt đồ.

Hôm nay khách khứa tới rất đông, không giàu thì sang, vì tránh không bị thất lễ, người nhà đứa bé kia trước khi đưa nó tới đã cho ăn no, lại dạy nó mấy lần phải bắt sách thẻ tre, cung tên. Lúc ở nhà không sao, nhưng không ngờ lúc đưa nó vào trong phòng, xung quanh đều là người lạ, không biết là đứa bé kia bị kinh sợ hay là ăn no mệt rã rời, cứ ngồi bất động ở đó, nhũ mẫu có trêu chọc thế nào cũng không đi bắt đồ. Mẫu thân đứa bé thấy vậy cũng vội vàng tới làm trò chọc cho nó cười. Nhưng đứa bé cũng không chịu bắt đồ, cứ ngồi im ngơ ngác, không nhúc nhích.

Ban đầu Từ phu nhân có lòng tốt, nghĩ rằng nó với mình cùng một ngày sinh nhật, đúng là duyên phận hiếm thấy, muốn cho đứa bé này một chút vinh quang, không ngờ lại làm cho nó bị hoảng sợ. Ban đầu bà không nghĩ tới điểm này, mà bây giờ tân khách ngồi đầy cả sảnh đường, chờ đứa bé tới bắt đồ mới bắt đầu mở tiệc chúc thọ.

Tình cảnh này hơi lúng túng.

Từ phu nhân thấy mặt mẫu thân đứa bé lo lắng, khách khứa đến dự cũng dần ngừng cười nói, nhìn đứa bé đang ngồi yên trên sạp, trong lòng thấy hơi hối hận, đáng lẽ mình không nên làm như vậy, vốn xuất phát từ ý tốt, thế nhưng lại làm mất mặt người khác.

Thấy mẫu thân nó sốt ruột, đứa bé cũng bị dọa méo máo sắp khóc, bà liền nhìn sang Chung bà bà bên cạnh, định ra hiệu bà ta tìm cơ ôm đứa bé đi, chợt nghe giọng nói mang theo ý cười phía sau: “Không vội gì lọt vào mắt, trong tâm lại nhìn thấy hết thảy. Ngàn dặm vách núi, không cần mà lại được. Đứa nhỏ này lớn lên nhất định nhìn xa trông rộng, không phải là người tầm thường.”

Từ phu nhân thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thấy người nói là Tiểu Kiều. Không ngờ nàng có thể kịp thời thay mình giải vây, xử lí vô cùng khéo léo, hóa giải tình thế xấu hổ này.

Lúc đầu khách khứa đều ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, rồi rít phụ họa gật đầu nói phải, mẫu thân của đứa bé đó cũng nhẹ cả người, vẻ mặt tươi cười, vội vàng bế hài tử đến trước mặt Từ phu nhân, dập đầu chúc thọ.

Từ phu nhân tươi cười, sai Chung bà bà bế đứa bé kia đặt lên đùi mình, thấy nó mập mạp trắng trẻo, chắc vừa nẩy hoảng sợ thôi, bà vô cùng yêu thích, ra lệnh bắt đầu mở tiệc, sau đó hướng con mắt duy nhất nhìn về Tiểu Kiều, khẽ gật đầu với nàng.

Mặc dù chỉ là một cái gật đầu, Tiểu Kiều nhìn thấy một tia khen ngợi trong ánh mắt Từ phu nhân, điều này làm nàng thấy an tâm không ít.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy tổ mẫu của Ngụy Thiệu, Tiểu Kiều liền cảm giác bà lão minh mẫn này là người bí hiểm.

Nếu như thái độ của bà ta đối với nàng không khác Chu phu nhân hoặc là Ngụy Thiệu thì cũng không nói được gì. Cưới nàng, chỉ vì giá trị của Duyệt Châu.

Nhưng Từ phu nhân lại không giống như vậy.

Đương nhiên Tiểu Kiều đã nghe kể về chuyện quản gia trước đây của Từ phu nhân. Không nghi ngờ gì, bà không phải là nữ nhân tầm thường. Bởi vậy, việc bà ta làm chủ để Ngụy Thiệu cưới nữ nhi của kẻ thù càng làm Tiểu Kiều khó hiểu.

Có điều, nàng không nghĩ ra nguyên nhân cũng chẳng sao, chỉ cần Từ phu nhân đối xử tốt với nàng là được rồi.

Từ phu nhân đối xử với nàng cũng coi như là tốt, nhất là sau khi gặp Ngụy Thiệu và mẫu thân của hắn, thì lão thái thái này giống như Bồ Tát sống hạ phàm, trên đầu mang một vòng thánh quang, Tiểu Kiều cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Nhưng thái độ đó cũng chỉ giới hạn như ứng xử bình thường của trưởng bối đối với văn bối mà thôi, điểm ấy Tiểu Kiều vẫn biết.

Nhưng vừa nãy, sự tình phảng phất có một chút biến đổi.

Nhờ nàng lạnh lẽo tình tường hóa giải cục diện khó xử này, từ ánh nhìn mang theo một tia khen ngợi của Từ phu nhân, nàng nhận thấy thái độ của bà với mình đã không còn như trước nữa.

Mình có vui hay không?

Dĩ nhiên là không!

Phải nói là nàng rất rất vui mới đúng.

Nói thật, đến bây giờ nàng còn chưa nghĩ đến năm năm, mười năm sau mình sẽ thế nào.

Theo kết quả từ kiếp trước, rất có thể Ngụy Thiệu sẽ ra tay ngoan độc với mình và Kiều gia.

Trước đây Xuân nương đã khuyên nàng nên hầu hạ Ngụy Thiệu cho tốt, nói trắng ra là lấy sắc mê hoặc hắn, mượn việc này để thay đổi số mạng.

Xuân nương quá tự tin về nàng, nhưng nói thật, Tiểu chẳng có chút tự tin nào hết.

Vẻ đẹp của nàng, có lẽ có thể nắm bắt được đa số trái tim nam nhân trên thế gian này, nhưng Ngụy Thiệu lại nằm trong thiểu số.

Hắn hận mình, hoặc đúng hơn là người của Kiều gia.

Nàng không cách nào tưởng tượng nếu mình cời hết y phục trước mặt hắn, thì hắn sẽ dùng lời nói ác độc đến thế nào để làm nhục nàng. Hành động rất có khả năng tự rước lấy nhục này, dù ngày mai có phải rơi đầu nàng cũng phải cẩn thận suy nghĩ mới quyết định được. Nếu không thể có một đứa con, nàng chỉ có thể nhờ cả vào Từ phu nhân.

Bây giờ nhìn lại, vận khí của nàng không tệ, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng.

Tiểu Kiều không thể không yêu thích đứa bé mập mập trong lòng Từ phu nhân.

Con đúng là ngôi sao nhỏ may mắn của dì!

Đứa nhỏ mập mập không bị yêu cầu biểu diễn cho người lớn xem nữa, giống như được thoát khỏi chú định thân, lập tức hoạt bát hẳn lên, mở to đôi mắt tròn vo nhìn đông một chút, nhìn tây một tẹo, đáng yêu vô cùng. Các phu nhân trong thọ đường rồi rít sát lại gần, thì nhau khen ngợi, lại tranh nhau bế nó.

“Cháu cũng ôm nó một cái đi.” Từ phu nhân bỗng nhiên cười nói với Tiểu Kiều.

Phong tục xưa nay sau khi thử đoán tương lai cho đứa bé, thì tới ôm nó để cầu tin vui, nhất là những người đang muốn sinh con.

Phụ nhân còn lại đều cười khúc khích, đồng loạt quay lại nhìn Ngụy Thiệu đang đứng ở cửa thò đường chào khách.

Hình như hần cũng đang để ý đến động tĩnh bên trong, dáng vẻ có chút mất tập trung, hai mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tiểu Kiều.

Đứa nhỏ mập mạp được mẫu thân tự mình ôm đến cho Tiểu Kiều bế.

Tiểu Kiều biết Ngụy Thiệu đang đứng ở cửa, liếc hần, lại đứng lúc bắt gặp hần đang nhìn mình.

Tiểu Kiều ngượng ngùng cười, cẩn thận ôm lấy đứa bé, ôm nó thật vững, trêu chọc vài cái.

Đứa bé mập mạp kia cũng rất nể mặt nàng, cười khanh khách, nhồm cả người lên, mọi người xung quanh đều cười to.

“Lão phu nhân, giờ này sang năm lão phu nhân cũng được ôm tôn tử béo mập rồi!”

Một phụ nhân vui vẻ cười nói.

Tiểu Kiều ra bộ then thùng không nói, đưa trả đứa bé, không nhìn được lại liếc Ngụy Thiệu một cái.

Về mặt hần cứng ngắc, vừa lúc có người bên ngoài gọi, hần ngáp ngừng một chút, xoay người bỏ đi thật nhanh.

27. Chương 27: Trò Chuyện Trong Đêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Trang Tử

Ban đêm, trong Ngụy phủ đèn đuốc sáng trưng.

Cả một ngày náo nhiệt, dù sao Từ phu nhân cũng đã lớn tuổi rồi, đến lúc này khó tránh khỏi mệt mỏi, bà tự mình trở về Bắc phòng nghỉ trước, mấy khách nữ cũng lục tục rời đi, chỉ còn toàn nam nhân ngồi xã giao trò chuyện.

Ngụy Thiệu vừa đón vừa tiễn khách, bận rộn liên tục từ sáng sớm tới giờ, đến tận giờ Tuất vẫn chưa ăn được cơm, sau khi tiễn chân mấy vị quan khách xong, hẩn lại vội vã trở về, lúc đi ngang qua bậc tam cấp ở dưới Thủy Hoa môn[1], đột nhiên hẩn nghe thấy có người gọi “Ngụy hầu xin dừng bước” ở phía sau, quay đầu nhìn lại, Ngụy Thiệu nhận ra hình như người kia là một viên quan cấp dưới đi cùng sứ giả Trung Sơn Vương tới đây thì dừng bước.

[1]Thủy hoa môn là một loại cửa tương đối được coi trọng trong Tứ hợp viện, hình thức đẹp để giúp nó ngăn cách ngoại viện và nội thất của Tứ hợp viện. Thủy hoa môn được đặt tại đường trục chính, ở chính giữa phía bắc của ngoại viện, nằm trên bậc đá cao ba bậc hoặc năm bậc, dùng để ngăn cách phần trước và sau của viện. Phần phía trước viện là nơi chủ nhân tiếp khách, phần phía sau viện là nơi ở của những người còn lại trong gia đình.

Người kia đi đến trước Ngụy Thiệu rồi cung kính hành lễ, hẩn cho đứng dậy, viên quan nọ còn nịnh nọt vài câu, thấy Ngụy Thiệu có vẻ không yên lòng thì cười nói: “Chắc Ngụy Hầu không nhận ra mỗ rồi. Nhiều năm trước mỗ từng sống ở nhà họ Tô tại Trung Sơn quốc. Lúc Ngọc Lâu phu nhân còn ở trong khuê các, mỗ may mắn từng được gặp mặt Ngụy hầu những mấy lần. Không biết Ngụy hầu có còn chút ấn tượng nào không?”

Ngụy Thiệu thoáng ngẩn người, nhìn chằm chằm hẩn, ngừng một chút mới hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Viên quan đó liếc nhìn xung quanh, thấy không có người mới tiến lên một bước, lấy một túi thơm nhỏ kín miệng bằng gấm từ trong ngực ra, hai tay dâng lên, nói nhỏ: “Có lẽ Ngụy hầu còn không biết, lần này mỗ hộ tống sứ giả đến Ngự Dương một phần là để chúc thọ Lão phu nhân, một lí do khác là vì có người nhờ mỗ gửi hồng bao cho ngài. Ngọc Lâu phu nhân biết chuyện đại hôn của Ngụy hầu thì vô cùng vui mừng, lần này nàng ấy muốn đích thân đến Ngự Dương để thăm Lão phu nhân, đồng thời đến chúc mừng tân hôn của Ngụy hầu, chỉ tiếc phu nhân bận bịu quá không sao rời đi được, biết mỗ đến Ngự Dương mới nhờ mỗ thay người gửi chiếc hồng bao này xem như quà chúc mừng.”

Ngụy Thiệu nhìn thoáng qua chiếc túi thơm màu tím thêu hoa văn tinh tế trong tay viên quan nọ, yên lặng không động đậy. Người kia thấy hẩn không nhận lấy thì lặng lẽ đưa mắt sang dò xét.

Trước cửa treo hai chiếc đèn lồng, ánh đèn màu đỏ nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió. Lúc này đây, Ngụy Thiệu cũng bị ánh sáng của đèn lồng hắt lên trên mặt, phủ một lớp sáng hồng mịn mờ bất định. Gương mặt hẩn dường như thoáng thất thần, ánh mắt u ám lẩn vào trong màn đêm mờ tối, khó mà nhìn rõ được.

Viên quan nọ nhẹ nhàng đặt túi thơm lên bậc thang bên cạnh, khom người với Ngụy Thiệu rồi lui về phía sau vài bước, đương lúc vội vã xoay người chuẩn bị rời đi thì bỗng nghe thấy tiếng Ngụy Thiệu vang lên: “Thay ta truyền lời, Thiệu cảm tạ ý tốt của Ngọc Lâu phu nhân, còn vật này thì ta không cần.” Giọng của hẩn chìm dần. Nói xong, hẩn đi lên bậc tam cấp trực tiếp bước qua chiếc túi thơm, nhanh chóng rời đi.

...

Ngụy Thiệu vừa tiễn xong vị khách cuối cùng quay lại thì đụng phải Ngụy Nghiễm cũng mới tiễn khách về, hẩn đang dặn dò nốt những việc còn lại cho quần sự trong nhà, hai người cũng chỉ qua loa vài câu rồi lần lượt cáo từ.

Ngụy Nghiễm rời khỏi đại môn của Ngụy phủ, nhận lấy roi ngựa từ trong tay Trương Lam, người hầu thân cận lâu năm bên cạnh hẩn, sau đó xoay người lên ngựa quay về chỗ ở, giờ cũng nửa đêm rồi. Ban ngày bận rộn chẳng kịp ăn gì mà lấp bụng, sau khi Ngụy Nghiễm ra khỏi phòng tắm, thay một bộ xiêm y rộng thùng thình bước ra, hẩn đứng một mình trước cửa sổ uống hết nửa bầu rượu, trước mắt bất giác lại hiện ra bóng dáng xinh đẹp của Kiều nữ.

Ban ngày trong Thọ đường, nàng rực rỡ vô ngần, không chỉ xinh đẹp hơn người mà lại còn thông minh vượt trội, khiến hẩn khá là kinh ngạc. Buổi chiều lúc tiễn Từ phu nhân trở lại Bắc phòng, nàng cũng đi theo hầu hạ bên tổ mẫu, lúc ấy ánh sáng từ ngọn đèn dầu chiếu xuống hành lang mờ ảo mung lung, mặc dù nàng đang đứng ở xa, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua hẩn đã thấy được nàng, nhân lúc cảnh đêm mờ tối, ánh mắt hẩn chằm chằm không rời khỏi người nàng, chỉ có điều Kiều nữ giống như một vị nữ thần không thể nào với tới, từ đầu tới cuối nàng không thêm liếc mắt nhìn hẩn dù chỉ là một chút.

Bụng Ngụy Nghiễm dần dần nóng ran, trong thân thể như có một ngọn lửa vô hình bùng cháy, dù bình rượu đã ở ngay trước mắt nhưng miệng lưỡi khô rang, hần xoay qua bên cạnh thì thấy sủng cơ hầu hạ đang nhìn mình đầy thiết tha tình ý, hần cười nhẹ một tiếng, đẩy bình rượu ra, tiện tay kéo nàng ngồi trên đùi, nhắm mắt cúi đầu, ngửi mùi hoa lan thoang thoảng phất phất từ tận trong cổ áo, trong đầu hần lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Tiểu Kiều ở cửa tiệm giấy đỏ, lúc nàng quay người lại lộ ra cần cổ trắng như ngọc, da thịt non mềm, thậm chí hần có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông tơ mềm mại hết như trẻ con mới sinh ra phía trên tai nàng ấy, nghĩ đến đây cả người lại hằm hằm khó chịu, hần không kiềm chế nổi, tháo vạt áo trước của sủng cơ từ phía sau, vuốt hai bên đầy đặn.

Sủng cơ cũng không biết vì sao hôm nay vừa mới đến hần đã hung hãn như thế này, bị hần miết đến đau mà không dám phản kháng, chỉ có thể giả vờ rên rỉ để cho hần vui lòng.

Mặt Ngụy Nghiễm căng cứng, một tay cởi hết quần áo của sủng cơ, ném xuống cạnh bàn, hần vừa vén vạt áo lên thì đột nhiên ngừng lại, từ từ ngẩng đầu lên.

Trước cửa sổ hiện ra một bóng người, thân hình cao lớn, Ngụy Nghiễm liếc mắt đã nhận ra bóng dáng người mới tới. Ánh mắt hần lập tức trở nên âm trầm u ám, dục vọng vừa rồi thoáng cái lặn mất tăm, thay vào đó là sát ý bùng lên. Sủng cơ vốn đang nhắm mắt chờ hần sủng hạnh thì bỗng thấy người kia đột nhiên ngừng lại, nàng nghi hoặc mở to mắt nhìn lên, thấy hần nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, nàng cũng hiếu kỳ quay đầu ra nhìn thử, bất ngờ trông thấy một bóng đen đứng lù lù bên ngoài thì hoảng hốt hét to.

“Đi ra ngoài.” Ngụy Nghiễm từ từ dựng thẳng người, thản nhiên nói.

Sủng cơ biết rõ Ngụy Nghiễm đang nói chuyện với mình, nàng luống cuống tay chân níu vạt áo phía trước, cúi đầu vội vã chạy khỏi phòng.

Bóng đen kia thấy vậy thì nhảy qua cửa sổ tiến vào đây, trên người hần mặc xiêm y người Hán, bỏ mũ lộ ra gương mặt một nam tử trung niên râu quai nón, vừa vào đã cung kính hành lễ với Ngụy Nghiễm, mở lời: “Thiên kỵ trưởng Hô Diễn Liệt đến đây kính hỏi Thiếu chủ nhân, không biết ngài có khỏe không?”

Ngụy Nghiễm lạnh lùng nói: “Người tới đây làm gì? Nơi này là Ngự Dương, người tưởng ở trong thành không có người thì ta sẽ không dám giết người sao?”

Nam tử đáp: “Nhật Trục vương rất nhớ Thiếu chủ nhân, hạ thần phụng mệnh liều chết đến đây mời Thiếu chủ nhân quay về, thần may mắn mới tránh được trạm gác, nếu Thiếu chủ nhân muốn giết hạ thần, hạ thần cam nguyện chịu chết.”

Ngụy Nghiễm gần từng chữ nói: “Đây là do chính người muốn chết.” Lời còn chưa dứt, cùng với một tiếng Keng vang lên, ánh sáng lóe ngang, Ngụy Nghiễm đã rút kiếm ra, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực trái nam tử nọ. Kiếm đâm sâu một tấc vào da thịt, rất nhanh sau đó, máu từ trước ngực nam tử ồ ạt thẩm ướt cả vạt áo, vài giọt còn bắn trên mặt đất. Sắc mặt nam tử dần trở nên trắng bệch, hần quỳ một chân xuống đất, hai mắt nhìn thẳng Ngụy Nghiễm nhưng bả vai không hề lay chuyển dù chỉ một chút.

“Nếu ta đâm sâu thêm một tấc, người nghĩ mình có thể sống sót được nữa sao?” Ánh mắt Ngụy Nghiễm đầy nghiêm nghị.

“Là người thì sớm muộn cũng chết. Được chết dưới kiếm Thiếu chủ nhân, Hô Diễn Liệt không hề hối tiếc.” Nam tử trầm giọng đáp.

Dòng họ Hô Diễn là một trong những dòng tộc lớn ở Hung Nô, nổi tiếng dũng mãnh hung hãn, rất nhiều người trong gia tộc đều có địa vị cao trong cung.

Ngụy Nghiễm hơi nheo mắt, một lát sau, hần từ từ rút kiếm, cầm lấy khăn lau sạch máu đen trên mũi kiếm, đầu không buồn ngẩng, hần lạnh lùng tuyên bố: “Nhân lúc ta còn chưa đổi ý, lập tức rút khỏi đây. Sau này đừng để ta gặp người lần nữa.”

Nam tử xé vạt áo mình ra, buộc qua loan quanh chỗ miệng vết thương, ngăn cho máu ngừng chảy, sau đó hần mới đưa tay đè lại, chậm rãi đứng lên từ mặt đất, nhìn Ngụy Nghiễm rồi nói: “Tạ ơn Thiếu chủ nhân không giết. Hôm nay hạ thần liều mạng đến đây không có ý gì khác, Vương gia biết hôm nay là ngày đại thọ của mẫu thân tiên vương phi, nên mới sai hạ thần đến đây thay Vương gia chúc thọ, nếu Thiếu chủ

nhân chịu chuyển lời cho người thì hai mươi đỉnh vàng, hai mươi miếng vải lục đỏ, hai mươi con ngựa khỏe khỏe đều đã chuẩn bị xong, đang chờ ngay ngoài thành”.

Ngụy Nghiễm cười lạnh.

“Ý của hần là muốn người nhà họ Ngụy biết rằng ta đã nhận ra thân thể, từ đó nảy sinh lòng nghi ngờ với ta?”

“Vương gia cũng không có ý này.” Hô Diễn Liệt cúi người với hần, “Nếu Thiếu chủ nhân nhất quyết không chịu chuyển lời cho, vậy thì Vương gia cũng chỉ đành từ bỏ. Hạ thần có mang một phong thư Phong vương gia tự tay viết, mong Thiếu chủ nhân xem qua.”

Hô Diễn Liệt lấy một cuốn da dê từ trong vạt áo ra, đặt lên góc bàn, sau đó hần lui về sau vài bước.

“Hạ thần không dám ở lại làm phiền đến sự thanh tĩnh của Thiếu chủ nhân nữa, xin được cáo lui trước.” Hô Diễn Liệt hành lễ với Ngụy Nghiễm lần nữa.

“Trong người Thiếu chủ nhân vốn đang chảy dòng máu tộc Dẫn Cung chúng ta, Vương gia vẫn luôn ngày nhớ đêm mong Thiếu chủ nhân, hiện giờ Thiên Vu tuổi đã già, Tả Hiền Vương đi đâu cũng ghen ghét phòng bị Vương gia, vì vậy ngài ấy mới gấp gáp muốn Thiếu chủ nhân trở về trợ lực, với tài trí của Thiếu chủ nhân phải như chim ưng sải cánh giữa trời không, ngài cam lòng cả đời chịu khuất nhục, không được thể hiện chí hướng vậy hay sao?”

Hô Diễn Liệt nói xong mới đứng dậy xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ như cách hần đã tiến vào đây, bóng người nhanh chóng biến mất trong màn đêm mờ tối nơi đình viện. Kiểm trong tay Ngụy Nghiễm chìa xuống đất, hần nhìn chằm chằm tấm da dê đặt ở bên góc bàn, đứng đấy xuất thần một lúc lâu.

...

Ngụy Thiệu đi thẳng đến Tây phòng.

Một hồi bận rộn từ sớm, đón đón đi đi, còn hao tâm tốn sức hơn cả hành quân bên ngoài. Giờ cũng đã khuya, một ngày ồn ào náo nhiệt ở Ngụy phủ cuối cùng cũng quay về yên lặng khi đêm xuống.

Ngụy Thiệu đi đến ngã rẽ, ánh mắt nhìn về bên trái của Tây phòng, xa xa nhìn thấy ánh đèn lồng thấp lên, bước chân của hần cũng nhanh hơn một chút, bỗng thấy Khương bà bà bên Đông phòng vẫn còn đứng ven đường.

Khương bà bà thấy hần đã đến, vội vàng bước nhanh lên phía trước, khom người nói: “Quân hầu đã xong việc rồi ạ? Phu nhân lệnh cho nô tỳ đứng đây chờ Quân hầu, mời Quân hầu qua đó nói chuyện.”

Ngụy Thiệu nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi xoay người đi về hướng Đông phòng, lúc hần đi tới nội thất, đứng trước cửa nhìn vào, thấy mẫu thân mình Chu thị đang ngồi xõm trên giường, bên cạnh có vài vú già đang hầu hạ, còn Trịnh Sở Ngọc lại không có ở đây.

“Trọng Lân, con đến rồi à?”

Chu thị vẫn mặc trang phục như ban sáng gặp khách, thấy Ngụy Thiệu đến, bà vui mừng vội vàng từ trên giường đứng dậy, tự mình đến tiếp.

Ngụy Thiệu đi vào trong phòng, quỳ ngồi xuống đáp: “Đêm khuya rồi mẫu thân còn chưa nghỉ ngơi sao, gọi con đến có chuyện gì vậy ạ?”

Chu thị nhìn nhi tử của mình, trong mắt hiện lên ý phiền muộn: “Mẫu thân nhớ con nên muốn gọi con tới, chỉ để nhìn nhau một chút thôi, như lúc còn bé trò chuyện vài câu vậy, giờ con lớn rồi thì không còn thân thiết với mẫu thân như trước. Trọng Lân, không có việc gì thì ta không thể gọi con tới được sao?”

Ngụy Thiệu thoáng ngẩn người, đưa mắt nhìn về phía Chu thị. Mặc dù dung mạo của bà không khác trước là bao, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra tóc của bà điểm bạc, vết chân chim trên đuôi mắt cũng hiện ra rõ ràng, không biết từ bao giờ, bà đã già đi nhiều so với mười năm trước.

Hắn nhớ bản thân khi chỉ là đứa trẻ, mẫu thân vẫn luôn thiên vị hắn nhiều hơn với huynh trưởng nhà mình, trong lòng mới mềm hơn một chút. Cuối cùng sắc mặt hắn ôn hòa, nói lại: “Là nhi tử bất hiếu. Mẫu thân dạy dỗ rất đúng. Sau này nhi tử sẽ thường xuyên đến thăm người.”

Chu thị tươi cười, cầm một bộ trung y đã được gấp cẩn thận trong tay, nói: “Đây là xiêm y mẫu thân tự tay làm cho con. May theo xiêm y lúc trước con để lại. Sau khi về phòng thì thử xem sao nhé, nếu có chỗ nào không vừa thì cứ nói với ta, ta sẽ sửa lại cho con.”

Hai tay Ngụy Thiệu vội vàng nhận lấy, để sang một bên, sau đó quỳ xuống cảm tạ Chu thị. Chu thị đỡ lấy nhi tử, thở dài: “Cần gì phải hành lễ với ta nhiều như thế làm gì? Con là con của ta. Không phải lúc còn bé ta vẫn thường tự tay xiêm y cho con đấy thôi sao? Chẳng lẽ còn muốn ta hành lễ lại nữa à? Lớn rồi lại lạnh nhạt mẫu thân.” Ngụy Thiệu mỉm cười.

“Hôm nay nhiều việc, ta thấy con còn chưa nghỉ ngơi được bao nhiêu, chắc cũng chẳng rảnh mà ăn một bữa ngon, đói bụng rồi phải không? Chỗ ta vừa hay đã chuẩn bị hết rồi, đều là do một tay ta xuống bếp làm đấy, lúc con còn bé thích nhất là ăn canh bắp ngọt, bây giờ vẫn còn nóng đấy.”

Chu thị xoay đầu, kêu vú già bưng đồ ăn lên. Vú già nhanh chóng dọn đồ lên. Chu thị tự tay mở nắp chén, cười nói: “Lâu rồi ta không xuống bếp, không biết đồ ta nấu có còn hợp khẩu vị của con nữa hay không, con ăn thử xem.” Ngụy Thiệu nhận lấy, cúi đầu uống rất nhanh.

“Có ngon không con?”

Ngụy Thiệu buông chén, nhìn thẳng vào ánh mắt mong chờ của mẫu thân, trả lời bà: “Ngon ạ.”

Chu thị nhẹ nhàng thở ra: “Ngon là tốt rồi. Ta cho người mang thêm một chén nữa cho con.”

Ngụy Thiệu ngăn bà lại, cười nói: “Đã no lắm rồi ạ. Đa tạ mẫu thân yêu thương. Thực ra con chỉ hơi đói bụng một chút thôi.”

Chu thị nở nụ cười, nói: “Con thích ăn thì sau này ta sẽ làm nhiều cho con nhé. Ta biết ta không tốt. Mấy năm này, vì việc của Sở Ngọc mà luôn thúc ép con, lúc đó mới dạy dỗ con vài câu khiến cho hai chúng ta mới trở nên bất hòa.”

Ngụy Thiệu đáp lời: “Mẫu thân nói vậy, nhi tử cũng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.”

Chu thị xuất thần trong chốc lát, sau đó bà nhìn về phía Ngụy Thiệu, chậm rãi nói: “Ta biết, ta xuất thân thấp hèn, suốt cả nửa đời người, dù đã hết sức nịnh nọt tổ mẫu con, nhưng bà ấy vẫn luôn chướng mắt ta. Sau khi phụ thân con mất, tình cảnh của ta lại càng khốn đốn hơn. Đương nhiên ta chẳng oán hận gì. Chỉ tự trách bản thân vụng về, không làm tốt phận sự của mình. Giờ bà ấy đã làm chủ cho con lấy Kiều nữ Duyệt Châu. Con cũng biết đấy, nhà họ Kiều và nhà họ Ngụy chúng ta có huyết hải thâm thù, ngay từ đầu ta đã ghét nàng ta, ngày ấy con dẫn người kia về nhà gặp mặt, ta đã tỏ rõ thái độ với nàng ta như thế. Chỉ là lúc con đi rồi, Sở Ngọc mới khuyên nhủ ta, nói Lão phu nhân đã làm chủ như vậy, chần hẫn cũng có chủ ý riêng của mình, người cũng đã cưới rồi thì sau này đều là người nhà cả, khuyên ta đối xử với nàng tận tình hơn, nếu không con bị kẹp ở giữa sẽ cảm thấy khó xử. Ta nghĩ cũng đúng, ván đã đóng thuyền rồi, ta phản đối cũng vô dụng mà thôi, nếu ta sống vui vẻ cùng nàng, sau này cũng có thể có thêm người bầu bạn, vì vậy ngày hôm sau nàng đến, vốn ta còn định đối xử tử tế với nàng ta, không ngờ nàng ta...” Chu thị thoáng ngừng lại.

“Sáng sớm hôm đó nàng tới, quỳ xuống thỉnh an với ta, mặc dù cử chỉ không thất nghi, nhưng ta nhìn ra được, nàng ta vẫn còn tức giận chuyện ta hành xử với nàng ta hôm nọ, sau khi đứng lên thì vội vàng muốn đi, ta muốn mở miệng khuyên nàng ở lại cũng không được, đúng lúc sáng sớm hôm đó ta còn chưa dùng bữa, cũng tại Khương bà bà nhiều chuyện, muốn mời nàng ta xuống bếp làm cho ta một chén canh. Vốn ta cũng không định sai nàng làm chuyện đó, sợ khiến nàng khó xử nên đang định can lời, không ngờ nàng ta nghe vậy thì sắc mặt đổi ngay, lời tổ mẫu của con ra dọa ta, nói mình phải đi về chép kinh sách cho bà. Nàng ta có hiếu với tổ mẫu con như vậy, sao ta còn dám giữ nàng ta lại được, đành phải để cho nàng rời đi.”

Chu thị liếc qua nhi tử, cười khổ, “Trọng Lân, mẫu thân con là người vô dụng như vậy đấy, chẳng những bà không chào đón, mà con dâu mới vào cửa cũng không thêm quan tâm. Thử hỏi xem tại sao ta lại nhất

quyết bắt con nạp Sở Ngọc đây hả? Mấy năm này con không có ở nhà, bên cạnh ta không có người bầu bạn, cũng chỉ một mình Sở Ngọc mới có thể giúp ta giải sầu..." Mắt bà từ từ đỏ lên, lấy khăn lau khóe mắt.

"Chư hầu khắp nơi đều thê thiếp đầy đàn. Đương nhiên ta cũng không muốn nhà chúng ta có nhiều người như vậy, chỉ cần con nạp duy nhất mình Sở Ngọc mà thôi. Sở Ngọc cũng không phải thú dữ hay người gì ghê gớm, sau khi vào được phòng con, chẳng những có thể làm bạn bên cạnh ta, con bé còn có thể giúp nhà họ Ngụy chúng ta khai chi tán diệp. Chẳng lẽ muốn con làm chút chuyện như vậy, con cũng không chịu làm cho ta?"

Ngụy Thiệu trầm mặc.

Ánh mắt mong chờ của Chu thị dừng lại trên mặt hắn, nín thở đợi chờ.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc, cuối cùng mới đưa mắt nhìn qua Chu thị nói: "Ý của mẫu thân con đã hiểu. Người không cần phải lo lắng cho nhi tử nữa."

Chu thị còn đang lo lắng sẽ từ chối tiếp, bây giờ nghe nói hắn đồng ý cân nhắc thì hết sức vui mừng, không dám thúc ép nữa, vội vàng gật đầu nói luôn: "Con chịu suy nghĩ là tốt rồi. Cứ từ từ suy nghĩ, mẫu thân không ép con."

Ngụy Thiệu mỉm cười, đáp lại: "Đêm đã khuya, nhi tử tiễn mẫu thân đi nghỉ ngơi."

Chu thị gật đầu. Được Ngụy Thiệu nâng dậy, đưa đến cửa phòng.

Ngụy Thiệu cầm xiêm y mà Chu thị làm cho, cáo lui trở về.

"Di mẫu ơi, biểu ca đồng ý rồi ạ?" Ngụy Thiệu vừa đi, Trịnh Sở Ngọc vội vàng bước ra từ phía sau bình phong, hỏi dồn.

Chu thị tươi cười, vuốt ve cánh tay của Trịnh Sở Ngọc rồi nói: "Di mẫu không thúc ép mà chỉ dùng tình cảm để khiến nó cảm động, quả nhiên là có hiệu quả ngay. Trọng Lâm đã đồng ý sẽ suy nghĩ thêm rồi. Sở Ngọc, biện pháp này của con quả là hay, thông minh lắm."

Trịnh Sở Ngọc lại khê giật mình: "Di mẫu có nói như lời con dặn không?"

"Tất nhiên là không thiếu một chữ."

Trịnh Sở Ngọc hơi nhú mày: "Người đã nói vậy rồi mà biểu ca vẫn còn muốn cân nhắc. Con sợ huynh ấy chỉ muốn gạt người thôi, hai ngày nữa lại từ chối tiếp thì làm sao bây giờ?"

Chu thị sững sờ, lập tức nói: "Yên tâm. Nếu nó còn cố đùn đẩy, ta vẫn còn cách mới xin chỗ Đại Vu. Đến lúc đó, gạo đã nấu thành cơm, Trọng Lâm không muốn nạp con cũng không được."

...

Ngụy Thiệu đẩy cửa bước vào, Xuân Nương theo sau hỏi hắn có đói không, nói được mấy câu thì nghe tiếng bước chân, hắn quay đầu nhìn lại, thấy màn giường đang đưa, Tiểu Kiều vén màn đi ra, xiêm y trên người vẫn chỉnh tề, chỉ có ánh mắt là mịt mờ ngập nước, nhìn là biết nàng vừa mới ngủ gật ở bên trong, mới tỉnh lại tức thì.

"Phu quân đã về rồi sao?" Tiểu Kiều đứng trước mặt hắn, tươi cười hỏi.

Ngụy Thiệu không buồn nhắc mắt lên, quay đầu đưa y phục đang cầm cho Xuân Nương, để bà mang đi giặt, hắn nói: "Ta vừa ăn khuya ở bên Đông phòng rồi, không đói bụng nữa. Chuẩn bị nước tắm đi."

Vú già nghe vậy thì vội vàng chuẩn bị. Rất nhanh sau đó đã chuẩn bị xong xuôi. Ngụy Thiệu bước vào phòng tắm, Xuân Nương thấy Tiểu Kiều đưa mắt nhìn xiêm y trên tay mình thì thấp giọng nói: "Ngài ấy nói là phu nhân làm cho đấy."

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy ào ào, Tiểu Kiều quay đầu nhìn qua.

"Không biết phu nhân có nói chuyện gì..." Xuân Nương nhìn nàng hơi lo lắng. Tiểu Kiều không nói lại. Nàng thay một bộ xiêm y khác, sau đó đợi mắt chờ Ngụy Thiệu.

Một lát sau, Ngụy Thiệu bước ra khỏi phòng tắm, nhóm vú già thu dọn xong xuôi cũng đi hết ra ngoài, đóng cửa phòng lại y hệt như những buổi tối trước đây, Tiểu Kiều chờ hẩn lên giường xong mới thổi đèn, cẩn thận leo lên giường nằm xuống.

Mặc dù ban ngày không làm gì phải tốn công tốn sức, mấy khách nữ của Ngụy gia đều được nghênh đón ở bên ngoài, nào tới phiên nàng được, việc của nàng chỉ đơn giản là ở bên cạnh hầu hạ Từ phu nhân, nhưng chỉ vậy thôi nàng cũng mệt lắm rồi, vừa nãy nàng mới chờ một lúc mà đã không chịu nổi ngủ gục mất luôn rồi. Cuối cùng bây giờ mới có thể an tâm đi ngủ.

Tiểu Kiều nhắm lại mắt, vào lúc ý thức đang dần trở nên mơ hồ một lần nữa, nàng bỗng nghe tiếng Ngụy Thiệu vang lên ở bên tai: “Ta nghe nói, ngay cả một chén canh nàng cũng không chịu làm cho mẫu thân ta? Việc chếp kinh đó chẳng qua chỉ là lấy cớ thôi có phải không?”

Tiểu Kiều giật cả mình, bỗng chốc lại tỉnh táo hoàn toàn, nàng mở choàng mắt ra. Trong bóng tối lơ mơ, Ngụy Thiệu xoay người xuống giường, thấp đèn lên lần nữa.

Trong phòng sáng lên. Tiểu Kiều thấy hẩn lên giường, nằm dựa nửa người trên đầu giường, xoay mặt nhìn mình.

Mặc dù vừa rồi nàng gần như đã ngủ, nhưng vẫn nghe được trong câu hẩn nói mang theo phần chất vấn.

Tuy nhiên lúc này đây, ánh mắt hẩn nhìn nàng lại vô cùng bình tĩnh, không thấy được giận vui.

Đã trễ vậy rồi, sao hẩn còn chưa chịu ngủ đi, tinh thần tốt ghê luôn ấy chứ!

Tiểu Kiều từ từ ngồi dậy, nhìn vào mắt hẩn.

“Phải ạ. Thực ra việc chếp kinh chỉ là cái cớ mà thôi. Nhưng không đi nấu canh lại không phải chủ ý ban đầu của thiếp.” Nàng nói khẽ.

Ngụy Thiệu nhìn nàng chằm chằm hỏi lại, “Có ý gì?”

“Con dâu phụng dưỡng bà mẫu, bà mẫu đã mở lời như vậy, dù có lười biếng đến mấy đi chăng nữa thì cũng chỉ một chén canh thôi mà, sao không chịu làm đây? Chẳng qua lúc ấy thiếp hơi sợ...”

“Sợ cái gì?” Ngụy Thiệu khê chau mày.

Tiểu Kiều cúi mắt xuống: “Mẫu thân ghét thiếp vô cùng. Lần đầu gặp mặt chàng cũng thấy dấy thôi, nếu không phải có chàng ở bên che chở thiếp, thì thật sự chính thiếp cũng không biết phải làm sao cho tốt. Hôm đó chàng đi từ sáng sớm, thiếp đành một mình qua bên đó, thấy sắc mặt mẫu thân cực kỳ nghiêm khắc, trong lòng thiếp lại càng hoảng hốt hơn. Sau đó Khương bà bà lại bất ngờ muốn thiếp xuống bếp làm canh cho mẫu thân. Đều là thiếp không tốt, trước đây ở nhà lười biếng, ngay đến một lần xuống bếp cũng không có, thóc với gạo khác nhau thế nào còn chẳng phân biệt được thì phải xuống bếp thế nào đây? Bên cạnh không có ai chỉ bảo. Nếu đi làm thật, chỉ sợ đồ làm ra cũng...”

Nàng cắn môi, lặng lẽ ngược mắt lên: “Lúc ấy thiếp cũng hồ đồ mất. Nếu lúc đó nói thật là mình không làm được, có lẽ mẫu thân cũng không bắt buộc gì. Chỉ tại thiếp sợ mẫu thân vì vậy mà càng ghét thiếp hơn, nên mới... nghĩ ra cái cớ này...”

Nàng nói xong dừng lại, ánh mắt tội nghiệp nhìn Ngụy Thiệu.

Trong lúc nàng giải thích, lòng mày Ngụy Thiệu hơi nhíu lại, đến khi nàng nói xong, lòng mày hẩn đã nhăn lại càng chặt, sắp sửa có thể kẹp chết được con muỗi. Sau khi hẩn nhìn nàng nửa ngày, cuối cùng mới đưa tay, nhắm mắt lại day day mi tâm.

“Được rồi, ta biết rồi! Sau này không được phép như vậy nữa nghe chưa?” Giọng của hẩn vẫn còn rất lạnh lùng.

“Thiếp biết rồi! Ngày mai thiếp sẽ siêng năng luyện tập trù nghệ, sau này nhất định sẽ phụng dưỡng mẫu thân thật tốt.” Tiểu Kiều gật đầu thật mạnh.

Ngụy Thiệu vẫn nhíu mày nhìn nàng như trước, một lát sau, nàng nghe thấy tiếng hẩn thở dài.

“Ngủ đi.” Hẩn mở miệng thốt ra hai chữ.

Tiểu Kiều như được đại xá, nàng nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, vội vàng xuống giường. Đi giày đến chỗ để đèn, đang định thối tắt thì nghe thấy tiếng Ngụy Thiệu vang lên lần nữa ở phía sau: “Mẫu thân muốn ta nạp Sở Ngọc, nàng cũng biết chuyện này rồi đúng không? Mới lúc nãy ta đã đồng ý rồi.”

Tiểu Kiều thoáng giật mình, nàng chậm rãi quay đầu lại, thấy hán thư thái nửa nằm nửa dựa ở trên giường, đôi mắt thâm trầm cứ nhìn nàng như thế.

28. Chương 28: Câu Chuyện Thay Đổi

Chuyển ngữ: Ying

Hắn muốn chính thức nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp sao?

Từ lúc Tiểu Kiều vừa mới tới Ngụy gia, mặc dù thời gian nàng ở đây chưa lâu, nhưng chỉ mới bước sang ngày thứ hai, nàng đã biết hạ nhân bên Đông phòng luôn hầu hạ Trịnh Sở Ngọc với thân phận tiểu thiếp của Ngụy Thiệu.

Nói cách khác, dù cho Trịnh Sở Ngọc chưa chính thức chuyển đến Tây phòng phía bên này, nhưng đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Với Tiểu Kiều mà nói, Ngụy Thiệu nạp Trịnh Sở Ngọc cũng không phải chuyện tốt gì cho cam. Tuy vậy, với tình hình trước mắt nàng bây giờ, chuyện này hầu như cũng không gây tổn thất, ngoài việc cô dâu mới cưới vào cửa còn chưa đầy ba tháng chắc sẽ xấu mặt rồi.

Tính ra, tình cảnh lúc này đây cũng đã tốt hơn rất nhiều so với những gì Tiểu Kiều từng dự đoán. Nàng cũng thấy hài lòng. Huống chi, nàng có nói cũng chẳng được ích gì, vậy thì có nhất thiết phải tạt một gáo nước lạnh vào nam nhân đang vui mừng khi được nạp thiếp đây? Chẳng khác nào tự làm khó dễ mình.

“Vậy sao? Thế thì tốt quá.”

Tiểu Kiều nở nụ cười, quay người sang nói với Ngụy Thiệu: “Mặc dù thiếp mới tới phủ được hai ngày, nhưng chuyện của chàng và Trịnh Sở Ngọc thiếp có nghe đôi chút, lúc đó thiếp thấy nàng ấy vẫn một mực ở lại bên Đông phòng thì cũng lấy làm lạ. Hôm nay đã quyết định rồi sao? Chọn ngày tháng xong chưa vậy ạ, để ngày mai thiếp cho người đi sắp xếp trang trí phòng cho nàng ấy. Đúng rồi, phòng ở phía đông thiếp thấy khá là được, chỗ ấy rộng rãi, ánh sáng đầy đủ, dục phòng nhĩ phòng đều có cả, ngày mai chàng có thể tới xem xem. Nếu chàng thấy được, thiếp sẽ cho người sang đó sắp xếp trang trí lại. Tóm lại bên thiếp có cái gì, bên kia sẽ không thiếu cái đó.”

Phòng trống phía đông là căn phòng tốt nhất còn trống trải, cách gian phòng nàng một đoạn ngắn mà thôi, đi qua một cánh cửa lớn trong khu nhà là tới.

Tiểu Kiều nói xong, trên mặt vẫn tươi cười nhìn hấn. Thấy hấn cứ im lặng nhìn mình, mặt không chút cảm xúc cũng không buồn phản ứng, nụ cười trên mặt nàng mới dần dần mờ nhạt. Cuối cùng nàng chần chờ một lúc rồi thử hỏi dò Ngụy Thiệu: “Sao vậy ạ? Chàng thấy sắp xếp như thế có gì không hài lòng nữa không?”

.....

Ngụy Thiệu nhìn chằm chằm Tiểu Kiều, trông nàng vui vẻ như thế bản thân hấn lại thấy hơi mất hứng.

.....

Hấn không hứng thú tí nào với chuyện nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp, hấn cũng không muốn vì bản thân mà làm lỡ chuyện chung thân đại sự của biểu muội. Trước đó Chu thị thúc ép quá, cho nên hấn bỏ mặc luôn không áy náy chút nào. Không ngờ tối nay Chu thị lại thay đổi thái độ, điều này làm Ngụy Thiệu bỗng trở nên khó xử.

Ngụy Thiệu rất hiểu mẫu thân mình, bà ấy có tâm nhìn hạn hẹp, lại hay để tâm vào mấy chuyện con con, cũng không có khí thế của thế gia vọng tộc. Hấn không hề cảm thấy tổ mẫu làm khó mẫu thân như những gì bà nói. Nhưng cho dù có thế nào đi nữa, cuối cùng người đó vẫn là mẫu thân của hấn mà. Bà đối tốt với hấn, Ngụy Thiệu vẫn luôn luôn ghi nhớ. Bởi vì mẫu thân phải trở thành quả phụ, cho nên hấn biết bà có rất nhiều tâm sự, thực chất hấn cũng là một người con có hiếu.

Mới vừa rồi ở đông phòng, Chu thị nói nhiều như vậy, oán trách tổ mẫu, cáo trạng cô dâu mới cưới của hấn, ... nhưng điều duy nhất vào được trong đầu hấn, chính là chuyện Chu thị than thở rằng thường ngày bà thấy quá cô đơn, chỉ có Trịnh Sở Ngọc hay nói chuyện với bà để vơi bớt nỗi buồn.

Bản thân hần bôn ba bên ngoài hết tháng suốt năm, cứ cách hai ba ngày lại cầm quân đánh giặc, nhưng một khi đã bước chân trên con đường này rồi thì làm sao quay lại, cũng không biết tới ngày tháng năm nào mới kết thúc được đây, đao thương vốn dĩ không có mắt, nói không chừng một ngày nào đó hần cũng giống như phụ thân và huynh trưởng của mình, không còn mạng trở về. Tổ mẫu và mẫu thân không hòa hợp. Nàng dâu mới bà cũng không hề thích. Nếu như Trịnh Sở Ngọc quả thật có thể thay thế hần ở bên cạnh mẫu thân làm tròn đạo hiếu, khiến cho bà vui vẻ, thì nạp nàng làm thiếp cũng chỉ là việc nhỏ với Ngụy Thiệu mà thôi.

Chính vì thế hần mới thấy do dự, lúc trở lại tây phòng, vừa vào tới cửa, hần nhìn thấy Tiểu Kiều đã ngủ thiếp mất rồi, tuy bề ngoài nàng ấy rất cung kính với hần, nhưng thật ra Tiểu Kiều không hề để tâm tới phu quân như hần.

Sống qua hai mươi mấy năm nay, cho tới bây giờ Ngụy Thiệu không hề biết bản thân mình cũng có lúc như gà con đi xét nét tính toán thiệt hơn với người ta như vậy. Hần cưới nữ nhi Kiều gia vào nhà đấy, nhưng không hiểu tại sao, lúc mình không muốn nhìn thấy nàng, nàng ấy lại cố tình xuất hiện trước mặt hần. Hần nhìn kĩ nàng xem, nhìn ngang nhìn dọc vẫn thấy không vừa mắt, cả người nàng từ trên xuống dưới, ngoài gương mặt còn tạm chấp nhận được, những điểm khác hần chẳng thể hài lòng. Cũng không biết bức bối từ đâu tới, sau khi lên giường nằm nhớ tới lời cáo trạng của Chu thị vừa rồi, hần mới buột miệng gây khó dễ với nàng, thật ra chỉ là muốn nhắc nhở mà thôi, mẫu thân của hần cũng là bà bà của nàng, tuyệt đối không thể để cho nàng coi thường như vậy được.

Kết quả, nàng ấy đã cho hần một lí do vô cùng đầy đủ, nói mình không hề biết nấu ăn.

Một lí do đơn giản đến mức hần không hề nghĩ tới.

Nữ nhi đương thời nhà người ta, người địa vị cao quý như tổ mẫu của hần cũng chưa từng phải tự mình xuống bếp, nhưng trước khi xuất giá dạy dỗ nấu ăn lại là điều cơ bản nhất. Tiểu Kiều lại có thể cây ngay không sợ chết đứng nói rằng mình không biết nấu ăn. Hần nghe lí do của nàng xong, nhìn bộ dạng đáng thương đang mong đợi nhìn mình, mặc dù hần nghi nàng chỉ đang giả bộ thể mà thôi, nhưng rốt cuộc cũng không thể nổi giận được với nàng, đánh không đánh được, mắng cũng không thể thốt nên lời. Nhưng không làm gì được trong lòng hần lại càng thêm bức bối. Nghĩ tới chuyện hồi sáng ở ngay trước thọ đường, hần bị trêu ghẹo chuyện con cái, lúc đấy không hiểu sao hần lại buột miệng thốt lên nói muốn nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp.

Thật ra Ngụy Thiệu vẫn còn chưa nghĩ kĩ. Mà dù có quyết định xong rồi, hần cũng không định nói chuyện đó với nàng.

Nhưng cuối cùng hần đã nói thành lời.

....

“Phu quân?”

Tiểu Kiều thấy vẻ mặt người kia có vẻ hơi kì lạ, thế nên mới nhẹ nhàng gọi hần một tiếng.

Ngụy Thiệu hoàn hồn, liếc mắt sang nhìn nàng: “Nấu ăn thì không biết, lúc ngồi thì dạng chân, đúng là không có phụ đức một chút nào, không ngờ nàng lại không hề đổ kị chuyện nạp thiếp của ta, hóa ra nàng cũng là một người hiền huệ.”

Giọng điệu của hắn rất bình thản, như thể đang tán gẫu cùng nàng. Nhưng ý tứ trong lời lại vô cùng sinh động.

“Lúc ngồi dạng chân” mà Ngụy Thiệu vừa nói thực ra là chuyện xảy ra mấy hôm trước.

Hôm đó sau giờ ngo, Ngụy Thiệu hiếm khi trở về phòng, buổi chiều Tiểu Kiều và Xuân Nương đang ngồi ở trong phòng, Xuân Nương thì thêu thùa, còn Tiểu Kiều ngồi giúp bà vẽ các kiểu hoa văn, dù sao bên cạnh cũng không người ngoài, cho nên lúc ngồi vẽ nàng ung dung duỗi thẳng hai chân ở trên giường, ai ngờ số của nàng xui quá, ngay lúc đó Ngụy Thiệu lại thành linh bước vào trong, thấy hắn vừa vào Tiểu Kiều đã lập tức rút chân về, nhưng cuối cùng vẫn bị người kia nhìn thấy.

Lúc đó hắn chỉ liếc nhìn qua, không nói gì thêm cả, cầm đồ xong thì rời đi nhanh chóng. Thấy vậy Xuân Nương lại tự trách chính mình, bà cảm thấy mình chưa dạy dỗ Tiểu Kiều cho chu toàn, thế rồi lại lo nơm lo nớp. May mà Ngụy Thiệu không nói gì nữa cả, bà mới thoáng yên tâm, sau đó còn dặn kỹ Tiểu Kiều, từ nay về sau tuyệt đối không được ngồi như vậy nữa.

Tiểu Kiều cứ tưởng Ngụy Thiệu không thèm để ý mấy chuyện này. Không ngờ hắn vẫn còn ghi nhớ, bây giờ mới lôi chuyện này ra trách mình.

Chuyện ngồi duỗi thẳng chân chỉ là việc rất bình thường đối với người hiện đại, nhưng ở thời đại này lại bị xem là một chuyện bất nhã. Mấy trăm năm trước, thê tử của Mạnh tử cũng bởi vì lúc ở nhà một mình không có ai nên mới ngồi duỗi thẳng chân, vừa lúc bị Mạnh tử thấy được, thế là ông đi ra ngoài nói với mẫu thân của mình là mình muốn hưu thê. Mẫu thân ông ấy hỏi tại sao, Á thánh nói một chữ: “Ngồi”. Có thể thấy chuyện này nghiêm trọng đến thế nào.

Tiểu Kiều nghe hắn lật lại chuyện cũ nói với mình, nàng cúi đầu nhỏ giọng: “Thiếp biết mình phụ đức chưa đủ, nhưng không hề đổ kị, bản thân thiếp cũng làm tròn bổn phận, tất cả đều xuất phát từ tâm ý của thiếp.”

Ngụy Thiệu “Xì” cười một tiếng: “Nghe khẩu khí của nàng này, có phải ta cưới được một thê tử có phụ đức thế này là phúc phận phải không?”

“Thiếp có thể gả vào Ngụy gia, là thiếp có phúc phận mới đúng.” Nàng đáp lại.

Trong phòng đột nhiên không còn ai lên tiếng.

Ngụy Thiệu cũng không nói lời nào.

Hắn bỗng dưng cảm thấy, hình như tối nay mình nói quá nhiều với nàng ấy thì phải. Cái này đã vượt qua ý định ban đầu của hắn rồi.

“Được rồi, ngủ đi. Không còn sớm nữa.”

Hắn nhìn nàng lần nữa rồi mới nói.

Tiểu Kiều vâng một tiếng, thổi tắt đèn, lần này leo lên trên giường rồi cuộc cũng được nằm ngủ yên.

....

Buổi sáng hôm sau, lúc Tiểu Kiều còn đang mơ màng ngủ thì cảm thấy có động tĩnh cạnh bên, nàng híp mắt nhìn thử, thấy Ngụy Thiệu đã dậy khỏi giường.

Nhưng bên ngoài trời vẫn còn tối đen, trong phòng vẫn lập lòe ánh nến, có lẽ chỉ mới được canh tư.

Tiểu Kiều kìm nén cảm giác không tình nguyện trong lòng, miễn cưỡng mở to đôi mắt còn dính chặt vào nhau, ngáp một cái muốn đứng dậy cùng hắn, ngay lúc này, lời hắn nói lại vang lên bên tai: “Vẫn còn sớm. Ta có chuyện phải ra ngoài. Nàng cứ ngủ tiếp đi.”

Tiểu Kiều thả lỏng, nhắm mắt ngã xuống giường ngủ tiếp.

Ngụy Thiệu nhìn nàng một cái, xốc tấm chăn bị rút khỏi mép giường, đứng ở ngoài tự mình mặc xiêm y. Cuối cùng cũng mặc xong, đến lúc đi, hắn lại vô thức nghiêng đầu đưa mắt nhìn về phía Tiểu Kiều.

Nàng vui đầu mình vào trong chăn, chỉ lộ ra một mái tóc mây đen dài óng.

Ngụy Thiệu chần chờ một lúc, hắn quay người sang, cúi người sát bên giường, cong ngón tay lên gõ gõ lên mép giường từ từ từng nhịp một.

Một lần nữa Tiểu Kiều bị người kia đánh thức, rốt cuộc cũng kéo chăn khỏi đầu, từ từ mở mắt ra, nàng thấy Ngụy Thiệu một chân gần mép giường, nửa người hắn đang cúi mình nhìn sang.

“Phu quân... Có chuyện gì sao?” Tiểu Kiều dụi mắt, mờ mịt hỏi.

“Đêm qua ta suy nghĩ một hồi, chuyện nạp Sở Ngọc vào phủ tính ra vẫn thấy không ổn lắm. Hôm nay ta không rảnh để qua, nàng là thê tử của ta, thê thì nàng thay mặt ta đi, qua nói với mẫu thân một tiếng nhé.”

Ngụy Thiệu nói xong, khước miệng nhếch lên thành một điệu cười như có như không, sau đó mới xoay người rời đi.

Tiểu Kiều sững sốt mất một hồi, cho đến khi định thần nghĩ lại, bao nhiêu buồn ngủ nhất thời bay biến hết.

Hắn có ý gì vậy? Lúc thì nạp, lúc lại không. Không nạp thì thôi đi, vấn đề là chả lẽ hắn không muốn nạp thì nàng cũng phải đi sang Đông phòng nhận tội với mẹ hắn nữa sao?

.....

Ngụy Thiệu thu xếp xong, đến lúc rời đi tâm trạng không tồi lắm, bước chân cũng khá là ung dung.

Thế nhưng Tiểu Kiều lại không tốt chút nào.

Lúc hắn đi còn chưa tới canh năm, trời còn chưa hửng sáng. Chờ khi hắn vừa đi, Xuân Nương cũng lập tức đi vào giúp Tiểu Kiều thổi nệm.

Đêm xuân thích hợp để ngủ, hướng chi vào lúc này cũng không có ai giành giường với nàng nữa, nhưng mà muốn ngủ cũng không sao ngủ được.

Ngụy Thiệu vừa đi, nàng không tài nào chợp mắt nổi.

Trợn tròn mắt cho tới khi trời sáng, cuối cùng lúc rời giường rửa mặt, Xuân Nương thấy đáng vẻ mặt hồng hồng vía của nàng thì đoán có khi là do chuyện với Ngụy hầu không được tốt, suy nghĩ thêm một chút, buổi sáng lúc Ngụy Hầu ra khỏi cửa, đây là lần đầu tiên từ khi bà tới đây đến nay, vẻ mặt của ngài... tốt như thế, theo lý thuyết, đáng lẽ là không sao mới phải, cho nên bà vội hỏi Tiểu Kiều kết quả.

Tiểu Kiều kể lại ngắn gọn cho Xuân Nương nghe, chuyện Ngụy Thiệu muốn nạp thiệp xảy ra vào buổi tối hôm qua, rồi chuyện sáng nay hắn thay đổi chủ ý, cuối cùng nàng trưng ra vẻ mặt như đưa đám, nhào vào ngực Xuân Nương: “Ngụy Thiệu cố ý mà, hắn biết rõ mẫu thân hắn không thích ta, còn bảo ta thay hắn đi từ chối chuyện nạp thiệp của mình....”

“Tiểu tâm can a — ”

Xuân Nương sợ hết hồn, che miệng của nàng lại, “Tục danh của Ngụy hầu sao mà gọi thế được? Coi chừng bị người ta nghe thấy!”

Thời buổi này đại danh không được kêu tầm bậy. Trừ khi là trưởng bối, nếu không cũng là kẻ đối đầu hoặc kẻ thù mới có thể gọi thẳng tên họ của đối phương, cho thấy sự khinh miệt nhục mạ của mình.

Tiểu Kiều ngậm miệng lại.

Thế nhưng trên mặt Xuân Nương lại lộ vẻ vui mừng: “Ngụy hầu không nạp Trịnh Sở Ngọc là chuyện cực tốt mà, sao nữ quân lại không vui kia chứ? Còn chuyện từ chối phu nhân...”

Bà suy nghĩ một chút rồi ghé sát bên tai Tiểu Kiều, nói nhỏ một câu.

Ánh mắt Tiểu Kiều sáng lên, đầu óc cũng tỉnh táo rõ ràng.

Đều là do Ngụy Thiệu gây ra cả (lập lại ý này một ngàn lần), từ lần đầu gặp mặt cho tới tận bây giờ, mỗi lúc nói chuyện với nàng, hắn không đen mặt thì cũng chế giễu nàng, hoặc là nói chuyện như thăm vấn phạm nhân, ở cùng với hắn mỗi phút thôi cũng khiến dây thần kinh của nàng kéo căng để cẩn thận đối phó, lúc nào cũng sợ không biết giây kế tiếp mình có đắc tội với Ngụy đại thiếu gia nữa không đây, lúc này đầu óc nàng choáng váng không nghĩ ra được gì, ngay cả pho tượng Phật sống Từ phu nhân đang ở bắc phòng nàng cũng quên tuốt tuột.

Tâm tình Tiểu Kiều lập tức khá khẩm hơn, vội vàng chạy đi thay xiêm áo.

Ngày hôm qua là lễ mừng thọ của tổ mẫu, theo lý Từ phu nhân cũng phải mệt mỏi lắm, nhưng bà vẫn dậy sớm theo thói quen hằng ngày. Có lẽ là vì không muốn chạm mặt với Chu thị quá nhiều, từ rất lâu trước đó Từ phu nhân đã miễn cho Chu thị phải sang hành lễ vấn an vào sáng sớm. Nếu bà ở nhà, Chu thị chỉ cần vấn an vào hai ngày mồng một và mười lăm là được. Cho nên lúc Tiểu Kiều tới đây, nàng không phải chạm mặt bà bà Chu thị.

Nàng nhờ người hầu vào trong truyền một tiếng, rồi đứng đợi ở ngoài trên hành lang chốc lát, gần như ngay lập tức nàng được cho gọi vào.

Từ phu nhân ngủ sớm dậy sớm, cuộc sống rất có quy luật. Nhìn tinh thần của bà trông rất tốt, hôm nay bà mặc bộ xiêm y ở nhà, ngồi trên một chiếc giường thấp, nhàn nhã ăn cháo được nấu từ hạt kê, trên bàn nhỏ trước mặt bày mấy đĩa đựng tương, đồ chua, trông thấy rất đơn giản, dụng cụ được làm bằng gốm thô, sạch sẽ và đậm chất cổ xưa.

Tiểu Kiều quỳ xuống hành lễ vấn an bà. Từ phu nhân để cho nàng đứng dậy, bảo Chung bà bà lấy thêm một bộ chén đĩa, rồi kêu Tiểu Kiều ngồi ăn sáng cùng bà.

29. Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 29:

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sên

Tiểu Kiều nhận thấy bà có ý này thật, cũng không từ chối, cảm ơn bà sau đó rửa sạch tay, ăn thêm một chén. Chờ ăn uống súc miệng xong xuôi, Tử phu nhân mới hỏi nàng Ngụy Thiệu đi đâu.

Tiểu Kiều thật sự không biết. Ngụy Thiệu mới sáng sớm như vậy đã đi đâu. Tuy nàng không hỏi, nhưng nếu có hỏi thì chắc hẳn cũng không nói cho nàng biết.

Nghe Tử phu nhân hỏi, mặt Tiểu Kiều lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu nói: "Trời còn chưa sáng phu quân đã ra ngoài, chỉ trách con sơ xuất, không thể biết được phu quân đi đâu."

Mặc dù rõ ràng nàng đang tự trách bản thân, nhưng một câu "Không biết" với "Không thể biết", tuy chỉ nhiều hơn một chữ, người ngoài nghe được vẫn có thể nhận ra sự khác nhau rất lớn.

"Không thể biết", ý chỉ không phải nàng không hỏi, mà là tự trọng phu không muốn nói với nàng.

Tử phu nhân hiển nhiên biết tôn tử đối xử lạnh nhạt với tần nương, hỏi ở Tín Đô còn không chung phòng với nàng. Lúc này bà nghe xong, lập tức nhún mày, trách cứ tôn tử: "Trong Lân cư xử thế nào với con tổ mẫu đều biết. Hôm trước nó qua đây ta cũng nói với nó rồi. Cháu yên tâm, nếu sau này nó còn dám bắt nạt để cháu phải chịu ủy khuất, cháu cứ tìm tổ mẫu là được."

Tiểu Kiều vội vàng lắc đầu: "Cháu không có ủy khuất gì, phu quân không đối xử lạnh nhạt với cháu đâu ạ. Trước khi xuất giá người nhà cháu vẫn luôn dẫn dõ, hôn nhân là sự hòa hợp giữa hai người, mà điều cần nhất là dùng chân thành để hóa giải hiềm khích. Phu quân là người ngoài lạnh trong nóng, cháu chỉ cần thành tâm, qua một thời gian rồi sẽ tốt thôi ạ."

Con mắt duy nhất của Tử phu nhân nhìn Tiểu Kiều, quan sát một lát, gương mặt mới dần lộ ra tươi cười: "Đúng là đứa trẻ thấu hiểu lý lẽ. Cháu có thể nghĩ được như vậy, tổ mẫu liên yên tâm."

Chung bà bà đứng bên cạnh xen vào một câu: "Lão phu nhân, nó thì lúc này đang định nói với người. Sáng nay chưa tới canh năm Nam quân có ghé qua Bắc phòng. Lão phu nhân lúc đó còn chưa dậy nên không biết. Hôm nay Nam quân ra ngoài thành tuần tra phòng thú, tối muộn mới trở về."

Tử phu nhân gật đầu, lại quay ra bàn vài câu việc nhà với Tiểu Kiều, Tiểu Kiều định cáo lui lại chần chờ một lát, bỗng nàng khom người cúi xuống làm lễ với Tử phu nhân, khẩn cầu: "Tổ mẫu, cháu có một chuyện không quyết định được, muốn thỉnh giáo tổ mẫu."

Tử phu nhân bảo nàng nói. "Từ lúc con vào cửa không lâu đã biết, bà mẫu có ý để phu quân nạp Trịnh Sở Ngọc làm thiếp, cháu cũng hiết sức tán thành. Vừa hay Trịnh Sở Ngọc và bà mẫu tình cảm sâu nặng, nếu nàng ấy thành người của phu quân, sau này cháu cũng có thêm người giúp đỡ, và lại đây cũng là chuyện tốt giúp nhà họ Ngụy khai chi tấn diệp. Thế nhưng sáng nay phu quân trước khi đi lại dẫn cháu,

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

bảo cháu tới chỗ bà mẫu tử chối việc này thay chàng. Cháu có chút khó xử. Muốn khuyên chàng thuận theo ý bà mẫu nạp Trịnh Sở Ngọc là được, nhưng chàng không nghe cháu. Cháu không biết phải mở miệng nói với bà mẫu thế nào mới không làm bà mẫu thất vọng, mong tổ mẫu chỉ giáo."

Lông mày Tử phu nhân hơi nhú lại, lăm bầm: "Sao vẫn còn dầy dứa đến Trịnh Sở Ngọc?" Mắt thấy Tiểu Kiều vẫn đang quỳ trước mặt, bà quay ra nói với Chung bà bà bên người: "Thôi, không cần để con bé đi nữa. Người đi qua đó truyền lời của ta, bảo Chu thị trong vòng một tháng phải tìm người gả đi, nếu không tìm được, ta sẽ tìm giúp."

Chung bà bà vâng lệnh. Đến lúc này giọng Tử phu nhân mới trở lại ôn hòa bảo Tiểu Kiều đứng lên. Tiểu Kiều đứng dậy, lại cảm ơn Tử phu nhân lần nữa, Tử phu nhân an ủi nàng vài câu, sau đó Tiểu Kiều cáo lui ra ngoài.

...

Mãi tới khuya Ngụy Thiệu mới về.

Trên đường đến Tây phòng, hẳn nhớ ra câu nói sáng nay trước khi ra ngoài.

Hắn còn nhớ rõ khi vừa nói xong lời này, Tiểu Kiều đang nhắm mắt ngủ ngon đột nhiên mở mắt, mặt biến sắc.

Trong lòng Ngụy Thiệu bỗng nhiên có hơi chút mong chờ. Bước nhanh trở về phòng, vừa vào bậc cửa, ngẩng đầu liền thấy Tiểu Kiều đang từ trong phòng đi ra đón mình.

Mùa xuân sắp đến, hoa đào trong nội viện cũng bắt đầu nở, nàng cũng đổi một bộ xuân y mới. Hôm nay nàng mặc một chiếc áo vàng nhẹ nhàng ở nhà, tóc đen buộc thành túm thả dài sau lưng, vòng eo nhỏ nhắn, trông nàng tươi mới như một cành liễu non mới hái, cả người đầy hơi thở tươi mát.

Có lẽ là do y phục bó sát trên người, cũng có thể là ảo giác, Ngụy Thiệu nhìn lướt qua, cảm thấy vóc người nàng cao hơn chút ít so với đầu năm, còn cả hai chỗ trước ngực kia nữa...

Có vẻ cũng nhô cao hơn một chút so với lúc ở Tín Đô thì phải.

"Phu quân đã trở về?"

Tiểu Kiều bước chân nhẹ nhàng, mang theo nụ cười dịu dàng hỏi hắn.

Ngụy Thiệu thu hồi tầm mắt, hờ hững 'Ừ' một tiếng. Đối xong y phục, hẳn cảm giác không khí có gì đó không đúng. Lại quay qua nhìn nàng, thấy Tiểu Kiều đang đứng trước cửa phản phò hạ nhân chuẩn bị bữa tối, hắn đang định hỏi xem nàng có nghe theo lời dặn của mình đi đến Đông phòng truyền lời hay chưa, thì bỗng có một vú già từ bên ngoài đến, nói phu nhân ở Đông phòng phái người mời Nam quân qua đó.

Ngụy Thiệu liếc nhìn Tiểu Kiều. Thấy nàng cũng quay đầu nhìn mình, hẳn suy nghĩ một chút, đành hoãn chuyện dừng bữa lại, quay người đi ra ngoài, tới Đông phòng thấy Chu thị trầm mặt, hẳn tiến lên phía trước vấn an, Chu thị vẫn không thêm để ý.

"Mẫu thân có chuyện gì không thoải mái sao?" Ngụy Thiệu hỏi.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

Chu thị liếc mắt nhìn hân, "Hử" một tiếng: "Ta sinh được một đứa con trai thật tốt! Chỉ muốn con nạp biếu muối cũng để cho ta có người bầu bạn mà thôi, vậy mà con hiểu thuận với ta như thế hả? Còn để cho người ở Bắc phòng tới làm mất mặt ta! Đến nhi tử còn dỗi dãi với ta như vậy, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

Nguy Thiệu đến lúc này mới hiểu rõ. Hóa ra Kiều nữ không tự mình tới mà ôm lấy đùi tổ mẫu, đem việc của hân ném chõ bà.

Chẳng trách vừa rồi vẫn thấy nàng cười vô cùng dịu dàng, tâm tình cũng rất tốt, thì ra nàng vốn chưa hề đến gặp mẫu thân nói việc này.

"Mẫu thân chờ hiểu lầm, không phải nhi tử cố ý bất hiếu với người." Nguy Thiệu nói.

"Chuyện này mà còn chưa tính là bất hiếu? Vậy thì chuyện gì mới tính đây hả? Có phải con muốn ép ta chết đúng không?"

Nguy Thiệu vội vàng quỳ xuống trước mặt Chu thị, đoan chính dập đầu nói: "Nhi tử tuyệt đối không dám bất hiếu. Còn việc của Sở Ngọc biếu muối, nhi tử thực ra đã có tính toán khác."

Chu thị đang cúi đầu lau nước mắt, nghe thấy Nguy Thiệu nói như vậy khẽ giật mình, đưa mắt nhìn hân.

"Mẫu thân xin nghe con nói," Nguy Thiệu lại dập đầu lần nữa, "Hôm qua mẫu thân có đề nghị, muốn nhi tử nạp Sở Ngọc để giữ nàng làm bạn bên người, chắc Sở Ngọc cũng muốn như vậy. Việc này không khó, không nhất thiết nhi tử phải nạp nàng mới được. Nhi tử có thể giúp Sở Ngọc tìm một người anh tuấn ở rể, như thế Sở Ngọc vừa có thể giải quyết việc chung thân, vừa có thể mãi mãi làm bạn bên cạnh người, mẫu thân nghĩ sao?"

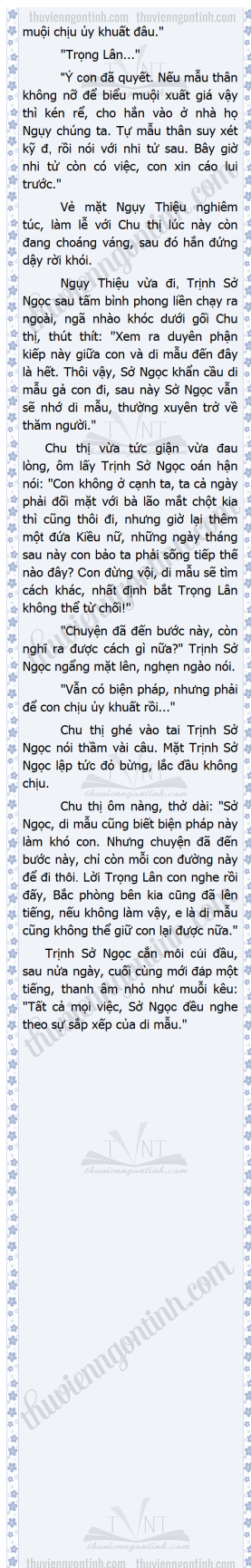
Chu thị sững sờ. Trịnh Sở Ngọc đang trốn phía sau tấm bình phong còn hoảng sợ hơn. Nàng ta tuyệt đối không ngờ Nguy Thiệu lại nghĩ ra đối sách như vậy. Sở Chu thị không chống đỡ được mà đáp ứng, nàng ta không nhận được mà bắt đầu lo lắng, thân thể run run, không cẩn thận động vào miếng ngọc bội đeo bên người, ngọc bội phát ra tiếng vang.

Nguy Thiệu liếc phía sau bình phong, sắc mặt không thay đổi, mỉm cười nói với Chu thị đang không biết nói sao: "Mẫu thân cũng biết, từ trước đến nay nhi tử chỉ coi Sở Ngọc như muối muối, không hề có ý gì khác. Nếu cứ qua loa nạp nàng làm thiếp chỉ khiến nàng phải chịu ủy khuất, còn làm chậm trễ chung thân đại sự, nên con mới cố tình an bài như vậy."

"Trong Lân, việc này... việc này chỉ sợ không ổn..."

Chu thị cũng nghe được động tĩnh phía sau bình phong, biết là âm thanh do Trịnh Sở Ngọc phát ra, muốn nhắc nhở bà, vì vậy vội vàng ngăn trở: "Làm gì có người nào tốt lại đồng ý chịu ở rể? Ta không thể để Sở Ngọc kết đôi với loại người như vậy!"

"Mẫu thân nhầm rồi. Thiên hạ bây giờ loạn lạc, chiến tranh liên miên, người mất phụ mẫu chỗ nào cũng có, đa số binh sĩ trong quân doanh của con cũng không còn nơi nương tựa, nhưng bản thân họ vẫn là những dũng sĩ đầy khí khái anh dũng, với tướng mạo của biếu muối lo gì không tìm được nữ tề (con rể) đồng ý ở rể? Sau này con cũng có thể trọng dụng hân, không để biếu

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
muội chịu ủy khuất đâu."

"Trọng Lân..."

"Ý con đã quyết. Nếu mẫu thân không nỡ để biểu muội xuất giá vậy thì kén rể, cho hân vào ở nhà họ Ngụy chúng ta. Tự mẫu thân suy xét kỹ d, rồi nói với nhi tử sau. Bây giờ nhi tử còn có việc, con xin cáo lui trước."

Vẻ mặt Ngụy Thiệu nghiêm túc, làm lễ với Chu thị lúc này còn đang choáng váng, sau đó hân đứng dậy rời khỏi.

Ngụy Thiệu vừa đi, Trịnh Sở Ngọc sau tấm bình phong liền chạy ra ngoài, ngả nhào khóc dưới gối Chu thị, thút thít: "Xem ra duyên phận kiếp này giữa con và di mẫu đến đây là hết. Thôi vậy, Sở Ngọc khẩn cầu di mẫu gả con đi, sau này Sở Ngọc vẫn sẽ nhớ di mẫu, thường xuyên trở về thăm người."

Chu thị vừa tức giận vừa đau lòng, ôm lấy Trịnh Sở Ngọc oán hận nói: "Con không ở cạnh ta, ta cả ngày phải đối mặt với bà lão mắt chột kia thì cũng thôi đi, nhưng giờ lại thêm một đứa Kiều nữ, những ngày tháng sau này con bảo ta phải sống tiếp thế nào đây? Con đừng vội, di mẫu sẽ tìm cách khác, nhất định bắt Trọng Lân không thể từ chối!"

"Chuyện đã đến bước này, còn nghĩ ra được cách gì nữa?" Trịnh Sở Ngọc ngẩng mặt lên, nện ngào nói.

"Vẫn có biện pháp, nhưng phải để con chịu ủy khuất rồi..."

Chu thị ghé vào tai Trịnh Sở Ngọc nói thầm vài câu. Mặt Trịnh Sở Ngọc lập tức đỏ bừng, lắc đầu không chịu.

Chu thị ôm nàng, thở dài: "Sở Ngọc, di mẫu cũng biết biện pháp này làm khó con. Nhưng chuyện đã đến bước này, chỉ còn mỗi con đường này để đi thôi. Lời Trọng Lân con nghe rồi đấy, Bắc phòng bên kia cũng đã lên tiếng, nếu không làm vậy, e là di mẫu cũng không thể giữ con lại được nữa."

Trịnh Sở Ngọc cắn môi cúi đầu, sau nửa ngày, cuối cùng mới đáp một tiếng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: "Tất cả mọi việc, Sở Ngọc đều nghe theo sự sắp xếp của di mẫu."

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

30. Chương 30: Chuẩn Bị Đồ Ăn

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sơn

Tiểu Kiều chờ ở cửa hiên, cuối cùng cũng thấy Ngụy Thiệu trở về. Nàng vội vàng đi xuống bậc thềm đón hắn: “Chắc phu quân đã đói bụng, bữa tối chuẩn bị xong hết rồi, chờ chàng về là ăn thôi.” Nói xong lên nhìn hắn.

Ngụy Thiệu dừng bước nhìn Tiểu Kiều.

Vừa nãy hắn bị mẫu thân gọi đi, chắc hắn đã biết rõ nàng bằng mặt không bằng lòng đem củ khoai nóng này giao cho Tử phu nhân xử lý. Tiểu Kiều cũng thấy chột dạ nên vừa rồi thành thành thật thật đứng chờ hắn về ăn cơm, cũng nghĩ xong cách ứng đối. Giờ thấy hắn nhìn mình thế này, ánh mắt âm u sắc bén, mặt mũi sa sầm, cũng không dám lên tiếng, chỉ chờ hắn hỏi mình.

“Dùng bữa thôi.”

Không ngờ hắn chỉ nói một câu đơn giản như vậy, nói xong liền nhắc chân đi tới phòng ăn, lúc hắn đi qua người nàng, Tiểu Kiều cảm thấy như có một cơn gió nhẹ phất qua.

Tiểu Kiều hết sức bất ngờ, sững sờ đứng im tại chỗ. Thấy hắn đã đi lên bậc thềm, nàng mới vội vàng đuổi theo bóng lưng hắn.

...

Mấy ngày nay Ngụy Thiệu đều về ăn cơm tối. Ngay cả lần này, hai người cũng ngồi cùng nhau ăn hết ba bốn bát cơm.

Thực ra phải nói là Tiểu Kiều hầu hạ hắn ăn hết ba bốn bát cơm mới đúng.

Bàn ăn để trên sạp nhỏ, Ngụy Thiệu ngồi ngay ngắn phía trong. Tiểu Kiều là nữ nhân, địa vị không bằng hắn nên chỉ có thể quỳ một bên cầm bát cơm trong tay hầu hạ hắn. Đợi hắn ăn xong nàng mới được phép ăn cơm.

Có điều vài lần trước hắn đều ăn rất nhanh, cũng ít khi sai khiến nàng phải làm chuyện gì. Vì vậy việc này đối với nàng cũng không mệt.

Tiểu Kiều dùng tư thế ngồi tiêu chuẩn, mông đặt trên gót chân. Không thể không nói, Ngụy Thiệu trời sinh gân cốt chỉnh tề, y như cái móc treo quần áo. Giống như bây giờ, ngồi ngay ngắn trên chiếc sạp phía

sau bàn dài, một thân nghiêm chỉnh, vạt áo phải nhét sâu trong xiêm y, tay áo thùng thình dọc theo hai bên bả vai rủ xuống, phối hợp cùng phong thái ung dung, ngay cả động tác gấp đồ ăn cũng lưu loát như vậy, giống như nam tử trong truyện cổ bước ra, chỉ có điều hần là người thật sờ sờ trước mắt.

Tiểu Kiều lén nhìn hần rồi vội quay đi, bỗng nghe thấy tiếng Ngụy Thiệu nói: “Cùng nhau dùng cơm đi.”

Tiểu Kiều ngẩn ngơ, nhìn về phía hần. Thấy hần ôn hoà nhìn mình thì vội vàng từ chối.

“Không sao. Ta bảo nàng ăn thì cứ ăn đi.”

Nói xong hần sai người mang thêm một bộ bát.

Tiểu Kiều cảm thấy hần đột nhiên bảo nàng ăn như vậy rất khả nghi, nhất là còn ngay sau khi từ Đông phòng trở về. Nhưng khó được lúc hần hiền lành như vậy, mình cũng không nên từ chối. Đoán chừng ăn cơm chắc cũng không xảy ra vấn đề gì. Sau khi khom người cảm tạ hần, nàng mới tiến lên hai bước, quỳ xuống ngồi cạnh bàn.

Trong lúc ăn không được nói.

Tiểu Kiều cứ thế yên lặng ăn xong một chén cơm nhỏ. Đây là sức ăn ngày thường của nàng.

Nàng giương mắt lên, thấy Ngụy Thiệu cũng đã ăn xong, hai tay hần chống trên hai chân, trên mặt mỉm cười, như thể vừa rồi hần vẫn nhìn nàng ăn cơm như vậy.

Tiểu Kiều nuốt xuống miếng cơm cuối cùng trong miệng, nhẹ nhàng bỏ đũa xuống. Đang định gọi người đưa nước súc miệng thì Ngụy Thiệu chợt nói: “Mang thêm một chén cơm cho Nữ quân.”

Tiểu Kiều vội lắc đầu: “Đa tạ phu quân, thiếp no rồi.”

“Ta thấy nàng mới chỉ ăn có mấy miếng, sao đã no bụng được?” Ngụy Thiệu nói.

“No thật rồi mà. Ngày thường thiếp cũng chỉ ăn bấy nhiêu thôi.” Tiểu Kiều giải thích.

“Đó là ngày thường nàng ăn quá ít!” Ngụy Thiệu nhìn nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt không vui, “Vào nhà ta cũng đã được một thời gian rồi, vậy mà trông còn gầy hơn trước. Người không biết lại tưởng Ngụy gia ta không cho nàng ăn đủ no. Mau ăn thêm chén nữa.”

Tiểu Kiều cảm thấy hần đang trợn mắt nói dối. Mình đến cái tuổi này rồi, bình thường ăn uống đều đủ chất, thân thể cũng đã phát dục, ngay bản thân nàng cũng cảm giác được, cái yếm may năm ngoái đến giờ đã chật, thấy không thoải mái nàng còn đi đổi cái khác rồi đấy.

Thế nhưng vú già đã bưng cơm tới.

Trước ánh mắt ân cần của Ngụy Thiệu, Tiểu Kiều không còn cách nào khác đành cúi đầu cố gắng ăn nốt chén cơm thứ hai.

Ăn xong chén thứ hai, bụng cũng đã căng đến ngực. Tiểu Kiều nhịn xuống cảm giác muốn ợ, buông đũa xuống.

“Mang thêm một chén nữa cho Nữ quân.” Thanh âm Ngụy Thiệu lại vang lên.

Tiểu Kiều lắc đầu: “Thật sự thiếp không thể ăn nổi nữa!”

“Trước lúc về tổ mẫu còn trách ta đối xử với nàng không tốt. Nàng vừa gầy vừa yếu, không cố gắng ăn thêm cơm làm sao được?”

Ngụy Thiệu phát tay áo, tự mình đứng dậy đem thêm cơm cho nàng, đắp thật đầy sau đó đưa tới trước mặt Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều nhìn hần. Trên mặt hần vẫn là dáng vẻ tươi cười.

“Thật sự ăn không nổi nữa.” Tiểu Kiều vẻ mặt đau khổ nói.

Sắc mặt Ngụy Thiệu lập tức trầm xuống.

“Phải ăn cho ta!” Thanh âm của hần lạnh lùng vang lên, “Không chỉ hôm nay, bắt đầu từ ngày mai, mỗi bữa nàng đều phải ăn hết ba chén cho ta! Tổ mẫu yêu thương nàng như vậy, nếu nàng không thêm được tí thịt nào, đến lúc đứng trước mặt tổ mẫu ta biết giải thích thế nào.”

Tiểu Kiều nhìn hần một lát, nàng cắn môi, nói: “Phu quân, thiếp sai rồi.”

Ngụy Thiệu cúi đầu, tựa như tiện tay chỉnh ống tay áo của mình, nói: “Sai ở đâu?” Giọng nói thờ ơ.

“Sáng nay phu quân muốn thiếp thay phu quân đi tới chỗ bà bà chuyển lời, nhưng thiếp lại đi Bắc phòng.” Tiểu Kiều liếc hần, nói nhỏ.

Ngụy Thiệu “À” một tiếng, ánh mắt như cười như không: “Vậy nàng nói xem, ta nên làm gì bây giờ?”

“Lần tới thiếp không dám nữa...” Tiểu Kiều lúng túng, ợ lên một tiếng rồi vội vàng dùng ống tay áo che mặt.

“Còn có lần tới?” Hấn nhú mày.

“Không phải không phải...” Tiểu Kiều vội vàng buông ống tay áo, khoát tay. Bỗng đúng lúc này, phía sau có tiếng bước chân dồn dập. Tiểu Kiều quay đầu lại, thấy một vú già vội vã đi vào, khom người nói: “Quân hầu, tướng quân Lý Diễn cầu kiến, nói có chuyện gấp.”

Ngụy Thiệu nghe vậy thì thoáng ngạc nhiên, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc, đứng dậy bỏ qua Tiểu Kiều bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Kiều đưa mắt nhìn bóng lưng hấn đi khỏi, cuối cùng mới dám thở ra một hơi.

Buổi tối hôm đó, Tiểu Kiều không dám buông lỏng như ngày thường nữa, chỉ thành thành thật thật ở trong phòng chờ hấn trở về, thuận tiện tiêu cơm.

Nàng đợi mãi đến tận đầu giờ Hợi vẫn chưa thấy Ngụy Thiệu trở về, đến lúc này mới chịu không nổi, mặc nguyên quần áo đi ngủ trước.

Ngụy Thiệu cả đêm không về. Mãi đến tận chạng vạng tối hôm sau Tiểu Kiều mới biết tin vùng Thượng Cốc hôm trước đột nhiên bị đại quân Hung Nô đến cướp, quân dân trấn giữ thương vong gần một ngàn người, chúng cướp bóc, giết người, thiêu rụi nhà cửa, còn nói đây là lễ vật gửi cho Từ phu nhân ở Ngự Dương, sau đó bỏ chạy về phương Bắc.

Ngụy Thiệu nghe tin giận dữ, tự mình dẫn kỵ binh truy bắt Hung Nô.

...

Ngụy Thiệu dẫn theo hai ngàn kỵ binh tinh nhuệ, ngày đêm truy kích, cuối cùng đuổi tới trăm dặm bên ngoài Thượng Cốc, cách vùng đất Hung Nô một ranh giới là vùng Tang Can Hà. Vừa nãy thôi, đội quân Hung Nô mang theo chiến lợi phẩm bao gồm trâu ngựa cùng nữ nhân đi qua ranh giới để quay trở lại vùng đất của chúng thì bất ngờ gặp phải kỵ binh Ngụy Thiệu đuổi tới, chúng đành phải vội vàng đánh trả, hai bên đại chiến tại bờ Tang Can Hà, Ngụy Thiệu cưỡi ngựa tiến vào trận địa, chiến đấu với thủ lĩnh thiên kỵ trưởng của đội quân Hung Nô là Thả Mạc Xa, cuối cùng Thả Mạc Xa bị hấn chém ngã xuống ngựa rồi bị bắt lại, số kỵ binh còn lại của Hung Nô, kẻ hoặc trốn hoặc bị bắt thành tù binh, tóm lại thất bại thảm hại.

Dân chúng Thượng Cốc được trả lại trâu, ngoại trừ một số ít nữ nhân thương vong, còn lại phần lớn đều bình an vô sự, chỉ là khó tránh khỏi đã bị làm nhục, quần áo không chỉnh tề tụ lại một chỗ, hoặc đứng hoặc ngồi, ôm nhau khóc ròng.

Áo giáp Ngụy Thiệu lúc này nhuộm đầy máu, hấn cầm đại đao đi qua bên cạnh nhóm nữ nhân khóc sụt sùi do sống sót sau đại nạn, tới trước mặt Thả Mạc Xa của Hung Nô.

Thả Mạc Xa vô cùng cường hãn, dù đã bị bắt làm tù binh, trên người cũng nhuộm đầy máu đen nhưng vẫn

cứng đầu không chịu quỳ xuống, đầu cao đầu cưỡi chế giễu Ngụy Thiệu: “Thế nào, tặng lễ vật cho đại thọ tổ mẫu người rồi mà còn chưa thoả mãn?”

Sắt mặt Ngụy Thiệu âm trầm, hất gơ tay lên, đập vỡ đao xuống mặt Thả Mạc Xa, làm hấn gãy mất nửa hàm răng.

“Thằng nhãi Ngụy Thiệu! Hôm nay nếu người dám giết ta, ngày khác đội quân Hung Nô của ta sẽ trả thù lại gấp 10 lần!”

Thả Mạc Xa bị đau, máu trong miệng không ngừng trào ra, mở miệng mắng chửi lung tung hàm hồ, trông hết sức đáng sợ.

Tướng quân Lý Diễn hộ tống Ngụy Thiệu một đường truy kích vừa rồi, trông thấy vậy thì vô cùng giận dữ, đập một cước lên đầu gối Thả Mạc Xa, khiến hai đầu gối hấn khụy xuống đất, hấn muốn đứng lên lại bị đè xuống, miệng vẫn không ngớt chửi rủa “Thằng nhãi Ngụy Thiệu, đồ chó má! Đồ chuột nhất”.

Ngụy Thiệu từ từ rút ra trường đao bên hông, lưỡi đao lóe sáng lạnh như băng tuyết. Hấn gơ tay chém xuống, đầu Thả Mạc Xa cứ như vậy từ trên gáy lặn xuống, máu phun lên bắn tung toé khắp mặt đất.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, xa xa những tiếng khóc nỉ non của nhóm nữ nhân cũng lập tức ngừng lại.

“Đám tù binh Hung Nô còn lại, bất kể chức vụ cao thấp ra sao, toàn bộ giết tại chỗ.” Ngụy Thiệu thu đao về, ra lệnh, thần sắc hết sức bình tĩnh.

...

Đêm đó ngực trái Hô Diễn Liệt bị đâm rất sâu, chỉ cần thêm nửa tấc nữa là sẽ vào tim.

Mấy ngày nay, hấn bị đau đớn tra tấn, hành động cũng bị hạn chế. Một đám tộc nhân bị bắt bên cạnh đã bị dẫn đi hành hình, hấn âm thầm vận lực, muốn giãy giụa thoát khỏi dây thừng, ngực bỗng nhiên truyền đến một hồi đau đớn, trước mắt đột nhiên biến thành màu đen, cả người đứng không vững, ngã trên mặt đất. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, trời đất đưa đẩy cuối cùng bản thân vẫn phải chết bên bờ Tang Can Hà.

Ngụy Thiệu này chỉ là một tên người Hán trẻ tuổi, nhưng lại có thể huấn luyện được một đội kỵ binh hùng mạnh có sức chiến đấu giống y như người Hung Nô. Lúc đánh chính diện, người Hung Nô chưa từng chiếm được nửa phần hơn nào từ trong tay hấn. Mà vùng Sóc Phương cũng bị hấn đoạt lại, người Hung Nô còn bị ép lui về phía Bắc mấy trăm dặm bên ngoài Mục Dương.

Danh tiếng của hấn ở Hung Nô không người không biết. Chỉ cần nhắc đến cái tên này, từ Thiên Vu[1], chư vương đến dân chúng, không ai là không kiêng kị hấn.

[1] *Thiên Vu: tên hiệu của vua Hung Nô*

Mặc dù Ngụy Thiệu cùng thái tử Tả Hiền Vương là kẻ thù của nhau, nhưng thái độ của Nhật Trục vương đối với đối thủ người Hán này cũng không căm hận. Có lẽ một phần nguyên nhân là do vương phi là người đến từ Ngụy gia, Hô Diễn Liệt chỉ có thể nghĩ như vậy.

Hắn đi chuyến này đã hoàn thành xong việc cần làm, không ngờ trên đường trở về lại gặp phải đội quân của Tả Hiền Vương. Biết được hắn có ý đồ khiêu khích, Hô Diễn Liệt lập tức ngăn cản, Thả Mạc Xa sao có thể nghe theo, vì vậy hai bên mới xảy ra xung đột.

Hô Diễn Liệt từ trước đến nay vẫn luôn mang danh hào thiên kỵ trưởng của Hung Nô, chiến công lẫy lừng, nhưng ngày ấy hắn lẻ loi một mình, lại còn bị thương, cuối cùng không địch nổi bị bắt lại.

Thả Mạc Xa muốn mang hắn về giao cho Tả Hiền Vương để gây khó dễ cho Trục Nhật Vương nên trói hắn lại, áp giải đến Thượng Cốc, cướp bóc xong, hắn cũng bị bắt đi theo, không ngờ lại bị kỵ binh của Ngụy Thiệu đuổi tới đây, hai bên đại chiến, bản thân hắn đi theo Thả Mạc Xa lại bị bắt làm tù binh.

Cả đời này hắn đã giết không biết bao nhiêu người. Vì tranh quyền mà giết tộc nhân của mình có, vì đoạt đất mà giết người Hán, người Ô Tôn, người Hô Yết cũng có...

Chết cũng không có cái gì đáng sợ. Nhưng chết đi như vậy, hắn thật sự không cam lòng.

Hô Diễn Liệt biết rõ, quân sĩ đang thi hành lệnh của Ngụy Thiệu. Tiếng gào khóc, tức giận, mắng chửi, cầu xin tha mạng, tất cả mọi loại thanh âm hỗn tạp đồng loạt vang lên, một đám tù binh đứng trước hắn đều đã ngã xuống. Rất nhanh thôi cũng sẽ tới phiên hắn.

Hắn hít sâu một hơi, đang chuẩn bị vận khí giãy dụa lần cuối thì bỗng có một người phía sau dẫm lên người hắn, tiếp đó thanh âm quen thuộc vang lên: “Tên Hung Nô này có thù với ta, để ta tự tay giết hắn.” Ngụy Nghiễm nói với giáo úy phụng mệnh hành hình.

Ngụy Nghiễm đã lên tiếng, giáo úy đương nhiên sẽ phải tuân theo, giao người cho hắn.

Ngụy Nghiễm một tay kéo Hô Diễn Liệt đi tới bên cạnh Tang Can Hà, thấy bên cạnh không có người, hắn dùng mũi đao cắt đứt dây trói cho Hô Diễn Liệt.

Hô Diễn Liệt vạn phần cảm kích, vội vàng quỳ xuống hành lễ với hắn: “Thiếu chủ nhân, sự việc ở Thượng Cốc đều là do một tay Tả Hiền Vương làm...”

“Cút đi.”

Ngụy Nghiễm cũng không nghe hết, chửi một tiếng, sau đó quay người đi.

...

Năm ngày sau Ngụy Thiệu quay về.

Từ phu nhân vô cùng vui mừng, đích thân ra đón Ngụy Nghiễm, Ngụy Thiệu. Thấy hai người phong trần mệt mỏi, sau khi hỏi chuyện xong, bà liền bảo hai huynh đệ về nghỉ ngơi.

Lúc Ngụy Thiệu trở lại Tây phòng thì trời đã tối. Tiểu Kiều đứng ngoài cửa Tây phòng đón hấn.

Áo giáp trên người hấn còn chưa cởi. Hấn cứ đứng yên ở đó, để mặc vú già đang muốn giúp hấn cởi bỏ áo giáp, còn mình vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều hơi chần chờ, cuối cùng vẫn đi tới trước mặt hấn, vươn tay tự mình giúp hấn cởi giáp.

Đám vú già thấy thế thì lập tức lui xuống.

Tiểu Kiều đứng rất gần hấn, lúc cởi bỏ áo giáp, nàng ngửi thấy trên người hấn có hỗn hợp của mùi đất cùng mùi máu, có chút gay mũi.

Nàng dường như cảm nhận ánh mắt chăm chú của hấn trên đỉnh đầu. Giương mắt lên, thấy hấn hơi cúi đầu, cũng đang nhìn mình.

Lông mi Tiểu Kiều thoáng run lên. Nàng cắn môi, hai mắt lại cúi xuống. Nín thở cuối cùng cũng cởi xong tấm áo giáp nặng nề cho hấn, sau đó bình tĩnh lui về sau một bước.

Ngụy Thiệu bỏ áo giáp xuống nền nhà, trên người chỉ còn một bộ trung y đã nhuốm đầy bụi và máu. Hấn liếc Tiểu Kiều đứng xa mình, xoay người đi vào phòng tắm. Lúc hấn đi ra, trên người đã thay một bộ xiêm y sạch sẽ, tay áo bông bành, mái tóc đen ướt nước dùng trân ngọc búi lại, dung mạo tuấn tú, hết sức đẹp mắt, khác hoàn toàn so với bộ dáng toàn thân đầy máu lúc về.

“Phu quân có muốn dùng cơm?” Tiểu Kiều hỏi hấn.

Ngụy Thiệu sờ bụng, gật đầu, xoay người đi tới thiện phòng. Tiểu Kiều đi theo hầu hạ, lúc đi tới cửa, phát hiện Khương bà bà bên Đông phòng đi đến, vẻ mặt cung kính, khom người nói phu nhân bên kia đã chuẩn bị xong cơm canh, mời Nam quân tới dùng bữa.

“Phu nhân đau lòng Nam quân nên đã tự mình xuống bếp. Mong Nam quân dời bước.”

Ngụy Thiệu thoáng chần chờ, quay đầu liếc Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều vội nói: “Nếu bà mẫu đã chuẩn bị cơm canh, vậy phu quân cứ đi tới đó đi. Thiếp ở đây không sao.”

Ngụy Thiệu không nói gì, cất bước đi tới Đông phòng.

31. Chương 31: Tiên Dược Vương Mẫu

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sơn

Ngụy Thiệu đi vào Đông phòng. Trông thấy mẫu thân hân – Chu thị đang đứng ở cửa phòng ngóng chờ, thấy hân tới, bà vội bước lại, vui mừng nói: “Trọng Lâm, cuối cùng con cũng về rồi! Mấy ngày nay ta rất lo lắng. Bình an trở về là tốt rồi. Nhanh vào nhà, ta đã tự tay chuẩn bị bữa tối cho con.”

Ngụy Thiệu cảm ơn Chu thị, sau đó theo bà đi vào, lại nói: “Thật ra mẫu thân không cần phải xuống bếp chỉ cho một nhọc, nhi tử khó xử lắm.”

“Sao nào!” Chu thị cười nói, “Ta còn mong con có thể mỗi ngày đến chỗ của ta dùng bữa ấy chứ, sao một nhọc được?”

Ngụy Thiệu nhìn thoáng qua. Đồ ăn đã được bày hết ra bàn, đầy đủ phong phú. Toàn là thịt nai, có thịt nai cắt lát, thịt nai khô, canh thịt nai bào gừng, ngoài những món này ra còn có gà, cá, bầu cái gì cũng có, trên bàn còn đặt sẵn một bình rượu. Ngụy Thiệu thoáng kinh ngạc, không khỏi cười khổ.

Một bàn rượu cùng thức ăn này có thể đủ cho ba bốn gã to khỏe ăn no. Hân chợt nhớ tới vài ngày trước mình trêu Kiều nữ khiến nàng khó xử. Với sức ăn đó của nàng, nếu gọi nàng tới, thì cho dù có mười Kiều nữ ăn trong ba ngày, chắc cũng không ăn hết.

Ngụy Thiệu nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của mẫu thân, không nói gì, ngồi xuống. Chu thị cũng ngồi xuống bên cạnh, bà cầm bình rượu rót cho hân một chén, nói: “Chén này để chúc mừng con giết địch chiến thắng trở về.”

Lúc Chu thị đưa rượu cho hân, ánh mắt bà nhìn hân có đôi chút mất tự nhiên. Nhưng lúc này Ngụy Thiệu không chú ý đến sự bất thường của mẫu thân mình, hân nói lời cảm tạ, hai tay nhận chén rượu, một ngụm uống hết, sau đó cầm lấy đôi đũa.

Chu Thị thấy hân uống hết rượu mới nhẹ nhàng thở ra. Kêu hân uống nhiều một chút, không cần sợ say, nếu say thì ngủ trong Đông phòng của bà.

Ngụy Thiệu chỉ cười không nói.

Chu thị ở bên cạnh còn ngồi tiếp một lát, liên tục rót cho nhị tử thêm hai chén nữa, tận mắt thấy hần đều uống hết, lúc này bà mới mượn cớ đứng dậy đi ra ngoài.

Vài ngày trước, bà từng lén lút đi một chuyến tới miếu Ngự Sơn Vu Chúc, xin bà mo ở đó một gói tiên dược Vương Mẫu. Bà mo nói thuốc này được tính cực mạnh, chỉ cần vấy một chút là có tác dụng, nếu uống cùng với rượu thì hiệu quả chắc chắn sẽ càng tăng lên gấp bội.

Chu thị sợ làm hại tới thân thể nhị tử nên không dám dùng quá nhiều. Nhưng lại lo thuốc không đủ liều, cuối cùng bà vẫn cho thêm thuốc vào rượu, rót cho hần uống. Tận mắt thấy hần uống hết ba chén mới yên tâm, dựa theo kịch bản đã chuẩn bị trước, mượn cớ đi ra ngoài.

...

Bữa tối tại Đông phòng này, mặc dù thức ăn phong phú, nấu nướng cũng tốt, nhưng hần chỉ quan tâm tới mẫu thân nên mới đến, lúc ăn chỉ thấy tẻ nhạt vô vị, càng không có hứng uống rượu. Hoặc cũng có thể vì cảm thấy trong người hơi mệt mỏi, hần thầm nghĩ muốn nhanh chóng trở về. Uống xong mấy chén nhỏ Chu thị rót, lại ăn chút đồ ăn, sau đó định cáo từ Chu thị.

Hần ngồi chờ được một lúc, vẫn không thấy Chu thị trở về, thời gian dần qua, trong bụng giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, cảm giác khô nóng âm ỷ.

Cảm giác này rất nhanh liền lan xuống phía dưới.

Hần tất nhiên biết rõ đây là biểu hiện của cái gì, không nghĩ tới mẫu thân mình lại ra tay hạ độc với chính mình. Chỉ là hần cảm thấy rất khó hiểu với phản ứng của bản thân, thân thể tương đối khó chịu, trong lòng nóng ruột muốn giải trừ.

Ngụy Thiệu nhần nhịn một lúc, thấy Chu thị vẫn chưa đi ra, hần đứng dậy nói một tiếng với thị nữ hầu hạ bên cạnh, kêu nàng ta thay mình chuyển lời với mẫu thân. Đang định đứng dậy rời đi, Khương bà bà bỗng từ đâu đi tới, hoảng hốt nói phu nhân trở về phòng rồi định quay lại đây thì bỗng dưng bị đau đầu, muốn mời Quân hầu qua đó xem sao.

Nhiều năm như vậy, Ngụy Thiệu chưa từng nghe Chu Thị có chứng đau đầu, hần cả kinh, đề xuống cảm giác khó chịu y như sâu bò kiến cắn trong cơ thể, vội vàng theo Khương bà bà. Thấy phương hướng bà ta đi tới không phải là phòng Chu Thị, trong lòng hần mặc dù có chút khó hiểu, nhưng cũng không nghi ngờ, chỉ nghĩ rằng Chu Thị đau đầu nên qua phòng khác. Đi đến một gian phòng, Khương bà bà mở cửa ra, Ngụy Thiệu cũng không suy nghĩ nhiều, bước vào.

Hần vừa mới đi vào, cửa phía sau liền bị Khương bà bà đóng chặt lại. Ngụy Thiệu lo lắng bệnh tình của Chu Thị nên cũng không để ý, nhìn quanh bốn phía, thấy phòng rất lớn, trong ngoài có hai gian, gian ngoài không thấy mẫu thân hần, đến một thị nữ hầu hạ cũng không có, hần nghĩ bà ở gian trong, đi vào, xốc lên

màn trướng ngăn cách nói: “Mẫu thân, người có thể...”

Hắn đột nhiên ngừng nói.

Chu Thị cũng không ở bên trong, mà đối diện với hắn là một chiếc giường lớn. Mùi hương mị hoặc xông tận phổi, cách một màn trướng nhẹ bằng tơ mỏng, hai bên chăn gối tỏa hương thơm ngát, hắn thấy một nữ tử nằm nghiêng trên giường quay lưng về phía hắn. Nữ tử tóc đen xõa dài trên gối, trên người chỉ mặc một lớp áo lụa đỏ mỏng manh, áo cũng cởi đến bả vai, lộ ra cعن cổ trắng nõn cùng bả vai mượt mà.

Ngụy Thiệu khẽ giật mình.

Nữ tử trên giường chậm rãi ngồi dậy, y phục thuận theo đó tuột xuống, nàng ta đưa tay, chặn lại áo lụa đỏ đã tụt tới dưới ngực, nhưng vẫn không ngăn được lộ ra một khoảng lớn da thịt, nửa che nửa đây, phàm đã là nam tử, khi nhìn thấy cảnh này huyết mạch toàn thân đều sẽ sôi sục. Thân thể Ngụy Thiệu ngày càng khô nóng, lan khắp toàn thân, gần như không cách nào kiềm chế muốn thoát ra ngoài.

Nữ tử ngẩng đầu lên, hai mắt tràn ngập tình ý, mặt hiện vẻ xấu hổ, thấy Ngụy Thiệu đối diện vẫn đứng thẳng bất động, nàng ta buông lỏng tay ra, áo lụa đỏ trượt xuống, toàn thân không còn vật gì che chắn, lộ hết ra trước mặt.

“Biểu huynh...” Nữ tử khẽ gọi hắn.

Ngụy Thiệu lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn nhìn lướt qua thân thể nữ tử, ánh mắt hơi âm trầm, vẻ âm trầm này thậm chí đã che khuất cả sắc dục vốn có trong mắt, hắn lập tức quay đầu đi khỏi.

Trịnh Sở Ngọc không ngờ gặp phải cảnh này, Ngụy Thiệu vậy mà lại xoay người rời đi, kinh ngạc qua đi, nàng ta vội vàng kéo áo tùy tiện che trước ngực, sau đó đi chân trần nhanh chóng chạy theo, từ phía sau ôm lấy đùi Ngụy Thiệu quỳ xuống, khóc không ra tiếng: “Biểu huynh, di mẫu bắt muội phải làm vậy, muội cũng là bất đắc dĩ, nhưng Sở Ngọc cũng là cam tâm tình nguyện giúp huynh giải được.”

Ngụy Thiệu dừng chân, cúi xuống nhìn Trịnh Sở Ngọc. Nàng ta quỳ sau chân hắn, hai bả vai run lấy bầy, ngửa mặt nhìn Ngụy Thiệu, đôi mắt ngập nước, đáng vẻ đau khổ.

Ngụy Thiệu cố gắng đè nén cảm giác đang muốn bùng nổ khắp toàn thân, nhắc chân hất Trịnh Sở Ngọc ra, lao nhanh đến cửa, lúc tới nơi, hắn kéo hai cái thấy cửa không mở, mới biết cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài, hắn giận tím mặt, giơ chân đập một cái, cánh cửa bằng gỗ lim vô cùng kiên cố cứ thế bị hắn đập bay ra ngoài, ầm một tiếng, đập xuống mặt đất..

“Biểu ca —— ”

Tiếng gọi nức nở của Trịnh Sở Ngọc vang lên sau lưng. Ngụy Thiệu mắt diếc tai ngơ, lạnh lùng giẫm lên cánh cửa, đi nhanh ra ngoài.

Khương bà bà sau khi lừa được Ngụy Thiệu vào cửa liền lẳng lẽ khóa trái, đi theo phía sau Chu thị vừa mới biết tin đến, cùng nhau trốn ở bên cạnh chờ mọi chuyện xong xuôi, nghĩ chắc lần này sẽ thành công, nào ngờ hắn mới vào không lâu thì cánh cửa đã bị đập gãy, lại thấy hắn giận dữ đi ra, Khương bà bà cùng Chu thị hai mặt nhìn nhau, vội vàng ra khỏi chỗ nấp.

“Nam quân, ngài muốn đi đâu...”

Khương bà bà không sợ chết còn vươn tay ra ngăn cản Ngụy Thiệu. Tay bà vừa đụng vào cánh tay hắn, Ngụy Thiệu liền nhấc chân đạp vào giữa đùi Khương bà bà, dưới cơn thịnh nộ, lực đạo của hắn làm sao Khương bà bà có thể chịu được? Bà ta kêu thảm một tiếng, cả người đã bị đạp bay ra ngoài, y như con diều đứt dây ngã xuống góc tường, đùi đau đớn kịch liệt, xương đùi bị gãy.

Khương bà bà ngất ngay tại chỗ.

Chu phu nhân một tay nuôi lớn Ngụy Thiệu suốt nhiều năm qua, khi hắn đứng trước mặt bà lúc nào cũng đều cung kính hiếu thuận, cho dù đôi lúc không vui hắn cũng sẽ không trực tiếp chống đối, vì vậy bà chưa từng nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của nhi tử, bà sợ hãi, tay chân lạnh buốt, mắt nhìn Khương bà bà bị đạp bay đến góc tường đang nằm bất động, bản thân lại không dám tiến lên, mặt trắng bệch, run giọng nói: “Trọng Lâm, sao con lại cư xử như thế...”

Ngụy Thiệu đột nhiên quay đầu, Chu phu nhân thấy mặt hắn tái xanh, hai mắt đỏ thẫm, trong lòng cả kinh, lập tức im miệng.

“Mẫu thân, người xem chuyện tốt người làm đi! Dám cùng tiện tỳ kia hợp mưu tính kế con ruột mình!”

Ngụy Thiệu cắn răng, nói ra từng chữ, sau đó quay người bước đi.

Tim Chu phu nhân đập thình thịch, một câu cũng không nói nên lời. Cứ đứng đó đến khi bóng dáng Ngụy Thiệu khuất xa, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, đám thị nữ vú già nghe thấy tiếng động chạy đến, thấy tình cảnh này không dám tới gần, đều dạt ra đứng ở dưới hành lang, mỗi người đều mang vẻ mặt ngạc nhiên cùng nghi ngờ, dưới góc tường, tâm phúc của Chu thị – Khương bà bà hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch giống như đã chết, sau cùng Chu thị mới run giọng quát, kêu người tới đỡ Khương bà bà.

Đám vú già nghe thấy chủ mẫu mở miệng vội vàng chạy đến, ba chân bốn cẳng nâng Khương bà bà rời khỏi.

Chu phu nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai chân mềm nhũn, nhưng cũng chỉ sững sờ trong chốc lát, bà chợt nhớ tới Trịnh Sở Ngọc trong phòng, xoay người vịn tường đi qua, vừa vào đến nơi liền nghe được tiếng khóc. Bà đi vào tìm, thấy nàng ta đang ghé vào giường, quần áo không chỉnh tề gào khóc. Bà đi lên đỡ lấy vai nàng ta, còn chưa mở miệng hỏi kết quả rốt cuộc thế nào, Trịnh Sở Ngọc đã nhào vào ngực bà, oán giận

khóc, nói: “Di mẫu, rốt cuộc người mang về loại thuốc gì vậy, chẳng có chút tác dụng nào cả! Con đã làm đến vậy rồi mà biểu ca vẫn đứng yên bất động... Di mẫu là người đưa ra chủ ý, giờ bảo con sau này gặp người ngoài thế nào đây...”

Nàng ta nhớ lại một màn xấu hổ vừa rồi, dù sao cũng là hoàng hoa khuê nữ, nước mắt lại trào ra, xoay người một lần nữa nhào lên giường, kéo chăn che kín đầu òa khóc.

Chu phu nhân tâm loạn như ma. Chỉ nói tiên được Vương Mẫu quả thực mất linh, sống sờ một lát, bà an ủi Trịnh Sở Ngọc, bỗng nghĩ tới một việc, bà nghiêm mặt đi ra ngoài, lệnh cho đám vú già thị nữ không được hé răng nửa câu về chuyện đêm nay.

“Vừa rồi ta cùng Nam quân xảy ra chút tranh cãi, vì vậy Nam quân mới không vui rời đi. Nếu kẻ nào trong các người dám đi ra ngoài nói bậy nửa câu, bị ta biết được, đánh chết không tha.”

Nhóm vú già thị nữ không dám ngẩng đầu, nhao nhao vâng dạ.

...

Ngụy Thiệu ra khỏi Đông phòng liền đi tới một bụi cây cúi người nôn thốc nôn tháo, cho đến tận lúc trong dạ dày không còn sót lại chút gì, chỉ còn nước chua mới ngừng, sau đó hẩn lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đi đến Tây phòng.

Có điều thuốc mà Chu thị lấy từ chỗ bà mo kia có dược tính rất mạnh, mặc dù hẩn chỉ uống có ba chén rượu, đã nôn ra rồi nhưng toàn thân lúc này vẫn cảm thấy khô nóng không chịu nổi, dưới da như có vô số mũi kim đâm tới, hạ thân cứng như chày sắt, cảm giác thiêu đốt còn tăng gấp ba so với khi trong phòng Trịnh Sở Ngọc.

Ngụy Thiệu một đời tự phụ, tính tình cao ngạo, không ngờ trong lúc sơ ý lại bị mẫu thân mình hạ dược, trong nội tâm cảm thấy căm tức, nhưng cũng chỉ dám nghĩ mà thôi. Sợ bị hạ nhân bắt gặp, hẩn không dám dừng lại trên đường quá lâu, một mặt cố gắng điều tức áp chế tà hỏa thiêu đốt trong người, một mặt nhanh chóng đi đến Tây phòng, từ xa nhìn thấy ánh đèn chiếu qua song cửa, hẩn liền chạy tới, đẩy cửa ra.

Trong phòng chỉ có mỗi mình Tiểu Kiều đang ngồi viết dưới đèn.

Vừa rồi Ngụy Thiệu bị Chu thị gọi đi, nàng đành một mình ăn cơm, sau đó nhân lúc cảnh xuân dạt dào, nàng tản bộ một lát trong đình viện cho tiêu bớt, rồi về phòng, thấp nền sao một cuốn lụa mới. Đang lúc tập trung tinh thần, nàng chợt nghe thấy cửa “Ầm” một tiếng bị đẩy ra, vì bất ngờ nên tay run lên, đầu bút vừa mới chấm tới còn chưa viết, mực đã dọc theo thân bút nhỏ xuống một bên mặt của miếng lụa đã gần sao hết, vết mực nhanh chóng lan ra khắp mặt, tấm lụa cứ như vậy bị làm hỏng.

Tiểu Kiều thầm kêu đáng tiếc, quay đầu, thấy bóng dáng Ngụy Thiệu sau tấm bình phong thoáng lung lay.

Hắn quay về nhanh như thế, Tiểu Kiều cảm thấy bất ngờ, đặt bút xuống, đứng dậy nghênh đón hắn. Vừa mới bước xuống đã thấy hắn tới trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt cũng đỏ rực đầy tơ máu, vẻ mặt cực kỳ cứng nhắc.

Nàng chưa từng thấy qua bộ dạng này của hắn, Tiểu Kiều thoáng giật mình, hơi chần chờ, nhưng rốt cuộc vẫn đi tới phía hắn, dáng vẻ tươi cười, như ngày thường vẫn an nói: “Phu quân đã trở về...” Còn chưa dứt lời đã bị Ngụy Thiệu đẩy ra, nàng lui về phía sau mấy bước mới đứng vững, ngẩng đầu đã thấy hắn xông vào phòng tắm, tiếp đó là tiếng nước “Ào...Ào”, có vẻ như hắn đang ở bên trong dòng nước xối xả.

Tiểu Kiều vừa sợ vừa nghi, không tự chủ được tiến sát tới phía ngoài cửa phòng tắm, đang lúc chần chờ, chợt nghe thấy tiếng hắn vọng ra từ bên trong: “Gọi người đưa vụn băng tới, càng nhiều càng tốt!”

Giọng hắn nghe có vẻ khác đi nhiều, tựa như đang cố gắng đè nén cái gì đó, khác hẳn với ngày thường.

Tiểu Kiều khó hiểu, nàng không nhịn được tò mò, dùng ngón út vén lên một khe hở trên màn che, ghé mắt vào, thấy hắn đã cởi hết xiêm y, toàn thân đỏ ửng đưa lưng về phía cửa, hai chân đứng thẳng trong thùng tắm đầy nước.

Vách thùng tắm phải cao cỡ nửa người nàng, nhưng khi hắn đứng thẳng, lại chỉ cao đến dưới eo, ánh nền chiếu lên một khoảng sau lưng hắn, tựa như được bôi một lớp dầu, gân cốt hiện ra ngay một rõ ràng, từng đường nét cơ thể từ vai lưng thẳng xuống đến dưới thắt lưng, phập phồng theo dòng nước.

Tiểu Kiều không khỏi tròn to hai mắt.

“Nhìn cái gì? Còn không mau đi!”

Nam nhân trong thùng tắm dường như cảm nhận được nàng nhìn lên sau lưng, đột nhiên quay đầu nghiêm nghị quát, sắc mặt giận dữ.

Tiểu Kiều hoảng sợ cuống quýt lui về sau, cũng không dám tò mò nữa, vội vàng xoay người ra ngoài kêu người đi tới hầm băng lấy thật nhiều vụn băng tới.

32. Chương 32

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tiểu Sơn

Nhà họ Ngụy có một hầm băng được xây ngầm dưới mặt đất, chuyên dùng để dự trữ băng giải nóng cho

mùa hè. Hiện giờ mùa đông mới qua không lâu, trong hầm băng vẫn còn chứa rất nhiều băng dự trữ. Vú già vâng mệnh, lập tức đi tìm nội quản sự của Ngụy gia là Trương bà bà để xin băng. Trương bà bà biết được phía Tây phòng muốn dùng băng, lại có vẻ muốn cần gấp, còn muốn càng nhiều càng tốt, mặc không rõ cho lắm nhưng bà vẫn ngay lập tức cầm chìa khóa mở cửa xuống hầm lấy băng, được hai thùng lớn, bà gọi người tới khiêng lên, đưa đến Tây phòng, Tiểu Kiều bảo để băng ở cửa phòng tắm.

Nhóm vú già rời khỏi, lúc Tiểu Kiều cùng đi ra đóng cửa thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau, biết là Ngụy Thiệu lấy băng, nhớ tới trên người hắn lúc này không một mảnh vải che thân, nàng không dám quay đầu lại xem lần nữa.

Sau đó nàng nghe được trong phòng tắm truyền đến hai tiếng ” Ừm... Ừm” thanh âm vật rắn rơi xuống nước, nàng biết chắc đó là tiếng băng được đổ vào trong bồn. Được một lúc, bên trong lại yên tĩnh trở lại.

Vừa rồi lúc chờ băng đến, Tiểu Kiều đoán ngay được hắn muốn thứ này làm gì. Mới đầu nàng tưởng hắn muốn tắm nước lạnh để rèn luyện thân thể. Lại nghĩ có vẻ không giống, hơn nữa quá mức bất hợp lý, rõ ràng đang yên đang lành ăn xong bữa cơm ở Đông phòng trở về, sao lại muốn tắm nước lạnh để rèn luyện cơ thể được. Đang lúc khó hiểu, nàng bỗng nhớ lại khi hắn đi vào mặc dù bước chân vội vàng, nhưng nàng thoáng nhìn thấy phía dưới hắn có vẻ dừng đứng khác thường, chẳng qua lúc đó bị hắn đẩy ra, luống cuống tay chân nên không suy nghĩ gì nhiều.

Lúc này nghĩ lại, nhớ đến cử chỉ khác thường của hắn, Tiểu Kiều bỗng tỉnh ngộ, cả người đều cảm thấy xấu hổ...

Nhưng nàng vẫn còn một thắc mắc, tại sao đang êm đẹp hắn lại bị như vậy?

Không cần suy nghĩ nhiều, nàng cũng biết đây nhất định không phải là bộ dáng một nam nhân bình thường nên có. Hiểu ra điều này, Tiểu Kiều định đi ra ngoài tránh một chút, đợi hắn hạ hỏa xong mới về.

Đây không chỉ là vấn đề an toàn của bản thân, Tiểu Kiều suy đoán, có lẽ hắn cũng không muốn nàng ở lại nhìn hắn như vậy.

Có điều hắn ở bên trong đã lâu rồi, trừ tiếng băng đổ vào bồn lúc ban đầu thì không còn nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào nữa, nàng lại cảm thấy có chút lo lắng. Nín thở, dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe ngóng. Bên trong không có tiếng động nào.

Cuối cùng Tiểu Kiều vẫn bước lại, cách màn hình vải hỏi: “Chàng... sao rồi?”

Bên trong vẫn không một chút động tĩnh.

Tiểu Kiều chợt thấy bất an. Chân chờ một lát, nàng vén rèm đi vào.

Cả người hắn chìm trong nước, chỉ lộ ra cần cổ. Lốp băng dày nổi trên mặt nước đã tan bớt. Đầu hắn hơi

ngửa về phía sau, chau mày, nhắm mắt lại, vẻ mặt vẫn khó chịu.

Nghe thấy động tĩnh, hắn chậm rãi mở mắt.

Thấy hắn còn sống, Tiểu Kiều nhẹ nhàng thở ra. Không dám nhìn hắn, mí mắt nàng rủ xuống, nhìn chăm chăm vào đồng quần áo bị hắn giật xuống ném trên mặt đất, cố gắng dùng giọng bình thường nói với hắn: “Vậy thiếp ra ngoài trước. Thiếp sẽ đứng chờ ngoài cửa phòng. Nếu chàng tắm xong hoặc có việc gì khác, chỉ cần gọi một tiếng là được.” Nói xong nàng vội vàng quay đầu rời khỏi, đi được hai bước liền nghe thấy tiếng hắn phía sau: “Ta khát nước... Giúp ta rót nước...” Giọng hắn khẩn đặc.

Tiểu Kiều khẽ giật mình, “A” một tiếng, vội vàng đi rót nước.

“Nước đây.” Nàng đưa nước tới, khẽ nói.

Lông mi Ngụy Thiệu thoáng run rẩy, giống như cánh bướm mỏng manh.

Hắn chậm rãi mở mắt nhìn nàng, ngồi thẳng lại, từ trong nước giơ lên cánh tay nhận lấy chén trà.

Tay nàng không cẩn thận chạm phải tay hắn. Mặc dù chỉ là một cái chạm rất ngắn, nhưng Tiểu Kiều vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi từ làn da hắn truyền đến. Bỏ thêm nước băng có vẻ không giúp hắn giảm nhiệt xuống là bao.

Ngụy Thiệu ngửa đầu uống nước, Tiểu Kiều nghe được rõ cổ họng hắn phát ra từng tiếng “ừng ực”, hầu kết theo động tác chuyển động lên xuống mãnh liệt, mấy khối băng nổi trên mặt nước đụng phải ngực hắn liền tan ra, một vài khối khác chưa kịp nổi trên mặt nước từ từ xoay xung quanh.

Hắn uống xong mấy ngụm nước. Tiểu Kiều nhận lại chén, chần chờ nói: “Nếu chàng thật sự không thoải mái... Vậy thì, để thiếp đến Bắc phòng nói một tiếng cho tổ mẫu...”

“Dừng cho tổ mẫu biết!” Hắn lập tức cắt đứt lời nàng.

Tiểu Kiều ngẩn ra, sau đó gật đầu: “Thiếp hiểu rồi. Chàng còn muốn thiếp làm gì không? Nếu không có thì thiếp ra ngoài trước.”

Ánh mắt Ngụy Thiệu dừng trên người nàng một lát, hầu kết lại lần nữa khẽ nhúc nhích.

“Rót chén nữa, nhiều hơn một chút...”

Sau cùng hắn lẩm bẩm, thanh âm khàn khàn như thì thầm. Nói xong hắn nhắm mắt, đầu tựa lên vách thùng.

Tiểu Kiều “A” một tiếng, “Chàng chờ một chút”, nàng tự trách mình hồ đồ, không mang cả ấm trà đưa cho hần uống, nàng vội vàng xoay người cất bước, nhanh chóng đi đến cửa phòng tắm, nhấc tay đang định vén màn trưởng lên thì chợt nghe sau lưng có tiếng “Ào” của nước bị trào ra, xen lẫn tiếng băng rơi xuống đất.

Ngụy Thiệu đột nhiên mở mắt bước ra khỏi thùng, chân trần giẫm trên mặt đất đuổi theo nàng. Nước từ bả vai cùng sau lưng theo động tác của hần nhanh chóng hợp một dòng nước nhỏ, xuôi theo từng đường nét cơ bắp chảy xuống, lưu lại sau lưng một đường nước dài.

Tiểu Kiều sững sờ, còn chưa kịp quay đầu lại thì sau lưng đã nóng lên, người đã bị thân thể nam nhân cao lớn rắn chắc phía sau ôm lấy.

Ngụy Thiệu ôm nàng từ phía sau, cánh tay vòng qua thắt lưng nàng, siết chặt người nàng vào trong ngực, da thịt kề sát.

Xuân y trên người nàng được làm bằng tơ lụa mỏng, ôm nàng vào lòng, Ngụy Thiệu có cảm giác mát lạnh trái ngược hoàn toàn với cái lạnh của nước đá, cơ thể nàng mềm mại lạ kỳ, giống như chỉ cần hần dùng lực nhiều hơn một chút nữa là có thể đem cảm giác mát mẻ, mềm mại này từng chút một hoàn toàn dung nhập vào trong người hần.

Cơ thể phải chịu tra tấn rốt cuộc cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn. Cảm giác chết lặng không cách nào hóa giải bỗng như được sống dậy, sôi sục toàn thân.

Một tiếng “ư” rên rỉ từ trong cổ họng hần thoát ra, hần không nhận được cúi đầu xuống, há miệng ngậm chặt vành tai mát lạnh của nàng, chiếc lưỡi nóng bỏng cuộn qua cuộn lại cắn xuống.

Tiểu Kiều bất ngờ bị Ngụy Thiệu động chạm như thế, vành tai bị hần cắn đến tê rần, quá sợ hãi, nàng kêu lên một tiếng, lỡ tay làm rơi chén trà xuống đất. “Choang” chiếc chén bị vỡ thành hai nửa. Nàng vội vàng giãy giụa muốn thoát khỏi cánh tay hần.

Ngụy Thiệu không kìm nén được nữa, một tay dễ dàng vác Tiểu Kiều lên, không để ý nàng giãy dụa, ném nàng lên giường, thân mình cũng đè lên.

Ngụy Thiệu không biết rốt cuộc mẫu thân cho hần uống loại xuân dược gì mà lại hung hiểm đến vậy. Được tính ban đầu bị hần áp chế nhưng chẳng thể dứt hoàn toàn được. Mặc dù không dữ dội như lúc đầu, nhưng nó cứ âm ỉ dao động, tra tấn cơ thể đau đớn.

Vừa rồi hần tưởng như chính mình đã chết một lần. Giờ phút này lại sống lại, chỉ muốn hóa giải trên người nàng. Không để ý nàng giãy dụa, xé từng lớp xiêm y, đem nàng lột sạch giống hần, tầm mắt dừng trên từng tắc da thịt trơn bóng nõn nà, mắt hần càng vẫn thêm những tia đỏ. Hần cắn răng chuẩn bị tiến vào, bả vai bỗng đau đớn, Tiểu Kiều há mồm cắn hần, giống con cá cắn chặt lưỡi câu không buông, những chiếc răng nhọn ghim sâu vào da thịt hần, cắn đến chảy cả máu.

Sau đó nàng bật khóc, nước mắt từng giọt từng lăn trên khóe mắt, tiếng khóc mơ hồ đầy thương tâm, còn

mang theo đau đớn.

Ngụy Thiệu bỗng dừng động tác, há miệng thở hổn hển, hần nằm sấp trên người nàng một lúc, sau đó đột nhiên xoay người lăn xuống, ngửa mặt nằm bên mép giường, không nhúc nhích.

Vai trái của in một loạt dấu răng, còn có tơ máu đỏ thẫm từ từ chảy ra ngoài, hình dạng như trăng lưỡi liềm, mang đến một loại mỹ cảm vô cùng kỳ dị.

...

Lúc này hần chỉ mới bắt đầu thôi mà Tiểu Kiều đã đau như vậy, hần không tưởng tượng được nếu nàng bị hần cưỡng ép xâm nhập thì sẽ thành thế nào nữa, nàng vừa đau đớn lại sợ hãi, lúc này bị hần đè ép không thể nhúc nhích nên mới hung hăng cắn lên vai hần. Lúc này cuối cùng cũng được đại xá, nàng một tay cầm lấy xiêm y, từ trên đùi hần bò dậy, trèo xuống đất, ngay cả giày cũng không kịp đi, cứ thế chân trần bỏ chạy.

“Nàng đi đâu?”

Giọng nói Ngụy Thiệu vang lên, mang theo chút yếu ớt.

Tiểu Kiều không thèm quan tâm, chạy đến sau tấm bình phong cạnh cửa, tay chân luống cuống mặc lại xiêm y.

Ngụy Thiệu kéo chăn che bụng dưới, từ từ ngồi dậy.

Tiểu Kiều đề phòng nhìn hần chằm chằm.

“Vừa rồi ở chỗ mẫu thân, ta lỡ uống phải xuân dược.”

Hần nhìn Tiểu Kiều, nói. Vẻ mặt hần chán nản, thậm chí phải nói là cực kỳ uể oải.

Tiểu Kiều sửng sốt.

“Lúc đầu nàng cũng thấy, ta cứ tưởng bản thân có thể tự giải quyết. Nhưng mà...”

Hần ngừng lại, mắt dừng trên người Tiểu Kiều.

Tiểu Kiều cuống quýt nắm chặt vạt áo trước ngực, lui về sau một bước, miệng nói lung tung: “Chàng muốn gọi ai tới? Thiếp lập tức sẽ đi gọi cho chàng! Một người không đủ thì gọi hai người!”

Nàng nói xong, thấy hấn vẫn nhìn mình chăm chăm, ánh mắt chớp động, càng thêm luống cuống.

“Hay là chàng chờ! Nhấn nhẹn thêm lúc nữa! Thiếp mặc lại xiêm y đi nói với tổ mẫu, nhờ bà mời y...”

Nàng đang định quay người đi, Ngụy Thiệu đã nhanh chóng xuống giường chạy tới, vươn tay ôm nàng trở lại giường, tay còn lại kéo màn xuống.

Giường lập tức tối lại, mờ ảo.

Chỗ đó của hấn... Vừa rồi mặc dù không dám nhìn kỹ nhưng Tiểu Kiều vẫn có thấy qua. Mới nãy hấn còn chưa tiến vào nàng đã đau gần chết, hấn lại còn uống phải loại thuốc này. Nếu cứ tiếp tục như này mà bị hấn... về sau nhất định sẽ trở thành bóng ma trong lòng nàng mất.

Tiểu Kiều lại giãy dụa lần nữa, bị hấn một tay ấn lại. Nàng mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn hấn vươn tay đến người nàng, nước mắt lại lần nữa trào ra, lộp bộp rơi xuống.

Hấn cầm lấy một tay nàng.

“Ta rất khó chịu. Nàng giúp ta.” Hấn nằm xuống, quay sang nhìn vào mắt nàng, thấp giọng nói.

Tiểu Kiều ngẩn ngơ. Nàng bỗng hiểu ra ý hấn.

“Tự chàng không làm được sao?” Trên mặt còn vương nước mắt, nàng nức nở nói.

“Tê rần hết rồi, không ra được. Nếu nàng giúp ta, ta nhất định sẽ không làm gì khác với nàng nữa. Ta nói được làm được.”

Hấn nói.

Tiểu Kiều ngừng khóc, nhìn về phía hấn. Trán hai người gần như chạm vào nhau. Trán của hấn nóng hổi, mặt nóng bừng như vừa uống rượu, sắc mặt ngưng trọng, chán nản.

Hấn nhìn đôi mắt đẹp của Tiểu Kiều còn rưng rưng nước mắt, cầm lấy tay kia của nàng từ từ kéo xuống dưới chân, đè lên chỗ đó.

Mặt Tiểu Kiều lập tức đỏ bừng, đành nhắm chặt mắt lại, lông mi không ngừng run rẩy.

Ngụy Thiệu cũng nhắm mắt lại, sau đó hấn phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

...

Mẫu thân Ngụy Thiệu đúng là tìm đường chết, hại con mình chưa đủ, còn hại nàng không may gặp vạ lây. Nếu không phải bà ta là mẹ chồng, Tiểu Kiều thực hận không thể tiến lên cầm lấy cái bô to úp lên đầu bà ta. Chẳng hiểu bà cho nhi tử mình ăn cái quái gì mà được tính lại mạnh như vậy, một lần không hết, lúc sau còn phải giăng co đến mấy lần, cho đến tận lúc trời sắp sáng mới phát tiết xong, Ngụy Thiệu cuối cùng kiệt sức mới ngủ được.

Tiểu Kiều ngủ thẳng tới tận chiều ngày hôm sau. Lúc tỉnh lại, trên giường chỉ còn mỗi mình nàng.

Bàn tay của nàng thật đáng thương, chẳng những bị mất hết trong sạch, còn mỗi nhừ sắp không nâng lên nổi nữa rồi.

33. Chương 33: Trừng Trị

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Tiểu Sơn

Buổi sáng Ngụy hầu ra khỏi phòng trễ hơn mọi ngày. Trước khi đi còn dặn dò Xuân Nương, nói không cần gọi nữ quân dậy.

Lúc hần nói nhìn về mặt so với ngày thường lạnh nhạt hơn hần. Khi ấy Xuân Nương ngẩng đầu nhìn một cái, cảm thấy hình như hốc mắt của Ngụy hầu hơi lõm xuống, giống như đêm qua ngủ không được ngon giấc. Nhưng tinh thần lại không thấy chút mệt mỏi nào, mà ánh mắt lại càng rạng rỡ hơn.

Trừ hôm trước Ngụy hầu đi ra ngoài sớm thì hầu như Tiểu Kiều luôn thức dậy cùng hần, tiễn hần đến ngoài cửa Tây phòng. Hôm nay đã không còn sớm nữa, vậy mà Xuân Nương không thấy Tiểu Kiều dậy, trong lòng lo lắng không yên, sợ nàng lại sơ suất chọc giận Ngụy hầu. Giờ nghe Ngụy hầu trước khi đi còn dặn dò như vậy, bà mới cảm thấy yên tâm. Chờ hần đi rồi, bà vào phòng ngủ vén màn lên, thấy Tiểu Kiều quay mặt vào trong say ngủ, tóc tai rối bời, xiêm y thì tuột đến tận bả vai, để lộ cả một mảng lưng trắng như tuyết. Trên mặt đất trước giường ném rất nhiều khăn đã dùng qua. Trong màn hơi nóng, mơ hồ có thể ngửi được mùi giường chiếu.

Xuân Nương là người từng trải, cho nên bà rất rõ chuyện gì đã xảy ra. Đêm qua chính là chuyện phòng the quá mức. Bà suy nghĩ cũng không hiểu được, không biết Ngụy hầu đang trong thời kì sung sức tuổi trẻ hay vì nguyên nhân nào khác, không chỉ làm hại bản thân tới mức hốc mắt lõm xuống, mà nữ quân cũng thành như vậy. Bà không đành lòng đánh thức Tiểu Kiều, lặng lẽ dọn đồ trên mặt đất rồi lui ra ngoài, sau đó đứng canh ngoài cửa, đợi cho đến lúc Tiểu Kiều ngủ đủ, bà mới đi vào hầu hạ nàng thức dậy.

Bình thường Tiểu Kiều cũng không có thói quen mới thức dậy là đi tắm. Có điều đêm qua mặc dù không

phải chịu đau, nhưng việc kia cũng không nhẹ nhàng gì, cả người đều ra một thân mồ hôi, bây giờ tỉnh lại thấy toàn thân đều dính dính không thoải mái, cho nên nàng kêu người hầu chuẩn bị nước tắm rửa. Lúc thoát xiêm y sợ Xuân Nương nhìn thấy những vết đỏ bị nhéo trước ngực, nên lúc tắm rửa nàng không chịu cho bà ở bên cạnh như mọi hôm, tự nàng cởi xiêm y rồi bước vào thùng nước tắm.

Có điều hai cái cánh tay thật sự đau nhức, mỗi lần nàng giơ tay lên đều có chút khó khăn. Đang cúi đầu lau người thì rèm bị vén lên, thấy Xuân Nương đang đi vào, nàng vội vàng rút người xuống nước.

“Lão phu nhân bên kia cho người tới nói, muốn mời nữ quân đi qua.”

Tiểu Kiều liền đoán có lẽ liên quan đến chuyện tối qua.

“Ta biết rồi, Xuân Nương, bà cứ đi ra ngoài trước đi. Ta sẽ ra ngay...”

Nhưng Xuân Nương đã đi tới, đỡ lấy hai vai của Tiểu Kiều đem nàng từ trong nước xách lên giống như vớt con gà con, rồi nói: “Nghe giọng người tới đưa tin thì hình như có chuyện quan trọng, để tỳ hầu hạ người mặc xiêm y, cũng nhanh hơn một chút...”

Tiểu Kiều bị nhấc lên bất ngờ vội vàng cầm lấy khăn tắm che trước ngực, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Xuân Nương. Bà khẽ giật mình, gạt hai tay của Tiểu Kiều ra rồi nhìn kỹ, sau đó bà cau mày lại, oán trách: “Nam quân lần này ra tay ... Cũng không biết nặng nhẹ...” Giọng nói mang theo chút đau lòng cùng bất mãn.

Tiểu Kiều đâu dám nhắc tới chuyện đêm qua, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

“Nữ quân chờ một chút.” Xuân Nương chạy ra ngoài, lúc trở lại cầm một hộp thuốc mỡ, bà lấy một ít thuốc bôi cho Tiểu Kiều, nhẹ nhàng bôi lên những chỗ bị véo đến đỏ, thuốc vừa thoa lên Tiểu Kiều liền thấy mát hơn hẳn. Cuối cùng lau khô thân thể mặc xiêm y vào, rồi Tiểu Kiều vội vàng rửa mặt chải đầu, lập tức đi sang Bắc phòng. Vừa bước vào đã cảm giác bầu không khí khác lạ.

Từ phu nhân ngồi ở trên sập nhỏ, Chung bà bà đứng một bên, bên cạnh còn có Vương bà bà đang đứng thẳng, bà ấy chính là người đưa băng tối hôm qua, trên mặt đất có bà vú già bên Đông phòng đang quỳ ở đó, hình như là hạ nhân ở bên ngoài phòng Chu phu nhân, lúc trước khi Tiểu Kiều đi tới Đông phòng đã gặp bà vú này mấy lần.

Không khí có vẻ nghiêm nghị. Tiểu Kiều không dám lơ là, quỳ ở trước mặt Từ phu nhân đang ngồi ở trên giường, cúi đầu hành lễ vãn an, rồi xin lỗi bà vì mình đã đến muộn.

Từ phu nhân khẽ mỉm cười, nói: “Không sao. Tổ mẫu gọi cháu tới là muốn hỏi mấy câu.”

Chung bà bà sai Vương bà bà cùng với bà vú già bên Đông phòng đi ra ngoài, sau đó cũng lui ra, trước khi đi còn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Từ phu nhân cùng Tiểu Kiều. Từ phu nhân gọi Tiểu Kiều tới gần, để cho nàng ngồi bên cạnh mình, xong rồi nói: “Buổi sáng lúc ta thức dậy, Trọng Lâm đã tới vấn an ta, thấy như vậy ta rất vui. Nó còn nói mấy câu rồi mới rời đi. Ai ngờ một lúc sau ta nghe nói, đêm qua bên Đông phòng hình như có chuyện xảy ra. Lúc đầu nghe nói

tối qua bà mẫu cháu gọi Trọng Lâm qua bên Đông phòng ăn cơm, chẳng biết sao lại xảy ra tranh chấp, đến cả cửa phòng cũng bị nó đập gãy, còn Khương bà bà nghe đầu bị đánh đến ngất, hình như còn có liên quan tới cả Trịnh Sở Ngọc. Ta còn nghe nói đêm qua trong phòng cháu gọi người mang rất nhiều băng tới. Thời tiết như vậy, cháu muốn nhiều băng để làm gì?”

Từ phu nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cháu hãy kể lại cho ta nghe.”

Tiểu Kiều chần chờ.

Quả nhiên, nhanh như vậy Từ phu nhân đã biết chuyện tối qua. Nhưng nàng không biết bà biết chuyện Chu thị cho Ngụy Thiệu uống xuân dược hay không.

Nàng lập tức nhớ tối qua đã nhắc đến Từ phu nhân hai lần trước mặt Ngụy Thiệu, muốn đi qua xin bà ấy giúp đỡ, nhưng đều bị hấn cự tuyệt.

Dĩ nhiên những việc xấu xa như thế này, làm tôn tử dĩ nhiên không muốn cho tổ mẫu biết. Nhưng Tiểu Kiều luôn cảm thấy, đêm qua từ về mặt cho tới giọng điệu của hấn, cho tới chuyện sáng nay hấn ở ngay trước mặt tổ mẫu không hề có biểu hiện khác thường, xem ra hình như Ngụy Thiệu không muốn để cho tổ mẫu biết Chu thị đã làm ra những chuyện như vậy đối với hấn.

Hấn vẫn muốn giữ thể diện cho Chu phu nhân.

Hấn không muốn nói, nhưng Từ phu nhân lại gọi mình qua hỏi.

Nếu nói, bị hấn biết được chuyện này từ miệng mình lộ ra, chính là đắc tội với hấn.

Nhưng nếu không nói.....Với uy quyền của Từ phu nhân thì sớm muộn gì bà cũng biết. Đến lúc đó nàng cũng chịu tội.

Tiểu Kiều ngược mắt lên thì bắt gặp Từ phu nhân cũng đang nhìn mình, nàng suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Thưa tổ mẫu, tối qua bên Đông phòng xảy ra chuyện gì cháu quả thực không biết, lúc phu quân trở về cũng không nói với cháu nữa câu. Về chuyện lấy băng, thì khi phu quân trở về phòng liền đi thẳng vào trong phòng tắm, sau đó bảo cháu kêu người mang băng tới. Cháu còn đang lưỡng lự không biết chuyện gì thì phu quân đã giục cháu nhanh lên, có vẻ gấp lắm. Cháu thấy thế cũng không dám chần chừ thêm, gọi người mang băng tới mới biết được...phu quân muốn bỏ băng vào bên trong bồn tắm để ngâm mình...”

Từ phu nhân hơi nhú mày.

Tiểu Kiều cúi đầu.

“Sao không nói tiếp? Sau đó thì sao?”

Tiểu Kiều nhỏ giọng nói: “Sau đó cháu lo lắng phu quân bị đông lạnh nên vào xem tình hình thế nào, thì thấy cả người phu quân ngâm trong nước băng, còn nói khát nước, cháu lập tức đi ra ngoài bưng nước vào cho phu quân. Về sau nữa thì...”

Nàng cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ lúng túng, không nói gì nữa.

Từ phu nhân nhìn Tiểu Kiều, chân mày nhú chặt hơn.

Tiểu Kiều chỉ nói đơn giản mấy câu như vậy, Từ phu nhân làm sao có thể không đoán ra được, đêm qua cháu tôn tử cùng cháu dâu chẳng những điên loạn đảo phượng, hơn nữa còn rất là dị thường.

Từ những điều cháu dâu mới kể lại cho bà nghe, rõ ràng là phản ứng sau khi cháu trai trúng xuân được.

Từ phu nhân lập tức giận dữ.

Nam nhân Ngụy gia không thịnh, trượng phu cùng nhi tử đều nhất mạch đơn truyền, hôm nay dưới gối bà cũng chỉ có một mình tôn tử là Ngụy Thiệu. Không chỉ coi như tâm can máu thịt, cho dù bảo Từ phu nhân dùng tuổi thọ của mình, thậm chí cả toàn bộ gia nghiệp Ngụy gia để đổi lấy một đời bình an cho Ngụy Thiệu, bà cũng cam lòng.

Trăm ngàn lần không nghĩ tới, lại có người ra tay ác độc như vậy, dám bỏ thuốc lên tâm can của bà.

Bà lập tức hỏi: “Sau đó thân thể Trọng Lâm có tổn thương gì không? Cháu cứ nói thật cho tổ mẫu biết, không cần phải cố kỵ, cũng không cần ngượng!”

Ở trước mặt Từ phu nhân kể lại chuyện hôm qua, Tiểu Kiều cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cho nên vừa rồi cũng chỉ ậm ừ úp mở vậy thôi, nhưng bây giờ nghe giọng tổ mẫu vừa lo lắng xen cả tức giận, đành thôi xấu hổ, nói: “Hắn không có gì đáng ngại. Ban đầu phu quân rất khó chịu, về sau... ngủ thiếp đi.”

Từ phu nhân trầm ngâm chốc lát, từ từ thở dài một hơi, rồi nhìn Tiểu Kiều. Thấy nàng rủ mắt xuống, hai gò má đỏ ửng. Nhớ khi sáng lúc tôn nhi đến vấn an bà có nhắc tới nàng một câu, nói nàng còn ngủ nên không đánh thức nàng dậy đi cùng. Đêm qua chắc là bị tôn nhi mình dày vò đến mệt, trong lòng thương tiếc, vô nhẽ nhẹ lên tay nàng rồi ôn nhu nói: “Tổ mẫu đã biết. Không có chuyện gì nữa, cháu trở về nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Kiều cúi đầu tạ ơn Từ phu nhân, sau đó lui ra ngoài. Chờ nàng đi, Từ phu nhân gọi Chung bà bà vào, nói cho bà ta nghe suy đoán của mình.

Chung bà bà kinh hãi, thấy Từ phu nhân trầm mặt, bà chần chờ một chút, rồi nói: “Lão phu nhân xin bớt giận. Tỳ cho người gọi phu nhân qua đây, để lão phu nhân hỏi cho rõ ràng mọi chuyện...”

“Không cần, ta lâu rồi không qua bên đó. Lúc này không cần nó tới, để ta tự mình đi qua!”

Từ phu nhân đứng dậy, lạnh lùng nói.

Chung bà bà đỡ Từ phu nhân bước xuống, hầu hạ bà thay xiêm y, rồi dìu bà đi tới Đông phòng.

....

Đêm qua Chu phu nhân không chợp mắt, sáng sớm hai mắt sưng vù lên. Trời vừa sáng thì Ngụy Thiệu tới, bà nhớ tới dáng vẻ giận dữ của nhi tử tối qua, trong lòng càng thấp thỏm không yên, miễn cưỡng ổn lại tinh thần mỉm cười với nhi tử. Thấy hắn không ngồi, cũng không có nói chuyện, cứ đứng ở trước mặt nhìn chăm chăm bà, thấy vậy bà run giọng nói: “Trọng Lâm con, chuyện tối qua là ta không phải. Đều do người làm mẫu thân như ta nhất thời hồ đồ, lại đối với con làm ra chuyện như vậy. Đêm qua sau khi con đi, ta còn tưởng từ nay về sau con không còn chấp nhận người mẫu thân này nữa! Trong lòng ta...”

Đôi mắt bà đỏ lên, nước mắt chảy xuống. Bà nghẹn ngào nói: “Chỗ tổ mẫu của con chắc đã biết chuyện... Bình thường bà ấy đã xem thường ta, từ nay về sau càng ghét hơn. Ta cũng đành chịu, có trách thì trách ta quá hồ đồ, hôm nay ta sẽ sang bà mẫu để thỉnh tội, bà ấy muốn trách phạt như thế nào, ta đều chấp nhận hết....”

Đôi mày của Ngụy Thiệu nhíu chặt, một lát sai dường như mới đè nén cảm xúc xuống, chậm rãi nói: ” Chuyện đêm qua con vẫn chưa nói cho tổ mẫu biết, cũng không có ý định để cho tổ mẫu biết chuyện này, đỡ làm tổ mẫu khó chịu.

Chu phu nhân vừa nghe thấy thế, cả người thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng bây giờ mẫu thân phải nghe theo con hai chuyện.” Ngụy Thiệu lạnh lùng nói.

Chu phu nhân vội vàng gật đầu. “Con cứ nói!”

“Chuyện thứ nhất, đưa Trịnh Sở Ngọc ra khỏi nhà, từ nay về sau không cho phép nàng ta bước vào cửa Ngụy gia. Chuyện thứ hai, mẫu thân từ nay về sau cũng không được qua lại với bà mẹ nữa....”

Trong mắt hắn xẹt qua một tia âm trầm.

“Nếu con biết được mẫu thân còn thông đồng với bà mo bỏ thuốc, con sẽ lập tức cho người tới san bằng cái miếu của bà ta!”

Chu phu nhân sợ hết hồn.

Chuyện đêm qua không thành, bà còn oán giận bà mo không đưa thuốc tốt. Chẳng qua không nghĩ tới, sao nhi tử lại biết mình xin thuốc từ chỗ bà mo. Thấy nhi tử nói vậy, dù sao đây cũng là chuyện không có vẻ vang gì, mặt đỏ lên, bà nói: “Không qua lại với bà mo nữa, ta nhớ rồi, ta cũng hối hận lắm, con yên tâm đi. Nhưng điều thứ nhất...”

Bà chần chờ một chút, liếc nhìn Ngụy Thiệu. Thấy nhi tử u ám nhìn mình, tự nhiên bà rùng mình một cái, trong lòng biết rõ lần này không thể giữ cháu gái bên ngoại được rồi.

“Ta biết rồi. Nhưng mà Sở Ngọc không nơi nương tựa, giờ đưa nó ra ngoài thì nó biết đi đâu được? Con cho ta mấy ngày để sắp xếp. Ta biết con không thích Sở Ngọc, qua chuyện này ta cũng biết lỗi rồi, từ nay về sau không ép con lấy nó nữa. Mấy năm nay Sở Ngọc luôn bầu bạn với ta, giờ ta muốn đưa nó đi, tốt xấu gì cũng phải cho nó chút thể diện, để ta chuẩn bị cho Sở Ngọc vài thứ, cũng coi như là bù đắp cho nó, dù sao nhiều năm như vậy Sở Ngọc vẫn luôn thay thế con ở bên ta tận hiếu....Chuyện này coi như mẫu thân cầu xin con.”

Chu phu nhân nói đến đây, nước mắt lại chảy xuống.

Ngụy Thiệu lại nhú mày, một lát sau nói: “Ba ngày. Ba ngày sau nếu nàng ta vẫn ở đây, mẫu thân đừng trách con bất hiếu.”

Chu phu nhân không còn cách nào khác đành phải gật đầu, nức nở nói: “Trọng Lân, chuyện này ta sai rồi, mẫu thân có lỗi với con...” Nước mắt ngấn dài.

Ngụy Thiệu nhìn Chu phu nhân, như muốn nói tiếp cái gì, cuối cùng vẫn thôi, sau cùng chỉ nói: “Chỉ cần mẫu thân nhớ kỹ lần bài học lần này, sau này đừng làm những chuyện hồ đồ nữa, như vậy nhi tử có phúc lắm rồi.”

....

Sau khi Ngụy Thiệu đi, Chu phu nhân một mình ngẩn người hồi lâu, đến trưa gọi người vào hỏi thì biết biết Trịnh Sở Ngọc vẫn đang ở trong phòng, từ sáng đến giờ cũng chưa cơm nước gì. Nghe thấy vậy bà đích thân đi qua, nói lại chuyện buổi sáng.

Trịnh Sở Ngọc đã khóc đến nổi hai mắt sưng đỏ, nói: “Di mẫu, con chỉ hối hận mình không nên hồ đồ, cam chịu thấp hèn mà làm ra chuyện như vậy. Cho dù biểu ca không nói thì con cũng không thể tiếp tục ở trong nhà này nữa. Con thấy biểu ca giận di mẫu lắm, đây càng không phải là ý muốn của con. Con đã nghĩ xong rồi, con sẽ đi.”

Chu phu nhân thấy nàng suy nghĩ cho bà như vậy, càng không đành lòng, bà dùng mọi cách an ủi, nói: “Con yên tâm, chuyện này bên Bắc phòng vẫn chưa biết, Trọng Lâm cũng đáp ứng ta không nói chuyện này ra. Bây giờ ta đưa con ra ngoài chỉ là tạm thời thôi, con chờ thêm một thời gian nữa, di mẫu xem tình hình lắng xuống lại đón con về.”

Trịnh Sở Ngọc lau nước mắt: “Di mẫu, con đi rồi di mẫu ngàn vạn lần đứng đối nghịch với biểu ca. Biểu ca là người con có hiếu, trong lòng biểu ca cũng rất quan tâm tới di mẫu. Di mẫu nên đối xử như trước, dùng lí lẽ chân tình làm cảm động thì biểu ca nhất định sẽ mềm lòng. Chỉ cần biểu ca che chở cho di mẫu, lão phu nhân bên kia cũng nể mặt biểu ca mặt thôi, như vậy thời gian tới di mẫu mới không còn gặp nhiều khó khăn...”

“Sở Ngọc, chỉ có con lo lắng cho di mẫu... Nếu như nữ nhi Kiều gia có một nửa tri kỉ như con, ta cũng không mất mặt với nhi tử như vậy.”

“Di mẫu —— ”

“Hai dì cháu các người đúng là tình cảm sâu đậm! Ngay cả bà già như ta cũng phải u sầu!”

Sau lưng đột ngột có giọng nói vang lên.

Chu thị quay đầu, thấy Từ phu nhân không biết tới từ lúc nào, trong tay đang chống quải trượng đứng trước cửa, thần sắc thoát nhìn cũng không có gì bất thường, nhưng con mắt duy nhất kia như có gai nhọn thẳng tắp đang bắn về phía mình, bà sợ hãi kêu, cuống quýt buông Trịnh Sở Ngọc ra, quỳ xuống trước mặt Từ phu nhân hành lễ, rồi run giọng nói: “Bà mẫu sao lại đến đây? Nếu có chuyện gì cho người gọi một tiếng là được.”

Từ phu nhân cũng không để ý tới bà, ánh mắt nhìn thẳng về phía Trịnh Sở Ngọc đang quỳ sau lưng Chu phu nhân.

Trịnh Sở Ngọc mặt trắng bệch, không dám ngẩng đầu lên.

Từ phu nhân nhìn Trịnh Sở Ngọc một lát, chậm rãi nói: “Lập tức đưa Trịnh Sở Ngọc ra khỏi nhà. Từ nay về sau đừng để ta gặp lại nó.”

Bà nói xong, lập tức có hai người phụ nữ khỏe mạnh đi vào, kéo Trịnh Sở Ngọc ra bên ngoài.

Trịnh Sở Ngọc khóc âm lên.

Từ phu nhân tâm loạn như ma, vội nói: “Bà mẫu...” Vừa mới mở miệng, đã thấy ánh mắt Từ phu nhân quét về phía mình, không nói tiếp được nữa.

“Ta biết dì cháu người làm bạn đã nhiều năm, cho nên tình cảm sâu đậm. Người yên tâm, ta sẽ không bạc đãi nó. Phụ mẫu nó qua đời nhưng vẫn còn bá phụ, bây giờ đưa nó về, đồ cưới cũng đem đi cùng luôn, rồi Trịnh gia ta sẽ tìm cho nó một nhà khá giả, an bài như vậy người còn bất mãn?”

Chu thị ngập ngừng nói: “Hết thấy đều nghe theo bà mẫu an bài.”

Bên ngoài không còn nghe tiếng Trịnh Sở Ngọc nữa, tất cả vú già trong phòng cũng đều lui ra ngoài. Cuối cùng chỉ còn lại Chu thị đang quỳ dưới đất, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên.

Hồi lâu không nghe thấy gì, bà đang muốn ngẩng đầu lên thì chợt nghe Từ phu nhân nện quả trọng xuống nền nhà, nện mạnh đến nỗi viên gạch xanh dưới chân bà nứt tét.

Bà lạnh lùng nói: “Ta đã cho người ngẩng đầu lên chưa?”

Chu thị run một cái, ngược mắt lên, thấy Từ phu nhân giận dữ nhìn mình, ánh mắt còn sắc hơn dao.

Bà gả vào Ngụy gia hai ba chục năm nay, trong lòng mặc dù luôn oán trách Từ phu nhân đối xử lạnh nhạt với mình, nhưng chưa bao giờ nghiêm khắc như lúc này. Tim bà đập thành thịch, miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, lấy hết can đảm nói: “Không biết tức phụ đã làm sai điều gì để bà mẫu giận như thế, xin bà mẫu chỉ rõ, để tức phụ còn biết mà sửa đổi...”

Từ phu nhân gắt lên: “Tối qua sao người dám ác độc bỏ thuốc tôn nhi ta? Vì muốn nhét cháu ngoại tốt của người vào phòng tôn nhi ta mà người dám làm ra chuyện độc ác như vậy? Đó là thuốc thôi tình*! Nếu có kẻ ác đổi thành thuốc độc, kẻ ngu như người đã tự tay hạ độc con người rồi! Trịnh Sở Ngọc là cháu ngoại của người, còn tôn tử ta chắc không phải con đẻ của người hả?”

(Thuốc thôi tình: thuốc kích dục)

Mặt Chu thị lập tức tái nhợt, trán đầy đặc mồ hôi, biết Từ phu nhân đã biết được mọi chuyện nên không dám cãi nửa lời, dập đầu xuống đất khóc không ra tiếng: “Tức phụ nhất thời hồ đồ nên phạm lỗi lớn! May mắn không gây ra hậu quả xấu. Cầu bà mẫu trừng phạt, sau này con sẽ không dám làm những chuyện như vậy nữa!”

Từ phu nhân giận dữ, vừa rồi quát mắng nên thở dốc không ngừng, một lát sau mới hồi phục, lạnh lùng nói: “Người ngày thường cùng qua lại với bà mo, ta cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Hôm nay người lại dám ra tay với con đẻ, tâm địa người cũng thật tà ác! Người là mẫu thân của tôn nhi ta, ta cũng chẳng dám làm gì người, kéo tôn tử ta phải chịu tội. Cũng được, nếu chính người muốn ta trừng phạt, vậy người vào từ đường sám hối trước mặt tổ tông đi! Khi nào hiểu rõ ràng mọi chuyện thì về!”

Từ phu nhân nói xong, không nhìn Chu thị một cái, xoay người rời đi.

Đến ngoài cửa, thân thể bà thoáng lão đảo, Chung bà bà đứng ngoài vội đỡ lấy bà.

Từ phu nhân nhắm mắt lấy lại bình tĩnh. Thấy Chung bà bà nhìn mình, ánh mắt lo lắng, bà lắc đầu nói “Ta không sao”. Chung bà bà vội dìu bà về Bắc phòng.

“Lão phu nhân, buổi sáng lúc Nam quân tới không hề nhắc tới chuyện đêm qua, có thể thấy Nam quân không muốn để người biết chuyện này. Lão phu nhân trừng phạt phu nhân như vậy, Nam quân tính tình cương trực, nếu biết lão phu nhân cho gọi nữ quân tới, giận cá chém thớt...”

Bà ngừng lại.

Con mắt duy nhất của Từ phu nhân nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: “Vậy thì xem bản lĩnh của Kiều nữ. Nếu chuyện nhỏ này cũng không qua được, thì ngày sau sao có thể cùng sánh cùng Trọng Lâm sánh tới bạc đầu?”

Chung bà bà trầm mặc chốc lát, gật đầu nói phải.

34. Chương 34: Thay Thế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 34: Thay thế

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tặc Gia

Chuyện hậu trạch trong nhà khiến
Nguy Thiệu thấy khá là đau đầu.

Lí do đau đầu lại là vì chính mẫu
thân của hắn, mặc dù tối hôm qua bà
làm chuyện như vậy, nhưng hắn nào
có thể nhẫn tâm đối xử với bà theo
thói quen sát phạt quyết đoán của
mình như lúc đánh trận đây.

Ở trên cõi đời này, nếu như bước
hắn phải nổi ra nữ nhân nào mình
không thể đối xử tàn nhẫn được thì
chỉ có bà người.

Dương nhiên một người là tổ mẫu.

Một người khác là mẫu thân hắn
Chu thị.

Còn cả... nhưng giờ thì đã không
còn nữa.

Nguy Thiệu nhanh chóng xoa đi
khuôn mặt của người ấy khỏi đầu. Rất
nhanh sau đó, hắn cũng không còn
thừa thời gian hay sức lực mà tiếp tục
suy nghĩ về chuyện kia.

Mấy năm nay, biên thành chưa
từng gặp phải lần tập kích nào lớn
như lần Hung Nô ở Thượng Cốc. Vài
năm trước, Thiển Vu liên tiếp chịu đại
bại mấy lần. Cho đến một lần nọ, hắn
dẫn kỵ binh của mình trực xuất tộc
Hung Nô tiến sâu qua biên giới ngàn
dặm, phía tây Hung Nô bị tàn phá
đến mức phải dời đi. Từ đó về sau,
người Hung Nô không còn tiếp tục
xuôi nam xâm phạm như ngày trước,
biên cảnh U Châu cũng trở về thời
gian sống yên bình lặng.

Theo lời thám tử mấy lần hồi báo
trước đây, vì thân thế Thiển Vu Y Tà
Mạc ngày một suy yếu, do đó, những
kẻ kẻ vị hiện nay trong Hung Nô đang
đổi chọi gay gắt. Đồ kỳ thái tử Tả
Hiển Vương Ô Duy là nhi tử của Y Tà
Mạc, người sẽ kế thừa chức vị Thiển
Vu, nhưng vị thái tử này lại không
được lòng người dân tộc Hung Nô,
trái lại thúc phụ của hắn là Nhật Trục
vương Ô Châu Khuất lại rất được lòng
người. Trong hoàng thất Hung Nô,
các quý nhân, những người đi theo
Cốc Lãi vương, Đại đô úy, đám thế gia
thân là con cháu Thiển Vu hoặc
những danh môn trọng yếu của Hung
Nô, không ít người bắt đầu ủng hộ
Nhật Trục vương công khai hay bí
mật, điều này khiến cho Tả Hiển
vương vừa cảnh giác vừa bất mãn,
tranh đấu với thúc phụ của hắn cũng
dữ dội hơn nhiều. Nguy Thiệu biết rõ,
lần tập kích ở Thượng Cốc trước kia là
do đám kỵ binh Hung Nô của Tả Hiển
vương Ô Duy gây nên. Chúng chọn
ngày đại thọ của Tử phu nhân để tập
kích Thượng Cốc, Ô Duy muốn dùng
thủ đoạn này để nâng cao uy tín bản
thân trong thị tộc, khiêu khích Ô
Châu, đồng thời cũng là để báo thù
cho chính mình, còn nhớ đã nhiều
năm về trước, hắn từng bị đánh bại
dưới tay Nguy Thiệu trong trận chiến
bảo vệ đất Hung Nô.

Cũng bởi vì lần thất bại đó, Ô Duy
bị mất đi uy tín, thế lực của Nhật Trục
vương tử đó mới bắt đầu nổi lên.

Rút kinh nghiệm từ trận chiến
Thượng Cốc lần này, Nguy Thiệu
cũng bắt đầu đề cao cảnh giác.

Mấy năm gần đây, do biên cảnh
không có chiến sự, hắn mới dốc gần hết
sức lực vào cuộc chiến thống nhất
phương Bắc.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Thống nhất phương Bắc tất nhiên là quan trọng, nhưng trấn thủ biên cương bảo vệ biên giới, chống lại Hung Nô mới là mục đích chính mà bốn đời Ngụy gia luôn hướng tới, giúp dân chúng được an cư lạc nghiệp. Công lao một đời tổ phụ và phụ thân hần đã làm không thể hủy hoại ở trong tay hần được, dù có phải chậm lại, thậm chí là hủy bỏ mục tiêu đoạt quyền Trung Nguyên, hần cũng không còn lựa chọn nào khác nữa.

Buổi sáng Ngụy Thiệu vừa ra khỏi cửa, công việc đã bận đến ngập đầu. Từ đông đến tây, Liễu Thành, Bạch Đàn, Bạch Đằng, Mã Ấp, Tang Can Đẳng, hơn mười biên thành trọng yếu trấn giữ Hung Nô đều liên tục gửi quân báo đến. Hần và các tướng lĩnh cùng nhau bàn bạc tăng cường đề phòng, sau đó phải sắp xếp phòng thủ, điều binh khiển tướng, giải quyết hết công văn sự tình, cuối cùng là đi ra ngoài thành để tuần tra doanh trại, đến lúc xong việc quay trở về đã là tối muộn, thậm chí còn muộn hơn.

Thật ra Ngụy Thiệu vốn có thể kết thúc công việc sớm quay về. Nhưng hần vẫn muốn tự mình đi tuần tra hết tất cả doanh trại ở ngoài kia, cho đến lúc ra khỏi viên môn^[1] của doanh trại cuối cùng xa xôi nhất, nhỏ nhất, hần mới lên ngựa đạp ánh trăng về nhà. Do đó mới muộn đến mức này.

[1] Viên môn 閤門: ngày xưa vua đi tuần ở ngoài, đến chỗ nào nghỉ thì xếp xe vòng xung quanh làm hàng rào, mà để một chỗ ra vào, hai bên để xe dốc xuống càng xe ngóng lên để làm dấu hiệu, cho nên gọi là viên môn, về sau cũng gọi ngoài cửa các dinh các sở là viên môn, có khi cũng gọi các dinh các sở quan là viên nửa. Các nhà trạm khi các quan đi qua nghỉ chân gọi là hành viên 行驛.

Lý Diễm, Trương Kiêm hộ tống theo còn tướng vì chuyện vài ngày trước ở Thượng Cốc nên Quân Hậu mới muốn đích thân đi kiểm tra như thế. Vốn dĩ trước đây đều là do mấy người họ làm thay.

Cũng đúng là vì chuyện Thượng Cốc, nhưng có một điều chỉ bản thân Ngụy Thiệu mới hiểu rõ trong lòng, thật ra cũng bởi vì người kia. Cả ngày bận rộn giúp hần quên đi chuyện tối qua. Bây giờ phải về nhà, hần lại bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên. Không biết nên đối mặt với nàng ấy ra sao.

Nhớ tới những chuyện hần và nàng mới vừa làm đêm qua... Nhớ nàng bị hần bắt nạt như thế nào, lưng ướt mồ hôi, hỗn hển thở gấp dưới người hần... Nhớ lúc nàng oán giận sao hần mãi không ra, bởi cánh tay nàng không chịu đau nổi nữa, từng câu mang theo tiếng thốn thốn nghẹn ngào...

Ngụy Thiệu còn ngồi trên lưng ngựa, mà dưới bụng lại có cảm giác căng nóng như sau khi ăn phải tiền được Vương Mẫu tối hôm qua mà mẫu thân hần đưa. Điều này khiến hần càng không muốn nhìn thấy nàng sớm vậy. Chuyện xảy ra cùng nàng quá bất ngờ.

Thực ra chuyện này vốn chẳng có gì lớn. Dù sao nàng cũng là thế tử của hần mà, hần có nhu cầu muốn giải quyết, nàng vừa hay bên cạnh. Chỉ có điều hần có thể đứng ngay lúc thời điểm mà mình hưng phấn nhất, thực ra bản thân hần cho đến tận bây giờ vẫn không sao hiểu nổi rốt cuộc khi đó mình đã nghĩ cái gì, chứ đừng nói tới quá trình đã diễn ra sau đó. Tại sao mình lại nhìn được không ép nàng vậy đây.

vienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nhưng những chuyện này cũng chẳng đáng là gì. Điều mà hân cảm thấy thật sự mất tự nhiên là vì mình đã xuất thần đến vậy, hoàn toàn vượt ra ngoài suy nghĩ của bản thân.

Hân còn chưa sẵn sàng. Cũng không biết sau này nên gặp nàng với thái độ ra sao -- một nữ tử Kiều gia vốn hân chỉ cưới làm trang trí.

...

Cuối cùng Ngụy Thiệu cũng vào đến Ngụy phủ.

Gần đến giờ hội. Ngoài hạ nhân gác đêm và chiếc đèn lồng lung lay trong gió, toàn bộ Ngụy phủ như dung hòa làm một với với cảnh đêm bên ngoài.

Ngụy Thiệu đi tới Tây phòng, bước qua sân viện, xa xa đầu hành lang đối diện, bên trong cửa sổ của gian phòng chính giữa, có ánh đèn leo lắt hiện ra.

Bước chân của hân vốn đã không nhanh lắm, lúc này đây lại càng ngày càng chậm. Nhưng cuối cùng hân vẫn đi lên bậc thềm dưới hành lang, bà vú già tựa bên cột trụ ngoài hành lang trước cửa đang ngủ gà ngủ gật, bỗng nghe thấy tiếng bước chân của hân, bà quay đầu nhìn lại rồi vội vã cặng mắt đứng thẳng người, đang định chào hân thì bị động tác của Ngụy Thiệu cản lại.

Hân bước lên trên bậc thang đi tới cửa, chân chờ một lát mới đưa tay chậm rãi đẩy cánh cửa khép hờ, sau đó cất bước tiến vào trong.

Chuyện nam nữ là chuyện rất thông thường. Huống hồ hai người lại còn là phu thê, hân thăm nghĩ.

...

Mặc dù đêm đã khuya. Nhưng lúc này Tiểu Kiều không hề ngủ gật một cách không tìm không phổi trong khi chờ hân như lúc trước. Thật ra nàng chỉ mong mình có thể ngủ luôn, sau đó sẽ không phải đối mặt với Ngụy Thiệu thế này.

Vì muốn tìm việc gì đó để làm, nàng lại bắt đầu chép sách lựa. Cứ chép cứ chép đến hơn nửa canh giờ. Tâm trạng rồi rằm cũng dần bình tĩnh lại.

Đến khi hân mở cửa tiến vào, mặc dù tiếng động không lớn, nhưng cũng cắt ngang suy nghĩ vốn còn đang bình tĩnh. Nàng viết xong một chữ cuối cùng thì đặt bút lại giá, sau đó đứng lên xoay người qua.

Ngụy Thiệu đã vào phòng, bóng hân lấp ló ở sau tấm bình phong, ngay sau đó đã hiện ra trước mặt.

Nàng vừa nhìn thấy đã nhẹ nhàng thở ra.

Thoạt trông hân vẫn rất bình thường. Không hân, phải nói là còn lạnh lùng hơn so với ngày thường nữa. Bình thường lúc hân vào phòng ít nhất cũng liếc nàng một cái. Vậy mà đêm nay, một người sống sờ sờ là nàng đứng trước mặt mình, thế mà ngay đến khóe mắt hân không buồn liếc qua, cứ thế bước qua đi thẳng sang phòng tắm -- nhanh đến nỗi những câu bình thường nàng hay nói như "Phu quân đã trở về" cũng không kịp tuôn ra.

Tiểu Kiều nhìn theo bóng lưng hân, vấn đề phức tạp cả ngày nay nàng đau đầu suy nghĩ, phải đối mặt với hân như thế nào sau lần thân mật nọ, vậy mà đã giải quyết xong rồi. Nhìn qua trong mắt hân có vẻ cũng chẳng mấy để tâm. Vậy là tốt nhất.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Tiểu Kiều thở nhẹ ra một hơi, xoay người lại gọi vú già đến hầu hạ hân tẩm.

...

Nguy Thiệu thay xong xiêm y rồi bước ra bên ngoài, lúc này hân mới ngược mắt lên, nhìn thoáng qua Tiểu Kiều. Đây là ánh mắt đầu tiên hân nhìn nàng đêm nay.

Hân phát hiện ra nàng vẫn giống bình thường, cách nàng nhìn hân vẫn như xưa, thấy hân bước ra trên mặt nàng vẫn lộ vẻ tươi cười, chạy ra chào đón: "Phu quân có muốn ăn khuya nữa hay không?"

Vốn hân còn tưởng sau khi trải qua chuyện thân mật tối qua, nàng sẽ tiến tới dán chặt lên người hân, hoặc là thẹn thùng khi đứng trước mặt nhau.

Nhưng cuối cùng lại chẳng có cái gì... Thoạt trông nàng hết sức bình thường, vẫn là dáng vẻ "hiền thực" nàng vốn có. Giống như... nàng đã hoàn toàn quên mất chuyện tối qua hầu hạ hân ở trên giường ra sao.

Chỉ trừ duy nhất một nơi hân còn chưa cởi hết, còn lại toàn thân trên dưới trên người nàng, hân đã nhìn hết sạch. Vậy mà chỉ mới qua một ngày, nàng đã quên hết cả? Hoặc là phải nói, có lẽ nàng còn không hề để tâm đến những chuyện tối qua?

Nghĩ như vậy, trong lòng Nguy Thiệu bỗng thấy không thoải mái. Cảm giác bị người khác ngó lơ hiếm khi hân gặp phải trong đời.

Hân vô cảm bước qua người nàng, đi tới bên giường rồi xoay người nằm lên, hân nói: "Không cần. Đi ngủ thôi."

Tiểu Kiều ngạc nhiên "à" một tiếng, tiếp đó nàng mới đi tới cửa dẫn dò nhóm vú già cứ lui xuống nghỉ ngơi, xong xuôi nàng mới đóng cửa về nội thất.

Nguy Thiệu nằm ngửa ở trên giường, hai tay đan vào nhau sau gáy, nhắm mắt một lát mà nàng ấy vẫn mãi chưa tắt đèn leo lên, hân mới từ từ mở mắt ra, thấy nàng cứ đứng ở cuối giường bên cạnh, mắt nhìn đăm đăm vào người hân, Nguy Thiệu thoáng nhíu mày hỏi lại: "Sao vậy? Còn không mau ngủ đi?"

Tiểu Kiều trả lời: "Phu quân, ban ngày thiếp có làm sai một chuyện. Thiếp nghĩ nên nói cho chàng biết, nếu không sợ là đến lúc biết được chàng lại tức giận với thiếp."

"Chuyện gì?"

"Không biết vừa nãy phu quân trở về đã đi qua Đông phòng chỗ bà mẫu hay chưa?"

"Vẫn chưa."

Giọng Tiểu Kiều trầm xuống: "Bà mẫu... Hôm nay bị tổ mẫu bắt phạt trong tử đường... Cũng không biết đến khi nào mới có thể trở về..."

Nguy Thiệu khẽ giạt mình, hân chậm rãi ngồi dậy, hai mắt nhìn Tiểu Kiều chăm chú: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Tiểu Kiều cắn môi: "Là do chuyện đêm qua..."

Nguy Thiệu thấy nàng như vậy thì sắc bén hân lên, nói: "Là nàng đi nói cho tổ mẫu?"

"Là tổ mẫu gọi thiếp đến hỏi."

Nguy Thiệu im lặng không lên tiếng, hân hơi nhu mày.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Thấy vậy, Tiểu Kiều mới kể chuyện sáng nay.

"... Lúc ấy tổ mẫu hỏi thiếp đêm qua bên Đông phòng đã xảy ra chuyện gì, bà nghe nói chàng gian dối còn đập hồng cả cửa, sau đó hỏi cả việc lấy bằng. Tổ mẫu hỏi, thiếp sao dám không thưa. Bên Đông phòng xảy ra chuyện gì thì thiếp cũng không rõ, vậy nên thiếp không trả lời bữa, chỉ nói chuyện lấy bằng bên này mà thôi..."

Nguy Thiệu trừng mắt nhìn nàng, khóe môi giật giật: "Nàng nói ta trúng mị được?"

"Không có." Tiểu Kiều vội vàng lắc đầu, "Thiếp chỉ nói chàng dùng bằng để tắm rửa, khát nước thì thiếp rót nước cho chàng uống, còn vài chuyện sau đó... Tổ mẫu nghe xong thì không hỏi nữa, sau đó thiếp quay về."

Một hồi trầm mặc.

Tiểu Kiều ngược mắt nhìn sang hắn. Vẻ mặt của hắn lúc này cứng nhắc như thể vừa bị ai đó vả cho một bạt tai. Thấy bộ dạng của người kia như vậy, không biết vì sao Tiểu Kiều không thấy sợ chút nào, ngược lại còn cảm thấy buồn cười.

Xét thấy hậu quả lần trước khi nàng cười vô ý, lần này nàng đâu dám cười nữa. Tiểu Kiều cố gắng nén nhịn, dùng giọng điệu vô cùng thành khẩn nói với hắn: "Phu quân, chuyện đêm qua ở Đông phòng cũng khá là ổn ả, cho dù Tổ mẫu không hỏi thiếp thì sớm muộn bà cũng sẽ biết thôi. Chàng cứ ngẫm thử xem có phải không. Thiếp biết chàng không muốn để Tổ mẫu biết chuyện, thiếp cũng giống vậy mà. Chỉ có điều chuyện hôm nay thật sự nằm ngoài dự tính của thiếp. Tổ mẫu đã cố ý hỏi vậy, thiếp đâu thể làm gì khác được đây. Nếu phu quân cho là thiếp lắm miệng thì cứ trách phạt thiếp, thiếp cam lòng chịu phạt, quyết không nói hai lời..."

"Được rồi!"

Nguy Thiệu cắt ngang lời nàng, vẻ mặt trông dịu hơn đôi chút, sau đó thở ra một hơi.

"Nói cũng nói rồi. Ta có nói sẽ trách phạt nàng sao?" Hắn nhìn nàng thản nhiên nói lại.

"Đa tạ phu quân." Tiểu Kiều nhẹ đáp.

Hai người lại trầm mặc hồi lâu.

Nguy Thiệu quay ra nhìn nàng, thấy Tiểu Kiều vẫn cứ đứng trước giường, mắt nhìn xuống dưới. Cuối cùng hắn mới nói "Ngủ đi!", bản thân cũng nằm xuống lần nữa.

Tiểu Kiều đáp một tiếng, rồi đi thối tắt đèn.

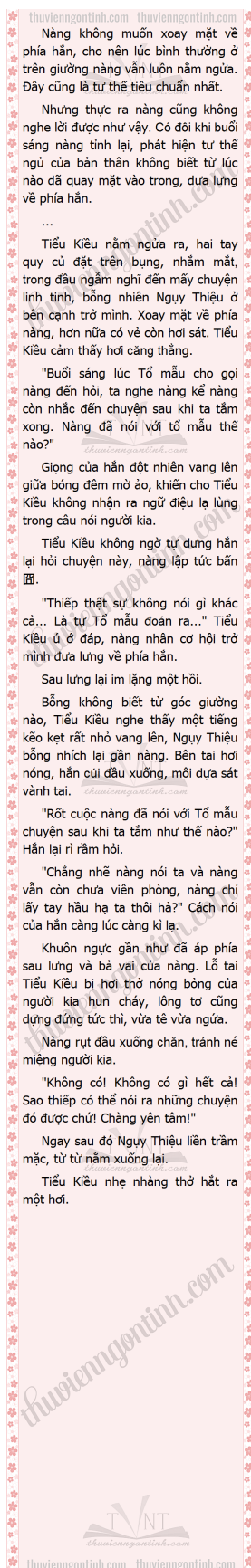
Ánh sáng trong phòng dần mờ tối, ánh trăng xuyên qua cửa sổ giấy chiếu rọi lên mặt đất một bóng trắng mờ mờ như làn nước.

Nguy Thiệu quay mặt qua, chăm chú nhìn nàng đứng trước giường cúi đầu cúi thật lúng và bộ xiêm y ngoài, bóng lưng mờ ảo như ẩn hiện.

Tiểu Kiều treo áo ngoài lên giá, đặt y phục của hắn ở cạnh bên, sau đó mới trèo lên giường, nằm xuống.

Xuân Nương vẫn thường xuyên dạy nàng, lúc ở trên giường, Nam quân có thể đưa lưng về phía nàng mà ngủ, nhưng nàng tuyệt đối không được đưa lưng quay về phía Nam quân.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nàng không muốn xoay mặt về phía hắn, cho nên lúc bình thường ở trên giường nàng vẫn luôn nằm ngửa. Đây cũng là tư thế tiêu chuẩn nhất.

Nhưng thực ra nàng cũng không nghe lời được như vậy. Có đôi khi buổi sáng nàng tỉnh lại, phát hiện tư thế ngủ của bản thân không biết từ lúc nào đã quay mặt vào trong, dựa lưng về phía hắn.

...

Tiểu Kiều nằm ngửa ra, hai tay quy củ đặt trên bụng, nhắm mắt, trong đầu ngẫm nghĩ đến mấy chuyện linh tinh, bỗng nhiên Ngụy Thiệu ở bên cạnh trở mình. Xoay mặt về phía nàng, hơn nửa có vẻ còn hơi sát. Tiểu Kiều cảm thấy hơi căng thẳng.

"Buổi sáng lúc Tổ mẫu cho gọi nàng đến hỏi, ta nghe nàng kể nàng còn nhắc đến chuyện sau khi ta tắm xong. Nàng đã nói với tổ mẫu thế nào?"

Giọng của hắn đột nhiên vang lên giữa bóng đêm mờ ảo, khiến cho Tiểu Kiều không nhận ra ngữ điệu lạ lùng trong câu nói người kia.

Tiểu Kiều không ngờ tự dưng hắn lại hỏi chuyện này, nàng lập tức bần thần.

"Thiếp thật sự không nói gì khác cả... Là tự Tổ mẫu đoán ra..." Tiểu Kiều ừ ừ đáp, nàng nhận cơ hội trở mình dựa lưng về phía hắn.

Sau lưng lại im lặng một hồi.

Bỗng không biết từ góc giường nào, Tiểu Kiều nghe thấy một tiếng kéo kết rất nhỏ vang lên, Ngụy Thiệu bỗng nhích lại gần nàng. Bên tai hơi nóng, hắn cúi đầu xuống, môi dựa sát vành tai.

"Rốt cuộc nàng đã nói với Tổ mẫu chuyện sau khi ta tắm như thế nào?" Hắn lại rì rầm hỏi.

"Chẳng nhẽ nàng nói ta và nàng vẫn còn chưa viên phòng, nàng chỉ lấy tay hầu hạ ta thôi hả?" Cách nói của hắn càng lúc càng kì lạ.

Khuôn ngực gần như đã áp phía sau lưng và bả vai của nàng. Lỗ tai Tiểu Kiều bị hơi thở nóng bỏng của người kia hun cháy, lông tơ cũng dựng đứng tức thì, vừa tê vừa ngứa.

Nàng rụt đầu xuống chân, tránh né miệng người kia.

"Không có! Không có gì hết cả! Sao thiếp có thể nói ra những chuyện đó được chứ! Chẳng yên tâm!"

Ngay sau đó Ngụy Thiệu liền trầm mặt, từ từ nằm xuống lại.

Tiểu Kiều nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

35. Chương 35: Canh Hai

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Tặc Gia

Đi từ Từ Châu xuống tới huyện Linh Bích, một đường toàn đất vàng bụi bặm, xa xa từ hướng của huyện thành, có một người trẻ tuổi đang vác đồ đi tới.

Trên đầu nam nhân đội một chiếc đầu lạp^[1] giống như kiểu mấy tiều phu trên núi vẫn hay dùng, vành nón được kéo xuống rất thấp chỉ lộ ra nửa mặt, nhưng vẫn có thể lơ mờ trông thấy khuôn mặt anh tuấn đó. Thân hình của hắn rất cao lớn, lưng dài vai rộng, khung xương vừa thô lại vừa to, dù là thể nhưng cơ thể vẫn dẻo dai nhạy bén. Trên vai hắn vác món đồ rất nặng, nhưng bước chân vẫn thoăn thoắt đi nhanh giống như chẳng có gì trên đó. Quần áo dù cũ nhưng vẫn được giặt sạch sẽ, ở chỗ khủy tay bị rách cũng được vá chỉnh tề, đường may tỉ mỉ và ngay ngắn, nhìn là biết trong nhà hắn có một nữ nhân am tường về may vá.

[1] Đầu lạp một loại nón rộng vành làm bằng lá tre có dán giấy dầu để đi mưa.

Nam nhân trẻ tuổi này chính là Bỉ Trệ. Hắn và Đại Kiều sống trong một thôn nhỏ làm nghề săn bắn dưới chân núi. Ban đầu ông cụ Vương có hướng dẫn cho hắn một vài điều, rất nhanh sau đó, hắn đã trở thành một thợ săn lành nghề tài giỏi. Bình thường trong nhà không thiếu thịt, nhưng lương thực và muối ăn vẫn cần đi tới phiên chợ để đổi lấy. Sáng nay mới canh tư hắn đã đi xuống núi, mang theo một ít da thú để dành thời gian trước đổi lấy một bao hạt kê mới mà hắn vác trên vai.

Nếu đổi hạt kê cũ thì có thể được nhiều hơn một học^[2]. Riêng Bỉ Trệ thì chẳng đáng là gì, nhiều lúc đói quá hắn có thể thản nhiên vò lá cây nhét cho no căng bụng.

[2] học: đơn vị đo dung tích thời xưa, bằng mười đấu, sau đổi thành năm đấu

Nhưng bây giờ hắn lại đổi thành một bao hạt kê mới, bởi vì hắn muốn cố gắng để cho Đại Kiều có được bữa ăn khăm khá hơn, dù sao từ trước tới nay nàng đã quen với việc ăn mỹ thực. Da thú trong núi có săn cũng không hết, bản thân hắn thì lại thừa sức lực. Đối với hắn mà nói, đổi lấy một túi hạt kê mới thì chỉ cần săn nhiều hơn mấy tấm da thú nữa mà thôi.

Mấy ngày trước hắn cũng khá gặp may, săn được một tấm da chồn đẹp, lớp lông bên ngoài hầu như còn nguyên vẹn, màu lông rất bóng mượt và sáng lóa. Vốn hắn muốn giữ lại để dành cho Đại Kiều sử dụng vào mùa đông, nhưng Đại Kiều lại nhất quyết không muốn, cứ nhất định bảo hắn cầm đi bán. Hắn không thể làm gì khác bèn nghe theo lời nàng. Buổi sáng sau khi bán hết chỗ da thú, hắn vẫn còn dư lại một ít tiền, thế là mua thêm cho Đại Kiều mấy thước vải bố^[3]

[3] Vải bố là loại vải được dệt từ bông.

Thể nào khi về cũng sẽ bị nàng ấy cầm nhằn mình cho coi. Nhưng mà Bỉ Trệ lại thấy rất cam lòng.

Cách thôn còn hơn hai mươi dặm đường. Hắn thấy mặt trời đã dần ngã về tây, sợ đi về trễ Đại Kiều lại lo lắng, cho nên bước chân cũng càng lúc nhanh hơn. Ngay lúc ấy, hắn gặp phải một tốp quân lính. Có khoảng mười mấy người mặc quần áo đỏ thẫm, bên hông có gắn bội đao, trong tay tên lính đi phía trước còn cầm theo một sợi dây thừng dùng để buộc từng người lại với nhau, cả nhóm người đi về hướng thị trấn. Người đang cưỡi ngựa bước đầu tiên chắc hẳn là binh đầu ở đây. Những người tay bị trói dây trong nhóm đều là nam nhân cả. Ngoại trừ mấy thanh niên cường tráng, trong nhóm còn có cả mấy ông già tóc bạc và trẻ con gầy yếu.

“Quân gia, xin thương xót, xin ngài hãy thả lão hủ ra....Lão hủ cũng quá năm mươi, sao có thể hành quân đánh trận được?”

Một ông lão bị ngọn giáo đâm vào phía sau lưng, ép ông đi tiếp về phía trước, ông lão không bước đi nổi nữa mới quay đầu lại đau khổ cầu xin, tên lính lại nói: “Trong danh sách nhà ngươi có tận ba nhi tử cơ mà, hôm nay đến bóng dáng một người cũng không có, mấy nhi tử nhà ông chạy hết rồi chứ gì, nhi tử mà trốn thì lão già như ông phải đi thay cho con, đây là chuyện đương nhiên!”

Ông lão vẫn khóc lóc nỉ non: “Quân gia không biết đó thôi, đúng là lão hủ có ba nhi tử thật, nhưng trưởng tử đã chết bảy năm trước trong trận Tiết sứ quân chinh phạt Thanh Châu, đứa thứ cũng chết trận vào năm Định Khang thứ ba rồi, năm ngoái còn đứa út cũng bị bệnh rồi chết, Đình trưởng có thể làm chứng cho lão hủ. Lão hủ có đi cũng chẳng sao, nhưng trong nhà còn một bà tử đang đau ốm liệt giường...”

Tên lính mất kiên nhẫn, đánh lão đầu một roi: “Bảo ngươi nhập ngũ thì ngươi nhập ngũ đi, ở nhà làm gì cho chết đói, đi nhập ngũ còn được phát cơm ăn! Đừng có lải nhải dong dài nữa!” Lão đầu bị đánh một cái rõ đau, không dám nói tiếp nữa, ông đưa tay lau lau nước mắt, bước chân lão đảo cổ gượng đi về phía trước.

Bỉ Trệ biết, là Tiết Thái thứ sử Từ Châu lại đang ép dân đi lính. Lúc này đi qua phiên chợ trên thị trấn, khi đi ngang hắn có nghe mọi người bàn tán về chuyện này.

Liếc mắt nhìn qua từ vành nón, hắn thấy ông lão tóc bạc trắng đang khóc lóc thương tâm, mấy ông lão phía sau bị trói nối tiếp vào nhau, áo quần lam lũ, ánh mắt bọn trẻ thì mờ mịt... cuối cùng hắn đành dời mắt đi.

Tiết Thái ở Từ Châu là một trong những người có thể lực quân đội hùng hậu nhất bên lưu vực sông Hoài[4], hàng năm đều dùng binh. Đi đánh giặc thì phải có chết người, mà chết nhiều thì binh lính tiêu hao, cho nên họ vẫn phải chiêu binh liên tiếp, lâu dần đến những nam nhân khỏe mạnh cũng không còn, đến thời điểm này đây, ngay cả ông già trẻ nhỏ họ cũng không tha được.

Bỉ Trệ rất đồng cảm với những người bị ép phải nhập ngũ, nhưng những chuyện thế này không phải là chuyện hắn có thể quan tâm.

[4] Sông Hoài bắt nguồn từ Hà Nam, chảy qua An Huy và Giang Tô, Trung Quốc.

Đại Kiều vẫn còn đang ở nhà chờ hắn trở về. Hắn dè vành nón xuống thấp hơn, bước chân cũng nhanh hơn về trước. Khi đi ngang qua tên binh đầu dẫn đoàn, không ngờ tên đó lại chú ý tới hắn, một thanh trường

kích[5] liệng sang ngang chắn ở ngay trước ngực.

[5] Trường kích là một loại vũ khí thời xưa, gần tương tự với trường mâu (Giáo).

“Người là người phương nào?”

“Thợ săn.”

“Ngẩng đầu lên cho ta nhìn.”

Bỉ Trệ chậm rãi ngẩng đầu lên. Tên binh đầu nọ nhìn thấy con mắt hắc màu xanh thì có vẻ giật mình.

Hắn dùng mũi kích đâm vào cái túi Bỉ Trệ còn đang vác trên vai: “Bên trong là vật gì?”

“Hạt kê.”

Thế nhưng vừa nói xong cái túi đã bị đâm thủng lỗ, từng hạt kê vàng óng đổ hết ra bên ngoài, rơi vãi đầy trên đất.

Tên sĩ quan đánh giá Bỉ Trệ một lượt từ trên xuống: “Đi nhập ngũ cho ta!”

Bỉ Trệ bất động: “Xin quân gia bỏ qua cho ta. Ta không phải là hộ dân vùng này, cho nên không phải nghe theo lệnh triệu tập nhập ngũ.”

Binh đầu nọ mỉm cười: “Người cũng biết ít ngày nữa sứ quân sẽ khởi binh tiến đánh Duyện Châu? Ta vốn quý nhân tài mới có ý muốn mời người gia ngũ. Duyện Châu có rất nhiều sản vật phong phú, một khi đánh thắng rồi, cho dù là tiền tài hay nữ tử, người muốn có thứ gì cũng dễ dàng như chỉ lật bàn tay. Người không muốn thật sao?”

Con mắt Bỉ Trệ hơi lóe sáng, đẩy cán trường kích đang chắn trước ngực mình: “Xin quân gia tha cho. Ta còn có việc, xin phép đi về trước.”

Hắn nắm chặt miệng bao hạt bị vỡ, vượt qua tên binh đầu vẫn ngồi trên lưng ngựa, tiếp tục đi về phía trước. Tên binh đầu thấy Bỉ Trệ cứ thế lướt ngang qua mặt mình mà không thèm để ý tới đề nghị của hắn, hắn tức tối cầm trường kích đâm thẳng vào sau lưng của Bỉ Trệ. Bỉ Trệ cũng quay đầu lại ngay, một tay đưa lên chụp được cán dài của cây trường kích rồi kéo mạnh một cái, tên binh đầu ngã thẳng từ trên lưng ngựa xuống, cả người ngã chống vó lê lét trên nền đất, đang yên đang lành lại bị ngã thế này, hắn thẹn quá hóa giận hét lên ra lệnh cho đám binh lính vây tới bắt Bỉ Trệ. Nghe vậy mười mấy tên lính cùng đồng loạt xông tới, bao vây xung quanh Bỉ Trệ rồi cùng lúc xông lên.

Bỉ Trệ cũng biết chuyện hôm nay khó mà giải quyết êm xuôi được, hắn bỏ túi lương thực trên vai xuống, cầm lấy cây trường kích của tên binh đầu nọ, nhanh như chớp lướt về phía đám lính đang vây xung quanh mình. Một trận đánh ác liệt diễn ra. Chỉ với sức lực của một mình Bỉ Trệ đã đánh cho toàn bộ mười mấy tên lính nằm lăn lộn dưới đất mà gào khóc. Tên binh đầu cũng không ngờ Bỉ Trệ mạnh mẽ chẳng khác nào mãnh thú, trong lòng hắn bắt đầu thấy sợ hãi, nhìn Bỉ Trệ trừng mắt cầm trường kích đi thẳng về phía mình, trông như thể muốn đâm chết hắn luôn, tên binh đầu hoảng sợ vội vàng đứng dậy leo lên lưng ngựa chạy trốn chết. Mấy tên lính nhìn thấy binh đầu của mình đã chạy thoát trước tiên, họ cũng dẫu dám ở lại mà chuốc khổ một mình, thế là cũng thực mạng trốn đi, đảo mắt một cái đã không còn bóng dáng tên lính nào ở đó, trên mặt đất vương vãi mấy thanh đao nằm ngổn ngang lộn xộn mà bọn họ không kịp nhặt theo cùng.

Đúng là một hồi gay cấn, nhóm người bị trói đứng xem đến ngây người, thấy nguyên một đám lính cứ thế chạy tứ tung, lúc này họ mới hoàn hồn quỳ xuống dập đầu với Bỉ Trệ rồi ríu rít cảm ơn, họ gọi hắn là ân công tráng sĩ, cầu xin được gỡ dây thừng giúp.

Bỉ Trệ nhặt một cây đao nằm trên mặt đất lên, đi tới cắt đứt dây thừng cho mọi người. Sau khi được thả ra, mọi người đều cảm tạ với hắn rồi nhanh chóng tản đi.

Bỉ Trệ đi tới chỗ túi kê, cởi áo khoác ra bọc lại chỗ túi bị đâm thủng, một lần nữa vác bao nặng lên vai, nhanh chóng rời đi.

Lúc hắn trở lại thôn sắc trời cũng tối dần, trong núi trăm chim quay về tổ, người nào người nấy vội vã đi về nhà. Đại Kiều ở nhà đã làm xong cơm tối, nàng ra đứng trước hàng rào nhìn ra ngoài mong ngóng phu quân quay trở về, từ phía xa vừa thấy bóng hắn lấp ló ở trên đường, nàng đã vội vàng ra ngoài đón. Hai người về nhà quây quần dưới ánh nến cùng nhau ăn bữa cơm đơn giản, Bỉ Trệ còn kể lại cho nàng nghe mấy chuyện hắn vừa nghe ngóng được trong thành, chẳng qua hắn không hề nhắc tới điều bất trắc gặp phải trên đường về, sau một hồi nói chuyện, cuối cùng hắn cũng lấy mấy thước vải bố ra đưa cho Đại Kiều.

Trong lòng Đại Kiều rất vui vẻ, nhưng quả nhiên ngoài miệng vẫn trách hắn lại xài tiền lung tung, Bỉ Trệ chỉ cười cười mặc cho nàng dạy dỗ. Rốt cuộc Đại Kiều vẫn nhận lấy, nàng cũng lấy ra một đôi giày mới may. Nàng nói chân của hắn lớn quá, mỗi ngày lại phải đi bộ leo núi suốt, đôi giày lúc đầu nàng làm cho hắn cũng đã bị rách rồi, cho nên làm thêm một đôi mới để thay.

Mây mù che trăng sáng, xuân trùng cô nông[6] Hai người vẫn còn trẻ, lại mới vừa ở bên cạnh không lâu, khó tránh khỏi chuyện tình nồng ý mật, mỗi khi trời tối lại gần nhau quấn quít. Tối nay sau khi thân mật lưu luyến xong. Đại Kiều nhắm mắt tựa vào lòng Bỉ Trệ, rồi hỏi: “Phu quân, chàng có tâm sự gì giấu thiếp có phải không? Thiếp thấy từ lúc ở trên huyện về nhà, chàng ít nói hơn hẵn ngày thường”.

[6] Xuân trùng cô nông: sâu bọ mùa xuân lúc nhúc, xuân còn có nghĩa là tình yêu ái tình, lạc thú, ý trong câu sử dụng theo nghĩa bóng: ái tình sục sôi...

Bình thường Bỉ Trệ cũng khá là ít nói, hàng ngày chẳng nói được mấy câu, tối nay lại kiêu lời hơn nữa.

Bỉ Trệ chần chờ một lúc rồi nói: “Hôm nay trên đường về, lúc đi ngang nghe mọi người bàn tán, họ nói hình như Tiết Thái thứ sử Từ Châu muốn đưa quân tiến đánh Duyện Châu.”

Đại Kiều bỗng nhiên ngồi bật dậy, lắp bắp hỏi: “Hồi thiếp còn ở nhà, thiếp chưa từng nghe nói trong nhà có ân oán gì với Tiết Thái, tại sao đột nhiên Tiết Thái lại muốn tấn công Duyện Châu chứ? Liệu có khi nào chàng nghe nhầm hay không?”

Bỉ Trệ kể sơ qua chuyện tập kích trên đường. Vừa nghe xong Đại Kiều càng choáng váng hoang mang: “Phụ thân thiếp bên đó không biết đã xảy ra chuyện gì, không biết ông đã chuẩn bị gì chưa, bây giờ phải làm thế nào đây?”

Bỉ Trệ nói: “Nàng đừng hoảng hốt. Nói không chừng tên binh đầu đó chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi. Ngày mai ta lại đi huyện thành thêm một chuyến, hỏi thăm chuyện này cho rõ ràng. Nếu sự thật đúng là vậy, ta sẽ nhanh chóng đi tới Duyện Châu để báo tin, lúc đó sử quân ắt hẳn sẽ đề phòng.”

Lúc này Đại Kiều mới lấy lại bình tĩnh. Bỉ Trệ an ủi nàng hồi lâu. Sau một đêm chờ đến lúc hừng đông. Mới sáng sớm ngày hôm sau Bỉ Trệ đã đi vào trong thành. Lúc trời tối sau khi trở về nhà, hắn kể lại cho Đại Kiều nghe hết, buổi sáng sau khi đi tới nơi hắn đã bắt được một tên lính, tra hỏi một hồi mới biết được, tin tức nghe được là hoàn toàn chính xác.

Đúng là Tiết Thái đang chuẩn bị lương thảo và binh mã, dẫn một trăm ngàn binh lính đánh chiếm Duyện Châu. Hôm nay lương thảo đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ trong vài ngày tới đại quân sẽ xuất phát.

.....

Ngày mười hai tháng này, phố phường Đông Quận vẫn bình thường như thế, nơi nơi đều rộn ràng tấp nập, cảnh sắc an lành. Nhưng trong phòng lớn của phủ thứ sử, bầu không khí lại vô cùng trầm lắng. Kiều Việt, Kiều Bình cùng một nhóm mưu sĩ thần tướng vừa mới nghe được tin tức như sấm giữa trời quang. Mấy ngày trước, có một người giấu tên đến báo tin ở nha môn, nói Tiết Thái ở Từ Châu đang dẫn theo mười vạn binh mã tiến về hướng Duyện Châu, mỗi ngày đi được năm mươi dặm, chỉ trong vòng nửa tháng sẽ tới nơi.

Mới đầu Kiều Việt còn không có tin. Từ trước tới nay, quan hệ giữa Kiều gia và Tiết Thái như nước sông không xâm phạm nước giếng, hai bên cũng chưa bao giờ có xung đột gì nhau. Mặc dù Tiết Thái là kẻ có dã tâm, tiếng tăm cũng không có tốt đẹp gì, nhưng mục tiêu hắn muốn vẫn luôn nằm trong khu vực của sông Hoài, không biết vì sao đột nhiên Tiết Thái lại dẫn theo mười vạn đại quân đến tiến đánh Duyện Châu? Kiều Việt vừa hay tin đã vội vàng phái thám tử kiểm tra. Sáng hôm nay, Lưu Tinh cưỡi ngựa đi tới báo, tin tức nhận được là chính xác. Tiết Thái và đại quân đã đi tới Đằng Địa, chỉ khoảng mười ngày nữa sẽ tiến gần Duyện Châu.

Kiều Việt nghe được tin này bỗng nhiên cảm thấy hoang mang, vội vàng triệu tập mọi người cùng bàn bạc đối sách, nghị luận hồi lâu vẫn chưa được cách gì, bản thân Kiều Việt càng không biết làm sao.

Trương Phổ nói: “Chúa công đừng quá hoảng. Thần có một kế này chắc có thể hóa giải khó khăn của chúng ta.” Kiều Việt vội hỏi han cận kề.

“Bình thường Tiết Thái có danh là kẻ ác, binh hùng tướng mạnh, khí thế ngất trời, Duyện Châu chúng ta không thể cứng rắn đối địch được. Bây giờ ta phải nhanh chóng phái người đưa tin tới chỗ Yên Hưu. Hai

nhà Ngụy Kiều kết thông gia, nếu Ngụy Thiệu không ra tay cứu giúp thì đúng là bội bạc, người trong thiên hạ cũng sẽ khinh bỉ hẳn.”

Kiều Việt được nhắc mới nhớ ra, vội vàng ra lệnh cho chủ bộ viết thư, dán dấu niêm phong rồi thúc ngựa ngày đêm thần tốc đưa tới tay Ngụy Thiệu.

Vì sao Tiết Thái ở Từ Châu lại bất ngờ muốn đưa quân tiến đánh Duyện Châu, Kiều Bình suy nghĩ mãi không thông. Ông cũng không muốn mở miệng cầu xin Ngụy Thiệu một chút nào. Lần trước bởi vì Nhậm Thành Chu Quân tới đánh chiếm, ông đã bắt đắc dĩ phải gả nữ nhi mà mình yêu quý nhất. Lúc này Tiết Thái đánh tới đây, Kiều gia lại phải người tới báo tin nhờ Ngụy Thiệu giúp đỡ. Nếu như Ngụy Thiệu yêu nữ nhi của mình thì không sao, chẳng qua chỉ là góp chút sức mọn vì Kiều gia cũng chẳng quá đáng gì, gia chủ Kiều gia mất mặt cũng không sao. Nhưng nếu như Ngụy Thiệu không thích nữ nhi của mình thì sao đây, Kiều gia nhiều lần xin giúp đỡ, chỉ sợ hẳn sẽ càng xem thường Tiểu Kiều hơn mà thôi, địa vị của nữ nhi nhà mình ở Kiều gia lại càng thêm hèn hạ. Nhưng mà huynh trưởng của ông quá nhu nhược, bản thân ông một cây thì làm chẳng nên non, mười vạn đại quân đang ngày một lại gần, Duyện Châu gặp nguy hiểm chỉ là chuyện trong một sớm một chiều mà thôi, Kiều Bình cứ rầu rĩ mà về, nhưng lại không thấy nhitừ Kiều Từ ở đâu cả, lúc này ông mới biết thì ra nhitừ lo lắng cho tỷ tỷ sinh đôi của mình, nó gạt ông một mình cưỡi ngựa theo sứ giả cùng chạy tới U Châu, ông càng thêm kinh hãi, vội vàng cho người đuổi theo ngay, nhưng Kiều Từ ra khỏi thành từ sớm, sao có thể kêu trở về cho được?

.....

Hôm ấy, Ngụy Thiệu kết thúc việc tuần tra ngoài thành, cuối cùng hẳn cũng từ Mã Ấp trở về Ngự Dương

Chuyến đi lần này của hẳn gần nửa tháng. trong tiếng vó ngựa lộc cộc vang, hẳn đi qua cổng thành phía Bắc của Ngự Dương, trở lại tòa thành trì quen thuộc.

Tâm trạng của hẳn khá thoải mái. Sau khi giải tán nhóm tùy tùng đi theo, hẳn không trở lại nha môn mà trực tiếp đi về phủ, dạo quanh Tây phòng không thấy Tiểu Kiều đâu, Xuân Nương cũng không thấy bóng dáng, hỏi một bà vú già mới biết nữ quân đã đồng ý lời mời đi tới đại điện[7] của Vương Mẫu ở Thành Đông, chỗ đó có một bức họa của Vương Mẫu muốn đề chữ.

[7] Đại điện nơi thờ Thần Phật chính trong đền miếu

Thời buổi này Đạo Phật rất hưng thịnh, nhưng trong dân gian ngoài tin Phật ra cũng có rất nhiều người tin theo Đạo Giáo. Vương Mẫu nương nương là nữ tiên đứng đầu, luôn che chở mưa thuận gió hòa cho dân chúng. Dân chúng địa phương đã được sống trong yên ổn nhiều năm, phú hộ đông đảo, vì vậy nhiều người dân cùng góp vốn tu sửa điện thờ. Mặc dù Từ phu nhân bái Phật, nhưng nghe tin này bà cũng hào phóng ra tay cùng quyên góp. Thời gian trước đại điện mới hoàn thành, trong đại điện được tu sửa khang trang. Phía trước còn để dành một bức tường để vẽ tượng thần Vương Mẫu nương nương. Người vẽ tranh chính là “Bột Hải nữ miện” Cao Hằng đã đến chúc thọ Từ phu nhân lần trước. Cao Hằng là người thích vẽ tranh, hẳn cũng có ý muốn để lại nét vẽ của mình ở thành Ngự Dương này, cho nên mới vui vẻ nhận lời. Hôm nay bức tranh sắp hoàn thành, cần được đề lời tựa, hẳn bỗng nghĩ đến nữ quân của Ngụy phủ cũng là một người nét chữ tuyệt vời, nếu có thể đến cùng nhau đề chữ trên bức họa Vương Mẫu, một người vẽ một người đề chữ có thể nói là dung hòa cho nhau, dệt hoa trên gấm. Hẳn cũng là người rất khéo tay, nghĩ tới là làm. Hai ngày trước đến phủ thăm viếng Từ phu nhân. sau khi Từ phu nhân biết được mục đích hẳn

tối đây lần này cũng một lời đồng ý. Nếu Từ phu nhân đã gật đầu như thế, Tiểu Kiều cũng không có lý gì mà từ chối, hai ngày này nàng đều đi qua đó, hôm nay đi qua tối giờ này vẫn còn chưa quay lại.

Ngụy Thiệu hơi thất vọng. Trong lòng cũng cảm thấy không vui, nhưng trên mặt lại chẳng biểu lộ gì.

Chuyến đi này hấn ra ngoài nửa tháng, mỗi ngày đều không ngừng vó ngựa, kiểm tra liên tục khắp các thành, hôm nay trở lại cả người đều phong trần mệt mỏi, sau khi rửa mặt rửa sạch lại đầu tóc xong xuôi, hấn đổi xiêm y rồi đi sang Bắc phòng vẫn an tổ mẫu Từ phu nhân.

Từ phu nhân vừa nhìn thấy hấn về đã vui mừng hết sức, bảo hấn đến bên cạnh ngồi xuống cùng trò chuyện. Ngụy Thiệu đến bên ngồi cùng bà hàn huyền một hai câu, nhưng thật ra hấn cũng không nói nhiều. Chỉ thỉnh thoảng phụ họa Từ phu nhân vài tiếng.

Sau hồi lâu Từ phu nhân có nhắc tới Chu thị, mới hai ngày trước, bà đã cho phép mẫu thân của cháu ra khỏi từ đường về phủ rồi. Bà ngừng một chút rồi nói tiếp: “Trọng Lâm à, mẫu thân của cháu vốn là chủ mẫu của Ngụy gia. Bình thường thì thôi đi, bà cũng nể mặt cháu nên không làm đến vậy. Chỉ là lần này mẫu thân cháu đã quá đáng lắm rồi. Nếu lần này không dạy dỗ chu toàn, chỉ sợ sau này lại tái phạm làm chuyện hồ đồ hơn”.

Mặc dù đã qua không ít ngày, nhưng mỗi khi Từ phu nhân nhắc tới, trong giọng nói của bà vẫn nghe được vẻ tức giận rõ ràng.

Ngụy Thiệu phụ họa thêm.

Từ phu nhân tránh ánh mắt của hấn, bà suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nhẹ nhàng: “Trong lúc cháu đi có người muốn mượn phu nhân của cháu làm chút việc, hai ngày trước tổ mẫu đã đồng ý để nàng đi. Hôm nay cũng không còn sớm nữa, nếu cháu dâu chưa về thì cháu đi đón nàng về đi. Đừng ngồi đây tốn hơi thừa lời với bà lão như ta.”

Ngụy Thiệu cẩn thận đáp: “Tôn nhi sẽ đi xem tình hình thế nào rồi, nếu không có chuyện gì cháu sẽ nghe theo lời dặn của tổ mẫu.”

Từ phu nhân gật gật đầu, thực giục hấn đi luôn. Thấy vậy Ngụy Thiệu mới đứng dậy khom lưng vái tạ tổ mẫu, đi ra khỏi phòng.

Hấn rời khỏi Bắc phòng, bước chân cũng càng lúc càng nhanh. Cho đến khi tới chỗ rẽ Đông phòng, hấn dừng lại xoay người qua nhìn tới, chân chừ một lúc rồi bước thẳng, cuối cùng vẫn đi ra cửa lớn, sai người chuẩn bị ngựa muốn đi tới Thành Đông.

36. Chương 36

Chuyển ngữ: Trang Tử

Biên tập: Tặc Gia

Đại điện Tây Vương Kim Mẫu nằm ở phía ngoài cổng thành Đông, cách Quận quốc học^[1] cũng không xa là mấy, đi ra khỏi cổng thành thêm một hai dặm đường là đến nơi, không tính xa mà cũng chẳng phải gần. Ngụy Thiệu không dẫn theo tùy tùng, mặc y phục thường ngày một mình một ngựa đi ra khỏi thành, thẳng tiến đến đại điện Vương Mẫu.

[1] Quốc học: trường học do nhà nước xây dựng, như Thái học, quốc tử giám

Do đại điện vừa mới tu sửa xong, bên trong còn một số công trình vẫn chưa được hoàn thiện, thợ thủ công vẫn còn đang suy nghĩ, vì vậy hôm nay đại điện không mở cửa, cửa lớn mở rộng, bên ngoài có xe ngựa của Ngụy gia đang đỗ, bên cạnh là xa phu và một số tùy tùng cùng đi theo.

Ngụy Thiệu cưỡi ngựa tới gần, trên một vùng đất trống cách cửa lớn không xa, lúc này đây có đến hai mươi ba mươi người đang xúm đông xúm đỏ, tất cả đều là đệ tử trong Quận quốc học gần đó, độ tuổi giao động từ mười lăm mười sáu, có người quá hai mươi. Giờ khắc này mấy đệ tử đó lại không chịu đọc sách ở bên trong Quốc học, mà chạy hết đến đây ngóng cổ mong đợi nhìn về phía đại môn, có người vì không được chỗ tốt nên đành phải dúi khoát treo lên một cái cây ven đường. Giống như bên trong cửa lớn đang diễn tấu một vở kịch nào đó hay ho lắm.

Ngụy Thiệu tiến đến gần một chút. Các môn sinh đều đang tập trung chú ý bên trong cửa, vì vậy họ cũng không nhận ra hắn đã tới sau lưng, tiếp tục nhao nhao cùng bàn luận.

“Khi nào mới ra đây? Chúng ta đã đợi lâu lắm rồi!”

“Sắp rồi đó. Trương huynh vốn say mê thi họa. Vị Cao Bật Hải kia đồng ý lời mời đến đây vẽ tranh tường, hẳn nói trước khi hoàn thành xong sẽ không cho người khác được thăm quan. Trương huynh không nén nhin nổi nữa nên hôm qua đã lên lút tới đây, vốn định tìm cơ hội để len vào quan sát bức họa của Cao Bật Hải, ai ngờ đúng lúc lại gặp được Quân Hưu phu nhân đi ra. Theo lời Trương huynh nói, ‘Sao lại khuynh quốc khuynh thành đến vậy đây? Như thế đấy!’ ”

Một đám đệ tử bên cạnh nghe vậy thì say mê không ngớt.

“Quân Hưu phu nhân không những có dáng vẽ khuynh thành mà chữ viết của nàng còn rất đẹp. Ngay cả Cao Bật Hải còn phải mời nàng đến cùng nhau viết đề tựa cũng đã đủ thấy rồi.”

“Nghe nói Cao Bật Hải cực thích chữ của phu nhân, nói là kiểu chữ mới lạ, cảm giác rất mới mẻ. Như gió mùa qua lan, xinh đẹp nho nhã mà không mất đi vẻ thong long vốn có, như thể Phong Thần rề rà chuyển động. Đánh giá như vậy thật khiến người ta phải mê mẩn cả người.”

“Nếu có thể sớm nhìn được chữ của phu nhân thì tuyệt quá!”

...

Các đệ tử mồm nậm miệng mười bàn tán rất náo nhiệt, người một lời ta một câu.

Ngụy Thiệu dừng ngựa lại, nhú chặt mày, sắc mặt cũng trở nên u ám.

“Ra rồi! Ra rồi! Chớ có lên tiếng! Chớ có lên tiếng!”

Từ bên trong cửa lớn tường xanh ẩn hiện một bóng người đi tới, dường như nữ tử đó đang định bước ra ngoài.

Tên môn sinh lúc này trèo trên ngọn cây là người thấy sớm nhất, hân mừng rỡ gào toáng lên. Mọi người cũng phấn khích hân lên, đùn đẩy tranh nhau trèo lên phía trước xem xem thử. Kết quả lại trông thấy một vị phu nhân trung niên hơi mập mập bước ra, ai ai cũng không khỏi thất vọng, cùng nhau thở dài tiếc nuối.

Ngụy Thiệu nhận ra ngay lập tức, phu nhân đó chính là Xuân Nương. Bà đi ra xe ngựa lấy một chiếc áo choàng lụa mỏng màu lam nhạt phù hợp với tiết trời cuối xuân, sau đó lại quay người đi vào.

Các môn sinh đều tỏ vẻ không vui, thế nhưng khi thất vọng qua đi, họ vẫn tiếp tục nuôi hi vọng, bàn luận sôi nổi về mỹ mạo của Quân Hầu phu nhân. Lúc này tên đệ tử bám trên cành cao nhất mới vô tình quay lại, nhìn thấy Ngụy Thiệu đang ngồi trên lưng ngựa ở ven đường phía sau, lúc trước khi Ngụy Thiệu vào thành hắn đã từng đứng bên đường nhìn thấy, ấn tượng quá rõ ràng, vì vậy chỉ liếc mắt nhìn qua hắn đã nhận ra ngay, giọng nghẹn ngào hô lớn, “Quân hầu đến”, tay chân cũng mềm nhũn cả đi, ngay cả cành cây cũng không leo nổi nữa, “Phịch” một tiếng ngã xuống đất, miệng suýt nữa nở hoa.

Mấy người còn lại nghe thấy tiếng thì đồng loạt quay đầu, chẳng biết từ lúc nào sau lưng họ đã có thêm một nam tử trẻ tuổi oai phong trên lưng ngựa, khí độ uy nghiêm, hai mắt hắn đưa tới chỗ nào, chỗ đó lặng ngắt như tờ trong phút chốc, không ai dám mở miệng nói gì.

“Đệ tử Quận quốc học các cậu, không lo học tập mà lại tụ tập gây chuyện ở chỗ này, không muốn làm quan nữa phải không?” Ngụy Thiệu lạnh lùng thốt lên.

Thời buổi bây giờ, cách thức tuyển chọn quan lại của triều đình chủ yếu là hình thức tiến cử. Ngoài ra, triều đình cũng có thành lập cả Thái Học, tất cả các quận địa phương đều có quận quốc học riêng, thu nhận những thanh niên tài học^[2] và nhân phẩm xuất chúng vào đây theo học. Nếu người nào xuất sắc vượt qua được kỳ thi sẽ được đề cử ra triều đình làm quan hoặc có phần trọng dụng.

^[2] tài học: tài năng cùng học vấn

Tiêu chuẩn tuyển chọn đệ tử của Quốc học, mặc dù trên danh nghĩa là dựa theo hai tiêu chuẩn “Tài học và nhân phẩm” để cân nhắc, nhưng trên thực tế, ngoài một số nhỏ những đệ tử bần gia[3] chân chính bên ngoài được đặc cách trúng tuyển ra thì đại bộ phận đều là đến từ hào môn thế gia. Mấy tên đệ tử Quận quốc học này đứa nào mà chẳng phải đệ tử thế gia hoặc con cháu nhà giàu, thường ngày có học hành gì đâu, chẳng qua chỉ là những kẻ không mang hoài bão trong Quốc học, chờ tới lúc ra ngoài kiếm lấy một viên quan nửa chức. Cuộc sống sinh hoạt trong Quốc học cũng khá là buồn tẻ, nghe nói hôm qua Thiếu phu nhân của Quân Hầu Ngụy phủ tự mình đến đại diện Tây Vương Kim mẫu để đề chữ cho bức bích họa, tướng mạo xinh đẹp đến kinh người, nguyên một đám tâm viên ý mã[4], thừa dịp hôm nay không có học quan, cả nhóm cùng nhau tụ tập chạy đến đây vây xem từ phía xa, mong mỗi có thể nhìn được nàng một lần. Ai ngờ người còn chưa thấy đâu mà đã bị Ngụy Thiệu bắt gặp được, nào còn ai dám lên tiếng nói gì, cả đám đều nín thở đứng nghiêm trang, càng không dám ngẩng đầu lên chỉ sợ bị người kia nhớ mặt.

[3]: *bần gia: nhà nghèo*

[4]: *tâm viên ý mã: suy nghĩ lung tung, trong lòng rối loạn như ngựa mất khống chế*

Ngụy Thiệu nhíu mày liếc nhìn đám đệ tử, sau nửa ngày mới gằn ra một chữ “Cút!”.

Đám đệ tử nghe vậy như gặp được đại xá, cả lũ tranh nhau thi lễ với hắn, sau đó quay đầu chuồn mất dạng.

Ngụy Thiệu nhìn theo bóng lưng đám đệ tử đang nháo nhào tan tác như bầy chim vỡ tổ, hừ ra một tiếng đầy hờn dỗi, sau đó mới tới cửa đại điện. Mấy gia nhân hộ tống Tiểu Kiều tới đây thấy hắn đến thì vội vàng chạy ra nghênh đón.

Ngụy Thiệu xuống ngựa bước vào trong, đi tới chỗ bức tường vẽ bích họa sau điện.

Bích họa đã được vẽ xong rồi. Cao Hằng không hổ danh là “Bột Hải mĩ miện”, bức họa cao mấy trượng trải rộng trên mặt tường, khuôn mặt Vương Mẫu nương nương được vẽ cũng vô cùng sinh động, dải lụa tiên bay lượn, tường vân cát[5] chim bay bốn phía, như thể đập mây bước tới đây, bức họa vừa trang nghiêm lại cực kì hoa mỹ, màu sắc tươi sáng khiến người ta sinh lòng thán phục, Tiểu Kiều viết đề tự trong suốt hai ngày bây giờ cũng đã hoàn thành xong, chữ của nàng hòa cùng bức họa lại càng khiến cho bức tranh thêm sống động, tựa như vẽ rồng điểm mắt. Nhưng nàng lại không rời đi vội, trên vai khoác áo choàng thủy lam mà vừa rồi Xuân Nương mới cầm vào, đứng sóng vai cùng Cao Hằng trước bức bích họa mới hoàn thành. Tiểu Kiều ngửa đầu nhìn bích họa, lúc này Cao Hằng đang nói chuyện, có vẻ như còn thảo luận gì đó.

[5] *tường vân cát: đám mây lành*

Đúng cách đó không xa là Xuân Nương và hai thị nữ.

Ngụy Thiệu đến gần hơn chút nữa, dần dần mới nghe rõ cuộc trò chuyện giữa Tiểu Kiều và Cao Hằng. Hóa ra họ đang thảo luận về thư pháp đương thời. Ngụy Thiệu nghe thấy Cao Hằng nói: “... Nói đến chữ viết và tượng Phật trên vách núi, tại hạ rất ngưỡng mộ thủ pháp của Vân Môn, thể bút phóng túng, nét vẽ cội mở, dùng bút pháp thể chữ triện kết hợp với chữ lệ, bút họa uyển chuyển, tựa như thiên mã hành không[6], phiêu diêu thoát tục. Tại hạ từng có dịp dừng lại ở Hán Trung Vân Môn ba tháng, mục đích là để mỗi ngày

đều có thể quan sát được thư pháp tây bích, tinh vũ thần hôn, khí tiết biến ảo, khắc chữ lại vô cùng ý vị. Được tâm sự cùng phu nhân về thư pháp lần này, nghe phu nhân nói về những hiểu biết của bản thân về thư pháp, vừa mới lạ lại không thiếu phần lãng mạn, giống như bản thân đã tìm ra tri kỷ, trong lòng ta cảm thấy cực kì thỏa mãn. Nếu hôm nào phu nhân rảnh rỗi muốn đích thân đến chiêm ngưỡng, ta nguyện dẫn đường cho phu nhân...”

[6] *Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)*

Vị Cao Hằng này chẳng những mặt như quan ngọc, hơn nữa từ nhỏ đã tài hoa nức tiếng, mười ba tuổi đã được Bột Hải Thái Thú tán thưởng, đích thân tiến cử vào Quốc học khi chưa đầy mười sáu. Hiện giờ hần chưa đến ba mươi, tính cách hời hợt không trói buộc, là một thân danh sĩ. Từ xa nhìn lại, Ngụy Thiệu thấy hần cứ ngắm Tiểu Kiều không chớp mắt, ánh mắt sáng rực lên, lúc đi tới gần lại nghe hần tự tiến cử bản thân, cơn buồn bực vừa rồi ngay ngoài cửa lại bùng lên dữ dội. Hần bước vội đi qua.

Xuân Nương đứng hầu ở bên cạnh Tiểu Kiều, nghe được tiếng bước chân sau lưng thì cũng quay đầu lại, vội vàng xoay người khom lưng hành lễ với Ngụy Thiệu, gọi hần “Quân hầu”.

Tiểu Kiều nghe tiếng cũng quay người lại ngay, Ngụy Thiệu ra ngoài hơn nửa tháng bây giờ lại xuất hiện ở đây như vừa mới từ trên trời hạ xuống, nàng khẽ giật mình, đứng dậy đi đến nghênh đón hần, nói: “Phu quân trở về từ khi nào? Sao chàng lại tới đây?”

Ngụy Thiệu ngừng lại, nhìn Cao Hằng.

Mới đầu Cao Hằng chỉ là hăm mộ chữ viết của Thiếu phu nhân Ngụy phủ Quân Hầu, hai ngày nay cùng nàng hoàn thành bích hoạ. Bích hoạ phải vẽ cao, so với cách vẽ bình thường trên sách lụa thì khó hơn rất nhiều. Ấy vậy mà vị Thiếu phu nhân này lại không hề yếu ớt, mỗi một nét bút một đường vẽ đều chăm chú lạ thường. Đối xử với mọi người cũng vô cùng thân thiện. Càng khó phải nói đến dung mạo của nàng. Tới khi bích hoạ hoàn thành xong, trong lòng hần bất giác nảy sinh cảm tình ngưỡng mộ. Cho nên mặc dù vừa rồi hoạ tác đã xong xuôi, hần vẫn không nỡ để nàng đi, vì thế mới giữ nàng lại nói tới chuyện tắm bia đá đương thời khắc chữ viết và tượng Phật trên vách núi. Đương lúc trò chuyện đang hứng khởi, không ngờ Ngụy Thiệu lại bất ngờ tới đây, cắt ngang mạch chuyện của hai người, trong lòng hần không khỏi thất vọng, đứng dậy thi lễ với Ngụy Thiệu.

Về mặt Ngụy Thiệu vẫn như thường, ôn hoà hàn huyên với hần vài ba câu, sau đó mới chuyển hướng sang Tiểu Kiều: “Trời cũng không còn sớm, tổ mẫu ở nhà đang lo lắng. Nếu mọi việc ở đây đã xong rồi thì ta về nhà thôi.” Nói xong, hần khẽ gật đầu với Cao Hằng rồi quay người đi thẳng.

Tiểu Kiều cũng nhanh chóng nói lời từ biệt với Cao Hằng, cùng lúc đó Xuân Nương và thị nữ thu dọn mấy đồ vật tùy thân rồi cùng Tiểu Kiều bước ra ngoài, leo lên xe ngựa.

Ngụy Thiệu cười ngựa đi phía trước, cả đường không mở miệng nói gì, đến khi trời gần tối, hần mới đưa nàng về đến cửa Ngụy phủ.

Tiểu Kiều vào nhà mà Ngụy Thiệu thì lại không, hắn chẳng nói chẳng rằng một câu nào, đợi đến khi nàng đi vào cửa chính thì mình cũng đi luôn, có lẽ là tới nha môn.

...

Trong Tây phòng đèn được thấp sáng trưng.

Mấy ngày nay phải treo lên cao viết đề tự trên bức hoạ, để chắc chắn có thể viết lưu loát, trước khi viết thật, Tiểu Kiều đã phải luyện tập rất nhiều lần trên tường, cuối cùng khi xong việc về nhà, không chỉ cánh tay mà cả bả vai phải âm ỷ nhức nhối. Sau khi đã tắm rửa xong xuôi, Xuân Nương đi đến ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng xoa bóp giúp nàng.

Chờ đến lúc chưa phải là muộn lắm, tầm hơn giờ Tuất một chút thì Ngụy Thiệu trở về.

Tiểu Kiều vẫn tới nghênh đón hắn như thường.

Thật ra nàng cũng lơ mơ đoán được rằng, trên đường đón nàng quay về nhà, hắn có vẻ không được vui cho lắm. Chỉ là nàng không chắc rốt cuộc vì sao hắn không vui mà thôi.

Kỳ thật đột nhiên thấy hắn tới đón mình, nàng vô cùng kinh ngạc, thậm chí ngay từ đầu, nàng còn cảm thấy như được chiều mà hoảng.

Cho nên nàng càng không thể giải thích nổi.

Nếu đã bằng lòng đích thân tới đón mình, vậy tại sao trên đường về còn trưng ra cái mặt thối như thế nàng nợ tiền hắn không chịu trả vậy chứ?

Suy đoán thẳng thắn nhất, chẳng lẽ hắn không vui khi nhìn thấy nàng nói chuyện cùng nam nhân khác hả?

Nhưng mà rất nhanh sau đó Tiểu Kiều đã tự phủ nhận suy nghĩ này.

Nhớ lại lúc hắn hàn huyên cùng Cao Hằng vẫn bình thường hết đối, không hề nhìn ra có điểm gì không vui. Huống chi, muốn khiến cho nam nhân của mình ghen còn phải xem nữ nhân có tư cách hay không. Trước đây hắn vẫn luôn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, mặc dù nửa tháng trước bị mẫu thân bỏ thuốc, nàng còn cực khổ hầu hạ hắn một đêm, hôm sau đó, mới sáng sớm hắn đã rời khỏi Ngự Dương đi tuần tra biên thành, trước khi đi nàng còn tiễn hắn ra khỏi Tây phòng, vậy mà hắn còn chẳng thèm lộ ra chút biểu tình dao động.

Có thể thấy điều đó là không thể.

...

“Phu quân đi tuần tra biên thành hơn nửa tháng, vừa về đã lại tới đón thiếp, thật ra cũng không cần thiết đâu, trong lòng thiếp sẽ thấy rất áy náy.”

Tiểu Kiều vẫn làm như chẳng có chuyện gì, đến bên cạnh giúp hắn cởi áo khoác ngoài như thường lệ. Từ lần trước giúp hắn cởi chiến giáp, trước lạ sau quen, hiện giờ mỗi lần hắn trở về, Tiểu Kiều sẽ quen tay giúp hắn cởi y phục.

Ngụy Thiệu cũng để nàng hầu hạ, mặt không chút cảm xúc đáp lời: “Là tổ mẫu dặn ta đi đón nàng.”

Có thể chứ. Hóa ra không là do hắn muốn thế, mà tại vì Từ phu nhân ép đến đó mà thôi. Chẳng trách sắc mặt lại thối hoắc thế này.

“Làm phiền phu quân quá. Đa tạ chàng. Phu quân một đường vất vả, chắc đã mệt mỏi rồi, chàng nghỉ ngơi cho sớm.” Tiểu Kiều xếp y phục mà hắn vừa cởi ra một cách ngay ngắn, sau đó mới quay đầu cười dịu dàng nói vậy.

37. Chương 37

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Tiểu Sên

Đã quá nửa đêm. Mền êm trướng rủ, hơi thở của người nằm bên như khẽ tỏa hương thơm, thấm vào ruột gan.

Đi tuần tra biên thành nửa tháng nay mới về tới nhà, vậy mà Ngụy Thiệu lại mất ngủ.

Kiều nữ bên cạnh hắn lại ngủ ngon lành, đi vào giấc mộng từ lâu.

Còn hắn chỉ chợp mắt được một lúc, tỉnh giấc rồi không ngủ lại được nữa. Hắn đã không dưới một lần quay sang nhìn người nằm bên cạnh.

Ngọn lửa khó chịu không tên cứ âm ỉ trong lòng suốt ban ngày đến giờ vẫn không tàn được.

Hắn nhắm mắt một lát, rồi một lần nữa mở mắt ra, quay người nhìn Tiểu Kiều.

Từ trước tới giờ lúc ngủ hai người đều mỗi người một chăn. Mỗi lần ngủ nàng đều nằm sát vào trong tường, quần chăn kín mít. Đêm nay cũng y như vậy.

Trong màn không có một tia sáng, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy nàng cuộn tròn người lại, nằm trong chăn không hề nhúc nhích, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

Ngụy Thiệu nhìn bóng dáng nàng mờ ảo trong đêm, ngọn lửa trong lòng càng thêm mãnh liệt – trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh tối hôm đó. Cũng ở trên chiếc giường này, nàng vì hắn mà làm những chuyện kia.

Bây giờ hắn muốn được làm những chuyện đó. Không những muốn, mà cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt, bản thân không thể đè nén được.

Lần trước nhìn dáng vẻ đau đớn của nàng đáng thương, nên hắn mềm lòng mà buông tha cho nàng.

Tuy nàng là con gái của Kiều gia, chính bản thân hắn không muốn chạm vào nàng. Nhưng chuyện cưới nàng vào cửa là do tổ mẫu đứng ra làm chủ. Nếu để tổ mẫu biết được đến giờ hắn vẫn chưa cùng nàng làm chuyện phu thê, thì tổ mẫu nhất định sẽ trách hắn.

Ngụy Thiệu quyết định không nhịn nữa.

Cũng ngay lúc này, không biết trong lúc ngủ Tiểu Kiều mơ thấy cái gì, Ngụy Thiệu nghe nàng lẩm bẩm cái gì mà chè trôi nước, rồi trở mình lăn về phía hắn.

Cánh tay hắn bị hai vật mềm mại đè lên, mặc dù cách một tấm chăn, nhưng hắn vẫn cảm giác được sự mềm mại không gì sánh được ấy.

Trong người giống như có một ngọn lửa lướt qua. Ngụy Thiệu bỗng run lên một cái. Hắn nhấc chân cuốn nàng lại gần, tay đưa ra ôm lấy eo của nàng, để thân thể nàng áp sát vào ngực mình.

....

Nói ra cũng kì quái, từ khi Tiểu Kiều được gả tới Ngụy phủ, thì nàng không còn gặp ác mộng có liên quan đến kiếp trước giống như hồi vẫn còn ở Kiều gia.

Khi tới biết nguyên nhân Ngụy Thiệu mất hứng, nàng cũng không để ý gì nhiều.

Bản thân hắn muốn tức giận với nàng thì nàng cũng đâu có cách nào khác. Cũng không phải nàng bảo tổ mẫu kêu hắn tới đón mình.

Ban ngày viết chữ lên bức họa thật sự rất mệt mỏi. Lúc mới về chỉ thấy mỏi tay với bả vai, còn khi nằm

xuống thì cảm giác đau nhức lan ra cả cơ thể.

Mí mắt rất nhanh đã sụp xuống, nàng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, nàng mơ thấy Xuân Nương đang xoa bóp cho mình. Ban đầu bà giúp nàng xoa bóp bả vai, rồi đến sau lưng, động tác rất chậm, lực đạo cũng vừa phải không nặng không nhẹ, khiến nàng thấy vô cùng thoải mái, trong miệng nàng còn hửu mấy tiếng khích lệ bà, lúc sau nàng lại mơ thấy bà bắt đầu xoa tới ngực mình rồi đi xuống bụng, nắn bóp một lát rồi lại đi xuống....Xuống nữa...

Mà càng về sau nàng cảm thấy Xuân Nương xoa bóp càng mạnh, mỗi chỗ tay bà chạm đến càng lúc càng không đúng. Còn làm đau nàng.

Tiểu Kiều trong mơ cũng cảm thấy cái gì đó không đúng, Xuân Nương sẽ không bao giờ sờ soạng nàng như vậy, càng không thô bạo với nàng như thế. Hơn nữa cảm giác này cũng quá chân thật rồi, nàng ở trong mơ nhưng cũng cảm nhận được đây không phải là một giấc mơ. Nàng muốn mở mắt ra để ngăn lại đôi tay đang tác quái tác quái trên cơ thể nàng, nhưng quả thật nàng rất mệt, nằm xuống giường đã ngủ như chết, hai mí mắt cứ dính chặt lại với nhau, không mở mắt ra được. Nàng kêu lên mấy tiếng, cả người khó chịu, đột nhiên cảm giác được có người nhắc nàng lên, sau đó cả người lạnh lạnh, giống như xiêm y đã bị cởi hết, rồi có cái gì đó nặng như núi lại nóng rực đè lên người nàng.

Toàn bộ xương sườn của Tiểu Kiều bị ép xuống, may mà người nàng dẻo dai nên không sao, chỉ thấy tức ngực khó thở. Cơ buồn ngủ hoàn toàn biến mất, nàng mở choàng mắt ra, mơ màng thấy có khuôn mặt đang dí sát vào mặt mình mặt mình, chỉ cách có mấy tấc, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt mình. Nàng hoảng hốt há mồm muốn hét lên thành tiếng, nhưng vừa mới mở miệng thì đã bị người kia chặn lại.

Dĩ nhiên, là Ngụy Thiệu dùng miệng hắn để chặn miệng nàng.

Hắn cũng không muốn trong lúc đang hưng phấn lại để cho nàng hét lên đánh thức Xuân Nương đang ngủ ở phòng bên, hoặc là lại đánh thức mấy vú già thị nữ.

Hắn dùng miệng mình che kín miệng nàng, vừa chạm vào đã cảm thấy môi nàng vừa thơm vừa mềm mại lại ấm áp, cảm giác hôn nàng rất thoải mái, không nhịn được dùng đầu lưỡi liếm môi nàng, thấy nàng hé miệng ra, thuận tiện quấn lấy đầu lưỡi của nàng. Hai người môi lưỡi quấn quýt với nhau.

Lúc này Tiểu Kiều đã hoàn toàn tỉnh táo, cũng ý thức được người đang sờ mó trên người mình chính là Ngụy Thiệu.

Mới đầu nàng còn chưa phản ứng kịp, chỉ biết thụ động mở miệng ra, cả người không nhúc nhích, giống như đêm hè đi soi ếch trên ruộng, khi bị đèn pin chiếu vào mấy con ếch cũng đứng đần ra như vậy. Một lúc sau nàng mới ý thức được cái gì đang diễn ra. Cảm giác đầu lưỡi hắn đang thăm dò trong miệng mình, cảm giác đó không thể nói lên lời, có lẽ là chút khó chịu buồn nôn, nàng vội lắc đầu tránh đi.

Thế nhưng mỗi lần nàng tránh được, hắn lại càng hưng phấn, nhất quyết không để nàng thoát. Hai đầu

lưỡi trong miệng nàng truy đuổi một lúc, đến cuối cùng Tiểu Kiều vẫn không thoát được, bị hấn quần lấy không tha.

Đại não Tiểu Kiều lại choáng váng một lần nữa.

Hấn hôn nàng quá lâu khiến nàng không thở nổi. Tới lúc nàng sắp ngạt thở hấn mới chịu buông nàng ra.

Không khí mới mẻ tràn vào buồng phổi, Tiểu Kiều lập tức mở miệng thở dốc. Thế nhưng còn chưa có thở xong, thì phía dưới đã bị hấn kéo ra thành chữ bát ()

...

Từ khi được gả tới Ngụy gia, Tiểu Kiều đương nhiên không có ý định lập đền thờ trình tiết mà sống. Muốn trách thì phải trách Ngụy Thiệu. Đêm tân hôn hấn lấy kiếm ở dưới gối ra chỉ thẳng vào nàng, sau đó không ở cùng phòng với nàng, nàng có muốn hiến thân cũng không có cơ hội.

Nếu phu quân không muốn ngủ cùng nàng, dĩ nhiên nàng cũng không quần lấy hấn, sau đó dần dần Tiểu Kiều cũng quen với cảnh ngủ riêng, hai người nước sông không phạm nước giếng. Còn đêm tân hôn trúng xuân được, lần đó cũng giống như trường hợp bất khả kháng (*) trong hợp đồng bảo hiểm, đương nhiên không tính.

(*) Trong luật pháp thì trường hợp bất khả kháng là chỉ những tổn thất sinh ra do yếu tố ngoài ý muốn, không thể kháng cự được như lũ lụt, động đất (ở đây chỉ việc trúng xuân được là ngoài ý muốn của Ngụy Thiệu), nên tổn thất do những nguyên nhân đó không bị truy cứu trách nhiệm.

Nhưng nàng không ngờ tới, hấn ở bên ngoài nửa tháng, vừa về đến nhà đêm khuya lại phát tình, xem ra muốn làm thật.

Tiểu Kiều chợt thấy hốt hoảng, nàng còn chưa chuẩn bị tinh thần thì chuyện đó lại đến đột ngột.

Động tác của hấn thô lỗ muốn chết, khúc dạo đầu cũng không có, mới bắt đầu đã muốn cùng nàng kết hợp, tay hấn còn liên tục nhéo đùi nàng, khiến nàng vừa đau vừa sợ.

Tiểu Kiều nghe hấn thở hổn hển, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới truyện cổ tích Người đẹp và quái vật.

Nhưng mà ở trong truyện, nam chính mặc dù là một quái vật to xác nhưng lại vô cùng dịu dàng săn sóc nữ chính.

Nàng tốt xấu gì cũng được coi là mỹ nữ, còn Ngụy Thiệu đến quái vật cũng không bằng!

Tiểu Kiều cảm giác được cả người hần căng cứng, nàng cũng cố gắng hết sức thả lỏng để phối hợp với hần, miễn khiến cho bản thân phải ăn đau khổ. Nhưng có lẽ nàng thả lỏng chưa đủ, hoặc nơi đó của hần quá lớn, đến khi cảm giác đau đốn xé rách lần trước lại ủa về thì nàng không chịu được nữa, giờ chân đạp hần.

Tay chân Tiểu Kiều dẻo dai, chân giờ cao “chát” một tiếng đạp vào mặt Ngụy Thiệu.

Hần rên lên một tiếng.

Tiểu Kiều không ngờ nàng đạp chính xác như vậy, vừa vặn đạp trúng mặt Ngụy Thiệu, không khỏi chột dạ, nàng nhanh chóng bỏ chân xuống, run giọng nói: “Chàng làm đau thiếp. Có thể chậm một chút không...”

Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã, bây giờ đang là nửa đêm yên ắng, nên bước chân ồn ào như vậy nghe hết sức rõ ràng.

“Quân hầu! Ngụy tướng quân chạy suốt đêm từ Thạch Ấp tới đây, nói có quân tình khẩn cấp muốn báo cáo cho Quân hầu!”

Giọng nói ngoài cửa vang lên.

Ngụy tướng quân trong miệng người nọ dĩ nhiên là Ngụy Lương.

Cả người Ngụy Thiệu cứng ngắc.

Tiểu Kiều mới đạp hần một cái mạnh như vậy, hơn nữa lại còn đạp vào mặt nên có chút chột dạ, vừa nghe có người muốn bẩm báo với Ngụy Thiệu, nàng vội vàng giục hần: “Đêm hôm thế này Ngụy Tướng quân cưỡi ngựa chạy tới chắc chắn có chuyện quan trọng, phu quân mau đi xem một chút, đừng làm chậm trễ chính sự!”

Giọng nàng run rẩy, người cũng thở gấp dồn dập.

Ngụy Thiệu quỳ gối giữa hai chân nàng ngừng một lát, sau đó vén màn lên, nhảy xuống giường mặc xiêm y, rồi mở cửa đi thẳng.

Tiểu Kiều ở trong phòng dựng thẳng lỗ tai lên, loáng thoáng nghe được hần với người tới truyền tin kia hai ba câu gì đó, sau đó tiếng bước chân dần xa.

Nàng thở dài ra một hơi, sờ chỗ lõm trước ngực, thấy ướt đầm mồ hôi.

Một nửa là do nóng quá nên toát mồ hôi, nửa kia là vì đau quá.

...

Vết thương của Ngụy Lương đã khỏi, mấy ngày trước hắn cầm theo bức thư Công Tôn Dương đưa, ngựa không ngừng vó chạy từ Thạch Ấp tới Ngự Dương, vừa tới nơi đã kêu người mở cửa đi vào trong thành, giờ đến lúc trời sáng còn dài, hắn không thể đợi được cho nên trực tiếp đi tới Ngụy phủ.

Ngụy Thiệu gặp hắn trong thư phòng.

Ngụy Lương quỳ xuống hành lễ với Ngụy Thiệu, xong nhanh chóng lấy bức thư của Công Tôn Dương, dâng hai tay nói: “Thật sự quân tình rất khẩn cấp nên trời chưa sáng đã mạo phép đánh thức Quân hầu, kính xin quân hầu thứ tội!”

Ngụy Thiệu không nói gì, cầm lấy thư trong tay Ngụy Lương, mở ra đọc lướt qua một lần, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Hắn bảo Ngụy Lương đứng dậy.

Ngụy Lương tiếp tục báo báo: “Theo như quân tình báo, Trần Tường ở Tịnh Châu đã tập kết mười lăm vạn binh mã chuẩn bị tiến đánh Thạch Ấp. Đồng thời hắn còn gả nữ nhi cho nhi tử thứ năm của Tiết Thái ở Từ Châu, hồi môn trừ mấy ruộng tư trang còn thêm mười vạn hộ lương thực và ngàn lượng vàng, xúi giục Tiết Thái cầm quân tiến đánh Duyện Châu, hai nhà đã lập đồng minh. Quân hầu lấy Kiều nữ Duyện Châu, lần này Duyện Châu gặp nguy nhất định sẽ xin Quân hầu trợ giúp. Nếu Quân hầu phát binh trợ giúp Duyện Châu thì Thạch Ấp sẽ gặp nguy hiểm, e rằng khó lòng địch nổi với mười lăm vạn binh mã của Trần Tường. Còn Quân hầu không trợ giúp Duyện Châu mà cứu Thạch Ấp thì Duyện Châu khó giữ được, Quân hầu cùng Kiều gia liên minh như thùng rỗng kêu to, sẽ bị người đời chỉ trích. Đi cứu không được, mà không cứu cũng không xong, đây là kế ‘đầu đuôi không thể cứu nhau’ của Trần Tường. Quân hầu, lần này chúng ta phải đối phó thế nào đây?”

38. Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 38:
Chuyện ngữ: Tặc Gia

Suốt đêm đó Ngụy Thiệu không về phòng, hẳn đi cùng Ngụy Lương đến nha môn, gọi mấy người Lý Sùng, Lý Điển, các đại tướng của Trương Kiệm và chủ bộ Vệ Quyền đến bàn bạc.

Lý Sùng Lý Điển đều cho rằng họ nên bỏ Duyệt Châu, đánh Thạch Áp.

Lý Sùng nói: "Ngoài năm mươi ngàn binh mã thường trực canh chừng Hung Nô, số binh lực hiện giờ chúa công có thể điều động chỉ khoảng mười lăm vạn, tương đương với binh lực của Trần Tường. Nếu chia binh làm hai, vừa đánh Thạch Áp, lại muốn giữ Duyệt Châu, chỉ sợ hai bên đều không được".

Lý Điển thì bảo: "Duyệt Châu vốn không phải là chỗ của chúng ta, càng không thể đồng lòng cùng mình được, có cùng chẳng được gì, nếu hai mục tiêu đều khó giữ, chỉ bằng cứ bỏ đi thì hơn".

Chủ bộ Vệ Quyền cũng nói: "Dựa trên ngu kiến của thuộc hạ, chúa công nên dẫn toàn bộ binh mã nhanh chóng đánh Thạch Áp, cố gắng bảo vệ không để mất thành này, đại chiến một trận với Trần Tường, đại nghiệp nhất thống phương Bắc sẽ thành công. Sau khi phương Bắc nhất thống xong, chúa công hãy đoạt lại Duyệt Châu, nhân tiện xuôi Nam cũng không muộn. Mặc dù chúa công đã cưới nữ tử nhà họ Kiều, nhưng ý đồ vẫn là ở Duyệt Châu chứ đâu phải bởi vì người Kiều gia. Mọi người đều biết Kiều Việt nhu nhược như thế nào, Kiều Bình thì lại không có thể, không thể làm chủ được, bây giờ nếu mượn cơ hội này, vừa lúc có thể để Kiều gia đối chiến với Tiết Thái, lưỡng bại cầu thương. Dù cuối cùng là bên nào chiến thắng, nhất định cũng tổn hại rất nhiều. Nếu Kiều gia may mắn giữ được Duyệt Châu thì không sao, còn nếu Kiều gia không thủ được, Duyệt Châu rơi vào tay Tiết Thái, với cái kiêu vớ vết bót lột tàn nhẫn của Tiết Thái chắc chắn sẽ không được lòng dân, muốn cầm rế lâu cũng không được. Chờ chúa công nhất thống được phương Bắc, đến lúc đó nếu Kiều gia còn người, chúa công lấy cớ giúp đỡ Kiều gia để xuất binh, còn nếu Kiều gia không còn ai sống sót, chúa công cứ mang danh báo thù mà tiến đánh, lo gì quần dân trên dưới Duyệt Châu không cảm kích người đây, đại sự há chẳng thành?"

Nghe xong mấy câu của Ngụy Lương, đám người Trương Kiệm đều đồng loạt gật đầu.

Ngụy Thiệu đặt kiếm bên ghế ngồi, dáng người nghiêm nghị, ánh nhìn trên bàn hắt lên khuôn mặt hắn, khiến cho ánh mắt người kia một nửa như chìm trong bóng tối, khó mà nhìn ra được lúc này đây hắn đang nghĩ điều gì.

Mấy người Ngụy Lương trình bày xong thì đợi chờ một lúc. Rất cuộc Ngụy Thiệu cũng chậm rãi đáp lời:

"Những điều chư vị nói bản thân ta đều biết, ai có việc gì thì cứ đi làm đi, ngay mai chờ hiệu lệnh của ta".

Sau khi Ngụy Lương, Lý Sùng, Lý Điển rời đi hết, một mình Ngụy Thiệu ở lại phòng nghị sự của nha môn, ánh nhìn sáng trưng cho tới bình minh.

Khi mặt trời ló rạng ở phía đông, Ngụy Thiệu ra khỏi nha môn cưỡi ngựa quay trở về. Ngụy phủ, hẳn không về Tây phòng mà thẳng tới Bắc phòng.

Tứ phu nhân vẫn dậy sớm như trước, sau khi rửa mặt xong xuôi, Chung bà bà đi vào thông báo Nam Quân ở bên ngoài chờ gặp.

Bây giờ vẫn còn sớm tinh mơ, Tứ phu nhân cũng thấy hơi bất ngờ, cho gọi hắn vào ngay. Ngụy Thiệu vào phòng quý xuống hành lễ với tổ mẫu. Tứ phu nhân nhìn thấy đôi mắt hân hoan, vết tơ máu của hắn, cũng biết tới qua ngủ không ngon nên lên tiếng hỏi thăm.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nguy Thiệu đáp: "Đêm qua tôn nhi gặp phải một chuyện khó có thể giải quyết, đợi đến bình minh mới dám tới chỗ của tổ mẫu, tôn nhi muốn nghe người chỉ bảo". Sau khi trình bày tin tức của Công Tôn Dương, thuật lại chuyện tôi qua mọi người cùng bàn bạc.

Từ phu nhân đọc thư xong thì ngẩng đầu lên nhìn về phía Nguy Thiệu: "Ý cháu thế nào, có cứu Duyên Châu hay không đây?"

Nguy Thiệu nói: "Duyên Châu gặp nguy chứ không phải Nguy gia, nặng nhẹ thế nào, tôn nhi cho rằng nên lấy phương Bắc làm trọng".

Từ phu nhân bảo: "Nếu đã thế rồi con còn tới tìm ta làm gì?"

Nguy Thiệu chân chữ một lúc rồi bồng ngược mặt lên, đối diện với Từ phu nhân chỉ còn một mắt: "Tôn nhi không dám giấu tổ mẫu. Nếu muốn cứu Duyên Châu cũng không phải không có cách nào. Chỉ có điều trong lòng tôn nhi vẫn thấy do dự không chắc chắn, nam đó Kiều gia bất nghĩa như vậy, nó có đáng để ta nỗ lực đi cứu viện hay không?"

Con mắt duy nhất của Từ phu nhân lóe lên: "Hai nhà có quan hệ thông gia, dù sao cũng coi là liên minh. Cháu mạnh họ yếu, bây giờ họ gặp nguy mới cầu xin sự giúp đỡ của cháu, nếu cháu không cứu là bỏ thân, bỏ nghĩa. Làm vậy có khác gì hành động của Kiều gia năm đó không đây?"

Nguy Thiệu không nói gì.

"Tín nghĩa tuy lớn mà rất nhỏ, vừa thực vừa hư, có thể thành công cũng có khi thất bại. Bá nghiệp của Tương Công thất bại cũng chỉ vì tín nghĩa. Cao Tổ hoàn thành đại nghiệp cũng bởi vì tín nghĩa".

Từ phu nhân nhìn Nguy Thiệu rồi từ từ nói: "Có thể thấy được, tín nghĩa chẳng qua chỉ là một thứ chết mà thôi, có người nhận cũng có người buông bỏ. Có nên cứu hay không đều tùy vào lòng cháu. Nếu lúc trước tổ mẫu đã buông tay thì bây giờ cũng không nhúng vào nữa, ta tin con có thể tự đưa ra quyết đoán cho mình".

Nguy Thiệu trầm mặc chốc lát, hần quỳ dập đầu với bà rồi cáo từ: "Lời tổ mẫu dạy tôn nhi xin ghi nhớ. Tôn nhi còn có việc, xin được cáo lui trước".

Từ phu nhân mỉm cười gật đầu nhìn hần.

Nguy Thiệu rời khỏi Bắc phòng, phía trời đông hồng lên màu trắng bạc. Trời phương bắc bước vào tháng tư ngày cuối xuân, gió mát sáng sớm phả vào bên mặt hần, làm tà áo bay bay. Hần chậm rãi đi về hướng Tây phòng, đến đình viện. Mấy vú già dậy sớm đang vẩy nước quét sân, nhìn thấy hần về thì vội vàng hành lễ, nói: "Nữ quân đây rồi ạ, đang rửa mặt trong phòng".

Nguy Thiệu đứng ở dưới hành lang, hai tay bắt phía sau, nhìn về phía ánh nền mờ ảo hắt ra khung cửa sổ, hần bằng hoàng chốc lát, cuối cùng cũng quyết định không vào, xoay người rời đi dưới ánh mắt khó hiểu của nhóm vú già.

...

Đêm qua Nguy Thiệu bị gọi đi thỉnh lĩnh, cả đêm không quay lại. Chỉ có mình Tiểu Kiều tỉnh rồi lại ngủ, ngủ ngủ tỉnh tỉnh, giấc ngủ cũng chẳng yên, hôm nay nàng thức dậy thật sớm. Thấy Nguy Thiệu vẫn còn chưa về nhà. Trời sáng hơn một chút, nàng đi tới Bắc phòng vấn an Từ phu nhân.

Ở trước mặt Tiểu Kiều, Từ phu nhân không hề đề cập tới chuyện sáng nay Nguy Thiệu tới tìm mình. bà tiếp tục trò chuyện với nàng về việc nhà như ngày thường vẫn vậy.

Tiểu Kiều ra khỏi Bắc phòng thì đi tới Đông phòng.

Thời gian trước Chu phu nhân bị phạt phải hồi lỗi, với bên ngoài chỉ nói là sinh bệnh. Bây giờ bà đã quay trở lại, có lẽ cũng là vì xấu hổ nên ngày thường càng lộ diện ít hơn.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Tiểu Kiều đứng chờ dưới hành lang một lúc thì có vú già đi ra truyền lời, nói là phu nhân bảo Nữ quân không cần tới vấn án.

Tiểu Kiều biết bà ấy không muốn nhìn thấy mình. Mình tới đây chẳng qua cũng chỉ theo lễ tiết mà thôi. Nghe vậy nàng cũng quay trở lại Tây phòng. Sau khi bước vào, Xuân Nương nói sáng sớm nay vú già nhìn thấy Nam Quân trong đình viện, hình như mới về từ Bắc phòng, nhưng không biết vì sao, hẳn chỉ đứng lại dưới bậc thang một lúc, không bước vào mà lại đi mất dạng.

Lúc Xuân Nương nói chuyện này mắt cô phần khó hiểu.

Tiểu Kiều cũng không rõ tại sao. Nhưng khi Ngụy Thiệu trông khác thường như vậy, nàng lại cảm thấy hơi thấp thòm. Nghĩ đến chuyện tới qua Ngụy Lương đột nhiên gọi hẳn đi, trong lòng càng thấy bất an hơn.

Dường như đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa có thể chuyện đó có liên quan không tốt tới bản thân.

Rất nhanh sau đó nàng đã biết được tin.

Người đưa tin từ Duyệt Châu cưỡi ngựa chiến cấp tốc tới Ngự Dương. Ngoài việc chuyển tin cho Ngụy Thiệu còn mang thêm một bức thư nhà cho Tiểu Kiều.

Thư nhà là do chính tay bà phụ Kiều Việt viết. Trong thư Kiều Việt thuật lại khó khăn mà Duyệt Châu gặp phải, bảo Tiểu Kiều mở lời trước mặt Ngụy Thiệu, nhờ hẳn phái viện binh, nếu không Duyệt Châu khó mà giữ được.

Kiều Việt căn dặn mãi, thành khẩn cầu mong, thái độ sốt ruột hiện rõ trên mặt chữ.

Tiểu Kiều hoảng hốt, trái tim cũng thỉnh thoảng nảy lên.

Duyệt Châu là nhà mẹ đẻ của nàng, ngoài bà phụ bà mẫu ra, Kiều gia còn có phụ thân của nàng và đệ đệ. Tiết Thái có tiếng là tên ác bá ở Tử Châu, mười vạn binh mã tiên đánh Duyệt Châu như thế này, với tình hình quê nhà ngày hôm nay, dù quân dân có đoàn kết chiến đấu cũng sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Tiểu Kiều cuống đến mức rời rằm, nắm chặt bức thư bước lui bước tới ở trong phòng.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu, tại sao sáng nay Ngụy Thiệu không vào cửa, thì ra nó có liên quan đến việc của Duyệt Châu.

Nhất định hẳn đã nhận được tin tức sớm hơn mình.

Thế những chuyện ở Duyệt Châu chắc chắn không phải là tình huống duy nhất. Nếu không Ngụy Lương cũng không cần nửa đêm nửa hôm cấp tốc chạy từ Thạch Áp về đây gọi hẳn đi.

Tiểu Kiều đứng bước lại, trầm ngâm một lúc, cuối cùng nàng thay xiêm y một lần nữa, đi tới Bắc phòng.

Tử phu nhân đang đi dạo cùng với Chung bà bà trong viện, vun vén vườn hoa mà bà yêu quý nhất. Lúc Tiểu Kiều tìm tới, bà còn đang trông hoa, hai tay lấm lem bùn đất, trông có vẻ cực kì chăm chú. Thấy Tiểu Kiều đi sang bà ngừng việc, rửa tay, ra hiệu nàng đi vào theo mình.

Tiểu Kiều vừa vào đã quỳ ngay xuống đất, nói: "Cháu dâu vừa mới nhận được một bức thư nhà, biết chuyện Duyệt Châu gặp nguy cấp, bà phụ cầu xin phu quân xuất viện binh. Cháu dâu cũng biết, bây giờ cháu đã là người của nhà họ Ngụy, việc ở Duyệt Châu vốn dĩ cháu không nên hỏi nhiều. Chỉ có điều đó là nơi mà cháu đã sinh ra, là quê hương và người thân khó mà rời bỏ được, sáng nay không gặp được phu quân, cháu mới cá gan tới đây gặp tổ mẫu, khẩn cầu tổ mẫu nể tình thông gia giữa hai nhà, xét..."

Kiếp trước không hề xảy ra chuyện. Tiết Thái tiến đánh Duyệt Châu. Trên thực tế Tiểu Kiều cũng hiểu rằng, thù cũ của hai nhà Kiều Ngụy là tại sao, mặc dù Kiều gia muốn dùng liên

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

hôn để hóa giải, đây cũng là một cách thức giải quyết thù hận mà các thế gia đại tộc đương thời vẫn hay dùng, hoặc là kí kết một minh ước gì đó. Nhưng mỗi thù của nhà họ Ngụy với nhà nàng, sao có thể biến mất chỉ vì một nữ nhân là chính nàng được đây?

Bây giờ Duyên Châu gặp nguy nan, Ngụy Thiệu cứu là thân sướn ảm cho Kiều gia giữa ngày tuyết rơi, còn nên không cứu cũng là chuyện thường tình. Nàng cứ chạy tới mở lời trước mặt Tử phu nhân như vậy cũng rất không thỏai đáng.

Nhưng mà hiện tại nàng không còn lựa chọn.

Nàng và phu huynh ở Duyên Châu có tình cảm sâu sắc. Biết phụ thân không thể tự làm chủ, để đệ vị thành niên. Nếu sáng nay Ngụy Thiệu không vào phòng như vậy, có thể thấy được trong lòng hân cũng không hề muốn cứu. Lòng nàng lại càng thêm lo lắng. Mặc dù nàng biết rõ như vậy là không phải, nhưng rốt cuộc chỉ có thể tìm tới mỗi nơi này. Nói tới đây thì không nói được nữa, nàng đành dừng lại dập đầu vái lạy Tử phu nhân, trán không rời đất.

Tử phu nhân ngồi ngay ngắn trên giường, đưa mắt nhìn Tiểu Kiều đang cúi lạy nhất quyết không chịu dậy, một lát sau bà nói: "Sáng nay Trọng Lân có tới chỗ ta, nói vài câu về chuyện Duyên Châu. Có lẽ cháu còn chưa biết, không phải là Trọng Lân không muốn cứu mà còn có nguyên do khác nữa".

Tử phu nhân kể lại vắn tắt ước định giữa Trần Tường và Tiết Thái, đồng thời phát binh tấn công Thạch Áp và Duyên Châu.

Tiểu Kiều giật mình. Trái tim như chìm xuống.

Thực ra Ngụy Thiệu hận Kiều gia như vậy, dù không có chuyện Thạch Áp, chỉ sợ hân cũng không muốn cứu Kiều gia.

Huống hồ còn có ản tình như vậy nữa.

Hân không cứu cũng là chuyện đương nhiên.

"Tổ mẫu, cháu đâu cả gan hỏi tổ mẫu, sáng nay phu quân tới gặp tổ mẫu, đề cập tới chiến sự ở Duyên Châu, rốt cuộc chàng đã nói thế nào?"

Nàng lấy lại bình tĩnh, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên đặt câu hỏi.

Con mắt duy nhất của Tử phu nhân nhìn Tiểu Kiều rồi đáp: "Trọng Lân vẫn chưa quyết định. Tổ mẫu cũng không biết".

Tiểu Kiều đáp đầu tạ ơn lần thứ hai với Tử phu nhân rồi mới đứng dậy lùi ra.

Chung bà bà tiễn Tiểu Kiều hai bước, lúc bà quay lại thấy Tử phu nhân vẫn ngồi yên như cũ, hình như đang xuất thần suy nghĩ một điều gì, bà không nhìn được hỏi: "Lão phu nhân cảm thấy Quân hầu có cứu viện hay không?"

Tử phu nhân nói: "Cứu hay không cứu chỉ trong lòng nó biết, thực ra nó cũng có đáp án cả rồi. Chỉ có điều ranh giới đó hơi khó số mà thôi".

....

Tiểu Kiều rời khỏi Bắc phòng rồi hỏi một hạ nhân.

Bây giờ Ngụy Thiệu vẫn chưa về, cũng không thấy dẫn dò gì thêm cả.

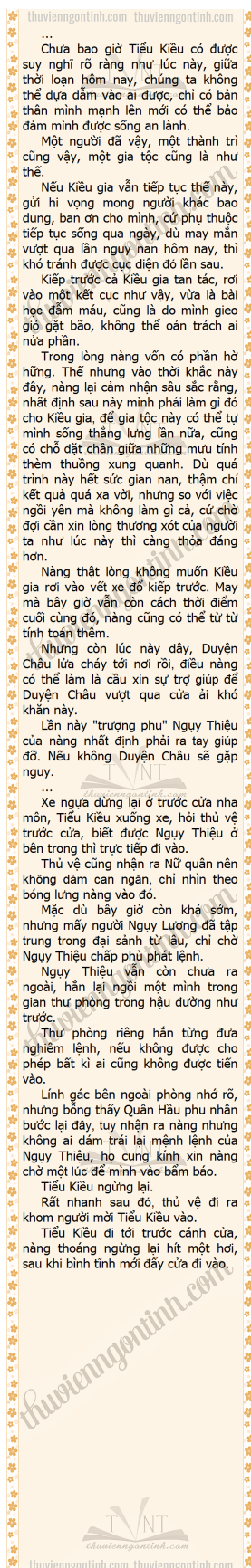
Một mình nàng ngồi trong phòng chốc lát, bỗng nhiên nàng đứng dậy gọi Xuân Nương vào đây, thay y phục và trang điểm cho mình, mở một hộp son mà nàng chưa dùng tới. Sau khi trang điểm xong xuôi, khuôn mặt nàng như hoa đào đẹp tươi và quỳnh rừ, vô cùng động lòng người.

Nàng khoác thêm áo choàng, dẫn đồ chuẩn bị xe ngựa rồi đi thẳng tới nha môn mà Ngụy Thiệu đang ở.

Nha môn cách Ngụy phủ không xa, chỉ qua một con đường là tới.

Bây giờ trời vẫn còn rất sớm, chưa tới được giờ Tý. Trên đường phố không đông đúc người đi. Xe ngựa chở Tiểu Kiều từ từ lăn bánh trên phiên đá bằng phẳng của con đường, bánh xe lọc cọc lần lần.

ngontinh.com thuvienngontinh.com

...

Chưa bao giờ Tiểu Kiều có được suy nghĩ rõ ràng như lúc này, giữa thời loạn hôm nay, chúng ta không thể dựa dẫm vào ai được, chỉ có bản thân mình mạnh lên mới có thể bảo đảm mình được sống an lành.

Một người đã vậy, một thành trì cũng vậy, một gia tộc cũng là như thế.

Nếu Kiều gia vẫn tiếp tục thế này, gửi hi vọng mong người khác bao dung, ban ơn cho mình, cứ phụ thuộc tiếp tục sống qua ngày, dù may mắn vượt qua lần nguy nan hôm nay, thì khó tránh được cục diện đó lần sau.

Kiếp trước cả Kiều gia tan tác, rơi vào một kết cục như vậy, vừa là bài học đắt máu, cũng là do mình gieo gió gặt bão, không thể oán trách ai nửa phần.

Trong lòng nàng vốn có phần hờ hững. Thế nhưng vào thời khắc này đây, nàng lại cảm nhận sâu sắc rằng, nhất định sau này mình phải làm gì đó cho Kiều gia, để gia tộc này có thể tự mình sống thẳng lưng lần nữa, cũng có chỗ đặt chân giữa những mưu tính thêm thường xung quanh. Dù quá trình này hết sức gian nan, thậm chí kết quả quá xa vời, nhưng so với việc ngồi yên mà không làm gì cả, cứ chờ đợi cần xin lòng thương xót của người ta như lúc này thì càng thỏa đáng hơn.

Nàng thật lòng không muốn Kiều gia rơi vào vết xe đổ kiếp trước. May mà bây giờ vẫn còn cách thời điểm cuối cùng đó, nàng cũng có thể từ tính toán thêm.

Nhưng còn lúc này đây, Duyên Châu lửa cháy tới nơi rồi, điều nàng có thể làm là cầu xin sự trợ giúp để Duyên Châu vượt qua cửa ải khó khăn này.

Lần này "trượng phu" Ngụy Thiệu của nàng nhất định phải ra tay giúp đỡ. Nếu không Duyên Châu sẽ gặp nguy.

...

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa nhà môn, Tiểu Kiều xuống xe, hỏi thủ vệ trước cửa, biết được Ngụy Thiệu ở bên trong thì trực tiếp đi vào.

Thủ vệ cũng nhận ra Nữ quân nên không dám can ngăn, chỉ nhìn theo bóng lưng nàng vào đó.

Mặc dù bây giờ còn khá sớm, nhưng mấy người Ngụy Lương đã tập trung trong đại sảnh từ lâu, chỉ chờ Ngụy Thiệu chấp phù phát lệnh.

Ngụy Thiệu vẫn còn chưa ra ngoài, hẳn lại ngồi một mình trong gian thư phòng trong hậu đường như trước.

Thư phòng riêng hẳn từng đưa nghiêm lệnh, nếu không được cho phép bất kì ai cũng không được tiến vào.

Lính gác bên ngoài phòng nhớ rõ, nhưng bỗng thấy Quân Hầu phu nhân bước lại đây, tuy nhận ra nàng nhưng không ai dám trái lại mệnh lệnh của Ngụy Thiệu, họ cung kính xin nàng chờ một lúc để mình vào bẩm báo.

Tiểu Kiều ngừng lại.

Rất nhanh sau đó, thủ vệ đi ra khom người mời Tiểu Kiều vào.

Tiểu Kiều đi tới trước cánh cửa, nàng thoáng ngừng lại hít một hơi, sau khi bình tĩnh mới đẩy cửa đi vào.

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 39:
Chuyến ngừ: Tặc Gia

Nguy Thiệu đang ngồi ngay ngắn trên giường nhỏ ở phía sau bàn trà. Bàn trà bên tay trái có mấy cuốn thẻ tre xếp chồng chất thành đồng, dù các cuốn đều đã được tháo ra, nhưng cuộn lại vẫn y nguyên như trước. Bên tay phải hẳn là cây trường kiếm đặt ngang. Trong tay Nguy Thiệu bây giờ cũng là một cuốn thẻ tre lớn, nghe tiếng bước chân của Tiểu Kiều đi vào, hẳn khẽ ngược mắt nhìn lên.

Tiểu Kiều đi thẳng tới trước mặt, hơi khom người chào, sau đó nàng chẳng nói năng gì đã leo lên giường nhỏ, ngồi quỳ chân đối diện bên bàn trà của hắn, hai người đối mặt với nhau chỉ cách một cái án còn con.

Hình như Nguy Thiệu hơi rùng mình, nhìn nàng một cái.

Tiểu Kiều nói: "Phụ quân, sáng nay thiếp tới chỗ tổ mẫu đã biết được chuyện Thạch Áp và Duyệt Châu. Thiếp cũng biết bá phụ thiếp mở lời xin chàng gửi viện binh. Ngoài ra, bá phụ cũng có viết thư nhà cho thiếp, nói thiếp đi tới gặp phụ quân nói đôi lời. Thiếp biết ở trước mặt chàng thiếp chẳng có mặt mũi để nói những chuyện này. Nhưng đứng nói tới việc bá phụ đã mở lời, dù không có thư của bá phụ đi chăng nữa, thiếp cũng sẽ tới gặp phụ quân ngay lập tức. Vừa rồi ở nhà, thiếp đợi mãi cũng không thấy chàng về, sợ phụ quân có việc phải xuất chinh, vì thế thiếp mới mạo muội chạy tới nha môn, nếu có chỗ nào không thích đáng, kính xin phụ quân thứ lỗi".

Nguy Thiệu hỏi: "Nàng tìm ta có việc cần nói sao?"

Tiểu Kiều nhìn thẳng vào mắt hắn: "Thiếp tìm phụ quân đương nhiên là để xin chàng trợ lực cứu Duyệt Châu, đuổi binh tai Tiết Thái".

Nguy Thiệu cười cười, đặt cuộn thẻ tre ở trong tay xuống án, từ từ ngồi thẳng dậy: "Phụ nhân há có thể nói chuyện này? Hơn nữa nàng dựa vào cái gì để nói ta trợ lực giúp Duyệt Châu hóa giải binh tai".

Trong giọng nói của hắn ẩn chứa ý chế cười vô tình để lộ mà Tiểu Kiều đã thành quen.

Nàng cúi mắt đáp: "Thiếp biết thiếp thấp cổ bé họng. Huống hồ hai nhà Kiều Ngụy còn có mối ân oán năm xưa. Năm đó công công và đại bá hi sinh, Kiều gia nhà thiếp không thoát khỏi quan hệ. Bá phụ cố ý gả thiếp đến đây muốn xin được làm thân, chẳng qua chỉ như bịp mắt bắt gà, tự dối gạt mình mà thôi".

Nguy Thiệu hí mắt: "Đã vậy rồi nàng còn nói làm gì?"

Tiểu Kiều từ từ ngược mắt lên: "Thiếp cũng biết, số di năm ngoài phụ quân cưới thiếp chẳng qua chỉ là nghe theo lời trưởng giả. Thiếp không dám đòi hỏi phụ quân bỏ qua mối thù phụ huynh đó. Nhưng nếu hai nhà Kiều Ngụy đã kết thông gia, trong mắt thế nhân đó cũng là minh ước. Bây giờ Kiều gia gặp nguy nan, nếu phụ quân ngồi yên không để ý có phải là phụ minh ước đó. Huống hồ Ngụy gia mạnh mà Kiều gia thì yếu. Mắt Duyệt Châu cũng sẽ tổn hại tới danh dự của phụ quân".

Nguy Thiệu không lên tiếng, im lặng không tỏ rõ ý gì.

Tiểu Kiều ngừng lại hít một hơi: "Đồng Hải sâu thăm lại trùng khơi, là nhờ trăm sông cùng chảy tới, Ngũ Nhạc⁽¹⁾ tuy vóc cao với vọt, cũng không tránh được vướng bụi đời⁽²⁾. Thiếp biết phụ quân chí lớn sánh cứu thiên, cũng có khả năng chống trời vượt biển. Nói tới Ngụy gia U Châu khắp thiên hạ này không người nào không biết. Danh tiếng chống quân xâm lược của Ngụy gia cũng là độc nhất vô nhị, ba bốn đời họ Ngụy vẫn tiếp tục kế thừa, đến bây giờ truyền tới tay phụ quân càng không thể để mất uy danh của tổ tiên. Lần này Duyệt Châu gặp nạn, nếu phụ quân có thể rộng lượng tới cứu viện, khiến quân dân Duyệt Châu đội ơn đội nghĩa, người

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

trong thiên hạ cũng sẽ ca tụng tấm lòng bao la rộng lượng của phu quân".

[1] Ngũ Nhạc: năm ngọn núi lớn tiêu biểu ở TQ, Đông nhạc Thái Sơn, Tây nhạc Hoa Sơn, Nam nhạc Hành Sơn, Bắc nhạc Hằng Sơn và Trung nhạc Tung Sơn.

[2] Trích trong bài thơ: 当欲游南山行 [Muốn đi du hành nam sơn] trích trong 曹植全集 [Tào Thực tuyển tập]. Bốn câu thơ được trích: 东海广且深, 由卑下百川。五岳虽高大, 不逆垢与尘。 - Bản chuyển ngữ do Tặc Gia phóng bút =))))))

Ngụy Thiệu nở nụ cười: "Còn nếu ta không cứu thì sẽ trở thành kẻ lòng dạ hẹp hòi hay sao? Ta không hề để ý đến những hư danh này. Thằng làm vua thua làm giặc, đạo lý này mà nàng còn không hiểu?"

Tiểu Kiều lắc đầu, thành khẩn nói: "Thiếp không có ý đó. Nếu phu quân không cứu, thiếp đoán cũng không phải hoàn toàn là vì thù cú của tổ phụ. Sáng sớm nay thiếp có nghe tổ mẫu nói việc này, một trăm năm mươi ngàn binh mã Tinh Châu đang tiến về Thạch Ấp, phu quân phải nghênh địch chính diện, có lẽ không thể chia binh lực để lo việc Duyên Châu".

Ngụy Thiệu nhìn nàng.

"Thiếp chỉ là nữ tử nơi khuê các, kiến thức cũng không nhiều. Nhưng lần này là việc có liên quan đến sinh tử Duyên Châu, thiếp mới cả gan trình bày với phu quân một kế sách có thể giúp Duyên Châu thoát hiểm nguy, nếu phu quân thấy được thì cũng không cần tách nhiều binh lâm đầu, không biết phu quân có cho phép thiếp nói được không?"

Dường như Ngụy Thiệu hơi ngần ngại, lông mày khẽ nháy lên một cái.

"Nói ta nghe xem". Giọng điệu của hắn mang theo phần hồ hởi.

"Lúc thiếp còn trong khuê các ở Đông Quận, nghe nói ở vùng sông Hoài này, ngoài Tiết Thái Tử Châu ra, thứ sử Hoài Nam Dương Châu Dương Tín còn có tiếng hơn nhiều. Tiết Thái và Dương Tín vì tranh đất tranh dân mà xưa nay trở mặt. Nếu Trần Tường có thể kết liên minh với Tiết Thái nhờ gả Lương Bạch đi, xúi hắn tấn công Duyên Châu, thì liệu ta có thể liên kết với Dương Tín đi chinh phạt Tử Châu? Một khi Tử Châu nguy cấp, nhất định Tiết Thái sẽ phải tự lui binh. Chỉ cần để Dương Tín xuất binh, dù lương thực tiền của tổn hao nhiều, dù khoảng cách giữa hai nhà chênh lệch, thiếp cũng tin bá phụ phụ thân thiếp có thể kiếm đủ để trả bù, không cần phu quân tốn một đồng nào cả. Lúc đầu khi thiếp xuất giá, người nhà đã chuẩn bị hồi môn cho thiếp, mặc dù chỉ như muối bỏ bể, nhưng thiếp cũng nguyên lòng đưa ra".

Về mặt Ngụy Thiệu hơi biến đổi nhưng lại không nói gì.

"Nếu thiếp có thể nghĩ ra được cách "Vây Ngụy cứu Triệu"^[3] này, thì thiếp tin phu nhân cũng có thể nghĩ đến. Thiếp biết nói thì dễ bắt tay vào làm mới khó khăn. Muốn Dương Tín thảo phạt Tử Châu cũng chính là bảo hắn trở thành kẻ địch với Trần Tường. Trần Tường thế lớn, dù Dương Tín tham tài nhưng chưa chắc đã chịu đắc tội với Trần Tường vì Lương Bạch. Thuyết phục được Dương Tín mới là điều khó khăn. Thiếp biết khắp thiên hạ này chỉ có phu quân mới là người có uy có thể làm Dương Tín suy nghĩ lại".

[3] Vây Ngụy cứu Triệu: năm 353 trước công nguyên, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỵ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỵ dùng kế sách của quân sư Tôn Tẫn. Nhân khi nước Ngụy không phòng bị kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

dùng câu 'vậy Ngụy cứu Triệu' để làm phương pháp tác chiến

"Phu quân nghĩ cách này có được không?"

Cuối cùng nàng nhẹ giọng hỏi.

...

Trong thư phòng tĩnh lặng.

...

Dù Tiểu Kiều cố gắng để khiến mình bình tĩnh, nhưng khi nhìn vào đôi mắt của hắn, nàng vẫn vô thức lộ ra vẻ hoang mang. hai lòng bàn tay siết chặt cũng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Sự sống còn của Duyên Châu và Kiều gia đều phụ thuộc vào lúc này.

...

Ngụy Thiệu cũng nhìn sang Tiểu Kiều, biểu hiện không khác gì trước kia. Nhưng thức ra trong lòng hắn lại vô cùng kinh ngạc, thậm chí có thể nói là chấn động cũng không hề quá đáng.

Thượng bình vi mưu^[4]

[4] Thượng bình, nghĩa là binh trên người, ý chỉ cách dụng binh thượng thừa; mưu là mưu lược. Ý là có mưu có sách tất sẽ thắng, chứ không cần phải dùng vũ lực

Giống như nàng vừa nói, đêm qua sau khi Ngụy Lương đi, một mình hắn ngồi trong nhà môn đến hừng đông, thật ra Ngụy Thiệu cũng nghĩ tới kế đuổi ứng rượt hổ này.

Và con chim ưng mà hắn nghĩ tới lại không hèn mà hợp, chính là Dương Tín thứ sử Dương Châu trong lời nàng.

Chỉ cần hắn đứng ra sắp xếp, cho phép lấy lại to, để Dương Tín phát binh tấn công Từ Châu cũng không phải chuyện khó.

Chỉ có điều cũng như những lời sáng nay lúc hắn gặp Từ phu nhân, trong lòng hắn vẫn còn một ranh giới.

Vì thế hắn do dự giữa cứu hay là không, nhất thời khó quyết.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần nhớ tới lần xáo trá năm đó của người nhà họ Kiều, mỗi thủ trong lòng hắn lại dâng lên.

Cảnh phụ huynh cùng mất thời niên thiếu đau thương như khắc cốt, theo thời gian trôi qua, bóng tối đó không những không mất đi mà càng bám rễ khắc sâu trong lòng hắn. Chỉ có điều chưa từng thể hiện ra mà thôi.

Hắn cũng dần dần nhận ra rằng, nữ tử Kiều gia già cho mình không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, mà thực sự nàng còn khiến hắn hoan. Không biết từ lúc nào, những vẻ mặt hay động tác của nàng khi lơ đãng, có lẽ đến chính nàng còn không phát hiện ra, nhưng nó lại có thể khiến hắn bồn chồn rối rắm, suy nghĩ cũng trở nên kì lạ.

Hắn cũng muốn đối xử với nàng tốt hơn một chút, trong phạm vi nào đó, ví dụ như giới hạn ở trong phòng. Còn lúc ra ngoài phòng, niềm vui mà nàng mang đến cho hắn sẽ không thể hòa tan được căm ghét của hắn đối với người Kiều gia.

Cũng bởi vì hắn còn đang do dự, hoặc phải nói là, thật ra hắn cần một lý do có thể thuyết phục được mình làm theo mình ước hôn nhân tới cứu viện Kiều gia, vì thế sáng nay hắn mới chạy đi gặp Tổ mẫu.

Dù bà chưa nói rõ nhưng sao Ngụy Thiệu không hiểu được.

Khi ra khỏi cửa lớn Ngụy phủ hắn cũng quyết định rồi.

Trước phòng nghị sự, hai mươi ba người nhóm Ngụy Lương đã tập trung đông đủ, chờ hắn ra lệnh.

Vừa rồi Ngụy Thiệu cũng chuẩn bị xong xuôi, đang định đứng dậy đi tới tiền đường thì nàng lại đột nhiên đi tới.

Nếu nàng đã biết tin Duyên Châu lâm nguy, có lẽ sẽ tới cầu xin hắn ra tay giúp đỡ, điều này nằm trong sự suy đoán của hắn.

Nhưng hắn không nghĩ tới là, nàng vẫn trang điểm xinh đẹp như ngày thường, mặc một bộ đồ mới, thướt tha xuất hiện trước mặt hắn chẳng khác nào

thuviengontinh.com thuviengontinh.com

thuviengontinh.com thuvienngontinh.com

thiên tiên, hóa ra nàng muốn thuyết phục mình như vậy.

Không thể không nói, nàng ấy cực kì thông minh, thông minh ngoài sức tưởng tượng của hân. Máy câu nói được sắp xếp cẩn thận, sức thuyết phục tuyệt vời.

Nếu như lúc đầu hân còn chưa quyết định sẽ ra tay, nghe xong lời nàng nói có lẽ cũng không còn lí do mà phản đối.

...

Tâm trạng của Ngụy Thiệu lúc này khó mà diễn tả được. Không biết là cảm giác gì đây. Ngạc nhiên? Vui sướng? Hay là chút thất vọng mà chính hân cũng không nói rõ ràng...

...

Sau khi Tiểu Kiều hỏi xong câu "có được hay không" thì chờ hân đáp lời, đợi một lúc lâu, từ đầu tới cuối hân vẫn không đưa ra câu trả lời chắc chắn.

Hân ngồi ở vị trí đối diện mình nhưng chẳng nói chẳng rằng. Về mặt cũng không hề thay đổi.

Nàng đoán không ra suy nghĩ trong lòng hân bây giờ như thế nào.

Vì thế càng thấp thỏm không yên.

Trên đường đi tới nàng đã nghĩ xong xuôi những gì cần phải nói.

Nàng tự cảm thấy cũng có phần thuyết phục.

Chỉ cần Ngụy Thiệu có thể đủ kiên nhẫn lắng nghe lời mình nói, nàng tin khả năng thuyết phục được hân tương đối lớn.

Nhưng bây giờ xem ra, những điều nàng nói cũng không tạo ra tác dụng gì lớn lắm.

Hay là, hân vẫn còn do dự?

Hân thì có quyền do dự chứ nàng thì không. Cũng không có tư cách làm như thế. Nhất định nàng sẽ nỗ lực hết sức mình tiếp tục thuyết phục hân.

Vốn nàng đang ngồi quỳ chân.

Bỗng nhiên lại uốn thẳng lưng lên, mười ngón tay nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn.

"Phu quân cười tiếp cũng là vì Duyên Châu. Giờ Duyên Châu như thịt cùng trong đĩa với chàng. Nếu có thể bảo đảm, tiếp thật sự không hiểu nổi tại sao chàng lại muốn nhường đi, sau đó lại đoạt từ miệng của người ngoài?"

Ngụy Thiệu và nàng bốn mắt nhìn nhau, vẫn không hề biểu hiện.

"Lần này nếu Duyên Châu có thể may mắn giữ được nhờ phu quân, Man Man vô cùng cảm kích".

Giọng của Tiểu Kiều rất nhẹ nhàng, bỗng nhiên nàng cúi người sang bên, bờ môi nhẹ nhàng chạm vào đôi môi vẫn mím chặt của hân.

Trong giây phút hai khuôn mặt gần nhau, đầu mũi xinh xắn của Tiểu Kiều như ngọc thạch ôn hòa và mát mẻ, khẽ chạm vào gò má người kia, hồ hạp hai người như hòa lại cùng nhau, ni non quấn quýt.

Hầu kết của Ngụy Thiệu hơi nhúc nhích một chút.

"Phu quân còn bận việc, tiếp không dám quấy nhiễu nữa. Xin được cáo lui trước".

Tiểu Kiều rời khỏi hân rồi ngồi xuống lại, hơi khom người cúi chào, sau đó nàng đứng dậy xoay người đi ra.

"Chút tiền riêng của hồi môn của nàng cứ giữ lại mà may quần áo đi".

Lúc nàng đi tới cửa thì bỗng nghe Ngụy Thiệu sau lưng mình nói vậy, ngừng điệu hờ hững nhưng lại phảng phất ý trêu đùa.

Nàng ngừng bước chân quay đầu lại.

Ngụy Thiệu đứng dậy từ sạp nhỏ, phất ống tay áo rồi bước nhanh qua bên người Tiểu Kiều, đi qua ngưỡng cửa.

...

Tiền đường, hai mươi, ba mươi quan văn võ tướng ở Ngự Dương đang lo lắng đợi chờ, rốt cuộc cũng thấy Ngụy Thiệu xuất hiện trước hậu đường, mọi người lập tức bất động chia làm hai nhóm chờ phản công.

thuviengontinh.com thuvienngontinh.com

thuyennongtrich.com, thuyennongtrich.com

Ngụy Thiệu ra lệnh, phong Lý Diên làm đại tướng quân, thống lĩnh mười lăm vạn binh mã chia thành năm đường về Thạch Áp, Tuyền bên trái do Lý Sùng chỉ huy, tuyền bên phải do Trương Kiểm quản lý, ba đường còn lại chia cho các thượng tướng khác, đều là các trung tướng của Ngụy gia từng chinh phạt khắp nơi. Năm viên tướng này thống lĩnh thuộc hạ khởi binh cùng ngày.

Ngụy Thiệu lại ra lệnh cho chủ bộ Vệ Quyên làm Thái úy, chuyển lương thảo đi theo, bản thân hẳn cũng dẫn một đội thân binh tinh anh đi theo một hướng khác.

Chúng quan tướng nhận lấy binh phù lần lượt rời đi. Chỉ còn lại Ngụy Lương bên cạnh, nhìn thấy mọi người giải tán cả mà mình lại chẳng được điểm tên, hẳn cứ tưởng Ngụy Thiệu không còn tín nhiệm mình vì năm ngoái lỡ để mất Nữ quân ở trên đường hộ tống, Ngụy Lương lo lắng đi tới hỏi: "Chẳng lẽ Quân hầu không tin tướng thuộc hạ?"

Ngụy Thiệu cười nói: "Tướng quân đáng trọng dụng, ta mới để tướng quân lại cuối cùng".

Ngụy Lương không rõ. Ngụy Thiệu ghé vào tai hẳn thấp giọng nói mấy câu. Ngụy Lương cực kì kinh ngạc.

"Ta đã quyết định, phải đánh Thạch Áp, Duyệt Châu cũng phải giữ. Trần Lương gả nữ nhi cho con của Thiết Thái, đưa hơn vạn học lương thực, một ngàn vàng gửi đi. Trong thư Công Tôn tiên sinh có nói, Trần Lương muốn đảm bảo không có sơ hở gì, bỏ đường lớn để chọn đi đường nhỏ, phải một ngàn binh mã hộ tống theo. Ta cho người hai ngàn người ngựa, cướp hết lương thực về lại đây. Cùng hôm đó ta sẽ cử sứ giả đưa mật thư tới Dương Châu, nói hẳn xuất binh thảo phạt Từ Châu, mỗi ngày của Duyệt Châu được giải, xong chuyện thì giao Lương Bạch lại cho hẳn, công thêm một ngàn con ngựa Bắc, Dương Tín vốn mơ tưởng Từ Châu, giờ có thêm ta vào, cơ hội như thế hẳn há sẽ bỏ qua?"

Ngụy Lương cười ha hả: "Quân hầu diệu kế! Nếu mất Từ Châu Thiết Thái biết an thân chỗ nào? Nhất định sẽ quay về cứu thành. Tên Trần Lương bị mất nữ nhi Lương Bạch, Thiết Thái trộm gà không xong còn mất thêm năm gạo, xem hai người họ có còn thông gia được không đây?"

Ngụy Thiệu khẽ cười: "Việc này liên quan đến sống còn của Duyệt Châu, không thể sai sót được, tướng quân nhớ cẩn thận làm việc".

Ngụy Lương ngừng cười nghiêm mặt nói: "Quân hầu cứ yên tâm. Thuộc hạ vẫn nhớ bài học kinh nghiệm từ lần trước, nhất định Ngụy Lương sẽ cẩn thận trăm lần, nhất định không phụ sự ủy thác".

...

Nắng sớm rơi vào thành, dân chúng cũng nhận ra bầu không khí bắt đầu trầm lắng. Từng đại đội quân sĩ không ngừng tiến vào thành theo ba hướng Bắc Nam Đông, rồi tập kích ở đồng cỏ ngay bên ngoài cổng Tây, binh sĩ dày đặc, che kín trời, không nhìn ra điểm cuối. Sau đó có tin tức lan ra, nói là Quân Hầu muốn đưa đại quân tới Thạch Áp đại chiến với Trần Lương. Dân chúng vẫn luôn kính yêu quân đội của Ngụy Thiệu, nghe vậy họ vội vàng chạy tới cổng thành phía Tây, đưa thêm lương thực. Thái Úy Vệ Quyên cảm tạ dân chúng Ngụy Dương rồi khéo léo từ chối.

Không khí chuẩn bị cho chiến tranh bao phủ khắp Ngự Dương, bên trong bức tường cao Ngự phủ, bầu không khí cũng khác với ngày thường.

Từ phu nhân và Chu phu nhân biết chuyện Ngụy Thiệu sắp xuất binh, tiên phong lên đường, mặc dù đã quen với biệt ly từ trước, nhưng trong lòng mọi người đều không nỡ. Biết trước khi xuất phát nhất định Ngụy Thiệu sẽ trở về từ biệt, sau giờ ngộ Từ phu nhân dẫn theo Chu thị và Tiểu Kiều ra tiễn đường chờ trước.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Sắc mặt Tử phu nhân không khác với ngày thường, cứ ngồi yên chờ đợi. Chu thị ở bên thì lộ vẻ lo âu, đôi mắt cũng có phần ửng đỏ, thỉnh thoảng bà lại lên lút quay mặt đi, lau lau khóe mắt.

Tử phu nhân thấy vậy, dù không thích không muốn nói gì.

Tiểu Kiều ngồi cùng hai người chờ tới khi trời tối mới có tin. Ngụy Thiệu bận bịu quân tình, chỉ sợ lúc này không về được, lo tổ mẫu và mẫu thân đợi mình, hẳn hẳn hai người cứ về phòng nghỉ trước, lúc hẳn về sẽ tới bãi biệt sau.

Lúc đó Tử phu nhân mới ra lệnh cho mọi người về phòng.

...

Sáng sớm ngày hôm nay, dù Ngụy Thiệu không tỏ rõ nhưng câu nói của hẳn trước lúc đi cũng thể hiện rằng hẳn đã quyết định cứu Duyên Châu. Sau khi rời khỏi nha môn, rốt cuộc tâm trạng của Ngụy Thiệu cũng thoải mái hơn nhiều. Lúc Tử phu nhân gọi mọi người về phòng, nàng lại tiếp tục ngồi trong phòng chờ đợi.

Chờ tới khi rất muộn, qua rang sáng, gần tới giờ Sứ thì nàng không chịu nổi, để nguyên quần áo híp mắt tựa bên giường.

Ngay lúc ý thức dần mờ lung, bên tai vang lên âm thanh của Xuân Nương đang nói chuyện với ai bên ngoài cửa, tiếp sau đó là tiếng bước chân nàng vô cùng quen thuộc.

Gần như là phản xạ có điều kiện, mắt Tiểu Kiều còn chưa mở hoàn toàn, nàng đã bật dậy ngay.

Ngụy Thiệu về rồi.

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

40. Chương 40

Chuyển ngữ & Biên tập: Tiểu Sơn

Tiểu Kiều không kịp xỏ giày, vội vàng chạy ra nghênh đón, mới chạy vài bước đã thấy Ngụy Thiệu bước qua bình phong đi vào, hai người mặt chạm mặt, bốn mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng dừng bước, cách nhau một cánh tay.

Nàng ân cần như thế, không chỉ vì cảm động bởi không khí ly biệt trước khi xuất chiến của Từ phu nhân và Chu thị, mà còn do một phần cảm kích.

Ngụy Thiệu vừa vào liền chăm chăm nhìn tiểu Kiều, không nháy mắt lấy một cái, ánh mắt thẳng thừng trần trụi. Tiểu Kiều bị hắn nhìn chột thấy khó chịu, mãi hắn vẫn không nói gì, đành hỏi: “Phu quân đã về ư? Qua chỗ tổ mẫu và bà mẫu chưa? Tổ mẫu bà mẫu đều thức chờ chàng...”

“Qua rồi.” Ngụy Thiệu vẫn nhìn nàng, tùy ý đáp.

Tiểu Kiều cắn cắn môi: “Chàng có đói bụng không? Ở đây có...”

Ngụy Thiệu nhìn hàm răng trắng như tuyết của nàng cắn lấy môi đỏ mọng, bỗng bước về phía nàng, lời còn chưa nói hết đã bị hắn bế lên.

Tiểu Kiều không mang giày, bị hắn bế lên giường mới thả xuống. Ngụy Thiệu quỳ một gối bên giường, cúi đầu nhìn nàng chăm chú.

“Ta không đói bụng.”

Hắn thì thào một câu, cúi xuống hôn nàng.

...

Sáng mai Quân hầu xuất chinh, tối qua có truyền lại, nói tối về sẽ qua từng phòng tạm biệt, từ Bắc phòng tới Đông phòng, vì thế hạ nhân bên phòng tiểu Kiều đến giờ vẫn chưa đi nghỉ.

Cuối cùng hắn cũng về, Xuân Nương cùng hai thị nữ theo vào hầu hạ, lại thấy Nam quân ngang nhiên bế Nữ quân lên giường, bọn họ sững sốt. Xuân Nương phản ứng nhanh, thấy hai thị nữ còn trợn mắt há miệng thì ho nhẹ một cái, ra hiệu đi ra ngoài. Thị nữ lúc này mới tỉnh lại, đổ mặt vội vàng lui ra.

Xuân Nương lùi ra sau cùng, sợ ảnh hưởng tới hai người trên giường, bà cố đi thật nhẹ nhàng, cuối cùng khép cửa lại.

...

Tiểu Kiều bị hắt hôn, ban đầu hôn môi nàng, hôn một lúc thì chuyển qua gò má, mũi, mi mắt, sau đó lại hôn môi.

Ban đầu nàng mím môi lại, sau đó bị hắt ép mở miệng, nụ hôn dài mạnh mẽ như tối qua. Nàng nhắm mắt lại để hắt hôn, dần dần cảm thấy khó thở, theo bản năng lắc đầu giãy dụa.

Ngụy Thiệu bỗng rời khỏi môi nàng, hai tay nâng mặt nàng lên, thở dốc: “Nàng yên tâm, ta đã an bài cứu Duyệt Châu rồi...”

Lông mi Tiểu Kiều khẽ run, chậm rãi mở mắt. Thấy mặt hắt ghé sát mặt mình.

Tiểu Kiều khẽ nói: “Thiếp cũng đoán vậy...”

Gò má nàng nóng bỏng, biết chắc giờ hai má đỏ bừng rồi.

Ngụy Thiệu có vẻ sảng khoái, khẽ cười, lại nhìn nàng chăm chú, hai mắt sáng rực.

“Đại quân giờ Mão xuất phát, ta còn phải đến sớm điểm tướng, còn lại mấy canh giờ...”

Hắt nói tiếp.

Tiểu Kiều ban đầu vẫn rũ mắt, chợt nghe hắt nói bên tai như vậy, hiểu rõ mồn muốn. Chần chừ một lúc, hai tay khẽ đặt lên vai hắt, đẩy hắt ngồi dậy.

Ngụy Thiệu không muốn nhưng vẫn thuận theo tay nàng ngồi dậy, xong mới biết hóa ra nàng muốn cởi y phục cho mình. Trái tim loạn nhịp, hưng phấn như muốn phá tan lồng ngực chui ra.

Hắt chưa bao giờ yên lặng nghe lời như khoảnh khắc này, cúi đầu nhìn nàng tháo đai lưng cho mình, sau đó cởi vạt áo.

Hai người đã cởi gần hết, ngồi đối diện nhau trên giường. Tiểu Kiều thấy hắt bất động, hai mắt chỉ lưu luyến trên người mình, tuy không phải chưa từng lột thể trước mặt hắt nhưng nàng vẫn thẹn thùng, hai tay che cảnh xuân trước ngực, nhưng lại bị hắt kéo ra.

Ánh mắt Ngụy Thiệu dừng trên nụ hoa xinh đẹp trắng ngần của nàng, nhắm mắt lại, hầu kết lên xuống, lát sau hắt mở mắt ra, cúi đầu hôn lên đó.

...

Rèm buông xuống.

Tiểu Kiều nhắm mắt lại, cảm nhận sức ép mà giờ khắc này thân thể nam nhân trẻ tuổi cường tráng bên trên mang đến cho nàng.

Động tác của hắc lữ đang mang theo vội vàng khiến nàng không thoải mái. Nhưng nàng nhưng cũng cảm giác được đêm nay hành động của hắn có thay đổi, vậy nên cố gắng thả lỏng mình đón nhận.

Tiểu Kiều nhắm chặt hai mắt, thân thể dù cố gắng nhưng vẫn hơi căng thẳng, bỗng nhiên vành tai bị hắc ngậm lấy, nghe giọng hắc khàn khàn đè nén: “Ta không chịu nổi... Nếu đau thì nói với ta một tiếng... Đừng đập mặt ta...”

Tiểu Kiều vẫn chưa chuẩn bị xong thì hắc khẽ rên một tiếng, tiến vào.

Thân thể nàng bị ép chặt, bên trong đau đớn.

Cũng may hắc có vẻ cực kỳ hưng phấn, nhanh hơn so với dự đoán của nàng rất nhiều, chỉ đưa đẩy mấy lần đã xong.

Mặc dù vậy, tiểu Kiều vẫn đau tới mức trán vã mồ hôi, hai chân như đang vùng vẫy trên mây, cả người choáng váng. Lát sau tỉnh lại, mở mắt ra chợt thấy hắc ủ rũ, vẻ mặt giống như không thể tin được.

Tiểu Kiều vẫn còn đau rát, thấy vẻ mặt hắc như vậy bỗng bật cười một tiếng.

Cười xong liền biết mình tiêu đời rồi.

Quả nhiên mắt Ngụy Thiệu ánh lên tia nguy hiểm, bắt lấy chân nàng kéo lại, đè lên người nàng.

Rất nhanh sau đó Tiểu Kiều cảm giác được vật nam nhân lần thứ hai thức dậy, khí thế hùng hổ, nàng hoảng hốt. Hắc cúi đầu muốn hôn môi nàng, tiểu Kiều vội lắc đầu nói đau. Nhưng Ngụy Thiệu không có dịu dàng như ban đầu nữa, cắn môi nàng khiến nàng muốn rơi lệ, động tác bên dưới càng thêm thô lỗ.

Tiểu Kiều hối hận muốn chết, cố khép chân lại, giãy dụa. Nhưng Ngụy Thiệu không bỏ qua cho nàng, hai người lộn lộn trên giường, đương lúc này lại nghe bên ngoài có tiếng vú già vang lên: “Nam quân có đó không ạ? Phu nhân chờ nam quân một đêm không ngủ, lúc này tự đứng tức ngực, sai tỳ tới hỏi xem.”

Ngụy Thiệu ngừng lại.

Còn Tiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng chợt thấy không đúng.

Vừa nãy hấn đi vào mình hỏi đã qua Bắc phòng, Đông phòng chưa thì hấn nói đã qua rồi. Nhưng nghe giọng bà vú thì rõ ràng hấn chưa qua.

Nhưng rút kinh nghiệm lúc này, nàng thông minh hơn rồi, thấy hấn ngừng lại mình cũng thôi chống cự, không dám giục hấn, đành nằm im.

Một lát sau, Ngụy Thiệu rút khỏi người nàng, bắt đầu mặc quần áo.

Tiểu Kiều kéo chăn che khuất cơ thể, khẽ hỏi: “Bà mẫu không khỏe, hay là thiếp cũng đi qua?”

Ngụy Thiệu không trả lời. Mặc quần áo tử tế xong mới nói: “Nàng ngủ đi, không cần qua đó.”

Tiểu Kiều “Vâng” một tiếng. Nằm trên giường nhìn hấn. Tưởng hấn đi luôn, ai ngờ hấn lại dừng bước quay đầu nhìn mình, rồi bước lại ngồi bên mép giường cúi đầu nhìn nàng.

Tiểu Kiều biết mình lúc này vô ý đắc tội hấn, không biết giờ hấn còn muốn làm gì nữa, theo bản năng kéo chặt chăn, mở to mắt nhìn hấn.

“Nhũ danh của nàng là Man Man?”

Mặt Ngụy Thiệu ghé sát nàng, chợt hỏi một câu.

Tiểu Kiều sững sờ, gật đầu.

“Sao trước đây không nói với ta?”

“Chàng... Không hỏi...”

Ngụy Thiệu nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, bàn tay luồn vào chăn ngả ngón bóp ngực nàng một cái.

“Ngủ đi!”

Hấn rút tay ra, đứng dậy rời đi.

Lần này đi thật.

Tiểu Kiều từ từ thở phào một hơi. Đang ngẩn ngơ thì Xuân Nương đi vào, vừa dém chăn cho nàng vừa lẩm bẩm: “Chưa thấy trưởng bối nào như vậy... Ai đời muộn vậy rồi vẫn sai người đi gọi Nam quân...”

Bà bỗng ngừng lại, vẻ mặt sững sốt.

Tiểu Kiều thuận theo tầm mắt bà nhìn qua.

Trên chăn còn dính lạc hồng ban nãy.

Mặt Tiểu Kiều nóng lên, thấy Xuân Nương kinh ngạc nhìn mình, kéo chăn trùm kín mặt.

...

Chu thị cả đêm không chợp mắt, lúc này ngồi tựa vào giường, nghe tiếng bước chân Ngụy Thiệu đến gần thì nhắm mắt lại rên một tiếng.

Ngụy Thiệu đến bên giường bà, thấy mặt bà vàng như nghệ, dáng vẻ đúng là tiều tụy. Nhớ trên đường đến đây bà vú già kia nói phu nhân mấy ngày qua không ngủ được, ban ngày cũng mỗi mệt, nên nổi khó chịu khi bị làm phiền ban nãy cũng dần tiêu tan.

Chu thị mở mắt ra, gắng gượng ngồi dậy, nói: “Ta không sao, bệnh cũ thôi, không chết được. Con đừng lo lắng.”

Khương bà bà bị gãy chân đến giờ vẫn chưa xuống giường được, một bà vú khác mang thuốc lên, Ngụy Thiệu tự tay rót nước hầu hạ Chu thị uống thuốc, lại đỡ bà nằm xuống, còn mình ngồi một bên chăm sóc.

Chu thị nói: “Ban nãy ta chỉ hơi mệt chút thôi mà hạ nhân đã vội đi gọi con rồi. Nhi tử, con có trách mẫu thân làm phiền con không?”

Ngụy Thiệu vội nói: “Sức khỏe của mẫu thân quan trọng nhất, nhi tử sao dám? Với lại con cũng không bận gì.”

Chu thị yên tâm: “Đại quân của con khi nào xuất phát? Hôm qua ta đợi con suốt một đêm, sợ con còn bận chuyện ta hồ đồ khi trước, không chào đã đi rồi...”

Ngụy Thiệu nói: “Mẫu thân đừng nghĩ nhiều, tại trước đây nhi tử bận rộn nên không có thời gian, không chỉ mẫu thân, mà bên tổ mẫu con cũng ít qua. Mẫu thân có ơn sinh dưỡng, nhi tử sao dám cầu giận người?”

Chu thị vui mừng, nắm chặt tay Ngụy Thiệu: “Như vậy ta yên tâm rồi. Nhi tử ngày mai xuất chinh, ta biết con có mệnh thiên tử mà, đêm sinh con ra ta nhìn thấy kim long bay quanh trần nhà, liền biết ngày sau con sẽ làm nên chuyện lớn...”

(Kim long: rồng vàng)

Ngụy Thiệu đã nghe bà nói không biết bao nhiêu lần cái chuyện ngủ mơ hay hoa mắt nhìn thấy kim long, kiên nhẫn nghe bà nói lung tung một hồi. Lát sau thấy thuốc phát huy tác dụng, bà nhắm mắt ngủ, hần liền nhẹ nhàng kéo tay bà ra khỏi tay mình, đắp chăn cho bà. Lúc đứng dậy định đi thì bất ngờ Chu thị mở mắt, nắm chặt tay hần, miệng hét lên: “Kiều nữ hung ác! Kiều nữ hung ác! Nó muốn hại cả nhà chúng ta!”

Bà nắm chặt tay Ngụy Thiệu không buông, Ngụy Thiệu vội trấn an bà, Chu thị lúc này mới nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Ngụy Thiệu vẫn ngồi bên cạnh bà, thấy bà hít thở đều đều giống như đã ngủ say, lúc này mới đứng dậy khê đi ra ngoài, dặn bà vú già chú ý. Ra khỏi Đông phòng, hần đi về chỗ Tiểu Kiều, nhưng bước mấy bước lại ngừng, quay đầu chân chừ một lát, đi về phía Bắc phòng.

Từ phu nhân biết tôn tử giờ Mão phát binh, nhất định sẽ ra ngoài sớm. Tối qua không chờ được hần, bà về ngủ một chút, giờ đã thức dậy, quả nhiên lát sau hần đến.

Mấy năm nay cảnh tiền Tôn nhi xuất chinh đã nhiều lần, nhưng lần này Từ phu nhân biết nó có ý nghĩa khác.

Đây là trận chiến giữa hai thế lực lớn nhất phương Bắc. Nếu tôn nhi thắng, thì hần sẽ thực sự trở thành hùng chủ phương Bắc, cách nghiệp lớn chỉ còn một bước dài.

Ngụy Thiệu cúi lạy từ biệt tổ mẫu, uống chén rượu tráng hành Từ phu nhân rót đầy. Từ phu nhân tự mình tiễn hần đến ngoài Tây phòng, mỉm cười nói: “Bảo thê tử mặc giáp cho cháu đi, rồi lĩnh binh sĩ hùng mạnh của Ngụy gia chúng ta xuất chinh thôi! Tổ mẫu ở đây chờ tôn nhi khai hoàn!”

Ngụy Thiệu nhìn theo bóng dáng Từ phu nhân dần khuất xa, tới khi không nhìn thấy nữa mới xoay người vào Tây phòng.

...

Sau khi Ngụy Thiệu bị Chu thị gọi đi tiểu Kiều cũng không ngủ. Biết hần còn trở về mặc chiến y nên nàng gọi người mang nước vào, tắm rửa sạch sẽ.

Xuân Nương tưởng nàng đã viên phòng với Nam quân từ lâu, không ngờ hôm nay mới thấy lạc hồng, trong lòng đầy thắc mắc. Bà không nhịn được hỏi Tiểu Kiều, nhưng nàng im lặng không nói, hỏi tiếp thì nàng lại làm nũng với bà.

Xuân Nương biết nàng không chịu nói, đành thôi. Giúp nàng mặc xiêm y, lại gọi hầu gái vào trang điểm, một lúc sau thì Ngự Thiệu về.

Áo giáp nặng, Tiểu Kiều phải nhờ thêm bà vú nữa mới hầu hạ hấn mặc xong. Lúc này cửa lớn Ngự phủ đã mở, ngoài cửa đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Đại tướng quân Lý Diễm dẫn binh lính tới đón quân hầu xuất chinh.

Tiếng tù và trầm thấp hùng hồn cùng tiếng hô “Tất chiến tất thắng” của toàn binh mơ hồ truyền đến cửa phòng.

Tiểu Kiều giúp Ngự Thiệu choàng lên miếng lót vai cuối cùng trên áo giáp, thu tay về, ngẩng đầu nhìn hấn.

Bề ngoài hấn vô cùng anh tuấn, nay mặc vào chiến y từng nhuộm máu bao người, toàn thân lại bao phủ sát khí tiêu điều.

Tiểu Kiều lui về sau một bước: “Phu quân chiến tất thắng.”

Về mặt Ngự Thiệu lại trở về nghiêm nghị như ban đầu, hấn khẽ gật đầu, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nhìn nàng một cái, cầm lấy bội kiếm trên bàn trà, quay người đi ra khỏi phòng.

41. Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 41:
Chuyển ngữ & biên tập: Tiểu
Sên

Nguy Lương lĩnh hai ngàn nhân mã lặng lẽ xuất phát, theo lối mật thám của Công Tôn Dương truyền đến, lần theo đường nữ nhi của Trần Tường đi, mấy ngày sau tới Lê Dương phát hiện ra đoàn người. Đoàn người mang theo cả vạn học lương thực nên không thể đi nhanh, mặc dù xuất phát sớm nhưng đến giờ vẫn chưa đi được nửa đường.

Nguy Lương dẫn người mai phục trên ngọn núi phía trước, chờ đoàn người đi vào khe núi thì ra hiệu, binh sĩ mai phục hai bên xông ra.

Tướng Cao Thuận phụng lệnh Trần Tường hô tổng đoàn người giết mình, vội quát lên "Các người là ai?", Nguy Lương hô một tiếng "Ông nội mày đây!", nói xong thúc ngựa vùng dao lên. Cao Thuận vội vàng gào khóc, nhưng nào phải đối thủ của Nguy Lương, chỉ hai ba hiệp đã bị chém ngã xuống ngựa.

Mấy tên tướng khác thấy Nguy Lương hung hãn, quân lại đông, sợ kinh hồn bạt vía, giả bộ đánh đắm vài cái rồi thúc ngựa bỏ chạy. Mấy tên lính còn lại sao chống cự nổi, vội càn tẩu tán.

Mục đích lần này của Nguy Lương không phải là giết địch nên cũng không truy kích, sai người tập trung lương thảo lại, sau đó đi đến chiếc xe ngựa chính giữa, vén rèm lên. Thiếu nữ đang co người trong xe run rẩy, mặt vốn đã tái mét, thấy Nguy Lương nhìn vào thì hét lên, ngất xỉu, hai bà vú già bên cạnh mặt cũng xám ngoét, quỳ xuống dập đầu xin tha.

Nguy Lương biết nữ tử bị hãm dọa ngất là nữ nhi của Trần Tường, gọi một tên lính canh giữ xe ngựa, sau đó đổi hướng đi về Dương Châu. Mấy ngày sau đến Hoài Nam, đang đóng quân thì có thám mã đến báo, Dương Tín phải cận thân Tống Hiến đến.

Tống Hiến cung kính mời đoàn người Nguy Lương vào thành, nhưng Nguy Lương từ chối, chỉ đạo quân sĩ cắm trại ngoài thành đợi lệnh, nghiêm cấm quân sĩ đến gần lâu của nữ nhi Trần Tường, ngày đêm tuần tra nghiêm ngặt.

Dương Tín này hay có oán khích với Tiết Thái, mấy lần trước giao chiến lực lượng đều ngang nhau, cũng từng thắng bại, giằng co suốt 2 năm. Mấy ngày trước Nguy Thiệu phái sứ giả Trương Ung đến, đưa bức thư tự tay Nguy Thiệu viết, nói rõ ý đồ.

Nguy Thiệu ở phương Bắc hùng mạnh, danh chấn hải vũ, thiên hạ anh hào đều đến báo danh, Dương Tín đã nghe từ lâu nhưng chưa từng qua lại. Nay đột nhiên lại thấy hân sai sứ giả qua cũng thấy lạ.

Trương Ung xuất thân là Giang Đông thế gia, ngưỡng mộ danh tiếng Nguy Thiệu mà đến, được giao chức quan Trưởng Sứ, có tài ăn nói biện luận, chỉ hai ba câu đã làm Dương Tín coi hân như tri kỷ.

Trần Tường tuy mạnh nhưng có Nguy Thiệu kiềm hãm nên không đáng sợ. Phát binh thảo phạt Tử Châu chỉ còn 20 ngàn binh mã thì phần thắng rất lớn, huống hồ còn có lương thảo và ngựa mà Nguy Thiệu hứa đưa qua.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Mấy thứ lương thảo không nói,
một ngàn con ngựa kia mới quý.
Phương Nam không nuôi ngựa được,
nếu có một ngàn con ngựa từ phương
Bắc chuyển tới thì giống như hổ được
thêm cánh vậy. Dương Tín liền nhận
lời ngay, cùng Trương Dung uống
máu ăn thề, tối đó mở tiệc lớn, ngày
sau điểm mười vạn binh mã, chia làm
ba đường thẳng hướng Từ Châu.

Tiết Thái nửa tháng trước xuất
binh đánh Duyện Châu, một đường
cướp bóc, đến chỗ gà cũng không tha
làm bách tính oán than cơ khổ. Bấy
giờ đại quân càng lớn lạnh, khi cách
Đồng quận chỉ còn 100 dặm thì thám
mã đến báo, nói ngoài thành 30 dặm
có phụ tử Kiều Bình - Thái Thủ Đồng
quận lĩnh 50 ngàn binh mã đang dàn
quân bày trận.

Tiết Thái nghe vậy thúc quân
thăng tiến. Hai quân gặp nhau ngoài
hành, Tiết Thái nhìn phía đối diện,
thấy dẫn đầu trận địa bên kia có một
tướng quân trung niên cuối ngựa
trắng, khuôn mặt tuấn tú, liền biết là
thái thủ Kiều Bình. Bên cạnh có một
tiểu tướng cuối ngựa đỏ thắm, một
thân áo giáp màu ngân bạch, tay cầm
song kích, mắt sáng như sao, tuấn tú
dị thường, hẳn liền đoán là nhi tử của
Kiều Bình, cười ha ha:

"Duyện Châu đúng là thiếu người,
lại đưa một tiểu tử ra đây giao đấu."

Vừa nói xong, bốn phía cười
vang. Kiều Tử tuổi trẻ khí thịnh, sao
chịu được nhục nhã như vậy, không
để ý Kiều Bình ngăn cản, hấn thúc
ngựa lao ra trận mắng Tiết Thái là lão
thất phu. Bên kia nhi tử 18 tuổi của
Tiết Thái - Tiết Lương, kẻ sắp lấy nữ
nhi của Trần Tường thúc ngựa ra tiếp
chiến.

Hai người giao đấu trong bãi đất
trống giữa trận, quân sĩ hai bên hò
hét vang trời, qua mười mấy hiệp,
Kiều Tử đánh cho Tiết Lương ngã
xuống ngựa, Tiết Lương vội vàng
chạy về trận địa. Kiều Tử đó mắt đuổi
theo, một đao đâm trúng gáy Tiết
Lương, Tiết Lương ngã xuống, tắt
thở.

Kiều Bình ở phía sau quan sát
trận đấu, vô cùng căng thẳng. Mặc
dù huynh trưởng đã cho người đi Ngụ
Dương cầu viện, nhưng đến nay vẫn
chưa thấy hồi âm, binh mã của Ngụy
Thiệu lại càng không thấy.

Mấy ngày trước biết tin đại
quân của Tiết Thái đang tới gần, Kiều
Bình tự mình lĩnh quân chặn trước
ngoài thành, tính liều mạng một
phen. Nhi tử độc nhất vẫn còn vị
thành niên, ban đầu Kiều Bình không
muốn để hãn hộ tổng ông đánh trận
đầu, ra lệnh hãn lưu lại thủ thành.

Nhưng mặc dù Duyện Châu có
thể tập hợp được 50 ngàn binh mã,
nhưng lại không tìm được tướng tài
có thể đánh áp trận, Kiều Bình không
thể làm gì hơn, lại nghĩ đến nếu như
Đồng quận mất cũng giống như mất
tổ, mà khi đã mất tổ rồi thì sao bảo
vệ trứng được? Cuối cùng ông đành
cẩn rằng để nhi tử theo mình ra trận.

Bên kia Tiết Thái thấy còn
chưa khai chiến mà nhi tử đã chết
trận, còn chết trong tay thằng tiểu tử
miệng còn hôi sữa, vừa sợ hãi vừa
đau thương, giận dữ lệnh hai tả hữu
đại tướng xông ra chém chết Kiều Tử.
Tào Húc Trương Bưu tuân lệnh phóng
ngựa ra, đao mắt đã bao vây Kiều Tử
lại.

Kiều Tử mặc dù là thiếu niên anh
hùng nhưng vẫn còn trẻ tuổi, kinh
nghiệm chiến đấu không nhiều, còn Tào

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Húc Trương Bưu lại là lão tướng Từ Châu, đã ra trận bao nhiêu năm trời. Kiều Từ lấy một địch hai, sao có thể chống lại nổi? Sở suất một chút, cánh tay trái bị đã bị cắt một dao, máu chảy ròng ròng.

Kiều Bình thấy nhì tử bị chặn đường lui, lòng như lửa đốt, lập tức dẫn theo hai phó tướng đi tiếp ứng, nhưng còn chưa vào trận đã nghe Tào Húc hét lớn: "Nhóc con miệng còn hôi sữa, ta báo thù cho ấu chủ!", trở mắt nhìn trường thương đâm vào ngực Kiều Từ. Kiều Từ hai tay đỡ cây đao Trương Bưu chém xuống, không thể tránh được. Ngay khi xác định đầu rơi máu chảy thì bất chợt một con ngựa như tia chớp vọt vào trước trận, người trên ngựa đầu đội nón rộng vành nhìn về phía ba người đang đánh nhau, đưa ngón tay lên miệng huýt một tiếng sắc bén, ba con chiến mã như nghe thấy ma âm chợt hí lên, hất ngã ba người. Tào Húc, Trương Bưu, Kiều Từ ngã xuống.

Chiến mã của Tào Húc, Trương Bưu đều là ngựa tốt của Đại Uyển, chiến mã của Kiều Từ cũng được nuôi dưỡng từ nhỏ, không ngờ người xa lạ này chỉ huýt gió một tiếng mà ngựa đã hất chủ nhân xuống đất. Ba người ngã xuống đất, người kia liền thúc ngựa chạy đến, cúi người túm tay Kiều Từ, lôi hẳn lên ngựa rồi chạy về phía Kiêu Bình. Đến trước ngựa Kiêu Bình, người kia liền đẩy Kiều Từ xuống. Kiều Từ đứng trên mặt đất vẫn còn đang sợ hãi, nhất thời không kịp phản ứng.

Kiều Bình vốn nghĩ nhì tử chắc chắn phải bỏ mạng, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc lại có hiệp khách ra tay cứu giúp, bao nhiêu vui mừng cảm kích không thể nói thành lời, biết người này không phải trong quân lính, muốn nhìn kỹ hơn thì hẳn lại kéo nón rộng vành thấp xuống, che khuất hai mắt, nhưng có thể đoán chừng hai mươi tuổi.

Kiều Bình chấp tay cảm tạ: "Đa tạ ân công ra tay cứu khuyến tử, xin ân công để lại danh tính, ngày sau xin bái tạ."

Kiều Từ đứng trên đất, vừa vặn thấy hai mắt che dưới vành nón của người kia, trong đó có một con mắt màu xanh lục, giống như đã gặp đầu đó rồi nhưng lại không thể nhớ ra, đang nghĩ thì Tiết Thái bên kia đã nổi trống ra lệnh tấn công. Không còn thời gian để nghĩ, hẳn vội huýt sáo gọi chiến mã về, xông lên giết địch.

Hai quân đối chiến, Kiêu Bình chỉ quen binh thư, ngày thường cũng ít khi luyện binh tác chiến, nay phải chỉ huy trận pháp, mà bên người lại thiếu tướng tài, binh lực cũng chỉ bằng một nửa đối phương, đội quân dần dần bị bao vây, phải vừa đi vừa đánh. Bỗng nhiên hai bên ầm ầm tiếng pháo nổ, hai cánh quân của Tiết Thái mỗi bên 1 vạn nhân mã thu hẹp vòng vây, 50 ngàn binh mã có nguy cơ bị diệt vong hoàn toàn.

Lúc này Kiêu Bình muốn chỉ huy quân lui vào thành để bảo toàn tính mạng, nhưng trận pháp đã loạn, nếu đột nhiên lui về chỉ e càng thêm khó. Ông đang liều mình chống đỡ thì nam nhân đội nón vành kia xông lên, giết hai tên tướng thân cận của Tiết Thái, gươm đao hét lên một tiếng như sấm rền, đám quân lính xung quanh sợ hãi không dám tới gần, to mắt nhìn hẳn mở một đường máu, phóng ngựa đến trước mặt Kiêu Bình, quát lên: "Sứ quân mau ra lệnh lui vào thành, chậm trễ thì toàn quân bị

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
diệt mất! Ở đây cứ để ta thay ngài
chống đỡ!”

Kiều Bình sống sờ.
Người trẻ tuổi không biết từ
đâu xuất hiện này tuy mặc y phục
đơn giản, nhìn qua như một kẻ bình
thường – nhưng chẳng biết vì sao,
đứng trong thiên quân vạn mã lại
giống như Chiến thần, uy phong lẫm
liệt, khiến người khác phải vô thức
tuân lệnh hẳn. Kiêu Bình quay đầu,
đang định ra lệnh thu binh, bỗng
đứng tiếng trống thu quân bên quân
Tiết Thái lại vang lên trước. Có vẻ xảy
ra chuyện bất ngờ, Tiết Thái ngồi trên
lưng ngựa về mặt giận dữ, chỉ tay lên
trời chửi ầm lên, cấp tốc ra lệnh thu
quân, mang theo thi thể nhũ tử lui về
phía Tử Châu hướng Đông Nam.

Mới đây thôi ngoài thành còn
đang chém giết người chết ta sống,
đào mắt đã lui binh thôi chiến. Kiêu
Bình cảm giác như được sống qua đại
nạn, sống sờ không dám tin, không
hiểu Tiết Thái đang ở thể thượng
phong sao lại đột ngột lui binh.
Nhưng giờ không phải lúc để nghi,
ông trước tiên hạ lệnh thu dọn chiến
trường, đưa binh sĩ chết trận cùng bị
thương vào thành trước. Thở hắt một
hơi, ông chợt nhớ đến người đội nón
vành ban nãy, vội vàng tìm kiếm xung
quanh, nhưng bóng dáng của hắn
đâu còn?

...

Kiều Tử chạy theo suốt một
đoạn đường không ngừng nghỉ, chạy
hơn mấy chục dặm người phía trước
vẫn không cắt đuôi được hẳn, cuối
cùng dừng ngựa.

Trên mặt Kiêu Tử còn dính
máu, vết thương trên cánh tay vẫn
đang rỉ máu nhưng hai mắt sáng lên,
dừng ngựa rút đao chỉ vào đối
phương, nói to: “Ta nhận ra người!
Người có một con mắt màu xanh! Đại
tỷ của ta bị người bắt đi phải không?
Tỷ ấy đang ở đâu? Người đưa tỷ ấy đi
đâu rồi?”

Bỉ Trệ từ từ nâng nón vành
lên: “Ta đã kết phu thê với nàng.
Công tử yên tâm, ta sẽ chăm sóc
nàng thật tốt. Công tử bị thương
không nhẹ, mau quay về trị thương
đi.”

Kiều Tử mở to hai mắt, không
thể tin được.

Bỉ Trệ gạt đầu với hẳn, sau đó
lập tức thúc ngựa chạy đi, đao mắt đã
không thấy bóng dáng đâu nữa.

Kiều Tử đứng im ngây ngốc.

Chuyện Đại Kiêu bỏ trốn cùng
Bỉ Trệ nhà họ Kiêu luôn giấu kín, đến
Kiêu Tử cũng không hoàn toàn biết
rõ, hắn chỉ nghe phong thanh là có
liên quan tới tên mã nô Bỉ Trệ. Thế
nên khi trận chiến vừa kết thúc hắn
liền chạy theo Bỉ Trệ, đuổi kịp tới đây.

Nhưng hắn không ngờ đường
tỷ Đại Kiêu đã gả cho người đó. Mà
nghe giọng điệu của Bỉ Trệ thì rõ ràng
Đại Kiêu cam tâm tình nguyện.

Kiều Tử không ngờ lại có
chuyện như thế.

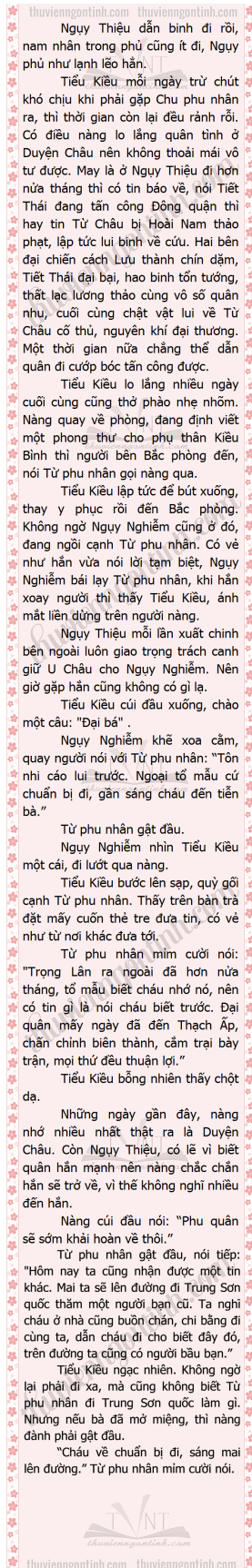
Hắn không thể tiêu hóa nổi
chuyện này. Đứng ngây ngẩn một lát,
chợt nhớ vừa rồi khi mình sắp bỏ
mạng dưới lưỡi đao thì người này như
thần tiên trên trời giáng xuống cứu
mình, trước hai quân hắn đứng mảnh
kinh người, cả đời này chưa bao giờ
Kiêu Tử thấy ai như vậy.

Hắn rốt cuộc là người như thế
nào?

Kiều Tử mê mang.

...

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Nguy Thiệu dẫn binh đi rồi, nam nhân trong phủ cũng ít đi, Nguy phủ như lạnh lẽo hẳn.

Tiểu Kiều mỗi ngày trừ chút khó chịu khi phải gặp Chu phu nhân ra, thì thời gian còn lại đều rảnh rỗi. Có điều nàng lo lắng quân tình ở Duyên Châu nên không thoải mái vô tư được. May là ở Nguy Thiệu đi hơn nửa tháng thì có tin báo về, nói Tiết Thái đang tấn công Đông quận thì hay tin Từ Châu bị Hoải Nam thảo phạt, lập tức lui binh về cứu. Hai bên đại chiến cách Lưu thành chín dặm, Tiết Thái đại bại, hao binh tổn tướng, thất lạc lương thảo cùng vô số quân nhu, cuối cùng chật vật lui về Từ Châu cố thủ, nguyên khí đại thương. Một thời gian nữa chẳng thể dẫn quân đi cướp bóc tấn công được.

Tiểu Kiều lo lắng nhiều ngày cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng quay về phòng, đang định viết một phong thư cho phụ thân Kiều Bình thì người bên Bắc phòng đến, nói Từ phu nhân gọi nàng qua.

Tiểu Kiều lập tức để bút xuống, thay y phục rồi đến Bắc phòng. Không ngờ Nguy Nghiễm cũng ở đó, đang ngồi cạnh Từ phu nhân. Có vẻ như hẳn vừa nói lời tạm biệt, Nguy Nghiễm bái lạy Từ phu nhân, khi hẳn xoay người thì thấy Tiểu Kiều, ánh mắt liền dừng trên người nàng.

Nguy Thiệu mỗi lần xuất chinh bên ngoài luôn giao trọng trách canh giữ U Châu cho Nguy Nghiễm. Nền giờ gặp hẳn cũng không có gì lạ.

Tiểu Kiều cúi đầu xuống, chào một câu: "Đại bá".

Nguy Nghiễm khẽ xoa cằm, quay người nói với Từ phu nhân: "Tôn nhi cáo lui trước. Ngoại tổ mẫu cứ chuẩn bị đi, gần sáng cháu đến tiễn bà."

Từ phu nhân gật đầu.

Nguy Nghiễm nhìn Tiểu Kiều một cái, đi lướt qua nàng.

Tiểu Kiều bước lên sạp, quỳ gối cạnh Từ phu nhân. Thấy trên bàn trà đặt mấy cuốn thẻ tre đưa tin, có vẻ như từ nơi khác đưa tới.

Từ phu nhân mỉm cười nói: "Trọng Lân ra ngoài đã hơn nửa tháng, tổ mẫu biết cháu nhớ nó, nên có tin gì là nói cháu biết trước. Đại quân mấy ngày đã đến Thạch Ấp, chặn chính biến thành, cắm trại bày trận, mọi thứ đều thuận lợi."

Tiểu Kiều bỗng nhiên thấy chột dạ.

Những ngày gần đây, nàng nhớ nhiều nhất thật ra là Duyên Châu. Còn Nguy Thiệu, có lẽ vì biết quân hẳn mạnh nên nàng chắc chắn hẳn sẽ trở về, vì thế không nghĩ nhiều đến hẳn.

Nàng cúi đầu nói: "Phu quân sẽ sớm khai hoàn về thôi."

Từ phu nhân gật đầu, nói tiếp: "Hôm nay ta cũng nhận được một tin khác. Mai ta sẽ lên đường đi Trung Sơn quốc thăm một người bạn cũ. Ta nghĩ cháu ở nhà cũng buồn chán, chỉ bằng đi cùng ta, dẫn cháu đi cho biết đây đó, trên đường ta cũng có người bầu bạn."

Tiểu Kiều ngạc nhiên. Không ngờ lại phải đi xa, mà cũng không biết Từ phu nhân đi Trung Sơn quốc làm gì. Nhưng nếu bà đã mở miệng, thì nàng đành phải gật đầu.

"Cháu về chuẩn bị đi, sáng mai lên đường." Từ phu nhân mỉm cười nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khom-lung>